

JOHANNA LINDSEY

MAMA
LUC
TÌNH
YÊU

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương I

London, năm 1819.

Cô hâu bàn máy lãn thờ dài thườn thượt bởi ba quý ông trẻ tuổi và cực kỳ đẹp trai đã không yêu cầu thêm rượu, mặc cho cô ta đã cố hết sức thể hiện là mình luôn sẵn sàng phục vụ. Ấy thế mà cô ta vẫn lượn lờ quanh bàn họ, hy vọng rằng biết đâu một trong ba người lại thay đổi ý định, nhất là anh chàng có mái tóc vàng và đôi mắt xanh đã y gọi cảm kia, đôi mắt ấy hứa hẹn những khoái cảm tuyệt vời nếu tay cô ả có thể chạm vào người anh ta.

Derek, mọi người thường gọi anh như vậy và trái tim cô ta đã nhảy múa ngay khi anh bước qua cánh cửa. Cô ta chưa bao giờ thấy người đàn ông nào đẹp trai như thế, cho đến khi chàng trai trẻ nhất trong ba người bước vào. Thật đáng xấu hổ, bởi người đó còn quá trẻ, mà với sự từng trải của cô ta thì những chàng trai cỡ tuổi này chẳng có chút hấp dẫn nào cả.

Mặt khác, tia nhìn ranh mãnh lóe lên trong ánh mắt cậu ta làm cô hâu bàn thấ c má c, liệu cậu ta có biết cách làm cho phụ nữ sung sướng cho dù tuổi đời còn non trẻ hay không? Thực ra cậu ta có vóc người to cao hơn hẳn hai người bạn đồng hành, với mái tóc nhuộm màu đêm và đôi mắt xanh thẳm trong vắt, cậu ta nhìn hấp dẫn đến nỗi cô ta khao khát được khám phá.

Chàng trai thứ ba trông có vẻ già dặn nhất, tuy không được đẹp trai như hai người kia, song cũng rất bảnh.

Cô gái lại thở dài lâu nữa, chờ đợi, hy vọng, rõ là thêm thuở nhưng e rằng đêm nay cô ta đã đến giới hạn cuối cùng của sự chán nản, họ chỉ quan tâm đến rượu và câu chuyện của họ mà thôi.

Lò đi những ham muốn thường có trong suy nghĩ - những điều chẳng có gì mới với cả ba - họ đột ngột thay đổi chủ đề dưới cái nhìn khao khát của cô hầu bàn.

“Cậu ta làm điều đó như thế nào, Derek?” Percy phàn nàn bằng cái giọng lè nhè. Anh ta đang ám chỉ đến người trẻ nhất trong nhóm, cậu em họ Jeremy của Derek. “Thằng nhóc này đang cụng ly với chúng ta, quý tha ma bắt cậu đi nếu cậu ta không làm thế, như thể ngòi đây chẳng có gì sai trái vậy.”

Hai anh em nhà Malory cười nhe răng với nhau. Percy không hề biết rằng những tên cướp biển đã dạy cho Jeremy mọi thứ về rượu và đàn bà. Nhưng nó chẳng khác kiến thức gia truyền là bao, cũng không phải do cha của Jeremy, James Malory - Tử tước của dòng họ Ryding, đã từng là kẻ cầm đầu toán cướp biển với cái tên Hawke, mà là vì Percyval Alden hay Percy - cái tên mà bạn bè vẫn thường gọi, chưa bao giờ được nghe kể về điều đó. Percy già tốt bụng không thể giữ nổi bí mật để cứu rỗi linh hồn mình.

“Cậu không biết chú James đã từng cảnh cáo mình về việc làm giảm số rượu của chú ấy à.” Derek nói dõng một cách trăn trở bằng vẻ mặt hết sức nghiêm túc. “Hay nói cách khác, những đứa nhỏ không được phép ra ngoài với mình.”

“Trời, thật đáng sợ làm sao.” Percy đổi giọng, tỏ vẻ ái ngại khi thấy bạn mình cam đoan một thằng nhóc mười tám tuổi sẽ không được uống rượu ở cái bàn này.

Percy, hai mươi tám tuổi, là người lớn tuổi nhất trong ba chàng trai. Đó là lý do mà anh ta phải tinh táo hơn hai người còn lại. “Cứ

thế thì vào năm hai mươi lăm tuổi, Derek, cậu sẽ tự làm mình bẽ mặt khi uống quá nhiều cho mà xem.” Nhưng chàng trai trẻ Jeremy thì khác, cậu ta đã hơn hẳn hai người còn lại, hoặc ít nhất là Percy nghĩ như thế. Người cha thật đáng trách - ông luôn cố gắng cải tạo một kẻ chơi bời, ngay cả trong khoảng thời gian rỗi rãi của gia đình, để tước đoạt thú vui của cậu.

Sau đó, một lần nữa Derek không nói lời nào khi Jeremy biết mất cùng một điểm lúc chiều muộn, vậy là không phải tất cả mọi lạc thú của thế hệ nhóc đang bị cắt giảm. Nghĩ đến điều đó, Percy không thể nhớ nổi quãng thời gian từ năm ngoái cho đến nay, lúc Derek bắt đầu chỉ dạy cậu em họ, Jeremy chẳng bao giờ ở một mình mà không có đàn bà bên cạnh, cho dù cả ba đã tàn cuộc chơi trong quán rượu, trong một giờ xa hoa ở Eros, hoặc ở những cuộc hội họp của giới thượng lưu. Thế hệ nhóc có một sự may mắn quái quỷ ở bất cứ nơi nào có dính líu đến đàn bà. Đàn bà ở mọi lứa tuổi, cả gái điếm lẫn các quý bà, đều nhận thấy quý ông trẻ tuổi nhất nhà Malory quá quyến rũ.

Trên phương diện đó, cậu ta chỉ đứng sau cha mình, James và người chú Anthony Malory. Hai anh em trẻ nhất trong bốn người nhà Malory đã làm cả thành phố nháo nhào vào cái ngày những scandal tình ái của họ bị phát hiện. Derek, con trai duy nhất của người anh cả nhà Malory, là người xứng đáng nhận được sự may mắn tương tự với phụ nữ, mặc dù cậu ta đã thận trọng và sáng suốt hơn trong việc chọn lựa, nhưng vẫn bị lôi vào vài vụ scandal, tính từ lúc cậu ta còn chưa có hứng thú gì với đàn bà.

Nghĩ thế chắc là đủ rồi, Percy gọi cô hầu bàn đến và thì thầm vào tai cô ta. Hai anh em nhà Malory, theo dõi Percy, biết cậu ta đang nói gì: gọi thêm rượu và quý quyết sắp xếp như thể vờ quên đi ly của Jeremy. Đáng lẽ hai anh em nhà Malory không nên cười phả lên. Nhưng Derek, chợt thấy cái nhú mày của cô gái và nghe cô ta

nói rằng chưa có ai yêu cậu không rót thêm rượu như thế cả, đã nhanh chóng gạt đầu ra hiệu và nháy mắt cho cô ta hiểu rằng họ đang có vài trò đùa ở đây. Cô ta hiểu và cười nhăn nhó ngay khi bước đi.

Thấy cô bé xinh xắn đó, Derek đã phân nào được thỏa mãn, dù không theo cách cô ta muốn. Cô ta có quyết tâm rồi anh ngay khi họ bước vào đây, nhưng anh đã có một cuộc hẹn khác trong vài giờ tới, thế nên chẳng thể nào khuyến khích cô ta được.

Đây là quán rượu họ vẫn thường lui tới, nhưng cô gái này là người mới. Dù sao anh cũng sẽ thử với cô ta - cả ba người họ sẽ làm điều đó nếu cô ta giữ được công việc này đủ lâu - nhưng không phải đêm nay, bởi họ phải cư xử cho đảng hoàng tại vũ hội ra mắt trong Mùa Lễ Hội hằng năm diễn ra tại Shefords tối nay.

Đó là buổi khiêu vũ mà cả anh và Jeremy đều được lệnh phải tham gia, bởi cô em họ nhỏ tuổi nhất của họ, Amy, lần đầu tiên được giới thiệu chính thức trước giới thượng lưu. Cô bé đã được phép tham dự vài buổi gặp gỡ từ khi bước qua tuổi mười sáu, nhưng không phải là những vũ hội và chắc chắn cũng không được trang điểm lộng lẫy bằng đêm nay. Trời ạ, nhưng cô nhóc chanh chua đó đã làm tất cả bọn họ, ít nhất là cánh đàn ông trong gia đình, choáng váng bởi nét quý phái của cô bé và đêm nay, cả gia tộc Malory đều có mặt để tham dự. Mà từ lúc nào con quý nhỏ đáng yêu Amy đã khoác lên mình vẻ đẹp đằm say và gợi tình đó thế nhỉ?

Đúng là một câu hỏi hay ho đáng giá, khiến tâm trí Percy nhanh chóng xao nhãng khỏi sự thông đồng với cô hầu bàn. Theo như những gì anh biết về Percy, Derek hiểu cậu ta rất rõ, bởi họ đã ở chung phòng với nhau suốt mấy năm cho tới tận bây giờ, anh chàng này chắc chắn sẽ buột miệng khai ra những gì cậu ta đã làm,

bởi Percy đơn giản là không thể giữ nổi bí mật nào, ngay cả bí mật của riêng cậu ta.

Thế nên để đánh lạc hướng Percy, Derek hỏi Jeremy. “Gần đây cậu được Amy chọn làm người hộ tống bất cứ khi nào mà y ông anh của con bé không rảnh. Thế thì sao cậu không báo bọn anh biết trước là con nhóc đó đã bất ngờ trở nên xinh đẹp hả?”

Jeremy chỉ nhún vai. “Ai nói là bất ngờ? Những bộ quần áo bác Charlotte cứ khăng khăng bắt Amy mặc đã giầu đi hết nét quý rũ của chị ấy, nhưng thực ra thì cũng chỉ mới gần đây thôi. Chỉ cần nhìn kỹ là...”

Derek suýt ngã t vì cười. “Chúa lòng lành, nhóc con, nó là chị họ của cậu đây! Cậu chẳng có vẻ đang nhận xét với tư cách là một ông em họ gì cả.”

“Anh thì không chắc?” Jeremy thành thật một cách đáng ngạc nhiên. “Hay lắm, quý tha ma bất anh đi, chỗ nào viết như thế nhỉ? Hình như...”

“Giống như trong cuốn sách của cha cậu”, Derek trả lời với cái nhìn châm chọc.

Jeremy lập tức thở dài. “Em biết mà. Ông ấy đã làm nặng xiết cả lên về nó bất cứ khi nào em tỏ vẻ ngưỡng mộ Regan nhiều hơn một chút so với những gì ông cho là cần thiết.”

Regan cũng là một em họ khác và là đứa cháu duy nhất mà những người anh lớn tuổi trong gia đình Malory thay nhau nuôi nấng, mặc dù chỉ có Jeremy và cha cậu gọi cô là Regan. Nhưng ít ra Derek cũng không cảm thấy phiền khi nghe cô được gọi như thế, không như cha anh và người chú thứ hai. Những người còn lại trong gia đình gọi cô là Reggie, dù tên gọi thực sự của cô là Regina và cô bé

đó đã kết hôn với người bạn rất thân của Derek, Nicholas Eden vài năm trước.

“Nhưng em có nói là em quan tâm đến Amy đâu”, Jeremy giải thích ngay khi tiếp tục, “Em chỉ nhận xét chị ấy sẽ tỏa sáng ở tất cả những nơi cần phải đến thôi.”

“Cũng là nhận xét về cô bé”, Percy thình lình dẽ vào. “Mình đang đợi thời cơ, chờ cho đến khi cô bé xuất hiện. Nghĩ xem nên quyết rũ cô bé thế nào nhỉ.”

Cả hai anh em ngay lập tức chuyển sang thế phòng thủ khi nghe được điều đó và trong trường hợp này thì rất giống với những người cha của họ, thật là kỳ lạ. Derek là người la lên, “Tại sao lúc này cậu lại muốn làm một việc ngu ngốc như thế hả? Mấy ông chú của mình bảo vệ Amy kỹ lắm đấy. Không cần phải nghi ngờ điều đó đâu. Cậu thật sự muốn chú Anthony và chú James bóp cổ cậu hả? Đấy là chưa kể đến cha mình nữa đấy.”

Mặt Percy tái mét. “Ôi Chúa ơi, không! Mình không nghĩ đến điều đó, thực sự mình không nghĩ đến.”

“Vậy thì nghĩ đi.”

“Nhưng... nhưng mình cứ tưởng là chỉ có vợ của Nick, Reggie, mới được bọn họ chăm sóc đặc biệt như thế chứ. Họ đâu có đối xử như vậy với các chị của Amy là Clare và Diana.”

“Clare không hấp dẫn những kẻ trác táng như cậu, Percy, thế nên không cần lo lắng nhiều cho con bé. Và chú Edward tán thành sự lựa chọn đầu tiên của Diana, bởi vậy con bé kết hôn chẳng bao lâu sau lần ra mắt của nó. Không như Reggie, hai cô bé đó đều có một người cha quan tâm lo lắng cho hạnh phúc của chúng, vì thế

các chú của mình thấy là không cần phải để hết tâm trí của họ vào đây.”

Percy thấy phần khởi phần nào khi nghe điều đó. “Ồ, vậy thì mình chỉ cần nhận được sự đồng ý của quý ngài Edward, thế là xong, phải không?”

“Đừng có mơ đến chuyện đó. Không giống Clare và Diana, Amy trông hết như Reggie, bởi vậy chú Tony và James không thể không để mắt kỹ đến con bé như họ đã từng làm với Reggie trước khi con nhỏ lấy Nick. Phản xạ có điều kiện, cậu biết mà.” Derek thỉnh thoảng cười nhăn răng, quay sang nhìn Jeremy. “Mà trời ạ, cậu có thấy khuôn mặt của họ đêm nay không? Con bé hạ gục cả cha cậu và chú Anthony. Đừng tưởng là anh chưa từng thấy cha cậu say tới mức xây xẩm mặt mày nhé.”

Jeremy cười khùng khục. “Em biết, nhưng mà anh đứng đây. Em nghĩ là mình nên cảnh báo ông trước.”

“Cả anh nữa”, Derek nhại theo.

Jeremy nhún mày bắt chước một trong những điệu bộ của cha mình một cách hoàn hảo rồi nói với giọng khô khan, “Em cứ nghĩ là anh đã nhận ra sự trưởng thành của Amy. Có thể lượng thứ cho cha em bởi cô vợ trẻ đã làm cho ông phát cuồng lên, nhưng lời bào chữa của anh là gì thế hả?”

“Anh thì chỉ thấy một con ranh thôi”, Derek biện hộ. “Cậu là người duy nhất con bé gọi hộ tông bất cứ khi nào được nghỉ ở trường, không phải anh.”

Với vẻ mặt như sắp đưa ra một quyết định nghiêm túc, Percy tình nguyện đề nghị. “Tớ rất sẵn lòng khi kế thừa việc vặt đó mỗi khi có yêu cầu.”

“Trật tự đi Percy”, cả hai anh em tự động gào lên.

Nhưng Derek là người đầu tiên nhớ lại rằng họ đang cố gắng ngăn Percy không được bất ngờ quan tâm đến cô bé Amy, thế nên anh nhanh chóng quay lại chủ đề, hy vọng nó sẽ khiến Percy quên đi ý nghĩ ấy, anh quay sang hỏi Jeremy, “Nhưng chú James đã rất ngạc nhiên phải không? Sự thay đổi của Amy ấy?”.

Jeremy xác nhận. “À, vâng. Em đã nghe thầy cha thờ dài trước khi ông bảo với chú Tony ‘Chúng ta lại phải đến rồi’.”

“Thế chú Tony nói gì?”

Jeremy khoái trá ra mặt, diễn tả lại cảnh cậu chứng kiến. “Đúng như anh trông đợi. ‘Em nhường nó cho anh đây, ông già, bởi tôi nay anh chẳng có việc gì khác để làm ngoài việc ngủ’.”

Percy phá lên cười thích thú. Còn Derek thực sự đỏ mặt. Tất cả bọn họ đều biết nguyên nhân, bởi người vợ trẻ của James Malory, Georgina, đang mang thai khá lớn, sẽ lâm bồn trong khoảng một tuần nữa. Jeremy cũng thú nhận với Derek rằng bác sĩ của George đã cảnh cáo là ông chôn nên giữ khoảng cách với vợ cho tới lúc sinh. Derek sau đó lại đỏ mặt lần nữa, vì lần đầu anh gặp cô vợ mới của chú mình là ở bên ngoài một quán rượu gần bên cảng, khi cô đang trở về của anh và anh đã định kết thúc cuộc gặp này trên giường của anh tôi đó - cho đến khi Jeremy báo cho anh biết người mà anh đang cố dụ dỗ chính là dì mới của cậu ấy.

Chủ đề hiện tại, dù sao đi nữa, đã khiến Percy nhồm lên đầy kinh ngạc, bởi đó là lần duy nhất cậu ta nảy ra ý định hỏi. “Mà mình bảo này, chuyện là thế nào, sao cha cậu lại đề tên ông ấy vào cuốn sổ cá cược ở White’s?”

Vừa hỏi Jeremy, thắ`ng nhóc đã ngay lập tức trả lời, “Em chưa nghe nói gì về` việc ông ấy cá cược cả”.

“Không phải ông ấy đặt cược”, Percy sửa lại. “Họ cá cho ông ấy, rắ`ng ông sẽ bắ`t đầ`u, hoặc chịu trách nhiệm, không ít hơn ba cuộc đầ`u vào cuố`i tuầ`n này đâu.”

Nghe đế`n đây Jeremy gục xuô`ng vì cười. Derek khó chịu, “Không có gì buồ`n cười cả Jeremy. Khi chú James tham gia một cuộc đầ`u, nạn nhân đáng thương chẳng bao giờ thoát được đâu. Ông bạn Nick của anh đã trực tiế`p được thưởng thức rô`i và xem chút nữa lễ đám cưới với Reggie của chúng ta chỉ vì cha cậu đã khiế`n cậu ta nắ`m liệt giường đúng một tuầ`n.”

Jeremy trắ`n tĩnh lại, bởi Nick già tồ`t bụng sau trận đò`n đầ`y cũng chơi lại cha cậu một vô` và đó cũng chính là lúc mà cha cậu quá giận dữ đế`n mức sau đó cậu chỉ muố`n quên nó đi.

Percy không hay biế`t cậu ta đã khuấ`y động lại một vài ký ức khó chịu của hai anh em nhà kia, nên vẫn thắ`c mắ`c. “Nhưng tại sao tâm trạng cha cậu lại tệ đế`n thế`nhi? Bởi vì ông và Georgie không thể... hai người biế`t ấy?”

“Thực ra”, Jeremy trả lời, “không có vắ`n đề` gì với điề`u đó cả, Percy. Cha mình biế`t ông nên kiêng khem trong một thời gian. Không phải chú Tony cũng vừa vượt qua được điề`u đó không đầ`y hai tháng trước sao? Không, cái khiế`n ông xé xác mọi người chỉ trong gang tắ`c chính là bức thư các anh trai dì George gửi cho dì ấy tuầ`n trước kia. Dường như tắ`t cả bọn họ sẽ trở lại đây vào lúc dì sinh em bé, thế`nên có thể họ sẽ đế`n trong vài ngày nữa thôi.”

“Chúa ơi!” Derek và Percy kêu lên cùng một lúc. Derek còn kịp bổ sung, “Không ngạc nhiên khi chú ấy đánh gục mình ngày hôm qua mà chẳng có lý do nào cả”.

Percy nói thêm, “Mình chưa từng thấy gã nào không ưa mấy ông anh vợ hơn James Malory, đặc biệt là với cái nhóm đến từ Mỹ đó”.

Derek nói thêm, “Chú ấy ghét họ còn hơn cả Nick già nữa, mà Nick thì, mấy cậu biết đấy, chưa bao giờ ưa”.

“Chính xác”, Jeremy trả lời. “Và tất cả những gì dì George có thể làm là giữ người này tránh xa cỗ họng của người kia khi họ ở cùng nhau trong một căn phòng.”

Tất cả bọn họ đã thổi phồng... một chuyện vặt vãnh. Sự thực là, James đã thiết lập một cam kết bán hòa bình với những ông anh vợ trước khi họ lên tàu về Mỹ, nhưng James chẳng thích thực hiện nó chút nào, anh chỉ làm vì lợi ích của George thôi... và cũng bởi anh nghĩ đó là lần cuối cùng phải thấy mặt bọn họ.

Không phải tất cả bọn họ đều khủng khiếp, những người Mỹ ấy. Derek và Jeremy đã ra ngoài cùng hai anh em trẻ nhất nhà Anderson trong thời gian họ ở London. Và đó là những tay rất khá, ít nhất là Drew Anderson, người được mệnh danh là quý dữ hay... mục sư. Boyd, chàng trai trẻ nhất, lại trông có vẻ quá nghiêm túc - đã rất thích thú khi được tham gia vào cuộc vui với tất cả bọn họ. Nhưng chỉ có một tên cá biệt mà James thực sự muốn chống đối thôi, kẻ duy nhất muốn treo cổ James khi họ may mắn bắt được James ở Mỹ năm ngoái. Kẻ mà James sẽ không bao giờ ưa nổi, dù bất cứ lý do nào.

“Anh cảm thấy vô cùng vui mừng vì anh là người không phải sống trong nhà cậu vào tháng tới.” Derek nói với Jeremy.

Jeremy gửi trả cho ông anh họ một nụ cười toe toét. “À, cái đấy thì em không biết. Có cái gì đó cực kỳ thú vị quanh đây. Nhưng mà em không phải là kẻ để lỡ những giây phút riêng tư của mình vì chuyện đó đâu.”

Chương 2

Khi đi ngang qua khu mua sắm mới mở trên quảng trường Berkeley, London, Georgina và James Malory đã quyết định gạt chủ đề về chuyên viên thám sát tới của các anh trai cô qua một bên, ít nhất là trong khoảng thời gian còn lại của đêm nay, bởi đó là chủ đề mà cả hai bất đồng và chắc chắn họ chưa bao giờ có cùng quan điểm về vấn đề này. Công bằng mà nói, Georgina hiểu rõ những cảm xúc của chồng mình. Suy cho cùng, các anh trai của cô đã đánh anh một trận toi bời rồi đem quẳng anh vào hầm rượu. Người tức giận nhất, Warren, sẽ vui vẻ treo cổ James nếu có cơ hội, với lý do James chính là tên cướp biển đã tấn công hai trong số những con tàu Skylark của họ, một lý do hoàn hảo, nhưng không phải là nguyên nhân chính.

Dù sao đi nữa Warren chỉ dùng nó để biện minh cho hành động của anh thôi, chứ lý do thực sự anh muốn sắp xếp một kết cục vĩnh viễn cho James Malory là bởi James đã làm tổn hại đến Georgina và dám cả gan công khai sự thật đó trong buổi tiệc có mặt nửa thành phố Bridgeport, Connecticut quê hương họ.

Phải, Warren là người chịu trách nhiệm chính cho sự bất đồng vẫn tồn tại giữa chồng và các anh trai cô. Nhưng James không phải không có lỗi, anh có, thực tế anh chính là kẻ châm ngòi cho cuộc chiến này bằng giọng lưỡi chua ngoa của mình. Và cô đã phát hiện ra rằng, sau khi tốn rất nhiều công sức để mang cô ra khỏi nước Anh, anh cố tình làm thế để ép các anh trai cô dùng vũ lực buộc

anh phải cưới cô, việc mà các anh cô đã làm rất nhanh gọn; nhưng đó không phải là dấu chấm hết cho chuyện treo cổ, ít nhất là đối với Warren. Dù thế nào cô cũng hiểu được tâm trạng của Warren về chuyện này. Anh trai cô không ưa người Anh ngay từ trước cuộc chiến năm 1812, bởi sự phong tỏa châu Âu của nước Anh đã làm tăng chi phí của những con tàu Skylark lên rất nhiều so với các chuyến giao thương khác. Sau đó, rất nhiều tàu Skylark đã phải nằm im trong cảng và đóng tiền neo đậu hàng tháng khi người Anh cứ tự tiện mở các cuộc truy tìm những con tàu không phải của nước Anh để sung công. Warren đã phải lãnh một cái sẹo nhỏ bên má trái từ một trong những đội quân chuyên làm việc này, khi những người Anh đó cứ khẳng khẳng bắt toàn bộ thủy thủ trên tàu của anh và anh chỉ cố gắng ngăn lại thôi.

Không, chẳng ông anh nào của cô yêu thích nước Anh cả và cuộc chiến chỉ khiến cho mọi thứ trở nên tệ hơn. Do vậy, không có gì ngạc nhiên khi họ thấy James Malory, một tên tử tước người Anh, một trong những kẻ nổi tiếng ăn chơi trác táng nhất London, một tên cướp biển, không xứng đáng với đứa em gái duy nhất của họ. Nếu cô không yêu chồng mình đến mất trí như thế, họ sẽ không bao giờ để cô lại với James khi tìm ra chỗ ở của hai người tại London. Và James biết điều đó, một lý do nữa cho việc anh sẽ chẳng bao giờ hoàn toàn hòa giải với các anh cô.

Nhưng cô và James sẽ không nói thêm về chuyện này vào tối nay nữa. Nó giờ đã trở thành một chủ đề nhạy cảm và cả James lẫn Georgina đều học được rằng phải giữ những chủ đề nhạy cảm bên ngoài phòng ngủ. Không phải họ không thể tranh cãi ác liệt trong căn phòng đặc biệt này, hay tại bất kỳ phòng nào khác. Nhưng cứ vào phòng ngủ là họ phát cuồng hết cả lên, đam mê này chiến thắng mọi lý lẽ họ dùng để tranh cãi với nhau.

Cuối cùng họ cũng kích thích những cảm xúc điên cuồng, rất dễ chịu, James vẫn ôm Georgina trong vòng tay và liên tục hôn lên khoảng da trần của cô, hứa hẹn rằng họ sẽ sớm điên thêm lần nữa. Cô thấy điều đó thật buồn cười, thực sự rất khôi hài, rằng James và người em trai Anthony của anh, hai kẻ phóng đảng thuộc hàng nhát nhủ đã hoàn lương, cả hai đều nói sẽ hạn chế việc làm tình sau lần cuối khiến vợ mình mang thai, cả hai đều thấy đó là một trò đùa thú vị cho bạn bè cũng như gia đình khi họ vờ tuân theo yêu cầu của bác sĩ, trong khi ghét cay ghét đắng việc bị tước đoạt đặc quyền đó.

Kể cả con trai của James, Jeremy, cũng bị lừa và đưa ra những lời cảm thông, “Hay thật, lại là địa ngục nữa à, chẳng phải nó giống như chúng ta lên đên trên biển hơn hai tuần sao?”.

Nhưng buồn cười nhất là Jeremy, người nhanh chóng nô i bước cha mình, nên biết rõ hơn mới phải. Cậu ta đáng lẽ phải nhận ra hai bậc thầy như James và Anthony sẽ biết cách quảng mệnh lệnh của bác sĩ qua một bên để thỏa mãn chính mình và vợ bằng nhiều cách khác nhau.

Tuy nhiên James rất khoái trò giả vờ này, xuất hiện với vẻ cực kỳ giận dữ, giống như Anthony trước đó cho tới khi lá thư từ Mỹ được gửi đến. Giờ thì chẳng còn sự giả bộ nào trong cảm giác tệt hại của James hết và không ai được miễn trừ, không cho đến khi những lời châm biếm quá bừa bãi của anh làm người khác đau lòng giống một đòn chí tử. Georgina nhận ra vài lời châm chọc cô, nhưng đã lâu rồi cô không còn tìm cách trả đũa nữa, bởi chẳng có cách trả miếng nào có thể khiến ông chồng yêu quý của cô tức điên lên được.

Lúc này anh không bực mình. Anh không còn nghĩ tới chuyện viết thăm sếp đến của mấy ông anh vợ nữa, chuyện đó có thể sẽ phá hủy hoàn toàn tâm trạng ngọt ngào hiện tại của anh. James là

người đàn ông hạnh phúc nhất kể từ khi Georgina bé nhỏ của anh lọt vào tầm ngắm và ngay bây giờ cô ấy đang ở rất gần. Tay anh cử động với vẻ lười nhác, cũng như đôi môi, trong khi tâm trí nghĩ về tôi nay và vũ hội họ đã cùng tham dự.

Buổi vũ hội chế tiết, anh thà chế tiết chứ không bao giờ tham gia trước khi cưới, nhưng dù sao anh cũng nghĩ rằng phải tính toán đến cuộc hôn nhân của mình thôi. Mấy ông già, như anh và Anthony gọi mấy người anh trai, cứ khăng khăng bắt anh tham gia, dù chẳng có âm mưu gì đằng sau, bởi anh không bao giờ tuân theo mệnh lệnh của họ và cũng không ngại bắt đầu ngay lúc này. Nhưng Georgina có nài và chuyện là thế đấy. Anh muốn làm vừa lòng cô.

Sau đó anh nhận ra mình thực sự thích thú, dù suốt buổi tôi anh cứ nhìn Anthony hé t hèm lại hừ rồi chê bai thẳng thừng mọi chú gà trống choai nhảy cùng cô cháu gái Amy của họ, nhất là sau khi Anthony đã nói với anh trước đó, “Em nhường nó cho anh đấy, ông già, bởi anh đã không ở đây vào lần ra mắt của Reggie. Công bằng nhé, sau tất cả và Reggie đã khiến em đủ lo lắng cho đến cuối đời, đặc biệt là sau khi con bé trao trái tim vào tay thằng nhóc Eden đó. Con bé đã không để em bán bỏ thằng đó, thật đáng tiếc và giờ thì quá muộn, bởi con bé đã lấy hấn”.

James có nhiều lý do khác để ghét Nicholas Eden, hơn cả việc Reggie kết hôn với gã đó, nhưng đó lại là một câu chuyện khác. Con bé đòi yêu hấn bởi hấn khiến con bé nhớ đến những ông chú thân yêu của mình, Anthony và James, điều duy nhất khiến nó trở nên tệ hơn đôi với ý nguyện của họ, bởi không một kẻ nào giống họ lại xứng đáng với Reggie. Nhưng cả James lẫn Anthony đều không thể tìm ra sai sót trong cách cư xử của hấn với Reggie, ít nhất không phải là bây giờ, mặc dù thằng nhóc đó thực sự là một kẻ rác rưởi trong năm đầu hai đứa cưới nhau. Nhưng giờ Nicholas là một người

chờng mẫu mực. Mà họ thì chẳng bao giờ ưa má'y tên số'ng chuẩn mực.

Ngay lúc này, ở đây, một cô cháu gái khác của họ đang có buổi ra má't đầ'u tiên, dù James và Anthony không có trách nhiệm nuôi nấ'ng bấ't cứ cô con gái nào của Eddie, không như Reggie đã má't cả cha lẫn mẹ khi mới chỉ tròn hai tuổi, cô con gái bé nhấ't của Eddie, với mái tóc đen như than và đôi má't xanh thẳm, quá giồ'ng Reggie như thể chị em ruột. Điề'u đó đã tạo nên một sự khác biệt đáng nguyê'n rủa. Nó tá't nhiên đã khuấ'y động bản năng bảo vệ của Anthony, mặc dù cậu ta cô' phủ nhận. Và James cũng không là ngoại lệ khi anh quan sát những tên bánh chọe cũng như những tay chơi bời trẻ tuổi gục ngã hoàn toàn trước Amy. Thực tế là, anh đã mau chóng thay đổi ý định về việc hy vọng Georgina sẽ sinh cho anh một cô con gái xinh đẽ'n mê mẩn như bé Judith của Anthony và Roslynn.

“Em dậy rồi à, George?” James hỏi bằ'ng một giọng lười biế'ng.

“Em và con.”

Anh ngô'ì dậy, nhẹ nhàng đưa cả hai tay di chuyển đẽ'n phầ'n nhô cao trên bụng cô. Khi cú đạp tiế'p theo đẽ'n, nó chạm ngay lòng bàn tay anh. Má't họ gặp nhau và cả hai lập tức cười toe. Điề'u đó luôn làm James quên má't những gì anh đang nghĩ và chỉ chú tâm tới việc cảm nhận đứ'a con đang cử động bên trong bụng vợ.

“Nó là một đứ'a bé rấ't ngoan”, cô nói với anh.

Nụ cười của anh rạng rỡ hơn. “Thằ'ng nhóc sẽ sẵn sàng cho môn quyê'n anh sớm thôi.”

“Thằ'ng nhóc á? Em tưởng anh muồ'n một cô con gái chứ?”

Anh khịt mũi. “Anh đã thay đổi quan điểm sau tở i nay. Anh sẽ để sự lo lắng về các cô công chúa cho Tony và ông bác Eddie.”

Georgina mỉm cười, cô hiểu chề ng mình rõ đế n mức có thể biết anh đang nghĩ gì. “Tở i nay Amy đặc biệt yêu kiề u phải không anh?”

Anh không trả lời, nhưng thay vào đó anh nói, “Những gì mà anh muố n biết là sẽ tai hại thế nào nếu anh quên mất, khi mà con bé ở đây quá muộn trong khi đáng lẽ phải có mặt ở nhà rờ i?”.

“Anh không nhớ làm thế nào mà cô bé trở nên xinh đẹp như thế, anh chỉ nhớ cô bé thực sự xinh đẹp thôi”, Georgina nói với giọng đầy ẩn ý, “Là chú của cô bé, anh không tin rằng cô bé sẽ tỏa sáng ở tất cả những nơi cần đế n, đặc biệt là khi chị Charlotte choàng lên cô bé tất cả những bộ quần áo trẻ con, những bộ váy áo cao cổ thực sự là đòn đau cuối cùng”.

Đôi mắt xanh của anh mở rộng với một suy nghĩ khác. “Chúa ơi, em không nghĩ tới lời cảnh báo của Jeremy chứ? Đó là nguyên do tại sao thắ ng nhóc có vẻ rất hài lòng về việc bảo vệ con bé như thế đây.”

Georgina phá lên cười, cô đập cho anh một cái, nhưng thật khó mà với được anh qua cái bụng bầu của cô. “Anh thật không thể chịu nổi, James. Sao anh có thể quy những quan điểm phóng đảng cho cậu nhóc ngọt ngào đó thế? Thắ ng bé mới chỉ mười tám tuổi thôi, vì Chúa.”

Nhướn một bên chân mày màu vàng lên, một điệu bộ của anh mà cô từng rất ghét, nhưng giờ lại rất thích. “Ngọt ngào á?” Anh nói. “Con trai anh? Và mười tám cho đế n ba mươi thì có là gì với cái thắ ng đều giả đó.”

Cô có thể công nhận Jeremy trông có vẻ già dặn hơn bạn bè cùng trang lứa bởi cân nặng của cậu đã gần bằng Tony, cậu cao hơn cha vài phân và sở hữu một bộ ngực thô rậm y như James, điều đó đã khiến cậu trông quá ghê gớm so với những chàng trai cùng tuổi. Nhưng cô không dám nói điều đó với cha cậu, người đã quá đủ tự hào về con trai rồi.

“Phải rồi, anh không cần lo lắng về Jeremy với Amy đâu. Em tình cờ được biết chúng chỉ là bạn tốt thôi. Và lại, hai đứa cùng tuổi, anh biết mà. Amy sẽ tròn mười tám trong vài tuần nữa. Em rất ngạc nhiên khi chị Charlotte không bắt cô bé phải đợi thêm vài tuần trước khi chính thức ra mắt đây.”

“Đó là những gì Eddie đã làm. Anh ấy sẽ sờ đến mọi chỗ mà những cô con gái của anh ấy có liên quan tới, chuyện đó, thực ra mà nói, không phải là những gì Amy cần ngay lúc này.”

Georgina hơi nhướn lông mày lên. “Anh cũng định quan tâm đặc biệt đến cô cháu này phải không?”

“Không đến mức ấy đâu”, anh trả lời bằng giọng khô khốc. “Những cậu con trai mới là sở thích đặc biệt của anh, em không biết đâu và anh sẽ hứng thú với thằng con trai mới nhất của mình hơn hẳn việc lo lắng cho đứa con gái nhỏ nhất của Eddie.”

Georgina nghi ngờ điều đó, khi cô nghe anh nghiêm túc thế nào trong việc nuôi nấng Reggie, đó là khi anh phản đối việc chia sẻ một khoảng thời gian như nhau với cô cháu gái trong những ngày làm cướp biển của anh, anh đã bắt cóc cô bé trong vài tháng lênh đênh trên biển, để rồi bị các anh trai từ mặt trong vài năm. Nhưng Reggie luôn là cô cháu được yêu mến, mặc dù cô bé giống con gái của bọn họ hơn, bởi thế, có lẽ James và Anthony sẽ để Amy cho cha cô bé

quan tâm và lo lắng, bởi Edward đã trông nom rất tuyệt vời đứa con khác của anh ấy rồi... Không tệ đến mức ấy đâu.

“Giờ thì anh đã thay đổi suy nghĩ về việc có một đứa con gái, thế nhờ chúng ta có một đứa thì sao?”

Anh đặt một nụ hôn lên giữa cái bụng bầu của cô rồi nhẹ nhàng cười, tuy nhiên giọng của anh nghe hài hước nhất có thể. “Anh sẽ cố gắng kiên nhẫn George à. Nói chung tùy thuộc cả vào nó.”

Cô đã có một khoảng thời gian tuyệt vời trên giường trong khi anh nỗ lực thực hiện nó theo ý anh ở lần thứ hai, đó là tất cả những gì cô có thể trông đợi.

Chương 3

Cùng lúc ấy, trong một tòa nhà lớn ở phía bắc quảng trường Berkeley, Amy Malory cuối cùng cũng chuẩn bị đi ngủ. Nhìn vào chiếc gương trên bàn trang điểm, nơi cô ngó i mái tóc đen dài của mình, cô thấy mẹ cô, Charlotte, đang di chuyển nhẹ nhàng trong căn phòng, giúp vú Agnes cất bộ trang phục lộng lẫy mà Amy đã mặc, mang đi đôi tất ren, đôi giày đế bằ ng và đôi găng tay phớt hồ ng của cô.

Cô đang tìm cách nói với cha về việc cho cô một cô hậ u riêng. Cả hai chị của cô, Clare và Diana, đê u có người hậ u riêng và đã mang theo người hậ u khi lậ y chồ ng. Nhưng Amy luôn luôn phải chia sẻ người hậ u với một ai đó và bây giờ bên cạnh cô chỉ còn lại duy nhấ t vú Agnes, người đã chăm sóc Charlotte từ khi bà còn nhỏ. Amy câ n một người không bảo cô phải làm gì thì mới đúng quy tắ c, cũng như không phải la rậ y hay hướng dẫn nhiê u như đố i với những người hậ u khác. Giờ đang là thời điể m quan trọng và... Amy không thể tin nổi cô đang nghĩ về những chuyện nhỏ nhấ t thế này khi vừa trải qua ngày thú vị nhấ t trong đời mình.

Thực ra, có một ngày khác còn đáng say mê hơn, ngày mà cô sẽ chẳng bao giờ quên, ngày mà cô đã nhớ đê n không biế t bao lậ n trong sáu tháng qua kể từ lúc nó xảy ra. Đó là ngày cô gặp những người anh trai của Georgina Malory và đi đê n quyế t định quan trọng nhấ t đời, gậ n như liê u lĩnh, là cưới một người trong bọn họ. Và không phải cô đã thay đổi ý định sau những tháng vừa qua. Cô chỉ

không thể hình dung ra làm cách nào để thực hiện được mục tiêu của mình khi người đàn ông cô muốn đã lên tàu quay trở lại Mỹ và cô chẳng thể gặp lại anh nữa.

Thật là mỉa mai khi điếu khiế n cho hôm nay trở thành ngày đặc biệt nhấ t đố i với cô, bên cạnh sự thật cô tưởng như đã phải chờ đợi mãi mãi để có cơ hội tham gia vào thế giới của những người trưởng thành và buổi ra mắ t của cô đã thành công rực rỡ - chính là việc nghe trộm được thím George và chú James tranh luận, hoặc hơn tranh luận một chút, là cãi nhau, bởi lá thư báo rằ ng năm người anh của George sẽ trở lại nước Anh vào ngày đứ a con đầ u lòng của thím á y ra đời. Đây thực sự là tin ngọt ngào nhấ t trong ngày hôm nay của Amy.

Anh sẽ quay trở lại.

Giờ cô đã có cơ hội để làm anh lóa mắ t bằ ng sự thông minh và nét quyế n rũ của mình, làm anh phải chú ý đế n cô, bởi chắ c chắ n anh không hề để ý đế n cô vào lâ n đầ u họ gặp mặt. Anh chắ c không thể nhớ đã gặp cô vào lâ n đó, nhưng tại sao thế? Cô chỉ biế t im lặng và sừng số t bởi những gì cô cảm thấ y về anh và rõ ràng những cảm nhận đó chắ c chắ n đã khiế n cô không thể hiện được vẻ hoạt bát nhấ t của mình. Sự thực là Amy đã lớn lên về cả thể xác lẫn tâm hờ n từ vài năm trước, bởi thế việc chờ đợi được chính thức gia nhập cùng những người trưởng thành đã hoàn toàn làm cô thấ t vọng và sự nhẫn nại không phải là một trong những đức tính đáng quý của cô.

Cô thực sự đã trở thành một kẻ bạo dạn khi muố n đi theo hướng tai hại á y. Một tý xíu e thẹn hay ngượng ngùng cô cũng chẳng có, như dự đoán. Và sự bao bọc của gia đình, ít nhấ t, đã giữ cho bản tính táo bạo đế n không biế t xấ u hổ của cô ít bộc lộ để cô không làm mọi người thấ t vọng với sự táo tợn của mình. Sự liê u lĩnh này dĩ

nhiên không hại gì và thậm chí là rất tốt đối với những kẻ trác táng trong gia đình - và nhà Malory có thừa sự công bằng khi san sẻ điếu đó - nhưng nó lại chẳng phù hợp chút nào với nữ giới. Jeremy đã bắt đầu nghi ngờ, nhưng bởi cô cực kỳ yêu mến ông em họ đặc biệt này và từ khi họ trở thành những người bạn thân thiết, cô không bao giờ giấu giếm bản tính thực sự của mình với cậu ấy.

Và cô cũng sẽ không che giấu tính cách mình với anh trai của thím George nữa, không che giấu bất cứ khi nào cô ở cạnh anh. Nếu chuyện đó xảy ra, cô sẽ trở thành kẻ trợ trên nhất bất cứ nơi nào anh có mặt - trong trường hợp cô thôi im lặng vì những cảm xúc xáo trộn một lần nữa - bởi cô sẽ dồn hết tâm trí vào anh. Anh không quay lại nước Anh để sinh sống, mà chỉ ghé thăm thôi, nên cô sẽ có rất ít cơ hội để làm anh chú ý đến cô; với khoảng thời gian ít ỏi của mình, cô cần tận dụng từng chút để hiểu thêm về anh.

Việc tìm hiểu người chồng tương lai - Amy chỉ là một kẻ vô dụng nếu không tin chắc anh chính là người chồng tương lai của mình - dần đơn giản hơn khi cô trở nên thân thiết với thím George, người chỉ hơn cô bốn tuổi. Cô bắt đầu ghé thăm Georgina khi thím ấy và chú James vẫn còn sống cùng với chú Tony trên đường Piccadilly. Sau đó, khi họ bắt tay vào trang hoàng cho ngôi nhà mới trên quảng trường Berkeley, Amy đã tình nguyện giúp đỡ với tất cả lòng nhiệt thành. Và cứ mỗi lần viếng thăm, cô đều khéo léo hướng câu chuyện xoay quanh những người anh trai của Georgina khiến Georgina có thể kể mọi điếu về họ mà Amy không cần phải đặt bất cứ câu hỏi nào.

Cô không muốn sự quan tâm mang tính chất cá nhân của mình bị lộ, càng không muốn bị người ta nói rằng cô quá trẻ so với người đàn ông mà cô muốn quyến rũ. Lúc ấy có thể cô còn trẻ con thật, nhưng giờ thì không. Georgina, với nỗi nhớ da diết về những người anh, luôn vui sướng khi nói về họ, thuật lại những rắc rối thời thơ

âu và cả những lần chơi khăm mà tất cả bọn họ đã gây ra cho thím ấy, cũng nhiều bằng các chuyên phiêu lưu và cả những bất hạnh họ gặp phải từ khi bước vào tuổi trưởng thành.

Amy biết Boyd là người anh trẻ nhất, hai mươi bảy tuổi và nghiêm túc như một ông già. Drew, hai mươi tám tuổi, gian xảo đến mức quỷ sứ cũng phải đề phòng và là người luôn mang lại tiếng cười cho cả gia đình. Thomas tròn ba mươi hai tuổi và có tính nhẫn nại của một vị thánh. Không gì có thể làm anh mất bình tĩnh, ngay cả khi chú James cầm súng bắn thẳng vào mặt hồ yên ả ấy. Warren, vừa bước qua tuổi ba mươi sáu, là một kẻ kiêu căng và có miệng lưỡi cay độc nhất trong gia đình. Một con gà mẹ xù lông, Georgina gọi thế và là một tên đầu cẳng bất cứ chỗ nào có dính đến đàn bà. Và Clinton, người anh cả của gia đình Anderson, bốn mươi một tuổi, là người rất nghiêm khắc, không bao giờ cư xử thiếu suy nghĩ và rất hợp lý khi cho rằng anh giống với Jason Malory, người chủ cả gia tộc Malory và là Hầu tước Haverston đời thứ ba. Thực tế, cả hai đều nói những lời giống y như nhau một cách đầy kinh ngạc khi gặp nhau, thật hiển nhiên khi ở chỗ đông người, họ đều phải yêu cầu mà ý ông em trai cư xử một cách đúng đắn và đàng hoàng.

Amy đã thất vọng một thời gian sau khi khám phá ra rằng, năm anh chàng đẹp trai nhà Anderson, tất cả đều rất đặc biệt, người cô chọn thực sự là người ít thích hợp với cô nhất. Cảm xúc mà anh đã khuấy động trong cô đã làm việc đó, khẳng định với cô rằng anh chính là người đàn ông của đời cô. Không một ai trong số những người đàn ông còn lại khiến cô có cảm giác ấy, hay bất kỳ một người đàn ông nào khác trong đêm nay khi nhận được lời tán dương từ những ứng cử viên sáng giá để giành lấy sự chú ý của cô. Và lúc nghe được thím George và thím Roslynn hỏi tưởng lại những gì họ đã cảm thấy khi lần đầu gặp chồng họ, dĩ nhiên Amy hiểu những cảm xúc đó có ý nghĩa như thế nào.

Không có bất kỳ sự giúp đỡ nào, hoàn toàn không. Cô đủ lạc quan cũng như đủ sự tự tin, đặc biệt sau thành công vang dội tới nay, để cảm thấy rằng mình sẽ không gặp chút trở ngại nào... à, thực ra thì có một ít - quả thật, một số vấn đề lớn - nhưng tất cả sẽ bị khuất phục miễn cô có thể tiếp cận anh và bây giờ thì cô có thể làm được điều đó.

“Ở đây, ngay bây giờ”, mẹ cô nói ngay khi tiến đến bên cạnh Amy và chải tóc giúp cô.

“Con chắc đã kiệt sức rồi và điều này không đáng ngạc nhiên chút nào. Mẹ tin là con đã vượt tất cả các điệu vũ.”

Bình minh sẽ ló rạng trong một giờ nữa, nhưng Amy không cảm thấy mệt. Cô vẫn cảm thấy lâng lâng. Nhưng Charlotte sẽ ở lại và nói chuyện trong vài giờ tới nếu cô thú nhận điều đó, nên cô gạt đầu, cô cần một chút thời gian cho riêng mình trước khi sự mệt mỏi xâm chiếm.

“Tôi biết cô bé sẽ thành công”, Agnes phát câu vì cái tủ quần áo, mái đầu hoa râm của bà gật lên gật xuống.

“Và cũng biết cô bé sẽ khiến cho cô con gái lớn nhất của bà phải hổ thẹn, Lotte. Thật may là bà đã cho chúng đi lấy chồng trước khi con bé ra mắt. Bà chủ có nghe tôi nói không thế?”

Agnes đáng lý ra không có nhiệm vụ quản lý Amy. Charlotte cũng chung quan điểm ấy, nhưng không bao giờ giải thích hay nghĩ đến việc sẽ để người hậu gái này về đúng chỗ của bà ấy. Những vết tàn nhang của bà đã nhạt màu, bà giờ đây cũng mập mạp hơn và các ngón tay thì không nhanh nhẹn như xưa nữa, nhưng Agnes đã ở đây quá lâu và đó là lý do.

Amy thở dài một mình. Rất tốt và hợp lý khi nghĩ đến việc thay thế Agnes bằng một cô hầu riêng, nhưng cô biết mình sẽ không bao giờ làm thế vì điều đó có thể làm cho bà tổn thương. Charlotte hơi cau mày với nhận định của Agnes khi bà nhìn ánh mắt của Amy qua tấm gương. Charlotte vẫn là một phụ nữ đẹp ở tuổi bốn mươi mốt, mái tóc vẫn chưa điểm hoa râm cùng đôi mắt nâu ấy truyền lại cho tất cả những người con trừ Amy, người giống Anthony, Reggie và Jeremy có mái tóc đen và đôi mắt xanh thẫm đầy mê hoặc của cụ bà dòng họ Malory, theo lời đồn là một người Di gan. Ông bác Jason đã có lần nói riêng với cô, đó không phải là lời đồn mà trăm phần trăm là sự thật. Và cô không chắc là bác ấy có đang trêu chọc cô không nữa.

“Mẹ tin các chị con sẽ có chút ghen tị với con tôi nay đây”, Charlotte nói, “dĩ nhiên là trừ Clare.”

“Clare quá hạnh phúc với Walter để có thể nhớ rằng phải mất hai năm chị ấy mới tìm thấy anh ấy.” Chính sự tỉ mỉ, hoặc kiên nhẫn của chị ấy, đã được đề cập, bởi Walter có tước vị rất cao. “Mà điều gì khiến chị ấy phải ghen tị trong khi sắp trở thành một bà công tước hả mẹ?”

Charlotte cười toe toét. “Giỏi lắm.”

“Mặc dù con không có người trực tiếp làm chứng - Amy giờ vẫn còn bực bội vì mọi người đã bắt cô phải đợi đến lúc mười tám tuổi, trong khi chị Diana được cho phép ra mắt khi chị ấy mới mười bảy tuổi rưỡi - con đã nghe mọi người nói rằng chị Diana cũng có rất nhiều anh chàng vây quanh chị ấy như con vậy. Và chị ấy đã tình cờ phải lòng người đầu tiên va vào cái cửa sau.”

“Hoàn toàn chính xác.” Charlotte thở dài. “Điều đó làm mẹ nhớ ra chúng ta sẽ bị tấn công tới tấp vào ngày mai, hoặc đúng hơn là

hôm nay, với tất cả những chàng trai trẻ hy vọng sẽ làm con lóa mắt ở buổi vũ hội. Con phải đi ngủ một chút đi, hoặc con sẽ không phải là người cuối cùng kết thúc tiệc trà đâu.”

Amy cười khúc khích. “Ồ, dĩ nhiên con sẽ là người cuối cùng mẹ à. Con sẽ tận hưởng từng phút trình tự tỏ tình, cho đến khi nào người đàn ông con muốn bắt cóc con đi.”

“Diễn tả mới thiếu nhiệm vụ làm sao”, Charlotte kêu lên. “Bắt cóc con đi, thật là. Con bắt đầu có giọng giống con trai của James rồi đấy.”

“Hay lắm, chuông địa ngục điểm rồi, mẹ không nghĩ thế sao?”

Mẹ cô bật cười. “Thôi nào, đừng ở đây. Đừng để cha con nghe thấy con bắt chước Jeremy, hoặc là ông ấy sẽ căn nhằn em trai và James Malory thì chẳng giỏi việc bông đùa, gợi ý hay đưa ra những lời khuyên đâu. Mẹ thế đấy, cho đến hôm nay mẹ vẫn khó mà tin hai người là anh em, họ quá khác nhau.”

“Cha không giống bất kỳ người anh em nào cả, nhưng con thích cha luôn là chính mình như vậy.”

“Tất nhiên rồi con yêu”, Charlotte đáp lại, “như sự nuông chiều ông ấy dành cho con”.

“Không phải lúc nào cũng chiều đâu mẹ, nếu không con đã chẳng phải đợi...”

Những từ cuối cùng trở nên nhỏ dần ngay khi Charlotte cúi xuống và ôm cô thật chặt. “Đó là lỗi của mẹ, con yêu và đừng giận một người mẹ muốn giữ con gái bé bỏng của mình lâu một chút được không con. Con đã lớn lên quá nhanh. Con là đứa cuối cùng, nhưng sau thành công đêm nay, mẹ biết con sẽ “bị bắt cóc” chẳng bao lâu

nữa bởi một người đàn ông tuyệt vời. Mẹ muốn điê`u đó, tâ`t nhiên rõ`i, nhưng đừng nhanh như thế`. Mẹ sợ mẹ sẽ nhớ con nhiê`u nhấ`t khi con rời nhà để kê`t hôn. Giờ thì ngủ một chút đi con.”

Việc đột ngột kê`t thúc câu chuyện của mẹ làm Amy giật mình, cho đế`n khi cô nhận ra mẹ sắ`p rơi nước mắ`t và đó là lý do tại sao bà vội vàng kéo vú Agnes đi ra với bà. Amy thở dài, xáo trộn giữa hai cảm xúc hy vọng và sợ hãi trước những lời tiên đoán của mẹ. Charlotte sẽ nhớ cô nhấ`t nê`u Amy đạt được ước vọng của mình, bởi cô sẽ đế`n Mỹ, cả một đại dương ngăn cách giữa cô và gia đình, để số`ng với người đàn ông mà cô lựa chọn. Cho đế`n bây giờ, cô không biế`t mọi chuyện sẽ diễn ra theo hướng này. Những cảm xúc chề`t tiết. Tại sao họ không phải là người Anh cơ chứ?

Chương 4

“Sao lại là Judith?” James hỏi em trai, ám chỉ đến cái tên vừa được đặt cho đứa cháu mới nhất của mình. “Sao không phải một cái tên gì đó mang giai điệu như Jacqueline?”

Cả hai người đang ở trong phòng trẻ, căn phòng Anthony có mặt nhiều nhất khi anh ở nhà. Hôm nay anh có dịp được chăm con, bởi vợ anh, Roslynn, đã đi thăm quý bà Frances, bạn của cô ấy. Nettie, bà già Scots hom hem đó đã trở thành một phần không thể tách rời của Roslynn và là người chuyên chăm sóc Judith bé nhỏ, sẽ chỉ bỏ trống căn phòng khi bị đe dọa là sẽ bị trừng phạt nặng nề. Anthony lúc này có hơi vụng về một chút, hoặc vợ cậu ta muốn cậu ta quen dần với việc đó. James nghiêng về giả thuyết Roslynn sẽ làm thế bằng cách này hay cách khác.

“Nhường cho anh đây”, là tiếng của Anthony cho câu hỏi của James. “Như thế anh có thể ương bướng và gọi con bé là Jack? Sao anh không đặt tên cho con gái của mình là Jacqueline, rồi sau đó gọi bé là Jack?”

“Trong trường hợp ấy, anh sẽ gọi luôn con bé là Jack, dù sao thì cũng chẳng có lý do gì để thay đổi cả.”

Anthony khịt mũi. “Anh không nghĩ là George sẽ đánh giá cao điều đó à?”

James thờ dãi, từ bỏ ý tưởng đó trước khi nó bắt đầu ăn sâu.
“Đừng vội nghĩ rằng cô ấy sẽ chấp nhận.”

“Hoặc các anh trai của chị ấy”, Anthony xâu xa thêm vào.

“Trong trường hợp ấy...”

“Anh sẽ làm thế, phải không?”

“Bất cứ cái gì để chọc tức cái đám quê mùa thô lỗ đó”, James trả lời với sự thành thật tuyệt đối.

Anthony bật cười, làm Judith giật mình, mái tóc quăn của bé ngo nguậy trên tay anh. Cô bé không khóc, chỉ đơn thuần vẫy vẫy tay để biểu lộ cảm xúc. Cha bé vội nắm lấy những ngón tay nhỏ xíu ấy đưa lên môi mình, trước khi liếc James một lần nữa. Họ rất khác biệt, như đêm và ngày, cả hai anh em. Anthony cao và mảnh khảnh hơn, mái tóc đen và đôi mắt xanh, trong khi đó James, lại giống hai người anh trai kia, to lớn, tóc vàng hoe và đôi mắt xanh dịu ngọt ngào. Judith, giờ đây, mang đặc điểm của cả cha và mẹ. Cô bé sẽ sớm thừa hưởng mái tóc màu đỏ đồng đáng tự hào của mẹ, nhưng đôi mắt lại có màu xanh thẫm sâu thẳm giống hệt cha.

“Anh nghĩ những tên người Mỹ đó sẽ ở lại trong bao lâu?” Anthony hỏi.

“Rất lâu cho mà xem”, James cau kinh trả lời.

“Không hơn hai tuần đâu, em chắc chắn đấy.”

“Hy vọng thế.”

Bây giờ Anthony có thể chọc ghẹo James khi đề cập đến chuyện viếng thăm sắp tới của những ông anh vợ không được chào đón - sẽ có điều gì đó không ổn nếu anh không tỏ ra như thế -

nhưng để công khai chôn lại những kẻ đó, anh cần phải sát cánh bên cạnh anh trai mình. Nhưng mấy tên Mỹ đã đến đâu...

Anthony vẫn tiếp tục cười nhảu khi tình cờ đưa ra ý kiến, “Em nghĩ là họ sẽ muốn ở cùng anh, vì giờ anh đã có nhà riêng rồi còn gì”.

“Ngậm miệng chú lại. Đã quá tệ khi anh để bọn họ vào nhà rồi. Anh sẽ làm máu chảy lên lảng khi đánh vỡ vài cái sọ nếu ngày nào cũng phải trông thấy mặt chúng. Không gì có thể giúp anh đâu.”

“Ồ, thôi mà, đâu phải tất cả mấy kẻ đó đều xấu. Có hai tên trong số họ em thấy cũng được đấy chứ và anh sẽ làm khá tốt, nếu chịu thừa nhận chuyện đó. Jason sẽ thích Clinton ngay lập tức. Jeremy và Derek cùng lúc đó sẽ khuấy động một khoảng thời gian thú vị với hai gã trẻ nhát.”

James nhướn một bên lông mày hứa hẹn sẽ dằn cho Anthony một trận nếu cậu ta không mau chóng hạ màn. “Thế ai sẽ xử lý Warren?”

“Không thể nói rằng đó là hai chúng ta.”

“Không bao giờ là hai chúng ta.”

Điều đó nghĩa là nên dừng chủ đề này tại đây, nhưng Anthony sẽ không nản lòng soài trên đất khi mới chỉ nhận được những cảnh báo nhẹ như thế này. “Họ đã làm đúng những gì anh muốn, ông già, ép anh kết hôn với cô em gái bé bỏng của họ - khẳng khẳng đến khi nào thực hiện được thì thôi. Và giờ là lúc anh nên tha thứ cho trận đòn họ đã tặng anh phải không?”

“Trận đòn đã được dự tính từ trước. Nhưng Warren đã vượt quá giới hạn khi làm liên lụy đến tất cả thủy thủ của anh và sẽ treo cổ

rất nhiều người nếu họ tin ta cứ theo cái đà đó.”

“Phản ứng thường có khi đối mặt với những tên cướp biển đê tiện”, Anthony trả lời rất tự nhiên.

James tiến thêm một bước về phía thặng em thích chằm chọc trước khi anh nhớ ra cô bé đang nằm trên tay Anthony. Nụ cười nhăn nhó của Anthony rộng hơn trước cái nhìn bất lực của ông anh trai, Anthony nhận ra một cách rõ ràng rằng liên hoàn cước của mình không cần phải đợi thêm nữa. Anthony vẫn chưa chịu buông tha ông anh trai.

“Theo cách mà em nghe được”, anh nói, “anh đã có thêm hai ông em trai và George rất biết ơn khi Warren không làm việc đó”.

“Bên cạnh điều tốt lành ấy... và chúng ta đã quá lâu rồi chưa tới sàn đấu bốc của Knighton, cả anh và chú”, James thêm vào đầy ý nghĩa. “Cả hai chúng ta cần tập luyện nhỉ.”

Anthony gửi lại một nụ cười chế giễu. “Khi anh đã có sẵn một bộ xương để lóc thịt à? Đừng nghĩ thế chứ. Rồi em sẽ dính vào máy cái cọc nhà máy thôi, những hội viên ở Knighton sẽ thay thế em, xin cảm ơn.”

“Nhưng bọn họ không yêu cậu, chú em thân yêu ạ.”

“Tuy nhiên, vợ em rất thích khuôn mặt em hiện giờ. Cô ấy sẽ không đánh giá cao việc anh chinh lại vị trí mũi em bằng những nắm đấm như búa tạ ấy đâu. Bên cạnh đó, em cũng không muốn anh bỏ đi sự chống đối đó trước khi máy tên người Mỹ đến. Em sẽ đợi cho đến khi cơn giận của anh bùng nổ, em sẽ chờ bằng được để xem đây.”

“Chú không được chào đón đâu”, James trả lời đầy bực bội.

“George sẽ để em vào”, Anthony trả lời rất tự tin. “Chị ấy thích em.”

“Cô ấy chịu đựng chú chẳng qua vì chú là em anh thôi.”

Anthony nhướn mày giễu cợt ông anh vì câu nói đó. “Và anh sẽ không đáp trả lại bằng thiện ý bất cứ chỗ nào các anh trai của chị ấy có mặt phải không?”

“Mọi chuyện đã rõ rồi. Bọn họ vẫn còn sống, không phải sao?”

Khi James quay về nhà vào lúc muộn, anh rất ngạc nhiên khi thấy người ra mở cửa là Amy. Anh đã không gặp cô cháu từ buổi vũ hội đầu tiên của cô bé vào tuần trước - người duy nhất anh mong có mặt lúc này, tạ ơn Chúa - nhưng George nói Amy mới đến thăm cô ấy chỉ vài ngày trước đây cơ mà. Bởi anh vào mà không gõ cửa, cô bé rõ ràng là đang đợi anh, một tình huống không bình thường đủ để anh bật chuông báo động trong đầu lên. Không phải là một người hay phản ứng mạnh trước những khó khăn hoặc vội vã đi đến kết luận, anh chỉ hỏi đơn giản, “Henri đâu rồi? Hay hôm nay đến phiên của Artie? Đâu có ai thông báo gì khi chú rời nhà đâu”.

Henri và Artie đều là những thành viên của thủy thủ đoàn trong suốt những năm anh làm cướp biển. Nhưng cả hai đã ở với anh từ rất lâu rồi, họ thân thiết như người trong nhà và khi anh quyết định bán Maiden Anne, anh thuê họ làm việc trong nhà thay vì làm thủy thủ trên những con tàu xa lạ khác. Hai người này chẳng giống bất cứ một người quản gia nào mà anh có thể hình dung, dù họ đã san sẻ công việc và đã bay sự sùng sốt của một vài vị khách hoài nghi bằng bản tính thô lỗ.

“Hôm nay đến phiên của Artie”, Amy trả lời ngay khi khép cánh cửa đằng sau anh. “Nhưng chú ấy đã đi đến chỗ bác sĩ rồi.” Cô nhìn thấy lưng chú mình cứng đờ trong một khoảnh khắc trước khi bất

đầu chạy về phía cầu thang, nên cô đã nhanh chóng gọi với theo, “Thím đang ở trong phòng khách”.

Anh đột ngột dừng lại. “Phòng khách ư?”

“Dùng trà”, cô nói thêm.

“Dùng trà!” Anh nổi cáu ngay khi kịp thay đổi thái độ trên khuôn mặt cũng như điểu khiển được cái đầu mình, lập tức dùng trước cánh cửa mà anh biết chắc vợ mình ở trong đó. “Anh sẽ phạt em, George! Em nghĩ là em đang làm cái quái quỷ gì thế hả? Sao em chưa đi ngủ?”

“Em chưa muố n và em đang dùng trà.” Amy nghe thấy Georgina trả lời bằng sự điể m tĩnh rấ t đáng khen ngợi.

Tuy vậy, câu trả lời làm James ngắ n người ra một lâ n nữa. “Hình như không phải là em đang mang thai đúng không?”

“Phải, em mang thai, nhưng em cũng đang dùng trà. Anh có muố n dùng trà với em không?”

James im lặng một lúc, suy nghĩ kỹ càng về điể u đó. “Anh sẽ phạt em, George, em đang làm một việc không đúng đâu.” Sau đó anh bước vào phòng khách. “Em sẽ đi ngủ chứ.”

“Quý tha ma mắ t, James, bỏ em xuố ng”, Amy nghe tiế p. “Em sẽ đi ngủ sớm và đừng có bắ t đầu la hét với em. Rô i em sẽ làm theo lời anh, nhưng chỉ đế n khi nào em sẵn sàng. Giờ thì để em...”

Đột nhiên mọi thứ xung quanh trở nên yên ấ ng đế n kỳ lạ. Amy, lưỡng lự không biế t có nên xông vào không bởi cô chưa bao giờ thấy chú James hành động kiể u này, lấ y hế t sức bình sinh để mở cánh cửa ra. Đúng lúc đó cô thấy Georgina co rúm lại trong một dáng vẻ khác lạ và chú James hầ u như đã từ bỏ ý định. Chú á y ngồ i

xuống, mặc dù chẳng thể làm Georgina bớt đau đớn, nhưng vẫn ôm cô thật chặt và khuôn mặt trở nên nhợt nhạt như cái ghế bọc lụa màu ngà chú ấy ngồi.

“Những cơn đau xuất hiện từ lúc nào?” Anh bắt đầu nhận ra khi hơi thở cô dần bình thường trở lại.

“Sáng nay...”

“Sáng nay!”

“Nếu anh chuẩn bị hỏi sao em không nói trước khi anh ra khỏi nhà, hãy tự hỏi mình và anh sẽ có câu trả lời. Giờ thì bỏ em xuống, James, để em có thể uống hết tách trà. Amy dường như vừa rớt thêm một chút.”

“Amy!” Anh gầm lên. “Cháu đang nghĩ cái quái quỷ gì khi làm chuyện này thế hả, phục vụ vợ chú...”

“Em cảm ơn anh trút sự lo lắng của mình lên đầu Amy.” Georgina hét lên và đập vào vai anh. “Em muốn dọn dẹp nhà cửa, nếu anh muốn biết, nhưng cô bé thuyết phục em dùng trà thay vào đó. Nếu anh không có hứng thú tham gia với chúng em, anh có thể uống rượu, nhưng đừng cái việc la hét của anh lại ngay.”

James thả cô ra đủ lâu để có thể lùa tay vào mái tóc mình. Georgina đã thoát khỏi anh và với tay đến tách trà, như thể đây không phải là ngày mà cô sắp sửa sinh đứa con đầu lòng vậy.

Một lát sau, anh nói, không biết là nói với người nào, “Anh xin lỗi. Anh đã không trải qua điều này khi sinh Jeremy. Anh nghĩ anh thà để chúng lớn phồng lên và nói với anh rằng anh đã sinh ra chúng sau còn hơn. Nhất định là anh thích cách đó hơn”.

Amy liền giải thích. “Cháu chỉ có thể ở bên cạnh và an ủi thím thôi, cháu biết bất cứ ai muốn khôn lớn cũng phải trải qua - không hại gì cả, chú biết mà - nên cháu cũng vừa gửi tin đến mẹ cháu, thím Roslynn và cả chị Reggie nữa. Ở giữa tất cả những người đó, họ sẽ đảm bảo rằng bất cứ cái gì thím ấy muốn làm đều đúng.”

Georgina cũng dịu lại và thêm vào, “Thực ra chuyện này rất đơn giản, James à. Sự thực là em đã gợi ý là anh nên uống ít rượu thôi - hoặc việc tìm kiếm anh sẽ trở nên khó khăn hơn. Em sẽ thông cảm nếu anh muốn chờ ở câu lạc bộ quen thuộc của anh”.

“Chú chắc cháu muốn thế. Anh cũng biết em muốn thế, nhưng anh sẽ ở ngay bên cạnh em nếu em cần anh.”

Amy đoán rằng chú ấy sẽ nói như vậy. Thím Georgina chắc hẳn cũng đoán được điều đó, bởi cô mỉm cười và nghiêng người để hôn chú ấy. Sau đó, một tiếng gõ cửa vang lên.

“Mọi người đã bắt đầu đến rồi”, Amy nói.

“Ha ha!” James trả lời với phàn nàn nhẹ nhõm. “Charlotte sẽ bắt em nằm im trên giường đây George, cứ đợi mà xem.”

“Charlotte đã có hai cậu con trai và ba cô con gái, James, vì thế chị ấy sẽ hiểu em cảm thấy như thế nào - và nếu anh không thôi làm nhảm về cái giường, em sẽ sinh con ngay trong phòng khách đây, đợi mà xem nếu em không làm thế.”

Amy rời phòng với một nụ cười toe toét trên môi. Chú James giờ đã tiến một bước dài trong việc hiểu được tầm quan trọng của việc mang thai, theo thím Georgina, thế nên ai mà nghĩ được cuối cùng chú ấy đã hoàn toàn thông suốt. Đáng lý ra cô nên gửi tin nhắn cho cả chú Anthony, mặc dù chú ấy chắc hẳn sẽ đến cùng thím Roslynn bằng bất cứ giá nào. Nhưng chú ấy đã bị chú James chọc

gheo vào ngày Judith ra đời, khi chú Anthony hết đứng lên lại ngồi xuống trong tình trạng bất thần cho đến khi mọi chuyện kết thúc. Chú ấy nên ở đây để thấy anh trai mình mạnh mẽ thế nào trong cùng một hoàn cảnh.

Nhưng khi cô mở cửa, chẳng có thành viên nào trong gia đình cô đứng ở hiên nhà cả. Mà là năm người anh trai của thím Georgina và không thể tưởng tượng được, Amy một lần nữa lại không thể thốt nên lời.

Chương 5

“Ồ, xin chào.” Drew Anderson là người vừa gõ cửa và anh ta cũng là người đang đứng ngay trước mặt Amy, gửi đến cô một nụ cười rạng rỡ. “Amy phải không? Không, khoan, phải là tiểu thư Amy mới đúng, bởi cha em là một bá tước hay mang tước hiệu gì đó tương tự mà. Derek đã nói như thể một ông vua già đã ban tặng danh hiệu cho cha em vài năm trước vì sự phục vụ tận tình của ông vậy. Tôi nhớ đúng phải không?”

Amy rất ngạc nhiên bởi anh ta nhớ mọi chi tiết về cô và cô đột nhiên thốt lên, “Thêm một thông báo về tài chính nữa nhé. Cha tôi có một bàn tay vàng trong lĩnh vực đầu tư nữa”. Amy ngờ rằng mình được thừa hưởng năng khiếu đó từ cha cô, chính vì thế cô không bao giờ đánh cược với gia đình hay bạn bè, bởi theo bản năng, cô rất hiếm khi thua.

“Tất cả chúng tôi hẳn phải rất may mắn”, ngay lúc này đôi mắt đen của anh ta di chuyển chậm rãi xuống thân hình cô và sau đó trở lại, anh ta thêm vào với niềm thích thú, “Nhưng nhìn này, em đã trưởng thành rồi và đẹp như tranh vẽ”.

Lời tâm bác của anh ta trơn tru như thể nó đã được thực hành rất nhiều lần với các cô gái ở tuổi cô rồi. Đây là người anh trai có người tình ở tất cả các cảng biển và chẳng có chút gì gọi là nghiêm túc, theo như lời em gái của anh ta. Nhưng giờ anh ta đã đặt Amy vào trung tâm của sự chú ý, có cả sự chú ý của người đó và cô không thể tưởng tượng nổi cuộc gặp tiếp theo của họ sẽ ra sao.

Mắt cô liếc nhanh về phía người đàn ông mà cô đã lựa chọn, nhưng cô chỉ thấy sự nôn nóng và anh gất lên, “Vì Chúa, Drew thân mến, nên nhớ rằng cậu không chỉ có một mình, giờ không phải là lúc tán tỉnh”.

“Hay lắm, Drew”, Boyd nói, thêm vào một cách lạnh lùng, “Em muốn gặp Georgie - một khi chúng ta đã ở đây”.

Drew, đúng với bản chất của mình, chẳng có vẻ hời hợt nào. Amy, dù sao đi nữa, giờ trở nên rất bối rối khi cô nhớ lại nguyên nhân của chuyện thăm này và bởi cô đang đứng chắn ngang đường đi của họ. Tệ hơn nữa, sự cáu giận với em trai của người đó đang dần chuyển sang cô, nếu như cái quắc mắt anh dành cho cô là dấu hiệu.

Thật không đúng lúc. Cô quyết định không nói cho họ biết là họ đến không đúng thời điểm, bởi đã lâu họ không gặp em gái từ khi cô ấy xin các anh mình tha thứ.

Với thái độ rất chừng chặc, cô biết việc này phải thực hiện đúng nghi thức, Amy bước sang một bên và nói, “Xin mời vào, các quý ông. Các ngài luôn được hoan nghênh”. Vì ít nhất một thành viên trong gia đình này.

Họ đã vào bên trong, từng người một lần lượt vượt qua cô. Hai người cao một mét tám, ba người còn lại cao hơn ít nhất là chín phân. Hai trong số họ có mái tóc màu nâu tóe của Georgina, trong khi tóc của những người khác mang nhiều sắc vàng hơn. Hai người có đôi mắt nâu đen; hai người khác có đôi mắt màu xanh nhạt, chúng làm cô nhớ tới những cây chanh tươi được chọn lựa kỹ càng. Chỉ duy nhất Drew có đôi mắt màu đêm tóe. Tất cả bọn họ đều quá đẹp đẽ với một cô gái trẻ phải cố gắng giữ vẻ điềm tĩnh quá lâu.

Khi tất cả đã ở bên trong, Drew gào lên hào hứng bằng giọng thô t nhât của anh ta, “Cô bé Georgie, em đang ở đâu thế?”.

Ngay lúc đó, “Vận rủi chết tiệt làm sao” phát ra từ phòng khách bên trái họ là tiếng gâ n như gâ m gù của James, trong khi Georgina gọi bằng giọng rât vui mừng, “Ồ đây, anh Drew - còn anh cẩn thận đâ y, James”.

Mâ y anh em nhà Anderson liê n đi về phía phòng khách, nơi phát ra tiếng em gái họ. Amy, hoàn toàn quên mât khoảnh khắ c vui sướng vừa rồ i, đi sau bọn họ và tìm một chiế c ghế để có thể kín đáo quan sát mọi việc, sự sum họp được mở đầ u bằng những tiếng cười, những cái ôm và cả những nụ hôn - ít nhât là giữa những người trong gia đình Anderson. James dĩ nhiên là không bao giờ làm thế , ra đứng cạnh lò sưởi với hai cánh tay bắ t chéo và vẻ mặt càng lúc càng hâ m hâ m khó chịu. Nhưng, thật ngạc nhiên, anh vẫn im lặng, miễn cưỡng kế t thúc cảm giác tồ i tệ vì niê m vui rõ ràng của vợ mình. Không một ai trong mâ y anh em kia chào anh. Cũng có vài cái nhìn thành ý, nhưng đê u bị chặn đứng bởi thái độ thù địch rành rành của anh.

Amy quan sát Georgina thật kỹ. Những cơn đau của thím â y đê n và đi, nhưng thím không tỏ ra đau đón ngoài việc hơi cứng người và thoáng ngừng nê u thím â y đang nói. Chú James không để ý, tạ ơn Chúa, nê u không tất cả mọi thứ sẽ vượt ngoài tâ m kiểm soát cho xem. Những ông anh trai cũng không chú ý và rõ ràng là thím Georgina không muố n họ phát hiện ra, bắ t cứ giá nào không phải là lúc này. Thím â y quá nhớ họ, bởi đã bỏ họ mà đi khi họ chỉ vừa mới đê n. Amy cũng quan sát những người anh nữa, có vài điê u cô không thể làm khác được, khi họ bắ t đầ u tranh nhau làm Georgina chú ý. Amy nghe nói không mâ y khi cả năm người cùng có mặt khi Georgina ở nhà, bởi họ đê u là những thủy thủ, đê u là những thuyê n trưởng, trừ Boyd, người vẫn chưa sẵn sàng cho trách nhiệm

đó. Họ chọc gheo không thương tiếc về thân hình đồ sộ của cô và giọng Anh đặc sệt trong khi cô trả đũa lại Warren và Boyd vì không thềm cắt tóc từ lâu cuối cô nhìn thấy họ. Và họ đã thể hiện, bằng rất nhiều cách khác nhau rằng họ quan tâm đến cô nhường nào. Ngay cả Warren làm lì cũng bị cô bắt gặp với ánh mắt dịu dàng trên khuôn mặt khi anh nhìn chằm chằm cô em gái.

Hai lần James xen vào, nói về tên của Georgina, hoặc ít nhất là giải thích về nó và ra một cảnh báo đầy đủ với những từ ngữ rời rạc. Nhưng cô đã chặn ngang bằng câu “Không phải lúc này, James”. Chỉ có duy nhất Thomas, người anh giữa, bắt đầu hướng cái nhìn lo ngại về thái độ của James.

Và một tiếng gõ cửa khác lại vang lên, người chịu trách nhiệm đặt đầu chằm hết cho cuộc sum vầy đã đến. Ít nhất James cũng nghĩ như thế, bởi anh bất ngờ trở nên căng thẳng. Georgina thì không và cô nhìn Amy rồi nói, “Thím vẫn chưa sẵn sàng đâu, Amy. Cháu có phiền không?”.

Những từ nghe có vẻ bí mật đã khiến vài người anh cau mày và trực giác của Thomas đã khiến anh hỏi em gái mình, “Chưa sẵn sàng cho cái gì hả em?”.

Georgina lảng tránh câu hỏi và bắt đầu nói về một chủ đề mới. Nhưng Amy hoàn toàn hiểu và gửi cho Georgina một nụ cười cam đoan rằng cô sẽ làm hết sức. Ba người anh trai quan sát Amy rời phòng, nhưng người đàn ông mà cô chọn chẳng chú ý đến cô chút nào.

Người khách mới đến là Roslynn và bởi đã ở cạnh Roslynn khi tin nhắn được gửi tới, tất nhiên giờ Anthony cũng đi cùng cô. Dù có là ai, Amy biết rằng đó cũng không phải là điều mà Georgina muốn.

Cô vẫn tiếp tục cố gắng, thì thầm, “Anh trai của thím George vừa mới đến, nhưng thím ấy không muốn họ biết những con đau của thím ấy. Vì thế, nếu được, chú thím có thể giữ im lặng cho đến khi thím ấy...”.

Roslynn gật đầu, nhưng Anthony thì cười nhảu nhảu và bất cứ ai quen Anthony Malory cũng biết anh chẳng thể ngậm miệng lại, những gì anh nói đảm bảo sẽ trở thành nguyên nhân của một vụ ốm sòm và anh chỉ việc ngò i xuông ròi ngoác miệng cười. Amy thờ dãi, dù sao cũng phải dẫn họ vào phòng khách, bởi cô không thể cản chú mình vào nhà được. Cô đã cố gắng và ánh mắt rụt rè cô trao cho Georgina ngay khi trở vào căn phòng đã nói lên tất cả. Nhưng giờ Georgina biết quá rõ Anthony cũng như cảm giác yên tâm khi ở bên gia đình ấy, thế nên cô chẳng ngạc nhiên chút nào với những từ đầu tiên được thốt ra từ miệng Anthony.

“Vậy là, George, chắc là chị sẽ mở đầu cho một phong cách mới, phải không? Sinh con trong sự tụ họp đông đủ của gia đình và trong phòng khách, không hơn.”

Georgina gửi trả cho ông em chông sự giận dữ tốt cùng của mình bằng một cái nhìn tóe lửa ròi nói, “Đó tất nhiên không phải là những gì tôi sẽ làm”.

Cô đáng lẽ có thể giải thích là Anthony chỉ đang cố chọc ghẹo. Nhưng anh trai Thomas của cô đã nhanh chóng phát hiện ra họ đang ám chỉ điề u gì đó và anh hỏi ngay lập tức. “Sao em không nói gì cả, Georgie?” Anh hỏi bằng giọng trách mắ ng nhẹ nhàng.

“Cái quái gì đang diễn ra ở đây thế?” Warren hỏi, câu hỏi chung của anh không nhắ m cụ thể vào người nào.

“Không gì cả”, Georgina khẳng khẳng.

Thomas cũng tặc y hệt Anthony nhưng theo cách riêng của anh ấy và nói rất điềm tĩnh, “Con bé đang mang thai”.

“Ừm, dĩ nhiên là con bé đang...”

“Ngay bây giờ, Warren”, Thomas giải thích thêm và nói với em gái mình. “Sao em không nằm trên giường?”

“Chúa lòng lành”, tiếng thở dài âm ỉ của James phát ra ngay tức thì. “Điều khôn ngoan đầu tiên tôi được nghe từ một tên Anderson.”

Sau đó, điều không thể tránh khỏi, tất cả các anh trai của cô bắt đầu rầy la cô cùng một lúc và Anthony làm những gì mà anh đã trông chờ, đứng sau lưng họ và phá lên cười.

Georgina cuối cùng cũng nổi giận đùng đùng. “Quý tha ma bắt, máy anh có định để cho em tận hưởng thời gian mang thai của mình không - này, bỏ em xuống, Warren!”

Nhưng Warren đã bế cô lên khỏi cái ghế sofa và dần tiến đến bên cánh cửa. Warren đã mang cô đi mà chẳng cần sự đồng ý của cô và Georgina biết có nói gì cũng vô nghĩa.

James ngay lập tức theo sau họ và Amy, nhận ra chú mình cảm thấy thế nào về anh chàng Anderson khác biệt đó, đã hình dung ra một cuộc chiến tay bo ngay trên cầu thang. Cô vội nhảy ra khỏi ghế để chặn chú mình lại, vội nói thật nhanh, “Không quan trọng tím ấy lên đó bằng cách nào, miễn là tím ấy ở trên đó thôi phải không chú?”.

James rõ ràng không nhìn cô, nhưng vẫn giải thích. “Chú sẽ không cản anh ta, cháu yêu ạ, nhưng anh ta là người duy nhất trong đám anh của cô ấy không thể tin tưởng được là sẽ làm cho tím ấy

thoải mái một khi mang cô ấy lên đó đâu. Câu trả lời của anh ta cho sự cứng đầu của George là rút thắt lưng ra.”

Amy, ngay lập tức im lặng, thực sự mong rằng chú ấy đã không nói như thế và chỉ có thể hy vọng rằng đó là do thành kiến với Warren của chú ấy nói lên điều đó, chứ không phải là sự thật. Người đàn ông đó nghĩ đánh vào mông là cách để đối phó với sự cứng đầu ư? Ô, cô không phải là đứa cứng đầu, thực sự không phải. Đánh vào mông ư? Thật ngớ ngẩn, cảm giác ngớ ngẩn, đó chỉ là cách giải quyết của một người anh trai thôi. Sao không phải là Drew, người đã nhận ra rằng giờ cô đã trưởng thành và trở nên xinh đẹp? Cô có thể phải đối mặt với từng người tình ở mỗi bên cạnh của anh ta. Nhưng về vấn đề đó, theo như những gì đã biết, Warren Anderson đối xử với người tình của mình không gì ngoài sự thờ ơ lạnh lùng.

Trên tầng, James dừng ở lối đi dẫn vào phòng ngủ, nơi Warren có thể tìm thấy mà không cần đến sự giúp đỡ của Georgina và nhìn thấy ông anh trai đặt những chiếc gối đã ngã sau lưng em gái mình, rồi nhẹ nhàng bọc cái chăn quanh người cô. James ước rằng, anh thực sự ước rằng, Warren không yêu thương cô nhiều như vậy và cả cô cũng thế. Điều đó khiến anh nắm chặt tay lại rồi hướng về gã đó như anh hằng mong muốn và thực sự là như vậy.

Rồi anh nghe thấy cái giọng thật sự trầm trọng của Warren vào lúc này đã trở nên bớt thô lỗ, “Đừng giận, Georgie. Em không thể có những thứ em muốn vào những lúc như thế này”.

Georgina vẫn còn bực bội, nên đã trả lời, “Không phải anh bị làm sao chứ? Chuyện này mãi hàng giờ mới kết thúc và em phải dành toàn bộ số thời gian đó trong một căn phòng vừa nóng vừa ngột ngạt - giờ đang là mùa hè đấy, nếu anh không để ý - sẽ chẳng có gì ngoài cảm giác về những cơn đau”.

Để làm bản thân thêm vững tâm, mặt Warren trở nên tái nhợt, điê`u đó nhắ`c anh tới những gì cô sắ`p phải trải qua. “Nê`u em có bê` gì, anh sẽ giê`t chê`t hắ`n.”

Georgina lại dùng những lời lẽ đã dọa chồ`ng mình để phản công lại anh trai, “Đúng là những gì em câ`n được nghe. Và em đánh giá cao sự giúp đỡ của anh trong lúc này, vì thê` em nghĩ là anh nên đợi trên tàu Nereus. Em sẽ cho người đê`n báo với anh khi mọi chuyện kê`t thúc”.

“Anh sẽ ở đây”, là câu trả lời kiên quyê`t của anh.

“Em ước gì anh không ở lại”, cô cô` chắ`p. “Em quả thực không thể tin nổi anh và James sẽ sồ`ng cùng trong một căn nhà trong khi em không thể ở đó để can hai người.”

“Anh sẽ ở lại.”

“Thì ở lại, sau đó thì sao?” Cô gắ`t lên, thực sự mắ`t kiên nhẫn. “Nhưng phải hứa với em là sẽ không có một trận đánh nhau nào và em muố`n điê`u đó, Warren. Anh phải hứa với em. Em không thể lo lắ`ng về` hai người vào lúc như thê` này được.”

“Được thôi”, Warren đồ`ng ý cực kỳ miễn cưỡng.

“Điê`u đó cũng có nghĩa là anh sẽ không phản ứng theo thói quen trước bất kỳ điê`u gì James nói trong lúc anh á`y lo lắ`ng. Hôm nay anh á`y không còn là chính mình nữa.”

“Anh hứa, chê`t tiết”, Warren cầu nài. Chỉ sau lúc đó anh mới mỉm cười với cô.

“Anh cô` gắ`ng đừng quá lo lắ`ng. Em sẽ ổn mà.”

Anh gạt đầu và bước về phía cửa, chỉ ngừng lại trong một chốc khi bắt gặp cái nhìn của James. Về phần mình, James chỉ nhận thức được là, thật không may, anh thích ở trong thế bất lợi trong chuyện này hơn. Đúng là xui xẻo, thời điểm anh có thể đòi hỏi vài hành động trả thù đối với cái gã đó chính là lúc này và anh hầu như không chú ý Warren đang ở quanh đây.

Trong khi vẫn phải vận dụng mưu kế để đối phó với anh ta, anh lại không thể xia xói trong khi Georgina đang nằm ở đó và có thể nghe thấy mọi chuyện. Vì vậy anh nói, bất ngờ với chính những lời mình thốt ra, “Tôi không bao giờ nghĩ rằng mình có lý do để cảm ơn anh vì bất cứ điều gì, Anderson, nhưng cảm ơn anh. Cô ấy nhất định không chịu nghe theo lời tôi”.

Bản thân Warren quá ngạc nhiên, thế nên anh chỉ thản nhiên trả lời, “Anh phải kiên quyết lên mới được”.

“Ồ, phải, đó chính là chỗ khác biệt giữa tôi và anh. Tôi không bao giờ tranh cãi với một bà bà, không tranh cãi khi cô ấy là bà bà của tôi. Cô ấy có thể yêu cầu tôi đào bới căn nhà này bằng tay không và tôi sẽ vui lòng làm tất cả vì hạnh phúc của cô ấy.”

Warren trả lời với sự chê trách, “Nuông chiều không phải lúc nào cũng tốt”.

Câu nói này làm James cười khùng khục trong cổ họng. “Hãy nói với chính mình ấy. Tôi thì lại thấy nó rất có ích.”

Warren xúc động trước lời nói đầy ẩn ý của James và điều đó có nghĩa là James cố tình bỏ qua ý định gây chiến của anh. “Đó là khi những sai lầm dễ chịu của con bé...”

“Ồ, đủ rồi đấy, Anderson”, James nóng lòng cắt ngang. “ Dĩ nhiên là tôi biết. Cô ấy còn lâu nữa mới được xuống tầng dưới,

mặc cho cô ấy muốn thế nào đi nữa, tôi đảm bảo với anh đấy. Anh sẽ không thích khi biết điều này đâu, tôi chăm sóc vợ tôi rất tốt. Giờ thì đi đi. Tôi muốn yên tĩnh bên cô ấy trước khi ở đây xảy ra thêm bất cứ chuyện gì.”

Nhớ tới lời hứa của mình, Warren không nói thêm gì nữa và rời khỏi căn phòng. James thấy vợ đang nhìn chằm chằm mình, hình như cô ấy không hoàn toàn bằng lòng với anh.

Anh nhướn một bên lông mày, hỏi rất ngây thơ, “Sao nào?”

“Anh có thể tỏ ra lịch sự hơn một chút với anh ấy được không?”, cô chỉ ra.

“Đó là tất cả số lịch sự chết tiệt mà anh có, George, nếu như em không biết. Giờ thì anh có thể làm gì cho em trước khi chị Charlotte đến để đá anh ra ngoài?”

“Anh có thể đến để chịu đựng những cơn đau dưới má y cái mê này với em”, cô giận dữ nói với giọng thật nhỏ, “Và ôm em, James. Em bắt đầu cảm thấy hơi sợ”.

Anh ngay lập tức thực hiện điều mà cô yêu cầu, giấu đi nỗi lo lắng của chính mình để làm cô vững tâm, “Em biết là không có vấn đề gì với con mà”.

“Anh nói thì dễ lắm”, cô khịt mũi.

“Mọi người trong gia đình em đều khỏe mạnh và em cũng thế”, anh nhắc cho cô nhớ. “Mẹ em đã có sáu đứa con to lớn và, Chúa lòng lành, tất cả bọn họ hẳn phải mang trong mình một chút gì đó kỳ quái khi mới ra đời, để giờ đây có kích cỡ như vậy - dĩ nhiên là trừ những món quà mà họ mang bên mình ra.”

“Đừng làm em cười, James.”

“Đó là một ý hay đấy.”

“Em biết, nhưng ngay bây giờ nó đau quá.”

“Georgie...”

“Suyt, em ôn. Chưa tệ đến thế đâu và anh đúng đấy, em xuất thân từ một gia đình rất khỏe mạnh mà.” Sau đó cô đột ngột thở dài. “Đó là những gì phụ nữ chúng em phải chịu đựng cho ham muốn của mình, dù vậy chỉ một lần thôi cũng được, nhìn thầy đàn ông cũng phải chịu khổ tương đương với những gì anh ta được hưởng.”

“Em im đi, George. Em không muốn nhìn thầy ngày tận thế của loài người đấy chứ hả?”

Cô cười khúc khích. “Ôi, em không biết đâu. Em có mọi chuyện để tâm sự nếu anh quan tâm. Không thể nói có sự tương đồng giữa những người đàn ông trong gia đình anh. Và anh có thể quên những ông anh của em đi, mặc dù anh biết thừa Drew sẽ phá lên cười khi anh ấy bị đánh ngã lăn quay trên sàn nhà. Anh ấy có lẽ chịu đau khá tốt. Bởi vì, chỉ có hai người quá hiểu chiến thôi, em đã nhận ra ý định của anh rồi. Cuộc chiến chắc chắn sẽ kết thúc nếu chúng ta để mặc nó cho người đàn ông muốn giành chiến thắng.”

“Em không cần nói một cách tự mãn như thế về vấn đề đó đâu George”, anh cần nhả n.

“Em chỉ nói về những chuyện đó dựa trên quan điểm của phụ nữ thôi và quả thật phụ nữ bọn em chẳng có lựa chọn nào khác khi nó xảy ra. Anh sẽ không thầy được chúng em phải chịu trách nhiệm về hậu quả như thế nào đâu...”

“Em thắng rồi, em yêu”, anh cắt ngang một cách khô khốc, sau đó dịu dàng nói, “Cảm thầy dễ chịu hơn chưa?”.

“Rồ i.” Cô cười nhăn nhó.

Chương 6

Warren Anderson đi tới đi lui trong phòng khách và liên tục nhìn chiếc đồng hồ phía trên bệ lò sưởi. Bây giờ là bốn giờ kém mười lăm phút sáng. Nếu Georgina không mau kết thúc chuyện này, anh sẽ... anh cũng không biết thế nào nữa. Đấm vỡ mặt James Malory, hoàn toàn chắc chắn. Ý tưởng đáng khen ngợi đây - không, anh không thể làm thế. Vì cái lời hứa trời đánh đó. Mặc dù có vẻ James cũng không quan tâm nếu bây giờ mặt anh ta có bị đấm vỡ hay không. Trông anh ta còn đáng thương hơn cả những gì Warren nghĩ, như thể anh ta đang ở địa ngục vậy.

Trời ạ, anh thật mừng vì đã không ở nhà lúc vợ Clinton sinh hai đứa nhỏ. Cả hai lần đó anh đều đang buôn hàng tới Trung Quốc, thường chuyên đi có thể kéo dài từ hai cho đến bốn năm, tất cả tùy thuộc vào tâm trạng của thuyền trưởng. Nhưng hải trình đến Trung Quốc của Skylark sẽ không bao giờ có nữa, nhất là sau khi vị vương gia đầy quyền lực Zhang Yat-sen đã thất hứa trong cuộc cá cược và tất cả có đổ máu nếu ông ta trông thấy bất cứ một người nhà Anderson nào. Zhang đã cố gắng giết họ vào cái đêm ở Quảng Châu, khi cử những tên sát thủ của hắn bám theo Warren và Clinton, mà vào thời điểm đó Warren và Clinton đều rất muốn giữ lại đầu mình cũng như chiếc bình cổ quý giá của hắn vậy, đó chính là chiếc bình mà Warren đã thắng được từ trò chơi nguy hiểm đầy may rủi đó. Nếu Warren không say khướt vào đêm ấy, anh sẽ không bao giờ mang tàu của mình ra đặt cược với chiếc bình vô giá

đó, nhưng anh đã làm thế và cũng bởi đã làm nên giờ anh phát ốm vì phải bảo quản nó.

Clinton cũng có cùng suy nghĩ như vậy, dù anh ấy thêm muốn chiến bình còn hơn cả Warren. Nhưng để sở hữu nó, mặc dù là chiến thắng một cách công bằng, cũng kết thúc luôn những chuyện giao thương với Trung Quốc của họ. Đơn giản là không ai có thể làm phật lòng một kẻ như Zhang, với quyền lực mà hắn nắm trong tay và hắn tồn tại để nhắc nhở mọi người điều đó. Zhang đã chứng minh điều ấy vào cái đêm hắn gần như đã có được đầu bọn họ đặt trên thớt, nhưng thật may, thủy thủ của họ đã đến giải cứu kịp thời, những tên sát thủ của Zhang đã thua trên bến tàu.

Warren sẽ không bao giờ bỏ qua những chuyện đi đến Trung Quốc, mặc dù, từ lâu anh đã bắt đầu chán ngấy những cuộc giao thương kéo dài và vắng nhà quá lâu. Nếu anh ở nhà nhiều hơn, có lẽ Georgina đã không bắt đầu cuộc tìm kiếm chồng chưa cưới mất tích ở Anh, để kết thúc bằng việc phát hiện ra tên James Malory thay vào đó.

Việc nghĩ đến kẻ thù không đội trời chung vẫn không khiến tâm trí Warren thôi nghĩ về em gái mình.

Bốn giờ sáng.

Chuyện này có thể kéo dài trong bao lâu nữa? Ai đó, có lẽ là cô gái tên Amy, đã nói rằng những cơn đau của Georgina bắt đầu từ khoảng mười giờ sáng hôm trước, con bé đã không nói với chồng chuyện đó bởi không muốn hắn ta lo lắng, vì thế hắn đã rời nhà mà không hề biết chuyện gì xảy ra cho đến khi quay trở về vào buổi chiều, ngay trước khi hai người chuẩn bị đi nghỉ. Mười tám tiếng đồng hồ. Làm sao có thể kéo dài lâu đến thế? Hắn phải có

cái gì đó không ổn, mặc dù những lần khám định kỳ bác sĩ đã nói rằng mọi chuyện đều đang diễn ra rất bình thường.

Warren vẫn tiếp tục đi đi lại lại. James Malory vẫn tiếp tục đi đi lại lại. Thi thoảng Warren lại đi sát James, bởi James đang bước qua bước lại ở phía đối diện. Họ đơn thuần chỉ di chuyển từ phía mình sang phía người kia và tiếp tục như thế, không trao đổi bất kỳ một từ nào, hoàn toàn không để ý đến người còn lại.

Drew bước ra khỏi đại sảnh, bởi cả anh và Warren đều làm cho người kia bị kích động, như họ vẫn thường làm. Clinton thì đang ngò i, những ngón tay của anh gõ gõ liên tục lên đầu gối, lên cánh tay, lên mặt bên của cái ghế. Anh cũng không ở nhà vào ngày máy đưa nhỏ sinh ra, bởi thế chuyện này cũng mới mẻ đối với anh, nhưng anh giữ bình tĩnh tốt hơn máy người kia, dĩ nhiên là trừ Thomas.

Boyd ngò i duỗi thẳng trên ghế sofa, im lìm như thể chết ròi. Anh đã nò c cả một chai brandy, nó có lẽ hơi mạnh so với anh. Warren cũng uống thử một chút và rất muốn chuò c cho mình say mềm vào lúc này, nhưng anh đã đặt cốc xuống và cố gắng quên nó đi.

Thomas đang ở trên tầng, bước qua bước lại ở hành lang bên ngoài phòng Georgina nên anh sẽ là người đầu tiên biết khi mọi chuyện kết thúc. Warren đã cố thử làm như thế, nhưng Chúa ơi - khi những tiếng kêu khùng khiếp đầu tiên mà anh nghe được vọng ra từ cửa phòng của Georgina, anh đã túa mồ hôi và bắt đầu run rẩy, Thomas đã phải lôi anh xuống tầng dưới. Việc đó diễn ra gần năm giờ trước ròi.

Em gái anh đang phải vượt qua cả địa ngục và đó là lỗi của James Malory. Warren bước về phía ông em rể, nhưng anh đã phát hiện ra

Anthony Malory đang quan sát và nhận ra hàng lông mày đen quý tộc của hắn đã nhướn lên như đang đặt ra một câu hỏi thú vị. Lời hứa của anh. Anh phải nhớ tới lời hứa chết tiệt ấy.

Cả đêm Anthony hết di chuyển từ ghế đến một chỗ dựa thoải mái trước lò sưởi và đơn giản chỉ quan sát, hoặc gặm nhấm như vậy. Anthony cầm một cốc brandy trên tay và không làm gì hơn việc thi thoảng hít hà nó và vài lần cố gắng đặt chiếc cốc vào tay James. Nhưng việc đó không hiệu quả. James đã nói một cách khó chịu từ trước rằng anh không cần thứ rượu “quỷ tha ma bắt” đó và anh sẽ không thay đổi suy nghĩ về nó đâu.

Anthony đã cố gắng trò chuyện với ông anh tội nghiệp, đứng ra là trêu tức James, những lời chế giễu loại đó Warren không thể chịu đựng được nếu không cố gắng kiềm chế. James lờ đi tất cả, mặc dù đã vài lần tự lảm bảm, những câu như, “Quý tha ma bắt”; “Mình sẽ không bao giờ chạm vào cô ấy thêm lần nào nữa”; “Chúa ơi, làm ơn” và một lần nói trực tiếp với Anthony, “Mang anh ra ngoài kia rồi bắn chết anh đi”.

Warren dĩ nhiên là muốn thế. Anh vẫn muốn làm điều đó. Nhưng Anthony chỉ đơn giản phá lên cười và nói, “Em cũng từng cảm thấy như thế, ông già, nhưng anh sẽ quên nó ngay như chị ấy thôi. À mà cũng còn tùy”.

Ba người nhà Malory khác đã đến không lâu sau khi Warren mang Georgina quay trở lại phòng. Người anh Edward đến cùng vợ, Charlotte, người đã ngay lập tức lên tầng và không thấy ra từ lúc đó. Và một cô cháu khác, là Regina Eden, đã đến ngay sau họ và cũng đi ngay lên tầng, mặc dù cứ cách một lúc cô lại xuống để làm cậu James yên lòng rằng mọi chuyện đang diễn ra rất tốt đẹp, rằng “George” đang thể hiện rất “cừ” và lần cuối cô ấy quay lại,

cô đã trêu chọc, “Nhưng cậu sẽ không muốn nghe những gì mọi người nghĩ về cậu ngay lúc này đâu”.

Edward chơi bài với con gái một lúc, nhưng bây giờ đang chơi một mình, phớt lờ tình trạng căng thẳng đang diễn ra trong căn phòng. Anh đã vượt qua chuyện này quá nhiều lần cho nên nó chẳng thể làm anh mất bình tĩnh. Người con gái, Amy, đang nằm thu mình trên một chiếc ghế quá lớn, chìm vào giấc ngủ sâu, cảm thấy thoải mái trên lòng bàn tay. Cô trông như một món ăn khai vị và bữa ăn nhẹ vào lúc nửa đêm, nhưng không ai làm gì hơn là dùng một chút thôi, một vài người thậm chí còn không dám dùng chút nào.

Một cô bé xinh xắn; không, thực sự xinh đẹp. Những lúc nhìn cô trước đó, anh đều cau có nếu thấy cô đang quan sát mình. Quá tệ khi cô ấy là người nhà Malory - anh đang nghĩ cái quỷ gì thế này? Cô ấy còn quá trẻ. Cô ấy giống với mẫu người của Drew hơn và anh sẽ hoan nghênh cô - nếu anh có thể cho ông chú của cô vào dĩ vãng.

Bốn giờ mười lăm phút.

Như tình yêu Warren dành cho những đứa trẻ, anh sẽ không bao giờ trải qua chuyện thế này một lần nữa. Anh sẽ không bao giờ kết hôn và có con. Đàn bà là sinh vật xảo trá nhất trên trái đất này. Họ không đáng tin cậy. Họ không đáng để tin tưởng. Nếu như cậu không buộc anh gần gũi họ, anh sẽ không bao giờ có gì để làm cùng họ.

Em gái anh là trường hợp ngoại lệ duy nhất, người phụ nữ duy nhất mà anh quan tâm và nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với con bé...

Vẫn là một người nhà Malory khác xuất hiện vào lúc tối muộn, con trai của James, Jeremy. Cậu ta có vẻ rất vui sướng khi được thông báo tin tức, đúng ra là hơn hởi, quá trẻ để biết những chuyện

phức tạp có thể nảy sinh, rủi ro, nên ở đây chẳng có gì để mà hạnh phúc cho đến khi cả người mẹ và đứa bé có thể vượt cạn an toàn. Nhưng cậu ta thấy vẻ mặt phờ phạc của cha mình và ngay lập tức trở nên điềm tĩnh, rồi nhận nhiệm vụ với lời hứa, “Con sẽ chuyển cho Connie”. Không giống như diện mạo lúc cậu mới xuất hiện. Không nghi ngờ gì phòng khách đã trở thành một nơi quá ảm đạm cho bản tính cởi mở tự nhiên của thằng nhóc.

Warren đã không bị khuấy động bởi cái tên “Connie”, nó là tên của một người đàn ông, từ những gì anh biết, là người bạn thân thiết nhất của James Malory - và là một cựu cướp biển khác. Anh đã gặp Conrad Sharpe ở nhà của Anthony vào cái đêm cả anh lẫn James đều phải đặt sự bất hòa của họ sang một bên vì lợi ích của Georgina. Không tệ đến mức ấy đâu, như những gì ông em sẽ nói.

Bốn giờ ba mươi phút.

Sau đó Regina trở lại, với Drew và Thomas đi theo - cô trông quá nôn nóng khi đi tới chỗ ông chú, dừng lại và nói với họ vài điều. Nhưng nụ cười đã xuất hiện khi cô nhìn James và nói với họ rằng đây là tất cả những gì họ đã cần nguyện. Những tiếng hoan hô vang lên, đã đánh thức Amy và lôi cả Boyd khỏi tình trạng say xỉn. Nhưng James vẫn nín thở, im lặng, anh cần nhiều hơn nụ cười xinh đẹp đó, cần được nghe những lời nói.

Regina, hoàn toàn thấu hiểu, đã đi thẳng đến chỗ James, ôm lấy chú mình và nói, “Cậu đã có một cô con gái và mẹ của bé hoàn toàn khỏe mạnh. Cả hai đều ổn”. Sau đó cô la lên ngay khi ông cậu ôm lấy cô.

Cuối cùng anh cũng để cô cháu đi với một nụ cười trên môi và tìm kiếm xung quanh cho đến khi nhìn thấy Anthony. “Thứ rượu

chết tiệt đó đâu rồi?”

Nó vẫn nắm trong tay Anthony. Anthony nâng nó lên; James đỡ lấy và uống cạn, rồi đặt nó ở một bên mặt lò sưởi, sau đó lôi Anthony về phía mình và ôm thật chặt. Anthony, cuối cùng cũng có thể chống lại cái ôm đó, mặc dù rất yếu ớt.

Cuối cùng Anthony cũng kêu lên, “Tạ ơn Chúa, James”, sau đó dịu giọng. “Tốt lắm, hãy giải tỏa nó trước khi anh đến thăm George”, rồi anh nói khô khô c. “Và đừng khóc, vì Chúa. Em đã khóc, nhưng cả hai chúng ta đều không phải là những con lừa.”

James phá lên cười một lần nữa và thụi một quả vào lưng cậu em trai. Về hạnh phúc của James đã khiến Warren nhói đau khi quan sát anh ta. Warren chưa bao giờ trông thấy một người đàn ông như thế này, chưa bao giờ nghĩ đến, chưa bao giờ muốn như thế. Nhưng trong một vài khoảnh khắc, họ chia sẻ những đau đớn giống nhau về sự sống của một người phụ nữ, dường như không còn tồn tại chút thù hận nào giữa họ.

Khi James quay lại và chú ý đến anh, Warren nói, “Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó”, để nói đến tình trạng ám ảnh hiện thời của James về những cái ôm. Nhưng anh đã cười nhăn nhó ngay khi nói thế, thực ra anh đã cười ngay khi Regina thông báo rằng cả mẹ và bé đều ổn và James quay lại, tiến về phía anh để bắt tay.

Sự chúc mừng vẫn tiếp tục và có thêm rất nhiều cái ôm cùng những tiếng reo hò ấm ỉ. James cuối cùng cũng cố gắng trốn khỏi đó để lên với vợ mình, nhưng Regina đã quả quyết với anh rằng không cần phải vội vàng, rằng Georgina đã nhanh chóng thiếp đi vào lúc sinh xong, Charlotte cùng bác sĩ đang trông nom em bé.

Roslynn cười i cùng cũng xuấ t hiện, mệt mỏi nhưng vẫn mỉm cười, tiế n về phía vòng tay của chồ ng ngay khi cô nói, “Cô bé rấ t xinh đẹp, anh James ạ, chắ c chắ n đó là một người nhà Malory. Anh có thể yên trí là đứa bé không giồ ng Tony một chút nào”. Điề u đó đã nói với ít nhấ t nửa phòng rằ ng thành viên mới nhấ t nhà Malory sẽ có mái tóc vàng hoe.

James, bây giờ, đã trở lại là chính mình và trả lời, “Quá tệ. Anh sẽ chờ để trêu chọc George về điề u đó”.

“Và đưa cho chị â y một lý do khác để không chào đón em vào nhà phải không?” Anthony cầu nhàu.

“Cô â y không câ n bắ t cứ lý do nào, chú em thân yêu. Chú có đủ rô i đấ y.”

“Anh â y đang cảnh cáo anh, Ros”, Anthony giải thích một cách dịu dàng với vợ mình. “Anh nghĩ đây là lúc chúng mình nên về nhà.”

Nhưng Charlotte đã đế n ngay sau đó, ôm trong tay chiế c mê n đã cuố n lại cẩn thận và băng qua căn phòng để đặt vào tay James. Sự im lặng bao trùm, nhưng James chắ c chắ n không để ý khi anh nhìn chắ m chắ m vào con gái mình lâ n đầ u tiên. Không một ai từng trông thấ y ánh mắ t như thế ́ trên khuôn mặt của một người đàn ông, ùm, tá t cả những người đàn ông trong căn phòng này cũng chưa từng có, ánh nhìn tràn đầ y yêu thương, đế n run rẩy.

Em bé trở nên gầ n gũi với tá t cả mọi người trong căn phòng này và tá t cả bọn họ đề u vây xung quanh bé, người cha tự hào của bé rấ t vui lòng chia sẻ bé ngay lúc này.

Là Anthony, đã nhớ lại cuộc chuyện trò gầ n đây của mình với anh trai, cuố i cùng đã hỏi James, “Sao đây, lạy Chúa, anh sẽ đặt tên cho viên ngọc bé nhỏ này chứ?”.

Anh nghĩ rằng mình đã ép buộc James phải thừa nhận sự ương bướng của chính anh ta, nhưng James nhìn chằm chằm Anthony trong một lúc, sau đó nhìn về phía những người nhà Anderson trong căn phòng và nói một cách rành rọt, “Jack”.

Dĩ nhiên, thật tuyệt là rất nhiều tiếng phản đối ngay lập tức nổi lên. Nhưng James đã làm tất cả im lặng, khi đứng đó xác nhận và cuối cùng trả lời, “Tốt hơn mọi người nên nhớ cô bé là con gái của ai và ai là người có quyền đặt tên cho con bé”.

Điều đó, tất nhiên rồi, đã được giải quyết. Thành viên mới nhất của nhà Malory, một cô con gái dù có là cháu ai, cũng sẽ mang cái tên Jack Malory, mặc dù lẽ rửa tội của cô bé sẽ ghi lại tên bé là Jacqueline - miễn là những ông bác Anderson của cô bé không có mặt ở đó - và chỉ có cha của bé mới âu yếm gọi bé là Jack - nếu mẹ bé không có ý kiến về chuyện này.

Chương 7

“Em đã biế n đi đâu vào tồ i qua thề , Jeremy?” Amy đặt câu hỏi ngay khi người em họ theo cô vào phòng ă n. Mặc dù chỉ có hai người và bây giờ đang là buổi chiề u, bữa ă n vẫn được dọn ra, chỉ bởi không ai thấ y câ n phải dậy sớm hơn và vì đây là những gì Amy yêu câ u khi cô cuô i cùng cũng nhấ c được người ra khỏi giường.

“Em không nghĩ là sẽ gặp lại chị sớm như vậy”, Jeremy nhận xét, cô ý không trả lời câu hỏi của Amy.

“Thực ra chị chưa về` nhà.” Cô nói ngay khi bắ t đầ u rót cho cậu một tách cà phê, nhưng vội dừng lại để hỏi, “Em có muố n dùng trà không?”.

“Cái gì cũng được. Em không phải là kẻ khó chiề u và chị đang nói cái gì thề , chị chưa rời đây ư? Chị bảo là chị vẫn chưa quay lại với cái giường của chị à?”

Bởi cô đang mặc một bộ váy khác với cái cô mặc tồ i qua, đây là chiế c váy vải phin màu anh đào và cô trông tươi tắ n hơn mọi khi, do vậy sự bớ i rớ i của cậu có thể hiểu được.

“Chị đã hứa với thím George là sẽ ở lại và trông nom căn nhà trong lúc thím ấ y bình phục. Bà quản gia cũ nhà em vừa nghỉ việc tháng trước, người thay thề bà ấ y làm cũng chẳng ra gì và bị đuôi vào tuầ n trước, phải có ai đó trông nom mọi thứ ở đây chứ. Hay là em định xung phong nhận việc này?”

Cậu ta khịt mũi. “Không tệ đến thế đâu. Nhưng không phải là chị còn quá trẻ...”

“Khi tất cả những cô gái tuổi chị đều được ném vào những buổi ra mắt, thì đã hoàn toàn sẵn sàng cho việc chăm sóc gia đình của chính họ sau này, em nghĩ chị bị loại ra khỏi số ấy và không thể đảm đương nổi chuyện này ư?”

Màu mắt cô hết như màu mắt cậu và bởi cô đang chăm chú nhìn cậu, Jeremy không thể không xúc động, “Đừng nói như thế”.

“Thật tốt vì em đã không cho là như vậy”, cô trả miêng, “nếu không chị sẽ bạt tai em đấy”.

Cậu gửi lại một trong những nụ cười quyến rũ của mình để làm giảm đi thái độ cáu gắt của cô, mà hiếm khi cậu phải nhờ đến sự trợ giúp của nó. Cô là một người nhà Malory, sau cùng, người nhà Malory được biết đến với những tính cách rất dữ dội. Cha cô là trường hợp ngoại lệ thì không có nghĩa là cô cũng giống như thế. Nhưng sau đó, cậu đã liên tiếp biết thêm những điều mới mẻ về Amy, bởi cậu đã trở thành một người bạn rất thân thiết của cô.

Giờ đến lượt Jeremy nói, giả vờ ngạc nhiên, “Nếu chị chuyển đến đây - Chúa tôi, tất cả những tên công tử chế tiết đã rạp xuống dưới chân chị vào tuấn trước sẽ không xuất hiện ở đây đấy chứ?”.

“Sẽ không xảy ra chuyện đó nếu em biết giữ mồm và không nói với bất cứ ai chị đang ở đâu là được.”

Giờ thì cậu thật sự bất ngờ. “Chị sẵn lòng bỏ qua cơ hội sau thành công vừa rồi của mình sao?”

“Trời, phải. Chị đã đợi để được đi đôi như một người trưởng thành, Jeremy, chứ không phải là sự kỳ vọng thường có sau buổi ra mắt ấy. Chị gái chị có lẽ đã phải đánh số lên những người đến tỏ tình, nhưng chị chẳng hứng thú với chuyện này một tý nào...”

“Tại sao không?” Cậu gắng hỏi, quá nóng lòng để đợi cho đến khi cô nói hết câu. “Đừng nói là chị không muốn kết hôn nhé?”

“Dĩ nhiên, chị hoàn toàn định làm như vậy.”

“À”, cậu ta la lên, giờ thì cậu đã biết được nguyên nhân chính rồi. “Chị vẫn chưa gặp được anh chàng nào vừa ý. Chị sẽ chờ cho đến khi gặp được thì thôi.”

“Quả thực... là như vậy”, Amy nói dõng dạc, cô vẫn chưa sẵn sàng để thú nhận ai là người đàn ông mà cô lựa chọn, ngay cả với Jeremy.

“Đó là lý do tại sao chị lại tình nguyện giúp đỡ George, vì chị có thể trốn được hả?”

“Chị thực sự rất quý mến mẹ kế của em, Jeremy. Thế nên chị sẵn sàng giúp đỡ ngay cả khi chị có cả tá việc phải làm. Bác sĩ đã nói rằng thím ấy phải nằm yên trên giường ít nhất là một tuần. Trong khi đó chị là người duy nhất trong nhà không phải gánh vác bất cứ trách nhiệm nào vào lúc này, nó dường như là phương án hợp lý nhất...”

“Chị không cần phải giải thích lo lắng ngoảnh ngoảnh như vậy đâu”, cậu nói, cực kỳ không thoải mái vì dường như đã làm tổn thương đến những cảm xúc của cô. “Em hiểu ý của chị mà.” Sau đó cậu toét miệng cười một lần nữa để làm dịu đi phản ứng gắt gỏng của mình. “Thật là thú vị khi chị dưới quyền của em.”

Cô nhún một chân mày đen tuyền lên, nhấc cặp mắt nhớ đến cha và chú mình, những người dùng điệu bộ đó một cách hoàn hảo, “Thực sự như thế ư? Ngay cả khi chị sẽ không để em đánh trống lảng với câu hỏi mà em đang cố tình lờ đi à?”

“Chị đang lưu ý về nó, không phải sao?”

“Chị không bỏ qua đâu”, cô trả lời khô khô c.

Cậu ta mỉm cười. “Vậy câu hỏi của chị là gì?”

“Em đã biến đi đâu thế hả? Tất cả mọi người đều nghĩ em đã cưới ngựa đến Haverston để gọi Connie.”

“Em đã cử Artie đi, dù khi nghĩ đến chuyện đó, cần một chút may mắn thì người thủy thủ già đó mới có thể tìm đường để tới được trang trại của Connie. Đó là lỗi của George nếu ông ấy mãi t hút luôn trong cái đất nước này. Nếu dì ấy có thể chờ đến tuần sau mới sinh, như những gì dì ấy đã nghĩ, Connie sẽ có mặt ở đây. Vì chú ấy đã lên kế hoạch để quay lại London vào ngày dì ấy sinh em bé rồi.”

“Dù sao đi nữa thì chú ấy đang làm gì ở ngoài kia thế?”

“Lo liệu mọi chuyện nếu xảy một vài rủi ro với số tài sản ít ỏi của chú ấy gần Haverston. Chú ấy đã không về đó trong nhiều năm, lúc này chắc nó phải mọc đầy cỏ dại và cũ nát lắm rồi. Đương nhiên là giờ chú ấy có tiền và có đủ cả thời gian để khôi phục lại nó, bởi chú ấy không thể lên thuyền ra khơi thêm được nữa.”

“Em có nhớ điểu đó không, Jeremy, lên thuyền trên biển cùng với cha em à?”

“Nhớ cái gì cơ? Em chưa bao giờ ở trên Maiden Anne đủ lâu để phải nhớ nó như thế. Ở cuộc chiến đầu tiên trên biển, em đã bị

thương và cha với chú Connie đã phải cho thuyê`n cập bê`n ở Tây Á`n. Bên cạnh đó”, cậu ta thêm vào với một nụ cười ranh mãnh, “Em có quá nhiê`u thú vui vào má`y ngày này nên chẳng còn thời gian mà nhớ nhung cái gì nữa cả”.

“Quá nhiê`u niê`m vui, chị không nghi ngờ chút nào, chẳng trách cậu rá`t hay được nhà trường gửi trả về` nhà.”

“Quái quỷ, không phải giờ chị đang bắ`t đầ`u nói giồ`ng như George đầ`y chú? Dì á`y làm tai em rộ`p hế`t cả lên với những lời trách mắ`ng và đầ`y là chưa kể đế`n những gì Connie với cha em đố` lên đầ`u em nữa. Chị nghĩ bọn họ không nhớ là họ cũng y như vậy ở tuổi mười tám sao.”

Cô mỉm cười trước giọng cắ`n nhắ`n của cậu. “Chị chắ`c chắ`n cha em cũng giồ`ng như em bây giờ, bởi đó là lúc chú á`y đã sinh ra em, mặc dù chú á`y không biế`t đế`n điê`u đó cho tới tận năm ngoái. Và chị đã được nghe những điê`u mà mọi người kể về` chú á`y khi chú á`y đang trên đà trở thành kẻ chơi bời nổi danh nhấ`t London, rằ`ng chú á`y đã từng ăn nắ`m với nhiê`u cô gái khác nhau vào sáng, trưa, rô`i tồ`i và ngày nào cũng vậy. Đầ`y là loại thú vui mà cậu đang nhắ`c đế`n hả?”

“Được lắ`m, Amy”, cậu ta cúi kính. “Chị không cho rằ`ng đê` cập đế`n những chuyện rác rưởi như thế`... mà chị nghe được những chuyện đó ở chỗ quái nào thế`?”

Cô phá lên cười, bởi vì cậu đang thực sự đờ`mặt. “Tắ`t nhiên là từ Reggie rô`i. Em biế`t thừa là chị á`y khoái khoe về` hai ông cậu yêu quý của chị á`y như thế` nào rô`i mà. Tắ`t nhiên, bác Jason và cha chị không có nhiê`u hành động táo bạo để` mà khoe, mặc dù chị biế`t một hoặc hai chuyện về` bác Jason mà không người nào khác biế`t được.”

“Thế đó là chuyện gì?”

“Chị không nói được.”

“Thôi nào, Amy, chị biết là em sẽ hỏi chị cho đến cùng mà, vì thế tốt hơn hết là chị nên tự nguyện khai ra đi.”

“Trừ lần này, em sẽ không làm thế. Chị đã hứa rồi.”

“Được thôi, em thích thế đấy.” Cậu giận dỗi. “Giờ em sẽ kể cho chị nghe tất cả những bí mật của em...”

Giọng nói đột ngột của cô đã làm cho cậu ta ngậm miệng. “Em không nói với chị dù chỉ một nửa trong số những điều đó. Nhưng nhìn xem, em đã làm những gì, một lần nữa, chẳng giải thích được vì sao tôi qua em lại vắng mặt. Em không nghĩ rằng cha em sẽ đánh giá cao sự hiện diện của em vào những lúc như thế sao? Chú ấy có thêm vài người chống đối, em biết mà.”

“Tony ở đây mà”, Jeremy giễu cợt. “Và em đã nghe nói cha chị có thể quăng ra một cú đấm thành thạo nếu bác ấy buộc phải dùng đến nó.”

“Ông có thể á?” Cô kinh ngạc. “Em đã nghe được điều đó tại chỗ trời đánh nào thế?”

“Đừng bận tâm”, cậu đáp, trả đũa cô vì đã giữ bí mật về chuyện của bác Jason. “Và chị quên rằng cha chị đã thỏa thuận với các ông anh của George, chính bác ấy, không phải ai khác và bác ấy sẽ chiến thắng trong cuộc chiến này nếu họ thực hiện chuyện đó một cách công bằng thay vì đánh hội đồng.”

“Tại sao chúng ta lại nói về cuộc chiến? Đó không phải là ý của chị khi chị đề cập chuyện chú James có thêm người chống đối.”

“Bởi vì em hiểu cha em. Ông ấy đang thềm thiêu rụi vài người và em luôn luôn là kẻ giơ đầu chịu tội thích hợp. Em không muốn gánh lấy nỗi lo âu của ông ấy trong khi em mừng cho ông ấy đến chết đi được. Thế nên em đã bỏ đi.”

“Chú ấy giữ bình tĩnh khá tốt, thực sự đấy”, cô nói.

“Chị không biết thế nào là hạn chế đâu. Không giống như lúc ông bị hạ nóc ao bởi tên Nicholas Eden chết tiệt.”

Amy chưa bao giờ được nghe toàn bộ chuyện này, cô chỉ biết một chút. “Họ thực sự là kẻ thù không đội trời chung của nhau à?”

Jeremy cười nhe răng. “Không. Cha em chỉ muốn tận hưởng cha đó vài lần thôi. Nhưng Nicholas đã bật lại và cưới chị họ của chúng ta vào lúc ấy. Em nghĩ cha em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta vì chuyện đó đâu.”

Bởi Amy đã nghe được một vài trận võ mồm giữa James và chồng của Reggie, nên cô hoàn toàn đồng ý. Đương nhiên, trong thời điểm này, James đã có những địch thủ khác để cãi nhau rồi, chính là năm anh em của Georgina.

Nghĩ đến năm anh em đó, Amy liền nhớ tới việc cô đã quan sát Warren tội qua mỗi khi anh không để ý. Đó là một niềm hạnh phúc đôi với cô, mặc dù cô ước giá mà nó xảy ra trong một hoàn cảnh khác, để anh có thể trở nên quần trí giống như chú James đã từng như thế. Warren rõ ràng dành cho em gái một tình yêu vô bờ bến, bởi thế anh rất có khả năng thể hiện những cảm xúc dịu dàng, mặc dù tất cả những biểu hiện dường như rất trái ngược.

“Tôi có làm phiền không?”

Amy thở hắt hắt, ngay lập tức nhận ra giọng nói trầm ấm đó, anh đang ở đây, đang đứng ngay ngưỡng cửa, cao một mét chín với vẻ ngoài cực kỳ đẹp trai. Trái tim cô bắt đầu rộn ràng theo một nhịp điệu mới. Còn lười cô không tài nào di chuyển được.

Jeremy là người trả lời và cực kỳ phân khởi. “Không đâu, anh chàng Mỹ. Tôi phải đi bây giờ.”

Chương 8

Jeremy đã không nói đùa về chuyện bỏ đi. Cậu ta nhét hai chiếc xúc xích vào trong một cái bánh rô-i lao về phía cửa. Warren nhìn chằm chằm theo sau cậu. Amy nhìn chằm chằm vào Warren, tâm trí cô quay cuồng với sự thực đáng mừng rằng họ ngẫu nhiên, một cách bất ngờ, được ở một mình.

Nhưng không hẳn là hoàn toàn một mình, cô phải nhớ tới trái tim loạn nhịp của mình. Không, vẫn có vài người giúp việc đang ở trong nhà. Henri là người đã để Warren vào, vì thế chắc hẳn chú ấy đang ở đâu đó quanh đây. Tuy thế, ngay bây giờ, họ vẫn đang ở một mình và cô không thể tin được Jeremy đã bỏ cô lại như thế này.

Đương nhiên, nếu đây là một người nào khác, Jeremy sẽ không bao giờ xử sự như vậy. Nhưng cô và Warren có quan hệ thông gia mà. Thím của cô là em gái của anh ấy. Chính bởi thế, Jeremy sẽ không thấy có gì là sai trái khi để họ lại với nhau mà không có người đi kèm. Nhưng thêm vào đó, Jeremy không hề biết cảm xúc của cô với Warren.

Anh quay lại nhìn cô, giờ cô mới dám tin đây hoàn toàn là sự thật. Anh hơi mỉm cười làm lộ hai lúm đồng tiền, nụ cười từ trước đến giờ cô chưa bao giờ được thấy. Mũi anh thẳng và xương gò má hơi nghiêng. Quai hàm bạnh ra đầy buồng bình. Đôi mắt mang sắc trời mùa xuân lẫn mùa hè, nhưng lại toát lên ánh nhìn nghiêm khắc, bởi thế trông chúng thật lạnh lùng. Mái tóc vàng sẫm của anh quăn lại một cách buồng bình, nhưng có vẻ quá dài, mặc dù vậy cô nghĩ là

mái tóc quá dài đó còn làm cho những lọn tóc quăn có vẻ hoang dã hơn.

Cả thân hình anh không có chút mỡ thừa, giống chú Tony, dù vậy không ai có thể nói người đàn ông này gầy được. Anh cao hơn Anthony, đôi vai rộng hơn một chút, hai cánh tay mạnh mẽ. Đôi chân dài của anh đứng theo hình chữ V một cách vững chãi - cô nhận ra tất cả con trai nhà Anderson đều đứng như vậy, như thể họ đang giữ thăng bằng trên boong tàu. Chú James thỉnh thoảng cũng đứng như vậy.

Warren mặc một cái áo khoác đen cùng quần màu xám, không có áo gi lê và chiếc áo sơ mi trắng đơn giản không kèm cà vạt - một điều khác biệt nữa cô nhận ra ở anh cũng như các anh em trai của anh, đó là không ai trong số họ thắt cà vạt. Đó không phải là những gì một người thợ may muốn thấy ở anh, nhưng trông anh rất khỏe mạnh và cô nghĩ như vậy rất hợp với một thuyền trưởng người Mỹ.

Cô cần phải nói, nhưng lại chẳng thể nghĩ ra được gì, khi cô nằm trong trung tâm sự chú ý của anh. Mia mai ở chỗ, cô đã hy vọng có được một cơ hội như thế này. Cô đã nghĩ về rất nhiều điều mà cô sẽ nói, những điều tinh tế làm cho anh nhận ra sự quan tâm dịu dàng của cô. Nhưng chẳng có gì hiện ra trong tâm trí cô lúc này.

“Bữa sáng”, cô bắt ngờ buột miệng. “Anh có muốn dùng một chút không?”

“Vào giờ này à?”

Lúc đó khoảng hơn năm giờ sáng khi anh cùng các anh em của anh rời khỏi đây. Cô nghe nói họ ở khách sạn Albany trên đường Piccadilly, nó không xa, dù thế cũng phải gần sáu giờ họ mới tới được khách sạn trước khi anh được lên giường đi ngủ. Suy cho cùng, chỉ mới tám tiếng trôi qua, giọng châm biếm của anh là không cần

thiệt. Nhưng, đương nhiên, vì đây là Warren, kẻ thích giễu cợt, kẻ ghét phụ nữ, kẻ ghét người Anh, kẻ ghét người nhà Malory và là ông anh trai dễ cáu kỉnh nhất. Cô sẽ chẳng bao giờ hòa hợp được với anh trừ khi cô quyết tâm cũng như lờ đi thái độ lạnh lùng và những lời xúc phạm không thường xuyên của anh.

Amy đứng dậy để rời bàn ăn. “Tôi đoán anh đến để gặp George?”

“Chết tiệt, sao hắn dám để cả gia đình hắn gọi con bé như thế chứ?” Warren hỏi.

Cô giả vờ không để ý đến giọng điệu của anh, mặc dù vẫn trả lời, “Tôi rất lấy làm tiếc. Từ lần đầu tiên chú James giới thiệu thím với cái tên George, thím không hề sửa lại. Đó là trước khi tôi phát hiện ra đó không phải là tên của thím ấy và sau đó...”, cô nhún vai tỏ vẻ điều đó giờ đã trở thành thói quen mất rồi. “Nhưng anh cũng không gọi thím ấy là Georgina, phải không?”

Anh trông có vẻ chán nản sau lời nhắc nhở đó. Hoặc đó là biểu hiện của anh khi bỡ ngỡ. Anh ấy nên bỡ ngỡ. “Georgie” cũng đâu có yếu điệu hơn tí nào so với cái tên “George” đâu. Nhưng cô không muốn làm anh phải ngượng. Khi thật, đó không phải sự tiến triển mà cô mong mỏi.

Phải thận trọng, cô nên tránh xa cái tên mà anh căm ghét và bởi thế cô đã nói, “Chú thím tôi vẫn còn đang ngủ. Họ đã thức dậy vào lúc sớm khi Jack đói, nhưng họ đã ngủ lại sau khi con bé ăn xong”.

“Xin vui lòng đừng gọi cháu gái tôi bằng cái tên tệ hại đó.”

Lúc này còn tệ hơn giọng cáu gắt. Đó đúng là sự nổi giận và thật là rất đáng sợ, ném mùi tức giận của Warren một cách trực tiếp thế này và trước mặt anh nữa, đặc biệt là sau khi chú cô lưu ý ngày

hôm qua về chiếc thắt lưng của anh. Đôi mắt cô hạ thấp xuống chiếc thắt lưng đó tự lúc nào không biết.

Nó rất rộng và làm từ da dày. Cô hình dung hẳn nó phải gây đau đớn lắm, chắc chỉ có quỷ mới chịu đựng được...

“Cô đang nhìn chằm chằm vào cái quái gì thế?”

Sắc hồng nở rộ trên khuôn mặt cô. Cô muốn chui xuống gầm bàn trốn. Nhưng thay vì làm thế cô đã giải quyết bằng cách nói thật.

“Chiếc thắt lưng của anh. Có phải anh thực sự sẽ sử dụng nó để bẻ gãy tính cứng đầu của em gái anh không?”

Anh cau mày. “Chú cô hẳn là người nhắc đến chuyện này, tôi biết ngay mà.”

Amy nắm chặt sự can đảm của cô trong tay và khẳng khái, hỏi lại lần nữa, “Đúng như vậy à?”

“Chuyện đó, cô bé, không phải việc của cô”, anh nói một cách dứt khoát và lạnh lùng.

Cô thở dài. Cô đáng lẽ không bao giờ nên đề cập đến chuyện này, nhưng chắc chắn anh sẽ luôn luôn khó chịu dù cô có nói đến bất cứ chuyện gì chẳng nữa.

Nhưng lúc này, cô chọn giải pháp thay đổi chủ đề. “Anh có vấn đề với những cái tên, tôi hiểu rồi. Chú Tony của tôi cũng vậy - thực ra thì tất cả các ông chú của tôi đều thế. Bất đầu với tên của chị Regina. Tất cả mọi người trong nhà đều gọi chị ấy là Reggie, nhưng chú James rất khác biệt nên đã gọi chị ấy là Regan. Bọn họ không ở gần nhau nên không gặp rắc rối về chuyện đó, nhưng nó luôn khiến những người anh của chú ấy phát điên bất cứ khi nào

chú James dùng cái tên đó. Thật ngạc nhiên là trong vắ n đê` này anh có điểm tương đồ`ng với những ông chú của tôi đầ`y.”

Sự tình quái của cô đã thể hiện thông qua đó. Và về mặt phần nộ của anh, khi bị so sánh với những người nhà Malory trong bất kỳ trường hợp nào, quả thực là rắ t tức cười. Cô không cười, thậm chí cũng không tủm tỉm. Thay vào đó cô chỉ tỏ ra bình thản.

“Nê`u đây là chút gì đó an ủi đố`i với anh, thì em gái anh đã ngắ t xi vào sáng nay khi thím á`y nghe đượ những gì chú James đã nói và làm. Thím á`y nói rằ`ng thím sẽ gọi em bé là Jacqueline, hay ít nhắ t là Jackie.”

“Hắ n ta nên...”

“Hay thật! Warren - có phiê`n không nê`u tôi gọi anh như vậy?”

“Không, đừng gọi thế`”, anh trả lời kiên quyê`t, có lẽ bởi cô đã cả gan mắ`ng anh và anh không thích điê`u đó một chút nào. “Cô có thể gọi tôi là anh Anderson, hoặc thuyê`n trườg Anderson.”

“Không, tôi không nghĩ thế`. Nó quá kiêu cách và tôi nghĩ là chúng ta không nên khách sáo với nhau, tôi và anh. Vì thế` tôi sẽ nghĩ một cái tên nào khác để gọi anh, nê`u không đượ gọi anh là ‘Warren’.”

Cô trao cho anh một nụ cười tình quái ngay khi vừa nói xong và bước qua anh, cô biê`t là mình đã làm anh đờ người ra một lúc. Người đàn ông này nghĩ rằ`ng anh ta có thể đặt “hình thức” vào mô`i quan hệ của họ sao - không phải cho cái họ có từ trước đế`n giờ, mà là sau này. Cô đơn giản phải cho anh thắ y sự khác biệt đó.

Cô dừng vài bước trước khi lên hế`t câ`u thang, quay lại và thắ y rằ`ng anh có thể vẫn nhìn thắ y cô. Cô nói, “Anh có thể lên đây gặp

Jack nê u anh muôn. Hoặ là tự phục vụ cho đén khi George thức dậy”.

Cô không đoi câu trả lời của anh, cô đã ở rấ t gầ n đĩnh câ u thang trước khi nghe thấ y lời đấ p miễn cưỡng từ anh. “Tôi muôn gặp đũa bé.”

“Vậ thì đén đây và tôi sẽ đũa anh đén chỗ cô bé.”

Cô đoi anh đỏi kịp mình. Khi anh đén nơi, cô bắ t đầ u đỏi hướng, nhưng bàn tay anh nắ m lấ y cánh tay cô đã khiế n cô đĩng lại, kéo theo hơi thở hỏn hển yế u đũo i. Anh không nghe thấ y. Anh bắ t đầ u câ t tiế ng hỏi, “Dù sao đi nữa thì cô đĩng làm gì ở đây thề ?”.

“Tôi đĩng ở đây đễ giúp em gái anh cho đén khi bác sĩ nói rằ ng thĩm â y đũ bình phục đễ quay lại với bỗn phậ n của mình.”

“Tại sao lại là cô?”

“Tôi rấ t yế u mê n em gái anh. Thĩm â y và tôi đã trở thành nhữn người bạn tồ t. Giờ anh không cảm thấ y xấ u hổ vì cái cách cư xử tồ i tệ của anh đố i với tôi sao?”

“Không”, anh nói, nhưng miệ ng hơi giẫ n ra và đỏi mắ t đườ ng như â m thêm vài độ, mặc dù sau đó anh đã thêm vào, “So với nhữn cô bé cùng tuổ i, cô cư xử hơi láo xược đấ y”.

“Lạ y Chúa, đĩng có cười!” Cô nói bắ n g giọng cảnh cáo vờ vịt. “Anh lộ má lúm đờ ng tiế n rồ i đấ y.”

Anh phá lên cười ngay sau đó. Có vẻ như anh rấ t ngạc nhiên. Amy quay đi và đẫ n anh vào một căn phòng sáng lờ mờ.

Thành viên đáng yêu mới nhất của gia đình đang say ngủ. Cô bé năm nghiêng một bên, khuôn mặt cũng quay về phía đó và một nắm tay bé xíu đang ở sát miệng bé. Một vài đám tóc lưa thưa của bé như những tia nắng màu vàng hoe. Sẽ là một điều tò mò thú vị vì không biết mắt bé sẽ có màu nâu hay xanh lá, nhưng hiện tại chúng đều mang màu xanh thường có ở trẻ em.

Warren trở nên yên lặng khi đứng bên cạnh Amy và nhìn chằm chằm xuống bé. Nhận thức được ngay lúc này anh hoàn toàn là của cô - sự hiện diện của Jack không hẳn là một người thứ ba - suy nghĩ đó đang tấn công cô. Xét đến sự thật là Warren sẽ không ở Anh quá lâu, cô nhận ra rằng có lẽ đây là thời điểm duy nhất cô được ở một mình với anh. Biết chắc về điều đó đã làm tăng thêm cảm giác tuyệt vọng rằng cô không biết làm thế nào để thực hiện được mục tiêu của mình.

Khi thoáng nhìn về phía bên kia và một lần nữa thấy ánh mắt dịu dàng anh chỉ dành riêng cho một số ít người, cô hỏi, “Anh thích trẻ con phải không?”.

“Tôi yêu chúng”, anh trả lời mà không nhìn về phía cô và chắc chắn không hề có ý định đó, sau đó nói thêm, “Chúng không làm cô thất vọng hay làm trái tim cô đau đớn - cho đến khi chúng trưởng thành”.

Cô không biết anh đang ám chỉ đến em gái mình hay người phụ nữ anh đã từng một lần yêu, hay cả hai, bởi vậy cô im lặng và chỉ tận hưởng khoảnh khắc được đứng bên cạnh anh. Anh và Drew theo một cách nào đó quá giống nhau, mặc dù tám năm đã làm nên sự khác biệt giữa họ, nhưng tính cách của họ đúng là rất trái ngược. Một trong những bản thảo của Amy đã làm vỡ đôi lớp vỏ bọc băng giá bên ngoài trái tim Warren, để thấy rằng chẳng có một tí bù mê quyên rũ nào của Drew ẩn chứa bên trong nó. Cô hy vọng sẽ tìm

được một người đàn ông dịu dàng, đó cũng chính là người quan tâm sâu sắc đến cô em gái duy nhất và đứa bé.

Nhưng cô cũng biết những chuyện khác về anh, biết rằng anh đã phải chịu đau đớn. Trái tim anh mang đầy thương tích. Nó đã khiến anh trở nên lạnh lùng, cay nghiệt và hờnghi mọi thứ. Làm cách nào cô có thể hàn gắn tất cả những điều đó, cô không biết, nhưng cô sẽ khiến anh cho tình yêu một cơ hội nữa.

Đột nhiên cô nghe thấy chính mình thì thầm, “Em muốn anh, Warren Anderson”.

Rõ ràng cô đã làm anh sững sờ và trước khi cô chết vì xâu hổ theo đúng nghĩa đen - Amy đã trở nên liêu lĩnh, nhưng không thường xuyên theo kiểu này - cô sửa lại, “Hãy để em giải thích. Trước tiên em muốn cưới anh; sau đó em vui lòng chờ đón tất cả những gì diễn ra sau đó”.

Đầu tiên anh im lặng. Cô thực sự đã đập cho anh một cú vào lúc này. Nhưng sau đó sự cay nghiệt của anh đã quay trở lại như thác lũ.

“Quá tệ”, anh nói. “Ý tưởng thứ nhất rất thú vị, nhưng cái thứ hai không hay một chút nào. Tôi không muốn cưới vợ, mãi mãi là như thế”.

“Em biết”, cô thở dài. Chắc hẳn nói trực tiếp không hiệu quả vào hôm nay. “Nhưng em hy vọng sẽ làm anh thay đổi ý định.”

“Thực vậy à? Và thực hiện nó bằng cách nào, cô bé?”

“Bằng việc khiến anh thôi nhìn em như một con nhóc. Em không còn bé nữa, anh biết đấy. Em đã đủ tuổi để kết hôn và bắt đầu có một gia đình của riêng mình.”

“Vậy cô bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám.” Đây chỉ là một lời nói dõ ỉ vô hại tí xíu, bởi ngày sinh nhật của cô ít nhấ t hai tuầ n nữa mới tới.

“Ái chà, đũ lớn rồ ỉ đấ y”, anh mĩa mai. “Nhưng khi lớn hơn, cô sẽ học đượ rằ ng những quý cô quá tro trên sẽ không bao giờ đượ thiế t đấ i như những quý cô đượ lâu đầ u. Hoặ c đấ y là những gì cô đầ ng hy vọ ng. Cô không phải mẫ u người của tôi, nhưng tôi đã lên đên trên biể n một thá ng rồ ỉ, vì thê ế giờ tôi cũ ng không quá câu nệ. Dẫn tôi đê ế n giườ ng của cô đi.”

Anh đầ ng cô ể làm cô tổn thương. May mắ n thay, cô biế t điề u á y, vì thê ế cô không bực mình, că m phẫ n, hoặ c thậ m chí că m thấ y bị đe dọa. Miể n là họ đầ ng thảo luậ n về ề chuyện này...

“Em sẽ làm việ c đố , ngay sau khi chúng ta đĩ nh hôn.”

“Một cách đễ giải vậ quen thuộ c.” Anh khị t mũi, ngụ ý anh đầ ng nhẽ nên biế t trướ c mới phải, sau đố cười chề ề nhạ o, “Ồ đấ t nước này bọn họ dạy những cô gái như cô chuyện này sớm nhi?”

“Đố không phải sự giải vậ”, Amy dụ dằ ng trả lời. “Đố là một lời hứa.”

“Vậ thử lấ y một ví dụ những gì cô đầ ng hứa hẹn xem nào.”

Tay anh trượ t quañ cồ cô và kẻo cô về ề phía trướ c. Anh đã không ôm cô theo một cách khác. Anh không câ n phải làm như thê ế. Cô quá muố n hôn anh, hơn cả bài học mà anh muố n dạy cô - và cô chấ c chấ n đố là những gì anh đầ ng thử làm - thê ế nên cô cũ ng vòng tay quañ cồ ôm anh thậ t chậ t. Và khi miệ ng họ chặ m nhau, đố là những gì cô đã đố án trướ c, một nụ hôn có ý xúc phạm đê ế n cô, vô cù ng gợi tình và tràn đầ y khoái cảm.

Nhưng cô có sẵn sự ngạc nhiên dành cho Warren. Ôm hôn là thứ cô khá thân thuộc, bởi, gia đình cô không hề hay biết, cô đã tập tành đáng kể với nó vài năm trước đây. Cô không hoàn toàn bị loại ra khỏi những bữa tiệc và những cuộc vui; cô đã dần trút bỏ vỏ bọc của một đứa trẻ cho đến lễ ra mắt, bất cứ khi nào có những đứa trẻ khác tham gia. Đó suy cho cùng cũng chỉ là một kinh nghiệm cần học hỏi, sau tất cả, một cơ hội dành cho những đứa bé lớn hơn nhận ra cách xử sự mà chúng được mong mỗi khi chúng đến tuổi trưởng thành. Và ở đó luôn có những cô gái và chàng trai khác cùng tuổi với cô, rõ ràng thì thoảng cô có thể chọn một cậu con trai mà cô đột nhiên ưa thích và kể t thúc chuyện đó trong một góc tách biệt nào đó, hoặc ở ngoài vườn trong một nơi phải nói là còn riêng tư hơn. Riêng một cậu bé, nhỏ hơn Amy một tuổi, đã có nhiều kinh nghiệm hơn hẳn so với bạn bè cùng trang lứa. Nhưng sau đó, cậu ta đã được một người phụ nữ lớn tuổi chỉ dẫn, người đã cố quyết rũ cậu ta, hoặc cậu ta đã khoác lác về chuyện đó.

Song cậu ta đã chuẩn bị cho cô một kịch bản đang có trong đầu Warren, mặc dù không giống với những xúc cảm anh để lại trong cô lúc này. Đó đơn giản là những cảm xúc không gì sánh được. Cô biết rằng mình khao khát Warren, rằng anh chính là người đàn ông, người duy nhất, cô muốn chia sẻ ái ân. Nhưng ngay lúc này, cô có thể ép cơ thể mình sát vào anh, để nếm hương vị đôi môi của anh - ô, cô có thể khiếm chuyện này đi xa hơn một chút. Cô không có lối thoát nữa rồi. Cô đã mơ về nó, quá muốn nó, muốn anh cũng muốn cô và giờ dường như anh...

Khi lưỡi anh ấn mạnh vào trong miệng cô, lưỡi cô đã ở đó để đón nhận nó, để mơn trớn lại lưỡi anh, để khám phá sâu hơn nữa. Sau một tiếng rên, cô ép cơ thể mình sát vào anh hơn, khi đó cô nghĩ mình có thể chết đi trong sự sung sướng lúc cánh tay anh vòng quanh người cô để ép cơ thể họ sát vào nhau hơn nữa. Cô phát hiện ra rằng ban

đầu anh rất ngạc nhiên, sau đó chấp nhận những gì cô dâng tặng, rồi cuối cùng, sau đó một lúc lâu, anh nhận ra những gì mình đang làm và đột ngột dừng lại.

“Chúa ơi”, anh nói, rồi đẩy cô ra cho đến khi anh lại ôm trọn cô trong vòng tay.

Anh thở một cách khó nhọc y như cô và giờ không còn chút giá lạnh nào trong đôi mắt ấy. Chúng nóng bỏng, cô hy vọng là có ham muốn nữa, nhưng cô cũng không chắc chắn, bởi vẻ mặt của anh đã nói lên rằng không phải anh đang hài lòng với cô và sự không thích thú của anh đã nhanh chóng trở lại như trước đây.

“Xin hỏi cô đã học cách hôn như vậy ở chỗ nào thế?” Warren hỏi cô một cách cay nghiệt.

“Em mới chỉ thực hành thôi.”

“Thế cô còn thực hành cái gì khác không?”

Câu hỏi bóng gió của anh khiến cô hơi căm phẫn. “Không phải cái anh đang nghĩ đâu”, cô vặn lại. “Em rất giỏi trừng phạt nếu có anh chàng nào có thể điểu gì đó vượt quá một nụ hôn.”

“Tôi không khuyên cô thử điểu đó với tôi”, anh cảnh cáo, dù đã bớt khắt khe nghiệt đi một chút, giờ sự điểu tĩnh đã quay trở lại.

“Em không nghĩ là mình đã làm thế”, cô nói, nhớ đến chiếc thắt lưng rộng của anh.

“Không có nghĩa là tôi sẽ làm chuyện gì khác với cô”, anh nhanh chóng thêm vào, trong trường hợp này cô đã để lại ấn tượng như thế. “Tóm lại, tôi cảnh cáo cô từ giờ hãy giữ khoảng cách với tôi.”

“Tại sao?”

Anh không hề hiểu lắm sự thất vọng của cô, chính bởi vậy anh hằm hè, “Quý tha ma bắt, cô vẫn là một đứa trẻ!”.

Đôi mày cô nhíu lại. Anh cười cùng cũng khiến cô nổi giận, đủ để hỏi anh thật mỉa mai, “Anh có sở thích hôn bọn trẻ con theo cái cách anh vừa làm với tôi à?”.

Khuôn mặt anh đỏ dần, màu đỏ còn lan rộng đến cả phần tóc mai, cô có thể nhìn thấy rõ ràng ngay cả trong ánh sáng yếu ớt của căn phòng. Amy không hề nấn ná thêm để có thể hả hê khi nhìn thấy điều đó. Quay đi và với thái độ dường hoàng đáng ngưỡng mộ, cô bước ra khỏi căn phòng.

Chương 9

“Cô bé Amy đó”, Warren nói rất tự nhiên. “Anh biết là em đã trở thành bạn tốt với cô ấy.”

Georgina không hề chú ý đến một thoáng ửng đỏ xuất hiện cùng với lời nhận xét của Warren. Cô đang ôm Jacqueline trong lòng, bởi vậy hoàn toàn có thể hiểu được cô chỉ có thể thi thoảng liếc về phía anh trai mình.

“Hình như còn có nhiều chuyện khác diễn ra quanh đây”, Georgina trả lời. “Và em là người ngoài cuộc, anh nhớ không? Nhưng tại sao anh lại hỏi thế?”

“Anh rất ngạc nhiên khi một lần nữa lại trông thấy cô ấy ở đây.”

“Cô bé không nói với anh là cô ấy sẽ ở đây với em cho đến khi bác sĩ và James cho rằng mọi thứ đều ổn à?”

“Dù sao đi nữa thì giờ em cảm thấy thế nào?”

Cô bật cười. “Cái gì khiến anh nghĩ em cảm thấy thế nào? Tương tự cảm giác em vừa sinh em bé thôi.”

“Chết tiệt, Georgie, em không cần phải dùng giọng điệu như bọn họ chỉ vì em phải sống cùng bọn họ chứ.”

“Vì Chúa, Warren, em sẽ phải để ý mọi điều em nói với anh à? Anh không thể hài lòng vì em hạnh phúc, vì em vừa sinh một đứa con

gái xinh đẹp, khỏe mạnh, vì em rất may mắn mới yêu được người như chồng em à? Bởi rất nhiều phụ nữ không hề có cái phúc đó, anh biết không. Họ kết hôn chỉ để làm vừa ý gia đình họ, nhưng chẳng phải gia đình họ sẽ gánh lấy sự đau khổ sau này của chính họ sao?”

Anh hiểu ý cô chứ, công bằng mà nói, anh không thể nào hiểu được làm sao mà một người đàn ông như James Malory có thể khiến em gái anh hạnh phúc. Anh không tài nào tha thứ được cho kẻ đó, hoặc tính cách kỳ lạ của anh ta. Mà anh cũng không thể hình dung nổi Georgina thấy cái quái gì ở anh ta. Malory không hề tốt cho con bé, trên bất cứ phương diện nào. Nhưng miễn là anh ta khiến con bé hạnh phúc và chẳng có chút nghi ngờ nào về chuyện ấy khi quan sát con bé lúc này, Warren có thể duy trì hòa bình. Tuy thế, một chút dấu hiệu đầu tiên của sự bất đồng mà xuất hiện giữa họ, anh sẽ rất vui mừng thổi bùng nó lên để có thể mang em gái mình trở về Mỹ, nơi con bé đáng lẽ ra phải thuộc về.

“Anh xin lỗi”, Warren nói, vì anh không hề có ý định khiến cô buồn. Và bởi chủ đề đó đủ an toàn khiến cô vui vẻ chuyện trò, anh lại đề cập đến Amy một lần nữa. “Không phải cô bé đó quá trẻ để tiếp quản trọng trách của em sao?”

Lúc này cô nhìn anh hoài nghi. “Anh đang đùa à? Chắc anh đã quên mất rằng khi chỉ mới mười hai tuổi, em đã tiếp quản việc trông nom gia đình mình chứ?”

Anh có nhớ, nhưng vẫn khẳng định, “Em là một cô bé mười hai tuổi chín chắn”.

Cô khịt mũi, bởi anh đang quay lại với bản tính bướng bỉnh của mình. “Và Amy rất chín chắn ở tuổi mười bảy, đi đâu đó...”

“Mười bảy á?”

“Ồ, chẳng có gì đáng báo động về chuyện đó”, cô trả lời, cau mày với phản ứng kỳ lạ của anh. “Cô bé sẽ tròn mười tám khoảng một tuấn nữa. Cô bé đã ra mắt, đương nhiên là thành công rực rỡ.” Sau đó cô bật cười. “Anh nên trông thấy vẻ mặt cái kính của James, bởi anh ấy đã không hề chú ý đến sự trưởng thành của cô bé cho đến tối hôm ấy.”

“Tại sao anh ta nên chú ý? Cô ấy đâu phải con gái của anh ta, cũng không thể nói là cô ấy không thể.”

Georgina nhún mày, một thói quen trời đánh khác anh để ý thấy con bé đã học từ chông mình. “Có phải anh đang ngụ ý anh ấy quá già đời với em không?” Cô hỏi với sự thích thú hiển nhiên. “Em cam đoan với anh là anh ấy không như vậy đâu.”

Warren một lần nữa lại phải nhớ đến sự trẻ trung của Amy, nhưng anh cho rằng tốt hơn là nên dừng lại chuyện này trước khi Georgina bắt đầu tự hỏi về nó. “Anh chỉ đơn thuần đưa ra một lời nhận xét thôi.”

Họ im lặng một lát khi cô cẩn thận đặt Jacqueline xuống giường nằm bên cạnh cô. Anh như bị mê hoặc, khi quan sát những ngón tay của cô lang thang với sự uyển chuyển nhẹ nhàng hết từ mặt cho đến cánh tay của bé, dường như cô chẳng thấy đủ khi chạm vào người bé.

Cô thở dài trước khi cất giọng, “Em tin rằng cô bé sẽ lấy chông sớm thôi”.

“Em bé á?” Anh hỏi rất hoài nghi.

Georgina toét miệng cười. “Không, đừng ngộ, ý em là Amy kia. Em sẽ rất nhớ nếu cô bé đi khỏi nơi này như những chị gái của cô bé khi họ lấy chông.”

“Nếu em lo lắng về chuyện sẽ trở nên cô đơn, em có thể về nhà”, anh gợi ý.

Cô ngược lên đầu ngạc nhiên. “Em còn cô đơn hơn khi ở nhà, Warren, hơn cả lúc em ở đây. Hoặc là anh lần nữa lại quên rằng anh cùng mọi người rất hiếm khi ở nhà.”

“Nhưng sẽ có thay đổi từ bây giờ khi chúng ta đã từ bỏ tuyên bố giao thương với Trung Quốc.”

“Nhưng chẳng ai trong các anh ở nhà đủ lâu giữa những chuyến tàu, không phải là vấn đề với những cái cảng các anh đi tới. Ngay cả Boyd cũng ra khơi với con tàu của anh ấy, mặc dù giờ anh ấy vẫn chưa phải là thuyền trưởng. Bên cạnh đó, em không hề lo lắng về sự cô đơn. Đó là thứ em sẽ không bao giờ phải trải qua khi công em dành quá nhiều thời gian bên em tất cả mọi ngày hơn là đi xa.”

Cái nhìn căm phẫn là mình chứng hùng hồn cho cảm xúc của anh lúc này, mặc dù anh vẫn nói, “Bởi vì anh ta chẳng mang một trọng trách nào cả, không một nghề nghiệp tử tế, không...”.

“Dừng mọi chuyện ở đây, Warren. Giờ anh lại buộc tội anh ấy chỉ vì anh ấy giàu có và không cần phải làm việc ư? Bởi vì anh đã chứng kiến những hoàn cảnh mà mọi người Mỹ đều cố gắng vượt qua và đó là những gì tổ tiên của chúng ta đã làm được. Cứ tiếp tục đi. Em thách anh đấy.”

Anh trừng mắt với cô. “Đó không phải là những gì anh định đề cập đến, chế tiết. Anh có quá nhiều tiền đến nỗi không biết phải làm gì với nó, nhưng em có thấy anh ngơ i không một chỗ bao giờ không?”

“James cũng vậy. Anh ấy đang đi đầu hành một trang trại làm ăn phát đạt ở Tây Á trước khi quay trở lại Anh. Trước khi anh ấy làm

thuyền trưởng trên chính con tàu của anh ấy - đó là...”

“Có phải em đang gợi ý làm cướp biển là một công việc nặng nhọc phải không?”

“Anh ấy không phải lúc nào cũng làm cướp biển”, cô cáu kỉnh. “Và chúng ta sẽ không đề cập đến những ngày ngông cuồng của James khi chúng ta chưa hiểu anh ấy và không thể ngay cả việc bắt đầu suy đoán cái gì đã thúc đẩy anh ấy. Vì Chúa, anh đã đánh cướp con tàu của anh, sự kiêu hãnh và cả niềm hân hoan, cho một cái bình chết tiệt và suýt chút nữa phải mất mạng vì nó khi vị tổng tư lệnh người Trung Quốc đó muốn nó trở về với ông ta!”

“Một cái bình vô giá chết tiệt!”

“Đó vẫn là một chuyện điên rồ...”

“Không đến mức điên rồ...”

Cả hai chợt dừng lại, nhận ra cùng một lúc họ đang làm cái gì - có lẽ bởi Jacqueline đã bắt đầu khóc âm ỉ. Họ đều đỏ mặt xấu hổ và nói, “Xin lỗi cưng”, cùng một lúc.

James, đang chạy thình thịch lên cầu thang vì tiếng ồn, xuất hiện ngay khi nghe thấy lời xin lỗi cụt lủn đó và rõ ràng đã phát biểu cảm tưởng về cuộc to tiếng của hai người họ. “Thử làm cô ấy lên giọng một lần nữa xem, tên Mỹ kia và tôi sẽ lau cái sàn chết tiệt này bằng người anh...”

“Không cần thiết phải tả chi tiết như thế đâu, James.” Georgina nhanh chóng ngắt lời. “Chúng em chỉ cãi vã nhỏ thôi mà. Warren chưa bao giờ thử đứng vào vị trí của em. Em cũng chưa bao giờ làm chuyện ấy trước đây, anh thấy đấy.”

Một thói quen xấu khác mà tên Malory đã dạy cô, nhưng Warren chẳng thèm nói gì vào lúc này. Và bởi anh không có ý định đâm ông em rể lên nữa - ít nhất là không cho đến khi có thể địch được những kỹ năng quynh anh của James, mà anh dự tính sẽ thử học trong thời gian tới ở London - nó rất cần thiết để chống lại các yêu sách của Georgina.

“Con bé nói đúng đấy, Malory và tôi đã xin lỗi rồi. Chuyện này sẽ không xảy ra thêm nữa.”

Một bên chân mày của James nhướn lên rõ ràng là đang nói với Warren rằng anh ta chẳng tin những lời Warren vừa nói. Nhưng Warren cũng cảm thấy bốt căng thẳng khi nhận ra anh ta không làm gì ngoài việc đi qua chiếc giường và bế con gái của mình lên.

“Đến đây nào, Jack, rồi cha và con sẽ tìm một nơi yên bình và tĩnh lặng nhé”, James nói trên đường rời khỏi phòng.

Georgina chờ cho đến khi cánh cửa được khép lại sau lưng cô đứng mình trước khi cô rít lên với anh trai, “Không có một từ bậy bạ nào trong cái cách anh ấy gọi con bé, anh có nghe thấy không?”.

“Anh không định đề cập đến chuyện này, nhưng bởi em đã khơi mào, anh tình cờ biết rằng em chẳng thích gì nó hơn anh, cái tên mà anh ta đặt cho con gái em ấy.”

“Không, nhưng em biết làm thế nào để đối phó với sự khôn ngoan quỷ quái trong tính cách của anh ấy.”

“Cách nào?”

“Bằng cách lừa nó đi. Anh nên thử, Warren”, cô lưu ý một cách khô khốc. “Một chút nhẫn nhịn sẽ có hiệu quả tuyệt vời cho tâm tính của anh.”

“Em đã trở nên tệ hại giống anh ta rồi đấy.”

“Anh ấy sẽ rất vui khi nghe anh nói vậy.”

Nét mặt anh trở nên tồi hơn. “Trả lời anh đi, Georgie. Ngay cả khi em biết tại sao anh ta luôn luôn khiêu khích và ngoan cố thế à?”

“Vâng, nhưng em sẽ không cố gắng giải thích cho anh hoàn cảnh nào trong quá khứ đã khiến anh ấy trở nên như vậy đâu, hơn cả việc em đã cố gắng giải thích với anh ấy cái gì đã khiến anh nhẫn tâm và đờn bóng như lúc này. Sao anh không đi hỏi anh ấy, nếu thật sự muốn biết?”

“Anh sẽ làm điều đó”, anh càu nhàu.

“Tốt và tiện đây, điều mà em đang chuẩn bị nói khi chúng ta - bị sao nhãng - là James không vô công rồi nhé như anh ám chỉ. Bây giờ khi đã quay lại Anh để sinh sống, anh ấy đã sa thải những người quản lý và tự đảm đương việc cai quản của cải của mình. Anh ấy gằn như để hết tâm trí vào những dự án đầu tư mà anh Edward đã thực hiện thay anh ấy nhiều năm trước. Anh ấy còn xem xét cả lợi nhuận mà đội thuyền buôn đã mang lại nữa.”

“Làm vậy để làm gì?” Warren hỏi với điệu bộ khiếp sợ.

“Ồ, em không biết.” Cô nhăn răng ra cười. “Có thể là để ganh đua với những ông anh vợ. Có thể bởi đó là những gì em bị thu hút, cho anh ấy một lời khuyên có ích. Đương nhiên, nếu có ai đó hỏi anh ấy có liên quan gì với tuyến giao thương của Skylark thay vì...”

Giờ thì Warren quắc mắt thật sự, không chắc là cô đang chọc ghẹo anh hay thực sự muốn chôn mình dính líu vào hãng tàu Skylark. Nhưng anh chợt nhận ra rằng để cho một người Anh, bất kỳ người đàn ông Anh nào, tham gia vào công việc kinh doanh của gia

đình là một điề`u cực kỳ kinh khủng, đấ`y là chưa kể đó là kẻ anh không thể tha thứ.

“Ý tưởng đó có thể có ích nế`u em cưới một người nào đó ở Mỹ thay cho việc cách cả một cái đại dương chề`t tiết thế` này.”

Chẳng còn cảm thấ`y bô`i rồ`i nữa, cô chỉ nói, “Anh lại định quay lại chủ đề` đó nữa à?”. Sau đó cô buông một tiế`ng thở dài, “Mọi chuyện đã xảy ra rồ`i, Warren. Làm ơn hãy chấ`p nhận nó đi”.

Warren vùng ra khỏi chiề`c ghế` anh đã ngồ`i suồ`t một giờ qua và di chuyển đế`n gầ`n cửa sổ. Lưng xoay về` phía cô, anh nói, “Tin hay không cũng được, anh thực sự đang cô` gắ`ng, Georgie. Nế`u anh ta không kích động anh một cách chề`t tiết như thế` và anh nhận ra sự thật rằ`ng giờ anh sẽ ở nhà thường xuyên hơn thì em đã không còn ở đó, hoặc ở bất` cứ nơi nào gầ`n đó nữa”.

“Ôi, Warren, em rấ`t yêu anh, ngay cả với tính khí không thể chịu được của anh”, cô trả lời, giọng dịu dàng. “Nhưng nó sẽ không xảy đế`n với anh khi các anh đế`n đây thường xuyên hơn, giờ có phải anh Clinton đã đặt lại mô`i giao thương với nước Anh không? Rấ`t có thể em sẽ gặp anh nhiề`u như trước đây, hoặc còn hơn thế` nữa.”

Nhưng khi đế`n gặp cô, đôn`g nghĩa với việc anh phải chiề`n đấ`u với James Malory. Hai chuyện đó không giồ`ng nhau.

“Dù sao đi nữa, mọi chuyện rồ`i sẽ thế` nào?” Cô hỏi để` thay đổi chủ đề`.

Warren nhún vai, không hăng hái lắ`m trong việc mạo hiểm mới này. “Sáng nay Clinton và những người khác đã bất` đôn`g quan điểm trong việc tìm một nơi thích hợp để` đặt văn phòng. Anh nghĩ việc tìm kiế`m sẽ ổn thôi, nhưng anh muố`n có cơ hội gặp em một mình trước, bởi tấ`t cả bọn anh sẽ xuấ`t hiện ở đây tồ`i nay.”

“Ý anh là Skylark sẽ có một chi nhánh ở London à?” Cô hỏi đầy xúc động.

Anh quay lại để trông thấy vẻ vui mừng trên khuôn mặt cô. “Đó là ý của Drew. Ngay khi bọn anh đặt lại quan hệ mua bán với nước Anh, bọn anh có lẽ sẽ nắm lấy thời cơ và đặt toàn bộ đoàn thuyền Skylark lên một hải trình mới.”

“Và để thực hiện nó, đương nhiên, các anh phải cần một văn phòng”, cô đồng ý. “Nhưng ai sẽ điểu hành nó?”

“Anh”, anh trả lời, việc này đã được quyết định ngay sau đó, nhưng không rõ vì sao. “Ít nhất cho đến khi bọn anh có thể mang ai đó từ Mỹ sang”, anh sửa lại.

“Anh có thể thuê một người Anh - chuyện đó...”

“Nó là một công ty Mỹ - nó...”

“Với một chi nhánh đặt tại London - thì...”

Anh bắt đầu phá lên cười. Họ lặp lại chuyện ấy thêm một lần nữa. Cô cười với anh vì cũng nhận ra điều đó. Sau đó, một tiếng gõ cửa vang lên và Regina Eden thò đầu vào.

“Vây là mợ đã tỉnh, mợ George”, Regina nói. “Cháu mang đến vài vú nuôi mà cháu đã hứa với mợ đây. Cháu chưa bao giờ có cơ hội gặp riêng những người phụ nữ này, bởi vì bác Meg cứ khẳng khẳng chỉ mình bác ấy sẽ chăm sóc Thomas. Nhưng cả hai người bọn họ đều được đánh giá khá cao, mặc dù cháu không đảm bảo họ đều rảnh vào lúc này.”

“Mợ sẽ dẫn những vú nuôi cho James”, Georgina trả lời, hình như biết chính xác những gì Regina đang định đề cập đến. “Anh ấy đã

đặt ra quy định và quả quyết sẽ trực tiếp gặp bọn họ. ‘Chỉ cái tô t nhât dành cho Jack của anh’, như anh ấy đã nói.”

“Một người cha mới mẫu mực làm sao, nhưng mẹ thật sự nghĩ là mẹ nên để cho cậu ấy trực tiếp hỏi chuyện họ à? Cuối cùng sự vất vả mà cậu ấy bỏ ra sẽ chỉ thu lại được sự ra đi của các vú nuôi thôi, rồi sau đó chỗ nào mà mẹ sẽ...” Reggie đã dừng lại, ngay khi nhận ra Warren đang đứng gần cửa sổ. “Ôi, cháu xin lỗi. Amy không hề nói mẹ đang có khách.”

“Đừng băn khoăn về chuyện đó, phu nhân Eden”, Warren nói ngay khi anh tiến về phía trước. “Tôi có vài công chuyện, bởi vậy tôi sẽ đi bây giờ.” Anh nghiêng người qua giường để hôn tạm biệt em gái và nói với cô, “Anh sẽ gặp lại em vào tối nay - George”.

Chương 10

“Cháu có nghe đúng những gì anh ấy nói không?” Regina hỏi ngay khi cánh cửa được đóng lại sau lưng Warren.

Georgina toét miệng cười, cô cũng có chút bất ngờ trước sự thay đổi đột ngột của anh cô. “Mọi tin đó chính là cách anh ấy nói với mọi người rằng anh ấy sẽ cố gắng thử thêm lần nữa.”

“Cái gì cơ?”

“Hòa thuận với James.”

Regina khịt mũi. “Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu. Đó là người anh trai đặc biệt của mọi người, quá cục cằn để có thể đánh giá được những sắc thái tinh tế trong tính cách của cậu James.”

“Tinh tế á?”

“Được rồi, đúng là từ ‘tinh tế’ không chính xác để miêu tả nó”, Regina thừa nhận.

“Đôi khi phạm sai lầm nghe có vẻ giống hơn.”

Regina khúc khích. “Cậu ấy không tệ thế đâu.”

“Không với những người mà anh ấy yêu mến. Không. Mỗi chúng ta đều có một lần bị thâm tím mặt mày. Người nào mà anh ấy ghét thì nắ m thẳng cổ. Những người mà anh ấy thực sự ghét thì hẳn sẽ được mang đi chôn cất. Mọi người đã ở đây, bởi thế mọi người chỉ nói từ kinh

nghiệm của mình thôi. Và Warren sẽ khó xoay sở được với James mà không gặp chút trở ngại nào.”

“Đó hẳn là thái độ thù địch. Nó rõ ràng phát ra từ phía Warren. Cháu thế, mỗi lần cháu nhìn thầy Warren, cháu đều cho rằng kiểu gì nó cũng bùng nổ. Vừa lúc này là ngoại lệ đầu tiên. Mọi thực sự nên giữ Warren và cậu James tránh xa nhau càng lâu càng tốt trong khi Warren ở đây.”

“Mọi hy vọng từ sự thân mật trong gia đình có thể sinh ra một chút lòng khoan dung trong phần nào đó của Warren, nhưng cháu đúng đấy.” Georgina thở dài. “Chuyện này không công bằng với James, cháu biết mà, dù James là người đã lôi phần tệ nhất trong người Warren ra. Anh ấy giờ đang bắt mãi với cuộc sống và anh ấy không đủ sáng suốt để nhận ra ai là người nên hứng chịu nó. Drew phải hứng mũi chịu sào khá thường xuyên. Họ đánh nhau vài chập trong những ngày ít ỏi mọi vẫn còn ở nhà, trước khi James xuất hiện - để chôn sống mọi.”

“Để cưới mọi”, Regina nhắc cô nhớ bằng một nụ cười nhăn nhó. “Nếu cậu ấy không khiến mọi mang tiếng xấu, các anh của mọi sẽ không bao giờ ép buộc chuyện đó.”

“Ồ, đấy lại là một chuyện khác. Sự tức giận của Warren đổ lên đầu mọi vì mọi muốn tiếp tục cuộc hôn nhân với James, khi mà James là người đàn ông đã gấn chặt mọi vào anh ấy ngay từ đầu. Warren đã để sự cay đắng trước đây của mình xáo trộn mọi thứ lung tung hết cả lên.” Georgina thở dài lần nữa. “Mọi hiểu ý của anh ấy. Chẳng qua là anh ấy muốn bảo vệ mọi, khi mà mọi không cần thêm bất kỳ sự che chở nào nữa.”

“Nghe có vẻ như Warren cần một gia đình để quan tâm và lo lắng”, Regina gợi ý. “Một số người đàn ông không hạnh phúc trừ

khi họ cảm thấy có ai đó căn mình.”

“Mợ ước rằng còn có sự lựa chọn đó, nhưng Warren đã đau đớn quá nhiều để có thể đặt niềm tin vào phụ nữ thêm một lần nữa. Warren đã nói rằng anh ấy sẽ không bao giờ kết hôn.”

“Không phải tất cả bọn họ. Nhưng ‘không bao giờ’ là một từ thường xuyên thay đổi ý nghĩa trong vài năm nay. Cứ nhìn cậu James ấy. Cậu ấy đã thế sẽ không bao giờ lấy vợ, hoặc tương tự thế, nhưng cứ trông hiện giờ mà xem...”

Georgina phá lên cười. “Mợ không thể so sánh như thế giữa hai người được. Cậu của cháu, như cháu đã đánh giá, ghê tởm hôn nhân bởi vì tất cả những bà vợ phản bội - vợ của những người đàn ông khác - đều nằm trên giường của anh ấy, trước đây anh ấy là gã sở khanh. Anh trai của mợ, theo một cách khác, đã phải lòng và hỏi cưới người mình yêu. Tên của cô ta là Marianne. Cô ta rất xinh đẹp, ít nhất thì mợ cũng nghĩ thế. Warren hẳn cũng có chung suy nghĩ ấy. Đó là một trong những giai đoạn anh ấy dành nhiều thời gian nhất để ở nhà, năm tháng đó anh ấy đã tán tỉnh cô ta, từ lúc anh ấy bắt đầu trở thành thuyền trưởng trên con tàu của mình. Và điều đó như một niềm vui giữ chân anh ấy ở nhà vậy.”

“Người cá kinh ấy á?”

“Đúng là như vậy, Reggie. Warren không giống như anh ấy hiện giờ. Anh ấy đã từng là một người quyết rũ và vui vẻ như anh Drew ấy. Giờ anh ấy vẫn còn chút tính cách ấy, cháu cứ chú ý mà xem - anh ấy luôn luôn có điều đó. Nhưng cháu sẽ không nhận ra thường xuyên đâu và chắc chắn là không giống như bây giờ. Hồi đó, anh ấy có thể cười với cháu ba mươi phút sau khi làm rộp tai cháu lên với cả núi chuyện cười. Chẳng có cảm xúc tệ hại nào lan rộng ra hết,

không để lại cả sự cay đắng. Mẹ đã nói với cháu tất cả những điều đó trước đây chưa?”

“Không phải cháu.”

Georgina tư lự. “Mẹ nghĩ - hẳn mẹ đã kể với Amy. James chắc chắn không muốn nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến Warren. Chỉ cái tên của anh ấy đã...”

“George!” Regina ngắt lời một cách không kiên nhẫn. “Mẹ lạc đề rồi. Cháu nghĩ rằng Warren và Marianne không kết hôn có đúng không?”

“Cháu có thể chắc chắn giả thuyết đó”, giọng nói phảng phất một chút cay đắng. “Việc chuẩn bị cho đám cưới đã hoàn tất, chỉ là vài ngày trước đám cưới và sau đó - Marianne đã hủy hôn. Cô ta đã nói với Warren là cô ta không thể kết hôn với anh ấy, rằng cô ta đã quyết định chấp nhận một lời đề nghị khác thay vào đó, mặc cho sự thật anh ấy là người đàn ông duy nhất cô ta yêu. Ô, cô ta đã xin lỗi với lý do rằng cô ta cần một người chồng ở bên cạnh thường xuyên hơn những gì một thuyên trưởng có thể làm.”

“Gần đây cháu nghe nói là hoàn toàn có thể chấp nhận được khi vợ lên tàu cùng chồng, rằng một số còn xây dựng gia đình của mình ngay trên boong tàu.”

“Đó là sự thật. Dù sao đi nữa, Marianne cho rằng thể trạng của cô ta không phù hợp với những chuyến đi trên biển, còn ít hơn cả việc sinh sống ở đó.”

“Mẹ nói thế khi mẹ hôn nghi về nó.”

Georgina nhún vai. “Mẹ chỉ biết cô ta xuất thân từ một gia đình nghèo khó, hoặc phần nào là thế, gia đình cô ta khó khăn và đó là

lý do khiến cô ta gạt bỏ anh trai mợ để làm dâu cho gia đình giàu có nhất thành phố, người nô i dõi cuối cùng của ông tổ đã xây dựng nên Bridgeport. Steve Addington là người thừa kế hiện thời và cũng chính là người đã lôi cuối cô ta nhiều hơn.”

“Nhưng anh trai của mợ đâu có nghèo và nếu cô ta thực sự yêu anh ấy - có lẽ những lý do của cô ta cũng hợp lý. Cháu không nghĩ là mình sẽ quan tâm đến việc phải lòng một thủy thủ, nhất là nếu cháu bị say sóng bất cứ khi nào bước chân lên tàu.”

“Ồ, mợ đừng nghĩ, nếu tất cả mọi chuyện chỉ có như vậy. Nhưng người đàn ông mà cô ta lấy, ừm, anh ta và Warren là kẻ thù của nhau từ thời thơ ấu, người đâm vỡ mũi người kia thường xuyên, để rồi kết thúc tất cả mọi chuyện bằng việc cầm thù đối phương ngay cả khi những ngày đi học chấm dứt.”

“Mọi chuyện về cô ta chưa kết thúc, phải không ạ?”

“Không, quả thực như vậy. Bất kỳ ai khác còn đáng ưa hơn cô ta. Nhưng đó vẫn không phải là tất cả. Cô ta và Warren yêu nhau, cháu biết đấy và cô ta mang trong mình đứa trẻ của Warren vào thời điểm cô ta chia tay với anh ấy.”

“Chúa lòng lành, anh ấy có biết không?”

“Nếu anh ấy biết, mợ dám đảm bảo chúng ta sẽ có một kết cục khác. Nhưng anh ấy không hề hay biết và đã không nhận ra chuyện đó cho đến một tháng sau ngày cô ta lấy Steve. Cô ta đã công khai chuyện đó, bởi cô ta đã chuẩn bị tinh thần từ trước và vẫn kết hôn với một người đàn ông khác. Đó là điều làm anh ấy tổn thương nhất, rằng anh ấy đã bị tước đi cơ hội được nuôi dưỡng đứa con của chính mình. Cháu không thể biết điều đó qua tính khí của anh ấy, nhưng Warren rất yêu trẻ con, bởi vậy nó thực sự đã giáng một đòn kép lên anh ấy, hoặc đúng hơn là, một đòn ba đâm. Bị tước

mất đứa con của anh ấy, mất người phụ nữ mà anh ấy yêu và để cô ấy rơi vào tay gã đàn ông mà anh ấy khinh miệt.”

“Nhưng anh ấy có vài quyên hợp pháp với đứa trẻ, không phải sao mẹ?”

“Đó là ý định đầu tiên của anh ấy, tranh đấu đến cùng, cho đến khi cô ta nói với Warren rằng cô ta có thể không công nhận đứa bé là của Warren và Steve, đồng con hoang đó, sẽ ủng hộ luận điệu của cô ta và nhận đó là con của hắn.”

“Nhưng không phải tất cả mọi người đều biết rằng cô ta và Warren - ý cháu là, sau bao nhiêu thời gian của cuộc tình ấy...”

“Đó đã đủ minh chứng rồi, nhưng Steve đã nói dối và bảo rằng anh ta mới là người tình của cô ta - người tình duy nhất của cô ta - họ đã cãi nhau và đó chính là lý do tại sao cô ấy lại quay sang Warren, nhưng lúc đó cô ta đã nhận ra tình cảm thật sự của mình, hoặc tương tự vậy. Anh ta thậm chí còn nêu ra ngày bí mật gặp cô ta rồi làm tình với cô ta, mà thật ra là trong suốt thời gian đó cô ta đang đi với Warren kia. Với những lý luận vững chắc đó chôn lại, Warren thực sự không thể làm được gì.”

“Có khả năng nào những điều thề nguyền cha Steve đó xác nhận là sự thật không?”

“Không - ít nhất, Warren cũng chắc chắn điều đó là không thể. Đúng ra nếu mọi chuyện như thế, nó có thể giúp anh trai mẹ chút ít trừ khi anh ấy tin vào điều ấy và có thể ngay cả sau đó nữa, bởi cháu có thể thêm vào vài sự lừa lọc cùng những lời dối trá khác cho nó nếu xảy ra tình huống như vậy. Đứa bé - Samuel, họ đã đặt tên cho nó - chẳng chứng minh được điều gì, nó không giống ai rõ ràng, ngoài việc giống Marianne. Mẹ chỉ thấy thề nguyền bé duy nhất một lần và mẹ rất đau lòng khi không thể chứng minh nó là cháu

traị của mình, bởi vậy mẹ chẳng thể tưởng tượng nỗi cảm giác tội tệ của Warren đến mức nào, mặc dù mẹ chưa bao giờ hỏi nếu anh ấy trông thấy đứa trẻ. Đó là chủ đề không ai trong nhà muốn đề cập, bởi lý do hiển nhiên - phản ứng của anh ấy không bao giờ dễ chịu nữa.”

Regina lúc lắc đầu. “Điều đó hẳn phải khiến anh trai mẹ phát điên khi biết gã đàn ông mà mình coi thường đang nuôi lớn đứa con của chính mình.”

“Phải”, Georgina nói một cách nhẹ nhàng và buồn rầu, “cho đến khi Samuel chết ba năm trước. Họ nói rằng đó chỉ là một tai nạn. Warren đã đủ đau đớn để nuôi dưỡng sự hận nghi trong lòng anh ấy”.

Regina ngòì xuống chiếc ghế gần giường nhất. “Cháu không bao giờ nghĩ cháu sẽ nói điều này, George, nhưng cháu bất ngờ cảm thấy rất tiếc cho anh mẹ. Cháu nghĩ mình sẽ mời anh ấy bữa tối. Anh ấy và Nicholas nên thân thiết với nhau hơn, mẹ có nghĩ thế không?”

“Cháu điên à?” Georgina hỏi, mắt mở lớn. “Hai người đó có quá nhiều điểm chung - bọn họ đều xem thường chồng mẹ. Mẹ đang cố gắng chấm dứt oán thù giữa hai người họ, không có nghĩa là trao cho Warren một đồng minh để có thể sát cánh bên anh ấy chống lại James.”

“Nhưng cậu James của cháu có thể kiểm soát mọi chuyện, hoặc là cháu không hề có ý như vậy.” Một chân mày đen khế nhướn lên theo kiểu của nhà Malory. “Mẹ nghi ngờ chuyện ấy à?”

Georgina hiểu chồng mình. Đương nhiên là cô chẳng nghi ngờ chút nào. Nhưng đó không phải là những gì cô hy vọng đạt được trong suốt cuộc viếng thăm này của các anh trai.

“Quả thực”, cô nói, “đề nghị đó của cháu nghe có vẻ hay hơn sự đột ngột này. Mẹ sẽ nghiêm túc nghĩ đến chuyện tìm cho Warren một người nào khác để anh ấy bảo vệ. Anh ấy có thể sẽ yêu thêm một lần nữa. Biết đâu phép màu sẽ xảy ra.”

Chương II

Phải mất một lúc Warren mới nhận ra mình đang đứng trên đỉnh cầu thang, nhìn chằm chằm Amy Malory khi cô thay những bông hoa trong phòng. Anh đã dừng lại bởi không muốn làm phiền cô, không muốn phải nói chuyện với cô, không dám tin sự bình tĩnh của bản thân nếu anh ở bên cô lâu nữa. Bởi vậy anh vẫn chưa rời bậc thang trên cùng, nơi cô chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể phát hiện anh đang đứng đó.

Đương nhiên anh chẳng có nơi nào để đi cả. Anh nghĩ James vẫn ở cùng đứa bé, vì thế anh chẳng thể ghé thăm cháu gái mình thêm một chút - cho đến khi phòng nghỉ lại vắng vẻ. Và anh cảm thấy không thoải mái với sự có mặt của Regina Eden, sau khi nhận ra rằng sự giống nhau giữa cô với cô em họ Amy làm anh phát bực, với đôi mắt màu xanh cô ban, mái tóc đen bóng, cùng một sắc đẹp làm bối rối người khác nhưng theo hai cách hơi khác biệt. Vì thế anh sẽ không quay lại phòng em gái. Những phòng còn lại chắc hẳn có người, có thể là con trai của James, Amy, hay vài người phục vụ trong nhà.

Đây là một ngôi nhà lớn, đẹp hơn nhiều so với những gì Warren có thể hy vọng tìm thấy, dù cho anh đã nghĩ đúng là hảo huyệt khi cho rằng em gái mình có thể đang phải sống trong sự nghèo khổ - mà sẽ trở thành một lời bào chữa tuyệt vời để mang con bé về nhà - ngay cả khi đã kết hôn với một quý tộc. Chỉ bởi lần cuối cùng gặp cô, anh thấy cô sống như một vị khách trong nhà em chồng, mà

điều này không có nghĩa là công cô không thể chu cấp đầy đủ cho cô. James Malory rõ ràng chẳng gặp chút khó khăn nào trong việc thực hiện điều đó.

Giờ anh mới nhận ra những gì mình đang làm, để một con nhóc dấn mũi ư, anh vẫn không hề dịch chuyển. Cô có biết anh ở đây không? Không; cô trông quá điếm tĩnh, quá trầm lặng, điều đó có vẻ không hợp lý lắm. Những người trẻ tuổi như cô thường tràn trề nhựa sống, họ rất hiếm khi tĩnh lặng như vậy. Họ không phản chiếu sự yên bình, điều thực ra mang đến tác động dễ chịu cho người quan sát - ít nhất là với Warren lúc này. Hết sức kinh ngạc, anh nhận thấy một niềm hạnh phúc giản đơn khi quan sát cô, điều chắc chắn đã khiến anh vẫn đứng ở đây thay vì đi lo công việc kinh doanh của mình.

Anh vẫn không thể tin được có cái gì đó đã nảy sinh giữa anh và Amy Malory. Anh chỉ đơn thuần nghĩ cô là một cô bé ngây thơ và những cô gái trẻ ngây thơ không lôi cuốn anh chút nào. Bởi vậy làm sao ba từ nhỏ bé cô ấy thốt ra có thể gây tác động đến anh như vậy, khiến anh quên mất cô là ai, khiến anh đau đến nhưc nhờ vì muốn nếm hương vị của cô và chộp lấy vài lời xin lỗi để giải thích cho tất cả những chuyện đó. Thứ lỗi ư? Cô bé ấy xứng đáng nhận được bài học anh cố gắng truyền đạt; chỉ là nó không đạt được hiệu quả như ý định của anh mà thôi. Anh cũng học được vài điều thay vào đó, rằng cô bé không ngây thơ như anh đã tưởng và chết tiệt, anh rất thích cảm giác và hương vị của cô.

Chợt nhớ đến sự khuấy động trong lòng lúc này, anh cảm thấy máu mình lại sôi lên lần nữa và nó làm anh tức điên lên vì Amy Malory có thể tác động đến anh. Cô ấy còn trẻ, ngọt ngào, là người thích hợp để lấy làm vợ, nhưng người đàn bà háp dẫn anh phải trưởng thành, trăn tục, kiểu người hiểu rằng anh sẽ chẳng bao giờ cho họ danh phận và sẽ không bao giờ như thế. Một khi anh rời bỏ

họ, anh sẽ quên ngay và không bao giờ bận tâm để rồi tự hỏi bản thân liệu anh có bỏ lại họ trong đau khổ. Họ đã khuất khỏi tầm mắt, ra khỏi trí nhớ và không bao giờ thích hợp để nhét vào. Thế nhưng cô gái này cứ nấn ná lại một cách mạnh mẽ trong tâm trí anh...

Cuối cùng cô đứng lù l lại để chiêm ngưỡng thành quả của mình, sửa lại vị trí các bông hoa một chút rồi quay đầu bước đi. Warren có thể quay lưng lại ngay sau đó, nhưng anh vẫn ngoan cố thay đổi ý định về chuyện tránh xa cô. Và đôi mắt cô đã chiếu thẳng vào anh, những bước chân cô chợt dừng lại. Cô chẳng mỉm cười hoặc có vẻ bị giật mình, nhưng sắc hồng lan nhẹ trên gò má.

Hay thật. Một chút ân hận cho hành động bốc đồng của cô đã sẵn sàng rồi đây. Nếu cô có thói quen chào mời đàn ông như cách đã làm với anh, thì chẳng có gì phải ngạc nhiên khi cô không còn là trinh nữ. Không một khoảnh khắc nào anh nghĩ rằng mình chính là người đàn ông duy nhất cô đã thốt ra những lời trơ trẽn như thế. Nhưng nhận ra điều đó cũng chẳng giảm bớt nỗi bực dọc của anh đối với cô gái này.

Warren bước xuống cầu thang một cách chậm rãi, đôi mắt anh không hề rời mắt khỏi Amy. Cô cũng không thôi nhìn chằm chằm vào anh, mặc cho đôi má mỗi lúc lại trở nên hồng hơn.

Anh đã tới phòng nghỉ và đứng bên cạnh cô. “Có phải tôi đã khám phá ra một chút ngượng ngùng không? Cô nên như thế.”

Cô dường như bị bất ngờ bởi khả năng quan sát của anh, nhưng chỉ trong giây lát thôi, rồi nụ cười tinh quái nhanh chóng xuất hiện khi cô đáp lại. “Em không xấu hổ. Nếu em bất ngờ đỏ mặt, chỉ vì em nhớ tới nụ hôn của anh thế nào thôi. Hãy cho em biết đến khi nào anh mới vui lòng cho nó một cơ hội khác.”

Sự căm giận, bạo dạn của cô - anh đã không lường trước sẽ phải nhận lại nó thêm lần nữa và bởi vậy, anh chỉ còn cách nói, “Tôi chưa cảnh cáo cô ư?”.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu em chẳng thêm quan tâm đến lời cảnh cáo?”

Cô gái này không tâm thường. Điều mà anh đã cảnh cáo cô đáng lý ra phải làm cô lập tức bỏ chạy tìm nơi trú ẩn mới đúng, chứ không phải khiến cô thách thức lại anh thế này, ngay cả một chút sợ hãi cũng không có. Warren chưa gặp trường hợp này bao giờ. Phụ nữ thường đề phòng anh, ít nhất cũng cẩn thận để tránh khiêu khích cơn giận của anh và anh thích điều đó. Nó khiến những điều không cần thiết được giữ ở mức độ tối thiểu. Nhưng cô nàng chanh chua bé bỏng này, cùng với sự quyết tâm một cách táo bạo và ranh ma tinh quái, anh không biết làm cách nào để đối phó với cô. Anh không có quyết định trừng phạt hay trách mắng cô, dù anh ao ước vào lúc này rằng mọi chuyện đã diễn ra khác đi - ít ra là nhất thời thôi cũng được.

“Tôi tin rằng mình sẽ phải có vài lời với cha của cô”, anh trả lời.

Nó được thốt ra với mục đích làm cô hoảng sợ. Nhưng đã không làm được. “Rồi cuối cùng ông ấy sẽ biết rằng em muốn anh, nên có thể hiểu là anh đang xin phép được nắm tay em trong khi anh ở đây - chính xác là anh muốn tiến xa hơn.”

Rõ ràng không thể chinh được cô ấy. Warren có cảm giác bị lung lay trước cô - không, đó không phải là những gì anh muốn làm, nhưng anh không thể hành động theo bản năng một lần nữa. Dù sao đi nữa anh cần phải tỉnh táo.

“Tôi không muốn tay cô. Tôi không muốn xin phép được nắm nó hay bất cứ thứ gì khác cô chia ra, cô bé ạ.”

Lưng cô thẳng ra. Mắt cô nheo lại. Và cô đã có một hành động láo xược khi chỉ một ngón tay thẳng vào ngực anh để báo cho anh biết, “Chỉ bởi anh có một chiề`u cao đáng sợ không có nghĩa là em nhỏ bé. Nếu anh không để ý, em cao hơn cả em gái anh, nhưng em chưa bao giờ nghe thấy anh gọi thím ấy là bé cả”.

Anh lùi lại trước sự tấn công của cô, nhưng nhanh chóng chế giễu, “Tôi không hề`ám chỉ đế`n chiề`u cao của cô, cô bé”.

Lúc đó, một chút gạo tẻ ra cùng cái thờ dài và nhún vai của cô. “Em biết. Em đã cho anh một lờ`i thoát, bởi cứ nhai đi nhai lại sự khác biệt giữa tuổi tác của hai chúng ta là một điề`u lờ` bịch. Anh thừa hiểu việc những người đàn ông già hơn anh rất nhiề`u cười những cô gái tuổi em vẫn xảy ra thường xuyên. Anh không quá lớn tuổi so với em, Warren Anderson. Và bên cạnh đó, mỗi khi nhìn anh, em lại thấy những người đàn ông vây quanh em trở nên ngờ nghệch và chưa chín chắ`n. Cũng có vài ngoại lệ, nhưng đó là những người họ hàng của em, bởi thế` họ không được tính.”

Đã hai lầ`n cô đánh trờ`ng lãng vắ`n đế` anh cố` gắ`ng nhắ`n mạnh. Anh ngay lập tức quay lại với nó.

“Tôi không có dù chỉ một chút thích thú nào trước sự quan tâm của cô”, anh nói với cô.

Một cách ngoan cường, cô dự đoán, “Rồ`i anh sẽ thích thôi. Em nghĩ mình nên giải thích ngay bây giờ, để tránh cho anh khỏi ghen tức về` sau”.

Warren rắ`t ngạc nhiên khi mình không hề` đánh mắ`t sự kiên nhẫn. “Cô chẳng cầ`n lo lắ`ng về` việc đó. Giờ tôi phải nhắ`n mạnh với cô để kắ`t thúc sự tán tỉnh này. Tôi không hứng thú với nó. Tôi, thật sự là, đang rắ`t khó chịu.”

Cô đơn thuậ`n chỉ nhướn lông mày lên. “Anh không giớ`ng với một người có thái độ đó Warren. Nế`u anh cảm thấ`y bực mình với em nhiề`u như thế`, tại sao anh không bỏ đi?”

Chế`t tiết, anh sẽ đi. Nhưng trước khi anh có thể trả lời hoặc nói điề`u gì khác, cô đã bước lại gầ`n anh, quá gầ`n để đầ`u óc mình mẫn của anh có thể phản ứng lại.

“Anh muố`n hôn em lâ`n nữa”, cô đoán rấ`t chính xác, “nhưng em có thể thấ`y anh sẽ không làm thế`. Em có thể giúp nế`u em chủ động không?”.

Warren hít một hơi sâu. Cô lại bắt đầ`u làm việc này với anh, cảm dẫ` anh bắ`ng lời nói và bắ`t anh nhìn vào đôi mắ`t cô. Anh muố`n cô, Chúa ơi, anh muố`n cô. Anh chưa bao giờ cảm thấ`y một thứ gì mạnh mẽ nhường này. Không ngay cả đố`i với... một thoáng nghĩ về` Marianne như hắ`t cô`c nước lạnh vào mặt anh.

“Dừng lại!” Anh rít lên khi Amy với tay về` phía anh. Anh chớp lắ`y cổ tay cô và nắ`m nó chặt hơn mức câ`n thiế`t. Anh thấ`y cô co người lại vì đau đớn`n nhưng anh lờ đi. Cô đã khơi gợi cảm xúc mãnh liệt của anh và giờ thì cô đã có nó, nhưng chỉ có điề`u đầ`y không phải thứ cảm xúc mà cô hy vọng.

“Rồ`i chuyện gì sẽ kế`t thúc với cô, cô gái?” Anh hỏi cay nghiệt. “Tôi không có hứng thú!”

“Đồ` tồ`i”, cô thách thức khi quẩ`ng câu nói về` phía anh. “Cứ điề`n như anh muố`n, nhưng ít nhấ`t hãy tỏ ra chân thật. Anh không hứng thú với chuyện hôn nhân, nhưng em đã biế`t từ trước và chúng ta sẽ đề` cập đề`n nó sau. Nhưng đừng cô` gắ`ng và nói với em rằ`ng em không khuấ`y động anh, không phải sau cái cách mà anh hôn em.”

“Tôi đã chỉ rõ rồ`i”, anh nghiế`n rằ`ng.

Cô chỉ nghe răng ra cười. “Ồ, anh đã, tất nhiên là như vậy và em thích mọi khoảnh khắc đó. Anh cũng vậy, nếu anh thành thật.”

Anh không phủ nhận, nhưng giận điên lên, “Tại sao cô lại làm thế?”

“Làm gì cơ?”

“Giờ đừng có giả ngây”, anh gắ t. “Cô đã cố hết sức để quỵ n rũ tôi.”

Cô trao cho anh một nụ cười tươi tắ n. “Nó hiệu quả phải không?”

Có lẽ nào cô lại không biế t - hoặc có thể cô không biế t thật. Ừm, nếu cô không biế t, anh hoàn toàn chắ c chắ n sẽ không khuyế n khích cô bắ ng một lời xác nhận.

“Trả lời tôi đi, mẹ kiế p”, anh gắ m lên. “Tại sao cô lại cố chắ p khi tôi yêu câ u cô rút lui?”

Cô vẫn không hoảng sợ. Tất cả những gì cô làm là buông tiế ng thờ dài trước khi nói, “Đó là tính nóng vội của em. Em thật sự ghét phải chờ đợi những cái gì không thể tránh khỏi và anh với em sẽ...”

“Nó không phải cái không thể tránh khỏi!”

“Nhưng chúng ta không thể tránh được”, cô khẳng khẳng. “Và do vậy em không hiểu tại sao chúng ta cứ phải lôi nó ra. Anh sẽ phải lòng em. Rồi chúng ta sẽ kế t hôn. Sau đó chúng ta sẽ trở nên hạnh phúc đế n không ngờ. Hãy để nó xảy ra, Warren. Hãy trao cho em cơ hội được mang tiế ng cười quay lại cuộc số ng của anh.”

Điề u khiế n anh sừng số t chính là cô dường như rắ t nghiêm túc và niề m tin của cô mới thật khủng khiế p làm sao. Cô rắ t tuyệt, anh phải nói với cô điề u đó, đủ tốt để khiế n anh tự hỏi đã có bao

nhiều người đàn ông khác cùng chơi với cô trò chơi đặc biệt này. Không rõ cô có dẫn tất cả bọn họ thẳng đến bệ thờ trước khi thừa nhận rằng mình chỉ đang thử nghiệm những mưu mẹo hoặc dẫn họ đến giường của cô không? Nhưng cuối cùng anh nghĩ tranh cãi với cô chỉ càng khuyến khích cô thêm thôi.

Anh buông cổ tay cô ra, thực sự là há t chúng xuống, để nói một cách kiên quyết và hy vọng là lần cuối cùng, “Hãy từ bỏ đi. Cô đang với tới những gì ngoài tầm đây. Chỉ có một thứ tôi muốn từ một người đàn bà vào mấy ngày này và nó cũng không mất nhiều thời gian để kéo dài và hoàn thành đâu”.

“Anh không cần phải thô lỗ như thế”, cô nói bằng giọng có vẻ hơi bị xúc phạm.

“Hình như là tôi sẽ làm vậy đây. Giữ lấy khoảng cách của cô, Amy Malory. Đừng để tôi phải cảnh cáo cô lần nữa.”

Chương 12

Sự lạc quan của Amy vỡ vụn sau khi Warren bỏ đi. Rồi cô nghĩ tới chuyện cô tin là mình đã tiến thêm được vài bước. Cô đã nhìn thấy điều đó, cảm nhận được điều đó, rằng cô sắp có được anh. Thế nhưng tất cả những gì cô đã làm chỉ khiến cô trở thành một con bé ngốc nghếch ch.

Cô không nên gặp gặp như thế. Bây giờ cô đã nhận ra là mình nên khéo léo hơn, chỉ nên đơn thuần đánh thức sự thích thú trong anh thay vì trao cho anh toàn bộ sự chân thành của mình. Nhưng yếu tố thời gian chết tiệt đã làm mọi chuyện trở nên rắc rối.

Một trong những anh em trai, Boyd, cô nghĩ vậy, đã nói rằng họ chỉ lưu lại London trong vòng một tuần thôi, nhiều nhất là hai. Khi thật, làm cách nào cô có thể thực hiện một chuyện không thể với quỹ thời gian hạn hẹp mà không thẳng thắn nói hết mọi chuyện chứ? Nhưng cô phải làm theo cách khác, bởi sự thẳng thắn chỉ khiến Warren tức điên lên và cô sẽ chẳng bao giờ đi tới bất cứ nơi đâu cùng anh nếu cô không thể vượt qua cơn giận dữ ấy.

Đề cập đến chuyện hôn nhân đã khuấy động lá chắn phòng ngự trong anh để rồi anh dựng tất cả chúng lên. Đó thật sự là một việc làm ngu ngốc khi cô biết anh hoàn toàn muốn giam giữ mình trong cuộc đời độc thân để nhường nào và cả nguyên do nữa. Quý tha ma bắt người phụ nữ Mỹ đã đùa cợt với tình cảm của anh để giờ Amy gặp khó khăn như vậy. Nhưng nước đã trôi qua cầu; thực tế, nếu người phụ nữ đó không khiến anh bị tổn thương, anh giờ đã

cưới cô ta và Amy sẽ không có cơ hội. Tuy nhiên, đề cập đến chuyện hôn nhân đã hủy hoại quá nhiều điều trong ngày hôm nay, có lẽ không thể sửa chữa được nữa. Và thiệt hại quá rõ ràng. Anh đã biết mục tiêu cuối cùng của cô sau tất cả mọi chuyện. Tất cả những gì cô có thể làm được bây giờ là không bao giờ nhắc lại nó thêm lần nào nữa và hy vọng anh sẽ nghĩ rằng cô đã thay đổi ý định. Sau đó anh có thể đi và chuyện gì đến sẽ đến - nếu cô có sáu tháng để thực hiện việc này thay vì chỉ có hai tuần ít ỏi.

Lạc quan trong cô chắc chắn đã chết hẳn rồi. Nó không thể nào vực dậy ngay cả khi Warren quay trở lại đây vào lúc nhá nhem cùng các anh trai của anh ấy. Drew tán tỉnh cô một chút, nhưng Drew chắc chắn cũng đã tán tỉnh tất cả những người phụ nữ mà anh ta gặp. Warren, mặt khác, coi như không có cô ở đó, không một lời chào, không nói hơn hai từ với cô.

Ngay lúc này, Jeremy đứng bên cạnh cha cậu để giúp ông chống lại “quân địch”, nhưng điều đó không cần thiết. Anh em nhà Anderson không ở đủ lâu để kích động bất cứ một cơn thịnh nộ nào.

Amy có thể đoán vì sao sự háo hức của họ chùng xuống, mặc dù cô đã ước mình trở nên ngu dốt thêm một chút trong trường hợp này. Nhưng với những chị gái đã kết hôn, chị họ đã kết hôn và một người thím trẻ đã kết hôn, tất cả những người bàn luận về đàn ông rất thẳng thắn, về người đàn ông của chính họ và cả giới đàn ông chung chung nữa, khiến Amy biết nhiều về những người đàn ông hơn cả những gì cô nên biết vào tầm tuổi của mình. Trong hoàn cảnh của những người nhà Anderson, đó là buổi tối thứ hai ở London sau chuyến đi biển dài đã ngẩng. Họ đã tới thăm em gái họ. Họ đã giải quyết việc kinh doanh. Không một ai trong số họ đã kết hôn. Với những người đàn ông nam tính như họ, đương nhiên giờ là thời điểm thích hợp để họ đi tìm vài người phụ nữ để bầu bạn rồi.

Kiến thức này đã phá hủy cô và làm cô phát điên lên. Amy đã nghĩ về Warren như người đàn ông của cô, mặc dù sự thật không hoàn toàn đúng như vậy. Bởi thế cô không thể tưởng tượng nổi mình có thể chịu đựng được chuyện đó, biết thừa anh sẽ ngủ trong vòng tay của một người đàn bà khác đêm nay trong khi cô vất vả quyết rũ anh cả ngày.

Cô đã nói với anh rằng cuối cùng chuyện họ bên nhau là điều không thể tránh khỏi, nhưng cô không chắc chắn, nhất là sau hôm nay. Cô sẽ phải làm một cái gì đó, một cái gì đó thật quyết liệt, có lẽ vậy, để gửi trả anh về cái giường đơn độc của anh đêm nay và chỉ nghĩ về thôi cô. Nhưng cái gì? Và làm thế nào khi cô chẳng biết tí gì về nơi anh sẽ đến?

Cách để tìm ra câu trả lời về chỗ n dừng chân của anh ngay lập tức hiện ra trong đầu khi cô vụt trông thấy Jeremy cũng chuẩn bị ra ngoài vào tối nay. Cô xông ra khỏi phòng để chặn cậu ta lại.

“Em có chút thời gian không, Jeremy?”

“Dành cho chị, chị yêu quý, luôn luôn là như vậy, mặc dù tối nay chỉ được một lát thôi.”

“Em không trễ chuyện gì đó chứ, phải không?”

“Không, chỉ là hăm hở thôi.” Cậu ấy nhe răng ra cười. “Luôn luôn là sự hăm hở.”

Cô cũng mỉm cười. Cậu ấy thực sự đã theo bước chân của cha mình, mặc dù cô không thể hình dung chú James đã từng là một chàng trai hấp dẫn và vô tư như cậu con trai đầu giả của chú ấy bây giờ. Có thể về quyết rũ của chú James hơi nghiêm trang, trong khi Jeremy hiếm khi nghiêm túc về bất cứ chuyện gì.

“Chị sẽ không giữ em đâu”, cô hứa. “Nhưng em có thể hoãn lại, dù chỉ một chút, việc đi tới nơi em định đến không?” Điều bộ xoay - hẳn - người - lại của cậu ấy nói lên rằng cậu ấy sẽ tạm dừng một hoặc nhiều hơn những bữa tiệc của xã hội thượng lưu, hầu như chắc chắn một trong số đó cô đã được mời, nhưng không hề muốn tham gia. “Chỉ cần đủ thời gian để tìm ra Warren sẽ đi đâu tối nay thôi?”

Lời yêu cầu đó của cô đã làm cậu kinh ngạc, nếu nét mặt của cậu ấy chỉ để lộ ra một chút, thì chính là sự ngạc nhiên. “Giờ thì cái gì khiến em phải làm chuyện đó?”

Amy không thể nghĩ xa hơn được nữa. “George muốn biết”, là tất cả những gì cô có thể nghĩ ra để nói. “Thím có một lời nhắn khẩn cho Warren và không thể chờ đến ngày mai.”

“Được thôi, nhưng đừng mong đợi em quay trở lại chỗ của anh ta nhé. Em sẽ phái người mang tin nhắn đến cho anh ta.”

“Chị chắc chắn thế là ổn rồi.”

Cô cảm thấy rất khốn khổ ngay sau khi cậu ấy đi khỏi. Cô không có thói quen nói dối cậu ấy hoặc bất kỳ ai khác trong gia đình. Thi thoảng cô giàu giả m sự thật, nhưng không đi xa đến mức nói dối.

Nhưng Jeremy sẽ không bao giờ thực hiện việc cô nhờ nếu cô nói với cậu ấy rằng chính cô là người muốn gửi tin nhắn cho Warren, hơn cả Georgina. Cậu ấy sẽ muốn biết vì sao và đơn giản không có một lời bào chữa hợp lý nào cho việc cô không thể gửi một tin nhắn đến khách sạn của Warren thay vào đó, hay giữ nó cho đến sáng mai.

Rồi lời thú nhận là cô muốn tôi nay giữ Warren tránh xa giường của những người đàn bà hư hỏng là việc không tránh khỏi, cô chắc chắn như vậy. Cô sẽ nhận được vài giờ thuyết giảng thật tuyệt của cậu ấy và những người còn lại trong gia đình sẽ được biết, giống như mọi buổi tôi khác, về cái nhìn dịu dàng của cô dành cho ông anh trai làm lì nhứt nhà Georgina và mọi chuyện thậm chí sẽ diễn ra theo hướng không thể nào tốt hơn nữa. Cô sẽ ngay lập tức được gửi ra nước ngoài, không nghi ngờ về chuyện đó - ít nhứt cho tới khi Warren quay trở lại Mỹ.

Jeremy quay lại nhanh hơn cô nghĩ. Không đầy một giờ sau đó, cô đã có địa chỉ, *Địa ngục và Chó săn* - một quán rượu, cô cho là vậy. Cô chưa bao giờ nghe nói về nó, nhưng cô nhận ra địa chỉ và nó không nằm ở khu vực an ninh của thành phố. Giờ tất cả những gì cô phải làm là viết một tin nhắn, một cái gì đó thật kinh khủng, một cái gì đó chấn động, một cái gì đó đảm bảo sẽ kéo Warren tránh xa những người đàn bà mất nết...

Chương 13

“Cô đang làm cái quái quỷ gì ở đây vậy?”

Amy nhăn nhó trước sự giận dữ trong giọng nói của Warren. Và cô ước mình có thể nói ra điều gì đó hơn là sự thật, nhưng cô không thể nghĩ ra, không nghĩ được gì hơn ngoài việc cô đến đây mang cho anh một tin nhắn sẽ làm cho anh rời khỏi nơi này. Cô đã hết sức cố gắng, nhưng có vẻ như không có gì ngăn được ý muốn giết cô của anh khi hiểu ra nội dung của bản thông điệp không hoàn toàn chính xác kia.

Nhưng cô vẫn nghĩ rằng mình phải tự đi nói điều đó với anh. Có vẻ hơi bốc đồng và nguy hiểm, thậm chí là vô trách nhiệm, tại sao cô không suy nghĩ một cách thấu đáo trước khi bước qua cánh cửa của quán *Địa ngục và Chó săn* này?

Sự ghen tuông ngớ ngẩn đã khiến cô ra nông nổi thế này đây, trong khi Warren có thể ngủ với bất cứ cô gái nào mà anh để ý đến, chỉ ít là từ lúc anh đưa ra “điều luật” còn phát xít hơn cả chuyện “giữ lấy khoảng cách của cô”. Sau khi họ kết hôn, cô có thể làm những chuyện ngớ ngẩn như thế này nếu như anh vẫn tiếp tục phản bội cô, nhưng không phải bây giờ, khi anh vẫn chưa thuộc về cô.

Nhưng cô vẫn đến và không phải là quá sớm. Amy không cần tìm Warren trong phòng hút thuốc. Cô đã nhìn thấy anh khi bước qua cánh cửa. Lúc đó anh đang bước lên cầu thang, cánh tay cuối cùng lấy một cô hầu bàn háp dẫn, tiếng cười của cô gái đầy khiêu

khích, hứa hẹn khoái lạc... Amy đã trông thấy sắc đỏ, hoặc đúng hơn là xanh và xông lên cầu thang ngay phía sau anh, lò đi tiếng kêu la làm cô giật mình của vài người khách trông thấy cô và công bằng mà nói là do cô đã hét tên Warren ngay khi anh chuẩn bị bước vào phòng của cô hậu bàn. Nó đủ nhanh để lôi sự chú ý của anh và cũng đóng sập luôn cánh cửa trước mặt anh, cô gái nghe thấy tiếng Amy và chắc chắn nghĩ rằng khách hàng của cô ta đã bị một bà vợ điên tiết phát hiện.

Amy rất biết ơn giả định của cô gái và cô tin rằng mình chỉ còn cách giải thích một cách riêng tư với anh, dưới ánh sáng mập mờ hắt trong hành lang, còn hơn là nói chuyện ở tầng dưới với một phòng chứa đầy những kẻ nghiện rượu làm chứng. Warren đang chờ lời giải thích từ cô. Anh đã trấn tĩnh lại sau cú sốc đầu tiên vào lúc phát hiện cô ở đây và giờ cũng mất kiên nhẫn.

“Cô có định trả lời không, hay là chỉ định đứng ở đây và siết chặt hai bàn tay?”

Khoảnh khắc giải quyết các vấn đề cơ bản đã đến. Liệu cô có nên xử sự một cách quyết liệt, hoặc tiếp tục như khi bắt đầu không? Nhưng cô đã quên mất những gì định nói. Và rồi, sự quyết liệt, cũng đi đâu mất.

“Anh đến đây vì cái gì, anh có thể đến với em vì cái à?”

Đầu tiên, cô đã nói thế và cô không thể nuốt nó vào được nữa. Nhưng anh hình như không có vẻ ngạc nhiên bởi quyết định trọng đại của cô. Cô quan sát anh thật kỹ, anh trông không có vẻ say rượu. Và khi anh tiến lại gần cô, chậm rãi, vẻ mặt giận dữ của anh dần chuyển sang chế nhạo.

“Cô có biết tôi ở đây vì cái gì không? Phải, dĩ nhiên là cô biết, con nhỏ chanh chua phá tung mọi chuyện chính là cô.”

Anh búng nhẹ vào nếp gấp trên chiếc áo choàng màu tử đinh hương cô dùng để che đi dáng người thanh tú, khám phá một màu tím thâm trầm của lớp vải lót sa tanh và chiếc áo dài màu oải hương kín đáo, thật khó mà để lại ấn tượng của một kẻ chuyên đi quyến rũ, song cực kỳ lôi cuốn bởi nét đẹp giản dị của cô. Chiếc mũ hơi ngả về phía sau, nên gương mặt cô không chìm nhiều vào bóng tối, đôi mắt xanh nhuộm tím bởi lớp lụa sa tanh tía. Sao cô không mặc một cái gì đó quyến rũ hơn một chút, để anh không bao giờ có thể tiếp tục cái lối chế nhạo, công kích của anh nữa?

“Vì thế cô muốn đến chỗ của gái điếm à, phải không? À, nhưng với những sợi dây buộc chặt và lễ hứa hôn chế t tiết trước.” Ngón tay anh chậm chạp di chuyển trên đôi má cô. Một cảm giác tiếc nuối lướt qua cái vuốt ve này. “Tôi sẽ trung thành với các cô gái làng chơi - những người mong đợi một hay hai đồng thay vào đây, cảm ơn nhé. Cái giá chế t tiết của cô quá cao, quý cô Amy ạ.”

“Không có sợi dây nào cả”, cô thì thầm trong tiếng hôn hên. “Giờ là lúc em bày tỏ rằng...”

“Cô sẽ không làm chuyện đó.”

“Đương nhiên em sẽ làm.” Cô có chút ngạc nhiên trước sự chốt từ nhanh chóng của anh. “Em đã nói với anh rằng em muốn chuyện đó, em đã bảo rằng em muốn anh.”

“Cái cô muốn. Không đề cập tới cái đang nằm ở đây.” Tay anh đặt nhẹ lên trái tim cô, mà sự thật là theo như cái cách anh đặt thì anh đang chạm vào đường cong mịn màng trên ngực cô. Cả hai người đều biết họ đang nói đến chuyện gì. “Cô đang nói rằng cô yêu tôi à?”

“Em không biết.”

Đó không phải câu trả lời anh muốn nghe từ cô gái đã tự nhận rằng cô muốn kết hôn với anh và điều đó rõ ràng đã làm anh rộ lên. “Cô không biết?”

Cô trả lời gập gáp, “Em ước rằng có thêm thời gian để có thể diễn tả được chuyện này, nhưng không có. Anh sẽ không ở đây lâu, Warren. Nhưng em muốn anh. Không chút nghi ngờ. Và em biết mình chưa từng có thứ cảm giác như cái anh đã gieo trong lòng em trước đây. Em chỉ biết nó khiến em muốn ôm khi suy nghĩ về chuyện anh đến với người phụ nữ khác ngay lúc này. Nhưng em không dám chắc em có yêu anh không”.

Anh đã uống một chút rượu, thứ quá mạnh để đỏi phó với quý cô Amy và mớ rắc rối của cô về những điều hò nghi lẫn những điều chắc chắn. Tay anh trượt khỏi ngực cô và anh cuối cùng buông ra một câu cộc cằn, “Đi khỏi đây”.

Cô không nhìn chằm chằm vào anh nữa. “Em không thể. Em đã để xe ngựa quay về.” Anh giận dữ. “Cái quái gì khiến cô làm thế?”

“Để anh phải đưa em về nhà.”

“Cô đã tính trước tất cả mọi thứ ngoại trừ việc cô có yêu tôi hay không, bởi vậy cô hoàn toàn có thể tìm ra cách khôn khéo nào đó để về nhà.”

“Được rồi.”

Cô quay lại để bỏ đi. Anh chộp lấy lưng cô. “Mẹ kiếp, cô đang nghĩ là cô đi đâu?”

“Về nhà.”

“Bằng cách nào?”

“Nhưng anh đã nói là...”

“Im đi, Amy. Chỉ cần yên lặng và để tôi nghĩ. Tôi không thể làm chuyện đó khi mà cô cứ lái nhai bên tai.”

Cô háu như không nói gì cả, nhưng sự im lặng kéo căng họ ra, vẻ mặt của anh mỗi lúc một cau có hơn, cô cũng thấy không thoải mái và suy ngẫm đưa ra lời đề nghị, “Có thể một trong số các anh em của anh có thể đưa em về”.

“Bọn họ không ở đây.”

Cô cũng nghĩ thế, chính bởi vậy cô cảm thấy chặc chặc khi đưa ra lời đề nghị. Phía dưới không hề có dấu hiệu nào của một người nhà Anderson khác ngoài Warren và lúc cô thoáng nhìn thấy anh trên cầu thang, cô không còn để ý thêm được bất cứ cái gì nữa. Nhưng cô có thể đã sai lầm và sự thật, cô đã nghĩ đến chuyện có thể đối mặt với những người anh em của Warren cũng như đối mặt với anh khi cô đến đây.

Nhưng cô phải biết rằng Clinton và Thomas sẽ không quan tâm đến một nơi như thế này. Hai anh em trẻ tuổi hơn sẽ hứng thú với một nơi họ có thể yên trí là không gặp chút rắc rối nào. Chỉ mỗi mình Warren mới không thêm quan tâm và sự thật, anh gần như chặc chặc hy vọng sẽ xảy ra một cuộc chiến ở đây cộng thêm một người phụ nữ nào đó. Một trong những điều Georgina đã nhắc về anh là khi nào anh cảm thấy khó chịu, anh sẽ đánh nhau và không quan tâm chuyện đó xảy ra với ai.

Giờ đây dứt khoát là anh đang cảm thấy khó chịu. Nếu anh phát hiện ra cô chỉ bảo xe ngựa của cô đi lòng vòng quanh góc phố để đợi, anh chặc chặc sẽ giết cô - không, anh sẽ bắt lấy cô, quăng cô lên xe và ngay lập tức quay trở lại với cô gái làng chơi ngay. Một nửa sự thật nhỏ xíu của cô sẽ giữ anh tránh xa khỏi cô háu bàn ít nhất là

cho đến lúc đó, mặc dù hình như sẽ không mất cả đêm. Anh muốn một người phụ nữ, hoặc là anh sẽ không ở đây.

Khi thật, cô phải làm gì để khiến anh chọn cô thay vào đó đây?

“Chết tiệt”, cuối cùng anh cũng nói, rõ ràng đã quyết định làm gì với cô, bởi anh đã túm lấy cánh tay cô và bắt đầu kéo cô xuống phòng lớn bên dưới.

“Anh đang dẫn em đi đâu?” Họ không đi về hướng mà họ đã vào, trong chỗ lát điếu này đã làm cho cô hy vọng anh đã quên đi cái từ đơn giản là “Nhà”.

Đây là cầu thang phía sau dẫn xuống một cái kho và sau đó thông ra hẻm bên ngoài. Ít nhất anh cũng không có xe ngựa đang đợi ở đây. Cái hẻm không một bóng người. Amy cho rằng cô nên thừa nhận việc đang có một chiếc xe ngựa sẵn sàng, nhưng điếu đó sẽ kết thúc khoảng thời gian bên anh một cách nhanh chóng và cả mong ước được ở bên anh lâu hơn vào tối nay...

“Sao anh không đưa em đến khách sạn của anh?”

“Không”, anh gắ t.

Anh vẫn kéo cô tiến về phía trước, ra đến đại lộ. Bước chân của anh trở nên vội vã. Cô phải chạy mới theo kịp. Cô không biết sẽ làm gì nếu anh đi theo hướng vòng quanh khu nhà tới nơi xe ngựa của cô đang đứng, nhất là nếu người lái xe nói vài lời nhanh nhẩu với Warren là anh ta đang đợi cô, điếu anh ta chắc chắn sẽ làm, bởi cô hứa trả cho anh ta một khoản tiền hậu hĩnh. Với sự hợp tác của cô, Warren hướng về phía đối diện khi anh đặt chân lên đại lộ và chẳng có chiếc xe ngựa cho thuê nào trong tầm nhìn ngay lúc này. Nhưng với tốc độ di chuyển như thế này, anh có thể sớm tìm ra một chiếc.

Cô chạy theo với một lời đề nghị khác. “Anh có thể chậm lại không, Warren?”

Một từ “Không” khác, chính xác là rất cộc cằn.

“Nếu anh không chậm lại, có lẽ là em sẽ bị bong gân ở mắt cá chân. Sau đó anh sẽ phải cõng em đi.”

Ngay khi ấy bước chân của anh liền chậm lại. Không kiể p, điê u đó chấ c chấ n đang giế t dầ n giế t mòn anh chỉ bằ ng việc nắ m lấ y cánh tay cô để kéo cô đi bên cạnh anh. Lạ y Chúa cho anh không vòng tay ôm lấ y cô.

Nhưng bây giờ cô có thể đi bộ thay vì chạy và bước chân anh gầ n như thành những bước bình thường, mặc dù anh vẫn đang kéo cô đi, tâm trí anh lại phải bắt đầ u làm việc thêm một lầ n nữa, bởi anh bắt ngờ gặ ng hỏi, “Ông chú của cô có biế t cô thường xuyên lui đế n các quán rượ u không?”.

“Chú nào cơ?” Cô tránh trả lời.

Anh nhìn cô trừng trừng. “Kẻ mà bây giờ cô đang số ng cùng nhà ấy.”

“Nhưng em không thường xuyên lui đế n các quán rượ u.”

“Thế cô gọi *Địa ngục* và *Chó săn* là cái gì?”

“Một cái tên kinh khủng chắ ng?”

Anh dừng lại và quay về phía cô. Trong một khoảnh khắ c, cô đã nghĩ rằ ng anh sẽ bóp cổ cô, nhưng anh buông tay cô ra để lùa sâu hai tay vào mái tóc, một dấ u hiệu khiế n cô nhận ra là con giậ n dữ của anh chỉ còn lại một chút.

Cô quyết định thú nhận. “Lần đầu tiên đánh ghen của em không được tốt lắm. Lần khác em sẽ thực hiện tốt hơn khi gặp lại trường hợp này.” Anh buột ra một tiếng nửa như khịt mũi nửa như cười, khiến cô chặc chặc rằng cô đã làm cho anh thích thú và nói, “Ồn thôi nếu đó là nụ cười của anh. Em hứa sẽ không kể với bất kỳ ai đâu”.

Anh vô lý tay cô và bắt đầu kể thúc mọi chuyện lần nữa. Cô lại phải chạy để theo kịp anh. “Ồi, mất cá chân của em?”

“Tôi sẽ nắm lấy những cơ hội của mình”, anh bần trả.

Người chông tương lai của cô đúng là hết thuốc chữa, chẳng có tí hài hước nào, chẳng có chút lãng mạn nào - vô cảm. Tốt thôi, cô đã nhận đủ sự gắt gỏng của anh cho ngày hôm nay rồi. Cô có thể trở thành nguyên nhân cho tâm trạng hiện thời của anh - cô đang đùa phải không? Anh làm gì còn tâm trạng nào khác - nhưng cô không phải chịu đựng nó lâu hơn nữa đâu.

Amy giật tay ra khỏi anh, không nhúc nhích thêm một tẹo nào nữa. Khiến anh phải quay lại lần nữa, tay chông lên hông.

“Giờ lại cái gì nữa đây?” Anh hỏi.

“Chẳng có gì cả”, cô nói giận dữ. “Quay trở lại với cái cô trong quán rượu của anh đi, Warren. Tôi có thể về nhà bằng một đồng, xin cảm ơn.”

“Cô có kế hoạch về nhà chỉ với một đồng à?”

Giọng lưỡi anh mới mĩa mai làm sao, đúng là không khi ngờ gì về việc anh nói bóng nói gió lời đề nghị cuối cùng của cô, nhưng cô đã giận đến mức đỏ bừng cả mặt lên và thay vì trả miếng lại anh, “Thực

ra, kế hoạch là tôi sẽ không còn là một trinh nữ sau đêm nay, nhưng bởi anh vẫn chưa sẵn sàng gánh trách nhiệm về tôi nên...”

“Dừng lại! Nếu một phút tôi tin rằng cô là một trinh nữ, tôi chắc chắn phải lấy một cành cây để đánh cô vì những hành vi cực kỳ không thích hợp. Một người nào đó sẽ thực hiện việc này, để kiếm chắt cô khỏi đi theo truyện thơ ăn chơi trác táng của nhà Malory. Amy, quay lại đây!”

Anh ta có đang đùa không? Sau sự - đánh - giá một cách nghiêm khắc cũng như đe dọa kinh khủng đó, còn không kể đến lời lăng mạ gia đình cô nữa? Cô khẽ vén tà váy lên rồi chạy thật nhanh, quay trở lại quán rượu và chiếc xe ngựa đợi cô ở ngay bên kia đường. Đánh cô ư, sao anh ta có thể, chỉ vì cô muốn anh ta ư? Làm như thể cô không có một chút yêu thương đáng tôn trọng nào? Làm như thể cô lượn lơ xung quanh để cô gắng quyên rũ tất cả những người đàn ông nào nhìn thấy cô? Không kiên nhẫn, làm sao cô có thể cho rằng cô sẽ làm tan chảy khối băng dày đặc bảo vệ quanh trái tim đã đóng thùng của anh ta? Mọi chuyện sẽ không diễn ra như vậy nếu anh ta là một người đàn ông bình thường để cô có thể đối xử bằng thái độ bình thường. Anh ta căm thù phụ nữ, nghi ngờ bọn họ, sử dụng bọn họ mà không cho họ gần gũi hơn với anh ta.

Chai đá, lạnh lẽo, đổ vỡ lại; cô hẳn phải điên khi nghĩ rằng mình có thể thay đổi tất cả những điều đó. Cô không hề có kinh nghiệm, dù anh ta rõ ràng nghĩ rằng cô có thừa. Không phải một trinh nữ ư? Không ngạc nhiên khi anh ta không muốn cô - không, nó đáng ra phải ngược lại mới đúng. Cô nghĩ sự ngây thơ của mình làm anh ta muốn tránh xa, nhưng nếu anh ta nghĩ cô không còn là một trinh nữ, tại sao lại khước từ những gì cô muốn dâng hiến cho anh ta, trừ khi - anh ta thực sự không muốn cô.

Amy loạng choạng trước sự thật rõ ràng đó. Cô thoáng nhìn về phía sau để xem Warren đã thu ngắn khoảng cách giữa hai người chưa. Nhưng anh ta sẽ không bao giờ bắt được cô. Bao năm qua cô đã chiến thắng trong các cuộc chạy đua với các anh cô - những người không to lớn và lấm mụ như anh ta. Nhưng sau đó, cô không hề tính đến chuyện đắm sâu vào một trong những khách quen của *Địa ngục và Chó săn*.

Cô gập người như khiêng hấn chúi xuống. Cánh tay hấn theo phản xạ kẹp chặt lấy cô, nhưng may thay, hấn đã lấy lại được thăng bằng trước khi cả hai cùng ngã lăn ra đất. Nhưng xui xẻo làm sao, hấn đã phát hiện ra mình đang ôm cái gì trước khi bỏ đi. “Ngay tại chỗ này”, hấn nói bằng giọng rất hứng thú. “Chúng ta có thể làm gì...”

Hấn đã không có cơ hội để kết thúc. Warren đã đuổi kịp Amy và nắm đầu của anh lao thẳng vào mặt gã đàn ông qua vai cô. Hấn văng mạnh về phía sau. Amy kêu thốt thanh ngay khi cô ngã ra cùng với hấn, bởi hấn vẫn ôm chặt lấy cô khi hấn bắt đầu ngã và cả hai cùng lăn sòng soài ra đất. Trước khi có thể định thần để tự mình đứng lên, cô đã bị nhấc ra khỏi người hấn. Cánh tay của Warren, siết chặt quanh eo cô, khiến cô còn thở khó hơn cả những gì cú ngã mang lại.

Gã đàn ông, vẫn nắm dài trên mặt đất, trợn mắt nhìn Warren để hỏi, “Cái khôn kiếp gì thế này?”.

“Quý cô đây không rảnh.”

“Mày không thể nói thế”, gã gập người lên ngay khi sờ lên má mình.

“Tao có thể, theo cách của tao”, Warren trả lời. “Và tao sẽ nắm im ở đây nếu tao là mày, trừ khi mày muốn thưởng thức thêm một cú như vừa rồi.”

Gã chuẩn bị đứng dậy. Nhưng trước sự đe dọa đáng sợ như thế, hắn rút lại ý định của mình. Hừm, Warren thực sự là một người đàn ông rất to lớn và gã người Anh này nhìn còn khảng khiu hơn cả một cây gậy. Còn Warren lúc này trông có vẻ sẵn sàng làm điếu khùng khiếp hơn. Amy, nép chặt bên cạnh anh, cũng có thể cảm nhận điếu đó, cũng như cảm giác thất vọng của Warren khi gã đàn ông kia rõ ràng không muốn có cuộc đụng độ với anh.

Anh bỏ đi với những bước chân giậm dừ. Anh vẫn không thả Amy xuống, cô bắt đầu tự hỏi không biết có phải anh đã quên rằng anh đang kẹp cô đi không. Cô bắt đầu định nhắc anh về sự hiện diện của cô thì một tiếng lảm bảm khác phát ra từ đằng sau họ.

“Thằng Mỹ chết tiệt.” Gã đàn ông đoán ra điếu đó qua giọng của Warren.

“Mày chưa nghe nói rằng chiến tranh đã kết thúc rồi à?” Sau đó, hắn nói to hơn: “Và chúng tao sẽ làm bọn mày cụp đuôi nếu tao có mặt ở đó”.

Warren quay phắt lại. Gã kia bò lồm cồm trên mặt đất rồi vọt chạy biến đi. Amy sẽ phá lên cười nếu cô có thể lấy lại hơi thở lúc này. Người chòng tưng lai của cô đêm nay chẳng được toại nguyện với bất cứ việc gì. Anh lại bắt đầu bước đi theo hướng đã xác định từ lúc trước.

Vì sự kiêu hãnh của mình, Amy phải làm anh chú ý đến cô. “Miễn là anh vẫn sẽ mang em đi, anh có thể đưa em đi vòng quanh để em có thể thưởng thức chuyện này không?”

Anh thả cô rơi phịch xuống đất. Gã đàn ông chết tiệt này thả cô rơi phịch xuống! Thông thường, tính cách nhà Malory của cô đã nở bùng lên. Nhưng khi cô trợn mắt lên nhìn Warren, anh dường như cũng kinh ngạc khi thấy cái cách cô ngã trên mặt đất.

“Điều này đồng nghĩa với câu trả lời ‘không’ à?”

“Mẹ kiếp, Amy, cô chưa bao giờ có thể nghiêm túc hả?”

“Anh không muốn trông thấy tôi nghiêm túc đâu, trừ khi anh muốn nhìn phụ nữ khóc. Ý thứ hai đó, anh chắc chắn là muốn vậy mà.” Cô nói một cách căm phẫn.

“Vậy là ý gì?” Anh hỏi ngay khi kéo cô đứng lên. Nhưng anh để ý thấy cô co rúm người lại và thêm vào, “Tôi làm cô đau à?”

“Không phải giả vờ quan tâm đến cái mông của tôi, trong khi anh quá háo hức để chạy thực mạng với một cái cành cây.”

“Tôi không hề”, anh lầm bầm.

“Không hề cái gì?”

“Tôi không hề làm cô đau.”

“Câu đó thốt ra từ người đàn ông tin rằng phụ nữ không bao giờ quá già để tét vào mông hả?” Cô chế giễu.

Anh cau mày. “Cô trở nên quá thân thiết với em gái tôi đấy nhỉ?”

“Nếu anh nghĩ tôi biết những chuyện về anh theo cách chắc chắn anh không mong xảy ra thì... phải đấy. Một ngày nào đó anh sẽ vui vì nó, bởi hiểu biết về anh đã khiến tôi nghĩ rằng anh không phải là người hoàn toàn đã đánh mất những tính tốt của mình - chết tiệt là ngày càng gần với việc đánh mất những đức tính đó - nhưng bù lại anh có một hoặc hai phẩm chất.”

“Vậy sao? Và cô sẽ nói cho tôi biết chúng là gì chẳng, tôi nghĩ thế.”

“Không, tôi không nói đâu.” Cô nhe răng cười ranh mãnh. “Tôi sẽ để anh tự đoán xem cái gì đã gây ấn tượng với tôi.”

“Tôi thích cô nghĩ rằng tôi là kẻ đã đánh mất chính nghĩa hơn.”

“Phải, tôi biết.” Cô thở dài. “Và vài phút trước tôi phải biết ơn anh, không chút nghi ngờ về chuyện đó.”

“Cái gì, tôi dám chắc là, cô thay đổi ý định rồi phải không?”

“Sự bày tỏ tuyệt vời của lòng ghen tuông mà anh đặt cả vào đó”, cô trả lời với sự tự mãn rõ ràng.

“Ôi, Chúa ơi”, anh rên rỉ. “Đó không phải ghen.”

“Dĩ nhiên chính là nó và không một lời nào anh nói hay làm sẽ khiến tôi nghĩ khác đi. Anh có muốn biết vì sao không?”

“Tôi e rằng mình phải hỏi.”

Dù sao đi nữa cô cũng nói với anh. “Bởi vì tôi bộc bạch tâm lòng của tôi. Tôi đã muốn được trở thành người phụ nữ của anh và từ trong sâu thẳm, bản năng sở hữu của anh đã chấp nhận điều đó, ngay cả khi anh vẫn chưa sẵn sàng để thừa nhận với chính bản thân mình.”

“Thật vô lý.” Anh khịt mũi. “Tôi chỉ đơn thuần cảm thấy thích đánh gã kia thôi. Tôi luôn có cảm giác muốn đánh ai đó kể từ khi cho tàu cập bến. Nhưng sau đó, tôi cảm thấy cần làm vậy bất cứ khi nào tôi nhận ra mình sắp trở nên tử tế với ông em rể của mình.”

Amy phá lên cười. “Chú James sẽ vui mừng khi biết điều này, tôi đảm bảo. Nhưng anh đã đâm thẳng vào mặt gã đó chỉ vì hắn đang ôm tôi.”

Anh cô tỏ ra thờ ơ. “Tùy cô.”

“Ồ, tất nhiên rồi, Warren. Anh có thể trông mong như thế. Và tiện đây”, cô nói, chuyển sang giọng hệt sức quyên rũ, “về sự trinh trắng của tôi và luận điệu của anh sẽ đơn thuần chỉ còn là ký ức. Anh thừa biết làm cách nào để chứng minh tôi còn giữ nó hay không, phải không?”.

Chứa đựng cả nhục cảm xen lẫn thách thức rành rành ẩn trong lời nói của cô, nhưng Amy không thể hiện là cô sẽ chới đi bỏ nó. Đôi bàn tay anh liền siết nhẹ lên gáy Amy kéo cô lại gần, bởi vậy cô đành phải đón nhận nụ hôn của anh cho dù có còn muốn hay không. Nhưng cô muốn nụ hôn ấy, ồ, phải. Anh chắc chắn nhận ra niềm khao khát trong sự hưởng ứng của cô, gần như ngay lập tức và cực kỳ mãnh liệt.

Vòng tay cô trượt dần quanh người anh để siết anh chặt hơn, trong khi lưỡi họ vẫn quấn lấy nhau trong một sự liên lạc điên cuồng sinh ra trong khoảnh khắc này. Nó như vực xoáy của nóng bỏng và khát khao, của tâm trạng thất vọng cũng như sự thiếu kinh nghiệm hòa cùng đòi hỏi của những mê đắm ngọt ngào.

Thời gian và địa điểm chẳng chút ý nghĩa trong cơn bão tình yêu, nhưng nó quả thực là một cơn giông thoáng qua, dễ đến cũng dễ đi. Khi bàn tay anh ôm lấy hông Amy nhấc cô lên ép chặt vào nơi anh đang căng ra vì ham muốn, tiếng rên thỏa mãn của cô đã phá vỡ tình trạng mê mụ này.

Họ rời nhau ra cùng lúc, nhanh chóng, ngọn lửa vẫn bùng cháy quá dữ dội nếu không có khoảng cách nào ngăn giữa hai người. Anh quay lưng lại với cô, như thể ánh nhìn của cô có thể phá hủy những xúc cảm anh cô đã nhen lại. Cô đứng đó hỏn hển, hai tay siết chặt lấy nhau, chiến đấu với thôi thúc tiếp tục thuyết phục anh, thất bại

của cô khiến cô đau nhói. Nhưng cô hiểu đây không phải lúc để nài ép anh. Trong sự say mê, anh là người đàn ông dễ yêu lòng và hiền nhiên cô sẽ phải hết sức thận trọng mới có được người đàn ông cô muốn. Và rồi cô cũng sẽ có anh thôi. Đến lúc này cô hoàn toàn chắc chắn về điều đó. Rắc rối ở chỗ, kiên nhẫn không phải một trong những đức tính của cô.

“Chúa ơi, cô để tôi chiêm lấy cô ngay tại đây trên con đường này ư, phải vậy không?”

Anh vẫn không quay lưng lại để hỏi. Cô lờ giọng điệu đó đi, nó chẳng có chút khen ngợi nào và cô trả lời thành thật. “Nó chỉ thể hiện em không hề ngưng ngừng bất cứ nơi nào có mặt anh.” Lưng anh hóa đá vì câu nói của cô, bởi vậy cô nhanh chóng chuyển sang giọng điệu chọc ghẹo. “Giờ anh sẽ xem xét việc đưa em đến khách sạn của anh phải không?”

“Không!”

Cô rụt lại vì sự bùng nổ của anh để rồi trả lời. “Một khách sạn khác vậy?”

“Amy!”

“Em đùa thôi, vì Chúa. Thành thực mà nói, Warren, chúng ta phải làm gì đó với khiêu u hài hước của anh.”

Anh xoay mặt lại rồi bướng bỉnh nói, “Khiêu u hài hước của tôi bị nguyên rửa rồi, đầu óc cô quả thực rất tệ và tôi tin ‘luận điệu’ của tôi, như cách cô gọi nó, đã được chứng minh đầy đủ. Cô không thể đùa giỡn thế này mà vẫn còn là một trinh nữ”.

“Tại sao em không thể? Em còn trẻ, em khỏe mạnh và bản năng của em cũng rất tốt. Và nếu không phải là em thì anh đúng là đồ”

đã ãn ãn. Anh là người ãn ông duy nhấ t mà em khao khát.”

“Một kẻ nhận ãn quá nhiê ã lời khiêu khích từ cô thì...”

“Phải, phải, anh sẽ ãn em, em biế t. Nê ã anh không cẩn thận, Warren, em có thể sẽ bỏ anh lại ãy một mình cho mà xem.”

Chương 14

Amy không chắc vì sao cô làm thế. Có lẽ bởi Warren không biết rõ London nên dễ lạc đường hoặc cũng có thể không. Hoặc có lẽ anh tức giận hơn vì đã đi bộ quá xa, khi không một chiếc xe ngựa nào xuất hiện để làm dịu đi cơn bực mình đè nặng lên anh. Với vẻ cau kính áy của anh, cô biết mình không thể đi tới bất cứ nơi nào cùng anh đêm nay. Thế nên cuối cùng cô đành phải thú thật với anh chiếc xe ngựa cô đã dùng để đến đây từ tối vẫn quanh quẩn quanh quán *Địa ngục và Chó săn* kia.

Anh không tiếp nhận tin tức với thái độ dễ chịu cho lắm, dĩ nhiên rồi. Nói một cách thận trọng, anh chỉ có một chút xúc phạm, khi buộc tội cô đã nói dối và nhảm nhí làm ngơ cùng một vài hành động lừa lọc khác. Cô không buồn phủ nhận nó, ừm, làm sao cô có thể khi đó cũng là một phần của sự thật? Nhất là khi anh không cho cô cơ hội để nói thêm bất cứ điều gì, bằng bất cứ cách nào và cứ như vậy khi anh đưa cô trở lại con đường mà họ đã đến.

Lúc họ đi đến chiếc xe ngựa, quả thực nó vẫn đậu ở gần quán rượu, cô hoàn toàn chắc chắn anh sẽ quãng cô lên xe thật và kể tất thảy mọi chuyện. Và anh đã quãng cô vào xe. Nhưng anh cũng lên theo, làu bàu nói địa chỉ của cô với người đánh xe.

Họ ngó nghiêng nhau trong sự im lặng nặng nề khi chiếc xe ngựa bắt đầu lăn bánh, bởi anh không nói nhiều hơn một từ với cô sau khi cánh cửa được đóng sập lại và hình như anh cũng không có ý định đó. Amy không ngại sự cường điệu cũng như kể lể. Cô rất giỏi lắng

nghe mỗi khi kích động về chuyện gì. Nhưng bản tính hiếu động của cô không thể chịu đựng nổi sự im lặng, không bao giờ quá vài phút. Và, thực ra mà nói, anh khiến cô bực mình khi im lặng hơn là lúc anh hét lên với cô rất nhiều. Ít nhất trong những tiếng la hét đó, cô còn biết chính xác những gì đang diễn ra trong tâm trí anh.

Bởi vậy cô đành để cho bản tính của mình được bộc lộ tự nhiên. Không may làm sao, cô vẫn chỉ có duy nhất một thứ trong đầu lúc này, thế nên lời trêu ghẹo của cô không thể thoát lên thành tiếng giống với lời trêu ghẹo được, ít nhất là không đối với đôi tai của Warren.

“Những chiếc xe ngựa rộng rãi như thế này quả là thích hợp, đúng không? Thử nghĩ mà xem, em không chắc chúng ta sẽ trở nên quá kín đáo như vậy một lần nữa - ít nhất là không cho đến khi anh nhượng bộ và đưa em đến phòng khách sạn của anh.”

“Im đi, Amy.”

“Anh hoàn toàn chắc chắn là anh không muốn sử dụng tiện ích từ những thứ dễ chịu này à, những chiếc ghế mềm mại? Em biết những ông chú của em sẽ không bao giờ bỏ lỡ một cơ hội như thế này đâu.”

“Im đi, Amy.”

“Các anh em họ của em cũng vậy. Derek và Jeremy sẽ nắm lấy chiếc váy của các quý cô...”

“Amy!”

“Hừm, dĩ nhiên họ sẽ làm thế”, cô quả quyết với anh. “Và họ sẽ không bao giờ ngại biện về tuổi tác hay tâm hồn ngây thơ, hoặc

không có của cải, những điê`u đó làm cho bọn họ trở thành những kẻ ăn chơi thực thụ.”

“Tôi không phải một tên ăn chơi.”

“Em nghĩ từng â`y là nhiê`u lă`m rô`i, thật đáng thương. Nê`u anh là một tên ăn chơi, em sẽ không thể ngô`i đây như thế` này, một mình, giờ em sẽ ra sao? Em sẽ ngô`i lên lòng anh, có lẽ với cái váy đã bị kéo lên, hoặc đôi tay anh đang nỗ lực kéo nó lên mà em không để ý trong khi...”

Anh rên lên và lâ`y tay che mặt. Amy cười nhả`n nhỏ một mình, cảm thấ`y hài lòng bởi cô lại nă`m được anh một lâ`n nữa, cho đế`n khi anh nhạ`o báng, “Ngay cả kiê`n thức của cô cũng phản lại cô”.

“Ôi dào, chuyện vặt. Ở đây chỉ tình cò là những phụ nữ trẻ đẹp mới kê`t hôn trong gia đình em thi thoảng vẫn quên khuấ`y là em chưa lâ`y chò`ng thôi. Ngay cả em gái anh cũng kể cho em nghe một hoặc hai chuyện về` chú James mà em thấ`y rấ`t thú vị. Anh có biê`t chú â`y đã lôi thím xuô`ng boong tàu của chú â`y ngay giữa trưa đê`...”

“Thă`ng quý sứ!”

“Đúng vậy”, cô vẫn tiế`p tục, “và chuyện đó xảy ra trước khi họ kê`t hôn”.

“Tôi không muô`n nghe về` nó.”

Cô lầ`u bà`u. “Anh nói nghe càng lúc càng giô`ng một người đàn bà đứ`c hạnh chề`t tiết đầ`y Warren.”

“Còn cô nói nghe càng lúc càng giô`ng một gái bán hoa cạnh bê`n cầ`ng”, anh gầ`m gừ.

“Ồ, em đang cô ứ”, cô trả lời bóng gió. “Sau tất cả mọi chuyện, chẳng phải đó là thứ anh tìm kiếm tôi nay sao, không phải à? Và em sẽ trở nên vô dụng nếu không bắt buộc làm thế.”

Anh im lặng, nhưng lại đang trừng mắt với cô lần nữa. Cô nghĩ trong một khoảnh khắc anh sẽ với tay chạm vào cô. Thậm chí nếu đó là để trừng phạt, cô có thể xử trí nó. Họ sẽ lại chạm vào nhau và một cái gì đó kích thích dứt khoát sẽ xảy ra với cả hai người bất cứ khi nào họ chạm vào nhau. Nhưng anh không di chuyển để vượt qua khoảng không giữa hai bọn họ. Người đàn ông này làm cô điều đứng với chính sự quý trọng cô, không nghi ngờ về điều đó.

“Em biết anh đang nghĩ gì”, cô nói, một chút không bằng lòng ẩn trong giọng nói của cô. “Anh cũng có thể quên nó đi. Anh sẽ phải cười ngửa đến mọi nơi tuyệt vời trong đất nước này mới có thể bẻ được một nhánh cây phù hợp. Và em sẽ bắt đầu hét lên nếu anh đặt một cánh tay lên người em mà không hề có ý định mang đến cho em sự thích thú”, cô trả lời với vẻ đăm chiêu, “Cũng như em có thể bắt đầu hét lên khi niềm thích thú đó đến. Em không biết, bởi em chưa bao giờ trải qua điều đó trước đây. Chúng ta sẽ phải chờ để thấy em sẽ phản ứng như thế nào với nó, phải không nào?”.

Lúc này anh ngó nghiêng về phía trước. Tay anh siết chặt vào nhau. Đây là lần đầu tiên cô để ý đến vết sẹo nhỏ mờ mờ trên má anh. Cô ước gì mình có thể biết được, anh sẽ làm tình với cô hay bóp cổ cô. Nhưng cô biết rằng mình đã đẩy anh xa đến mức để có thể làm một trong những chuyện đó và cô không dám liều mình mạo hiểm để tìm ra.

“Được rồi, anh thấn ng”, cô nhanh chóng đảm bảo. “Nếu đây là sự im lặng anh muốn, anh sẽ có nó.”

Cô rời mắt khỏi anh, hướng ra ngoài cửa sổ, nín thở, hy vọng sẽ làm anh hài lòng. Và nó chỉ là vài phút thử - thách - đau - đớn ít ỏi trước khi cô nghe thấy anh thả người về phía sau chiếc ghế. Cô thả m thở dài, chẳng có gì phải giấu giếm cho sự tĩnh lặng trong tâm hồn cô. Tính khí quá - nhạy - cảm đáng nguy hiểm của anh rõ ràng chính là vấn đề và sẽ khiến mọi chuyện trở nên khó khăn với cô trong một khoảng thời gian dài, nhưng không phải là mãi mãi. Vào cái lần anh bắt đầu chú ý đến cô, cô những tưởng sẽ không phải lo lắng về tâm trạng của anh thêm nữa. Cô hiểu anh đủ rõ sau khi biết được làm thế nào để phá vỡ tâm trạng của anh, để gạt nó ra khỏi tâm trí anh, hoặc đơn giản là lờ nó đi, nhưng cô tin chắc bản thân chẳng có gì phải sợ nó. Đôi tai cô thì thoảng có thể chịu đựng được.

Họ có thể, cô có rất nhiều chuyện để nói, mà lúc nào cô cũng có thể. Trong lúc ấy, cô sẽ phải tưởng tượng ở chỗ nào việc trêu chọc anh đi đến giới hạn trước khi chạm tới trung tâm thực sự của sự đe dọa, khi cô thực hiện điểu đó. Sự rút lui phải được lên kế hoạch rõ ràng, theo ý kiến của cô, bởi cô không muốn anh cho rằng cô cũng giống tất cả những người phụ nữ khác điểu thắp thỏm chờ đợi con thính nộ của anh.

Georgina đã nói với cô rằng những người phụ nữ đó đã ra sức quyết n rũ Warren mặc dù vẫn rất thận trọng với anh. Anh đã một đi không trở lại và giữ cho bức tường bao bọc lấy trái tim thêm kiên cố. Amy muốn anh thấy sự khác biệt của cô. Cô phải xuyên thủng hàng phòng ngự của anh và cô không thể làm điểu đó nếu anh nghĩ rằng anh có thể làm cô hoảng sợ để rồi lùi bước như anh đã làm với bao phụ nữ khác - những người cô gắ ng thu hẹp khoảng cách với anh.

Họ cũng phải làm tình nữa. Nó giờ đã trở nên rất cấp bách bởi khoảng thời gian nghỉ n ngủ cô có được để ở bên cạnh anh. Cô nghĩ

chỉ cần khiếm anh muốn cô thì chuyện đó sẽ xảy ra, nhưng rõ ràng không phải vậy. Ý chí của anh quá mạnh mẽ. Không, làm tình là cách duy nhất để tác động lên anh một điều gì đó khác biệt, đủ gần gũi để cho anh thấy cô không phải một Marianne thứ hai, rằng anh có thể đặt niềm tin nơi cô, rằng cô sẽ không bao giờ làm anh tổn thương, rằng cô có thể khiếm anh hạnh phúc. Trong tám năm qua người đàn ông này đã phải sống trong đau đớn và anh tin chắc với bản thân rằng anh đã quen với cảm giác đó. Cô nhất định phải chỉ cho anh thấy một lối đi khác, mang tình yêu và nụ cười quay trở lại cuộc sống của anh.

Một vết lún sâu trên đường hay ổ gà nào đó bất thành hình làm chiếc xe ngựa nảy lên, kéo Amy ra khỏi suy nghĩ triền miên và chợt nhận ra quang cảnh ngoài chiếc xe. Cô nhú mày, rồi bô i rô i trong chốc lát, sau đó rùng mình sợ hãi, không phải tự bản thân cô, mà bởi sự thật đơn giản mà người bạn đường của cô không chút may mắn phát hiện. Và xui xẻo làm sao, nó từ trên trời giáng thẳng xuống đầu cô tin tức chẳng lành.

Nhưng ở đây chẳng có bất cứ sự giúp đỡ nào. Anh cần phải được chuẩn bị tư tưởng và cũng cần phải biết họ chắc chắn chẳng còn gì để lo lắng ngoài mối nguy thực sự này.

“Trời ơi, Warren! Em không nghĩ chiếc xe ngựa này sẽ đến nơi anh muốn đâu.”

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng bởi anh chẳng hề thân thuộc với London, nên cảnh vật bên ngoài chẳng nói với anh được điều gì.

“Vậy chúng ta đang ở đâu?”

“Nếu em không nhầm, những hàng cây chúng ta đã đi qua không thuộc bất cứ khuôn viên nào trong các công viên tuyệt vời của

chúng em. Đây là con đường ra khỏi London, chẳng lý nào lại phải đi qua đây để đến quảng trường Berkeley cả.”

Thật không thể tin được, giọng nói của anh rất điềm tĩnh khi anh cất tiếng hỏi, “Có thể nào người đánh xe hiểu nhầm ý của tôi không?”

“Em nghi ngờ chuyện đó.”

Ngay lập tức anh nhìn cô bằng con mắt nhú lại đầy nghi ngờ. “Đây không phải là chủ ý của cô đâu chứ? Một cái tổ tình yêu nhỏ ấm cúng nào đó để chui vào cách xa bên ngoài thành phố là thứ cô hy vọng sẽ tận dụng cho đêm nay à?”

Cô cười nhăn nhó với anh. Cô thật sự không tài nào làm khác được. “Rất tiếc, nhưng em không hy vọng điều gì vượt xa chiếc giường trong phòng khách sạn của anh đâu.”

“Vậy thì đây là cái gì?”

“Một trong những phỏng đoán hợp lý hơn của em là chúng ta sắp bị cướp.”

“Vô lý. Trong khu vực như chỗ chúng ta vừa ở lúc này, tôi nghĩ những vụ ăn cướp xảy ra như cơm bữa. Không lý nào phải đưa chúng ta ra khỏi thành phố cả.”

“Chính xác, ngoại trừ những vụ cướp theo kiểu phổ biến, bọn cướp sẽ có tiền khi bán những con ngựa, chiếc xe ngựa và hậu bao của chúng ta. Đương nhiên, những cỗ xe ngựa cho thuê thường không phải là mục tiêu. Những con ngựa này không phải là những con ngựa tốt, kể cả cỗ xe nữa, bởi vậy cũng chẳng đáng giá bao nhiêu. Nhưng hắ n đã vớ được vụ hời thay vào đó. Hắ n người đánh xe đã kể chuyện

và ba hoa về việc anh ta đã được hứa trả một khoản hậu hĩnh nếu tiếp tục đứng chờ em.”

“Vậy ý cô muốn nói đây không phải người đã đánh xe cho cô à?”
Anh hỏi.

“Cực kỳ đáng nghi. Hẳn ta làm ra vẻ đã sẵn sàng, nhưng chiếc áo khoác như thể mượn của ai đó đã tỏ cáo hẳn ta. Và em ghét phải nói thế này, nhưng dường như sẽ có nhiều hơn một tên cướp nhúng tay vào chuyện này. Những nhóm thường hoạt động với hai hoặc ba tên, những tên khác đang nấp chờ sẵn trên nóc xe bởi chúng ta không hề nhìn lên đó, hoặc đón lõng chúng ta ở một nơi hoang vắng nào đó đã được sắp xếp trước. Em thành thực hy vọng chúng chỉ làm người đánh xe bất tỉnh chứ không giết chết anh ta.”

Giờ anh mới thực sự cau mày. “Tôi sẽ rất lo cho bản thân mình ngay lúc này, nếu tôi là cô.”

“Thực sự thì, em không chắc chúng ta đang ở trong tình trạng nguy hiểm trầm trọng. Em không biết những tên cướp ở Mỹ thế nào, chứ những tên cướp ở đây sẽ gắng hết sức để không chặt mất bất kỳ đường lui nào nếu có. Tiếng kêu la sẽ kéo theo những điều tồi tệ nhất đến với số phận của chúng. Rồi chúng sẽ phải trả giá bằng cái giá treo cổ để kết thúc chuyện này.”

“Amy, tại sao tôi lại thấy thật khó mà tin nổi chuyện này?”

“Bởi vì anh chưa hình dung được những tên cướp ở nước em mưu mẹo thế nào đâu.”

Cái quả óc mỡ của anh nói lên rằng anh không thêm để ý đến khiêu hài hước của cô lúc này. “Tôi thích nghĩ rằng người đánh xe đơn giản là không nghe rõ lời chỉ dẫn và điều đó có thể sửa lại được.”

Để sửa lại, anh đã m trực tiế p lên nóc xe để khiế n người đánh xe chú ý, sau đó mở cánh cửa đầ để hét lên bảo người đàn ông dừng lại. Thay vào đó, chiế c xe ngựa lao vụt đi khiế n Warren văng trở lại ghé ngò i của anh và đóng sập cánh cửa lại một lâ n nữa.

“Ồ, thật lâ y làm kinh ngạc”, Amy bình luận bằ ng giọng chề nhạo.

“Khô n kiế p, nế u cô không có mặt ở đây, tôi đơn giản chỉ câ n nhảy ra ngoài.” Anh trả lời.

“Phải đầ y, cứ trách em đi vì em đã giữ cho anh khỏi ngã gãy cổ.”

“Cô sẽ lĩnh đủ trách nhiệm vì sự xuấ t hiện của tôi ở đây ngay từ ban đầ u.”

“Anh thà trông thầ y em ở đây để giải quyế t chuyện này theo cách của em à?” Cô hỏi với một bên lông mày nhướn lên.

“Tôi thà để cô ở nhà còn hơn cả hai chúng ta đầ u có mặt ở đây.”

Cô ước gì mình có một lý lẽ tuyệt vời để giải thích, nhưng không thể, thế nên đành để cho anh suy nghĩ. “Anh không mang theo một khoản tiề n lớn trong người đầ y chứ?”

“Khi đi đế n chỗ mà tôi đã đế n á? Tôi đâu có ngồ c.”

“Vậy thì đừng có làm những chuyện ngu ngồ c”, cô nêu ý tưởng hợp lý của mình. “Chuyện này đơn giản thôi. Anh bỏ tiề n ra và chúng sẽ không làm chúng ta đau.”

“Đó không phải là cách mà tôi muố n làm, cô bé ạ.”

Cô cảm thầ y sự hoảng loạn đầ u tiên của thực tế kinh hoàng ngay lúc nghe được câu nói đó. “Warren, làm ơn, em biế t anh đang

trông đợi một cuộc ẩu đả vào tối nay, nhưng xin anh đừng thách thức những tên này. Chúng luôn được trang bị vũ khí nên...”

“Tôi cũng vậy.”

Cô chớp hàng mi. “Anh ư?” Anh nhấc cả hai chân lên để lấy ra một khẩu súng lục từ một ống giày và một con dao găm từ ống bên kia. Sự sợ hãi của Amy càng lúc càng tăng trong cơn hoảng loạn.

“Cắt chúng đi đi!”

“Tôi là một người can đảm”, anh trả lời.

“Đúng là người Mỹ!” Cô nói, lúc này chính thức từ bỏ những nghi ngờ trước đây khi không đánh giá cao bọn họ.

“Em không ngại bị vướng vào vòng khói lửa trong khi anh chơi trò chơi anh hùng và nếu anh xảy ra chuyện gì, em có khả năng sẽ làm vài chuyện ngu ngốc, như đi trả thù cho anh và em cũng chẳng quan tâm chuyện bị giết vào tối nay, cảm ơn anh nhé.”

“Cô sẽ ở yên trong xe ngựa”, là tất cả những gì anh nói.

“Em không ở.”

“Cô sẽ ở.”

“Em sẽ không ngồi yên ở đây. Em sẽ đứng sát bên cạnh anh để những viên đạn nhắm vào anh cũng có ngang cơ hội bắn trúng em. Đó là những gì anh muốn xảy ra, phải không Warren Anderson?”

“Mẹ kiếp, tại sao cô không có cảm giác như những người phụ nữ bình thường và có trốn đằng sau chiếc ghế này hả? Tôi không phiền nếu cô tỏ ra kích động đâu.”

“Nhảm nhí”, cô khịt mũi. “Đàn ông ghét những cơn kích động và người nhà Malory không bị kích động.”

Trước khi anh có thể trả lời, chiếc xe ngựa bất thành hình dừng lại, khiến Warren gằn như ngã khỏi ghế. Anh làm rơi khẩu súng đang cầm. Amy điên cuồng chộp lấy nó trên sàn xe ngựa, nhưng tay anh đã nhanh chóng vô hiệu nó trước.

“Và tôi có thể hỏi không, cô sẽ làm gì với nó?” Anh nói.

“Quăng nó ra ngoài cửa sổ.” Anh gằn lên như thể anh cũng có suy nghĩ ấy, bởi vậy cô thêm vào. “Thôi nào, anh cứ cất chúng đi và em sẽ làm bất cứ chuyện gì anh yêu cầu.”

Cô sẽ tính đến chuyện làm thế nào để thực hiện lời hứa đó sau, bởi vì cô có thể tưởng tượng việc anh yêu cầu - là không bao giờ phải trông thấy cô thêm nữa. Anh cân nhắc trong giây lát. Chẳng còn thêm thời gian nữa.

“Bất cứ chuyện gì à?” Anh muốn phải thật rõ ràng.

Cô cúi đầu, nhưng cũng nói, “Vâng”.

“Rất tốt.” Anh rút gọn con dao vào giày, nhưng khẩu súng lại giắt phía sau lưng, nơi nó sẽ được che đi bởi chiếc áo khoác, tuy nhiên sẽ sẵn sàng bất cứ khi nào anh cần nó. “Và kéo chiếc mũ trùm đầu chết tiệt của cô lên”, anh gặt gồng thêm vào, trông có vẻ không được hài lòng lắm với thỏa thuận vừa đạt được. “Không hay ho gì khi quảng cáo sắc đẹp của cô đâu.”

Lời khen bất ngờ của anh có lẽ sẽ khiến cô run rẩy vào thời điểm khác, nhưng bây giờ cô chỉ làm theo những gì anh chỉ đạo và khoảnh khắc này đã tới. Cánh cửa được giật ra và một khẩu súng, dài hơn và cổ hơn khẩu của Warren, được chĩa vào bên trong.

“Ra ngoài!” là tiếng của tên cướp nói với họ, khuôn mặt đã được bịt lại mặc dù khẩu súng của hắn ta nói lên nhiều điều hơn, ra hiệu cho họ nhanh chóng ra ngoài.

Warren bước ra trước và anh không hề vội vàng. Có lẽ anh di chuyển với sự chậm chạp thái quá, để hy vọng về một cái cớ, bất cứ cái cớ nào đó, hòng giải quyết theo cách thô lỗ đậm chất Mỹ của anh. Nhưng những tên cướp chẳng chịu trao cho anh một lý do nào hết. Chúng không hề thúc anh đi nhanh, không một lần nào và bởi vậy không có cách nào khác là phải ra ngoài mà không đỡ Amy xuống. Thực ra, anh có cả tá lựa chọn, anh vừa mới khoái chí vì lời thỉnh cầu của Amy trong giây lát, thì giờ cô lại tỏ vẻ khoan khoái, đặc biệt là sau khi cô trông thấy ở đó có cả thấy bốn tên cướp.

Hai trong số đó đã ở đây để đợi sẵn chiếc xe ngựa. Không một ai trong số bọn chúng to lớn cả và chiều cao khủng khiếp của Warren hầu như chặc chặc đã khiến chúng ngập ngừng, nhưng tất cả bọn chúng đều khua khoảng vũ khí, bởi vậy chúng cũng không do dự lâu cho lắm.

“Không cần phải sốt ruột đâu, thưa ông. Bỏ tất cả tiền mặt xuống thì ông và quý cô của ông có thể đi.”

“Và nếu tôi nói không?” Warren hỏi một cách trăn trở.

Từ trong thâm tâm Amy rên rỉ. Chỉ một thoáng im lặng, sau đó kẻ vừa nói trước đó trả lời. “Ồ, giờ thì, tất cả chúng tôi đều biết câu trả lời cho chuyện đó, phải không chúng mày?”

Một vài điệu cười khoái trá rúc rích sau sự lưu ý ấy. Amy chẳng thích âm thanh này tí nào. Cô có thể đã chuốc lấy sai lầm trong những lời quả quyết với Warren trước đó. Sau tất cả, luôn luôn tồn tại một số nhỏ những kẻ vượt ra khỏi khuôn khổ của các băng cướp, những kẻ không bao giờ tuân theo quy tắc nào cả.

Cô nhanh chóng ném chiếc ví đang đeo trên cổ tay xuống. Một tên vội tóm lấy nó, tung lên để kiểm tra sức nặng và cô gằn như có thể cảm nhận được nụ cười của hắn.

“Hết sức cảm ơn, quý cô”, tên cướp nói.

“Đừng bận tâm”, Amy trả lời.

“Chết tiệt”, Warren lầm bầm, chán ghét tột độ cung cách của cô lúc này.

Amy thậm chí còn chán ghét hơn cả anh và khụy tay của cô thụi ngay vào xương sườn của tên cướp để nói với anh điều đó. Sau một thoáng há hốc mồm vì hành động của cô, Warren thọc tay vào túi của tên cướp để ném đi số tiền mà hắn cất trong người. Ném chúng đi không chút do dự, quả là một điều đúng đắn.

Amy muốn đá hắn thêm một cú, nhưng Warren lúc này không khuyển khích làm chuyện đó. “Tao đã được chuẩn bị cho việc đối phó với những tên cặn bã như thế này. Bọn mày không thể làm gì được tao đâu.”

Anh cuối cùng cũng làm chúng khó chịu, ít nhất là với tên cầm đầu. “Bọn tao chẳng có gì để mất khi quyết định làm cướp.” Hắn ta cảnh báo.

Sau đó một tên khác hỏi Amy, “Một quý cô xinh đẹp có chuyện gì để làm với tên Mỹ chết tiệt này thế?”

“Dự tính một vụ giết người”, cô trả lời, thành thật đến mức khiến chúng phá lên cười. “Vì vậy nếu các ông có thể thứ lỗi cho chúng tôi, các quý ông, tôi sẽ hoàn thành nó.”

Cô không đợi chúng chấp nhận. Mạnh bạo bước đi, tóm lấy cánh tay Warren và kéo anh đi cùng với cô, quay lại hướng mà họ đã đến.

Trong tích tắc cô nghĩ rằng đó là tất cả những gì phải làm, cho đến khi tên cầm đầu gọi to, “Cô có chắc là cô không còn một hoặc hai món trang sức để bổ sung vào số tiền này chứ, quý cô?”.

Cô cứng hết người, nhưng chẳng là gì so với sự hung dữ cô có thể cảm nhận toát ra từ Warren. Giờ thì không gì có thể ngăn cản nổi anh. Rõ ràng, nó không thể khiến anh lùi bước, ngay cả khi có tận bốn khẩu súng chĩa vào lưng.

Nhưng tính cách của Amy lại hiền hòa hơn rất nhiều và trước khi anh có thể làm chuyện gì, cô hét lên, “Không, tôi không có và nếu anh không quan tâm đến vụ lộn xộn sẽ xảy ra với gia tộc Malory của Haverston vì việc làm tôi nay, anh sẽ hài lòng với những gì anh có được”.

Bọn chúng có thể chưa từng được nghe về gia tộc Malory của Haverston, nhưng cái tên Malory tự bản thân nó đã rất nổi tiếng ngay cả với tầng lớp bình dân ở thành phố London. Anthony Malory được biết đến thông qua cái tiếng về những ngày ăn chơi trác táng, bài bạc và một số lượng lớn các cuộc đấu súng lúc rạng đông.

Cô phải giả bộ nghiêm túc khi bọn cướp không thể thốt nên lời. Chuyện đó cũng không khiến cô ngừng kéo Warren. Cô chỉ có thể thở hổn hển cho đến khi họ đi xa khỏi khu vực đó.

Họ có lẽ đã đi bộ được nửa dặm trước khi cuối cùng anh cũng lên tiếng. “Cô có thể dừng việc bóp chặt lấy tay tôi, cô bé. Nếu không tôi sẽ quay lại.”

“Cuối cùng cũng có thể cảm nhận được cái gì đó phát ra từ môm anh”, cô tự lầm bầm.

“Cái gì thế?”

“Chẳng gì cả.”

Cô không những buông tay anh ra mà còn tiến lên trước anh, gập người như chạy một cách háo hức vì sắp quay trở lại thành phố. Bằng ước lượng của cô, họ chỉ còn vài dặm nữa là sẽ đến được vùng ngoại ô và cuối cùng cô cũng có thể về nhà... Cô không muốn nghĩ về chuyện đó. Cô không hề lập kế hoạch sẽ đi lâu thế này. Cô đã nói với Artie rằng cô muốn đi ngủ sớm và hy vọng sẽ không bị quá y ráy.

Nhưng giờ cô vẫn phải lén lút quay trở lại căn nhà và muộn hơn một chút, khi căn nhà trở nên yên tĩnh hơn, để dễ dàng cho cô nghe ngóng.

“Hình như không phải tại xung quanh đây có rất nhiều cây cối nên cuối cùng cô đã trở nên im lặng phải không?”

Họ đã đi thêm chừng một dặm nữa khi anh nói điều đó - ngay bên cạnh cô. Amy hy vọng đó không phải do chút hài hước muộn màng tác động, nhưng cô nghi ngờ chuyện đó.

“Một cành cây mới bẻ xâu xa”, cô báo cho anh biết mà không thèm nhìn vào phản ứng của anh. “Nó cần dùng vào lúc thích hợp là...”

“Một cành cây mới bẻ sẽ có chỗ để nó vấp ngang qua, tôi không nghi ngờ tí nào đâu.”

Cô ngó nghiêng xung quanh rồi nói, “Quên đi, Warren. Em chẳng làm gì để phải bị phạt như...”.

“Không làm gì à? Nếu đó không phải tại cô, cơ thể tôi sẽ không phải vẫn còn... chưa được thỏa mãn. Tôi sẽ không bị cướp. Tôi sẽ không phải ở đây trên cái con đường khốn khổ này.”

“Đây là bài thể dục tuyệt vời, anh đã không mang theo nhiều tiền và anh biết thừa phải làm gì với những rắc rối khác của mình - nếu anh không trở nên bướng bỉnh như thế.”

“Thì thế đấy.”

Anh đi thẳng đến bên cạnh đường và tới tất cả những bụi rậm mà anh vừa ám chỉ. Amy không cần đợi để nhìn xung quanh cho đến khi thấy anh bẻ một nhánh cây. Cô cảm thấy bỏ chạy.

Chương 15

Chút ánh trăng lấp lánh qua những áng mây cũng đủ soi rõ con đường, bởi vậy không mấy khó khăn để tránh ổ gà cũng như vết lún của những bánh xe ngựa. Và mặt đường cũng rất khô ráo. Đã ba ngày nay trời không mưa, do vậy không cần phải lo bị trượt ngã trên con đường lầy lội nữa.

Nỗi lo duy nhất của Amy là sẽ bị gã đàn ông điên rồ đó bắt kịp, kẻ nhất quyết sẽ trút tâm trạng thất vọng của anh ta lên cơ thể cô - nhưng không phải theo cái cách mà cô muốn. Cô không thể để anh làm chuyện đó. Thế nào rồi anh cũng sẽ hối hận, mặc dù cô nghĩ là cô sẽ ân hận nhiều hơn - ít nhất là cái mộng của cô sẽ như thế.

Dù sao đi nữa, cô tin chắc rằng mình sẽ thắng trong cuộc đua, đặc biệt kể từ lúc cô chẳng nghe thấy tiếng bước chân nào trên lối đi. Nhưng Warren đã có đủ thời gian và nỗ lực để trở nên điềm tĩnh hơn, bởi anh chẳng hề tỏ ra vụng về chút nào trong việc bám theo cô.

Nhanh như chớp, bàn tay anh đã tóm được áo choàng của Amy, làm cho cô chạy chậm lại, rồi sau đó nắm lấy cánh tay cô, xoay cô ngược lại một trăm tám mươi độ. Thật không may, cô bị vấp khi quay lại, ngay lập tức đẩy anh vào thế mất thăng bằng. Cô lạc mất hơi thở ngay khi ngã xuống, với cả thân hình anh phủ lên. Khi cơn đau dần lắng lại, cô hầu như chắc chắn sẽ phát hiện một hoặc hai chiếc xương gãy nếu anh không trực tiếp đè lên chúng.

Và anh đã không buông cô ra. Anh bắt đầu tách ra, nhưng sau khi nhóm người lên một chút, anh bắt gặp đôi mắt mở to của cô đang nhìn anh, làn môi hé mở và hơi thở dồn dập, với một tiếng rên rỉ, anh cúi đầu xuống.

Chỉ một cái chạm ngọt ngào giữa môi anh và môi cô đã khiến Amy quên hết đau đớn. Chiếc váy không đủ rộng để anh có thể hoàn toàn nắm giữa hai chân cô, trừ khi nó bị kéo lên, song chiếc váy vẫn ở nguyên như thế. Dù vậy có thể điều chỉnh lại tư thế này với một chân, nên anh chèn một chân ngay vào đó. Và hành động đó đã khiến cô vòng tay siết chặt lấy anh và kéo anh nắm xuống.

Thiên đường, giờ đây cô lạc trong đó khi cảm nhận được sức nặng của anh bên trên cô. Nó thực sự khác biệt so với những nụ hôn khác ngay khi cô cố ép sát vào anh hơn nhưng lại không thể làm được. Đó là sự hòa hợp hoàn hảo và không hề có khoảng cách nào giữa họ nhưng như vậy vẫn còn chưa đủ. Cô muốn nhiều hơn nữa.

Cả hai tay anh đều đặt trên người cô, một tay đỡ lấy đầu cô, tay kia ôm ngang sườn cô. Không cần theo một cái que nào cả, mà cô cũng không còn tâm trạng đâu mà nghĩ đến nó lúc này. Và rồi anh trao cho cô nụ hôn say đắm ngay khi một bàn tay di chuyển lên phía trước phủ lấy ngực cô.

Nụ hôn, một lần nữa, không hề giống những nụ hôn trước đây, khi bàn tay của anh vuốt ve cô. Bàn tay anh vẫn vô dỗi, ép chặt vào ngực cô làm cho chúng nhúc nhúi vì ham muốn, hai nhũ hoa săn lại và khao khát ngập tràn cả cơ thể. Cô biết rằng làm tình với người đàn ông này chắc chắn sẽ rất tuyệt, nhưng nhận thức ấy không phải có được từ những kinh nghiệm của cô. Ngay từ khúc dạo đầu anh đã làm cho cô hồ i hớp, run rẩy chờ đợi những gì sẽ xảy ra tiếp theo. Thật là kỳ lạ, cô không hiểu làm cách nào mà ngay lúc này anh có thể đốt cháy cô, đem đến cho cô một cảm giác tuyệt đến thế, ngược lại với cô, anh biết chính xác những gì cần phải làm. Lúc này, anh không còn cưỡng lại đam mê nữa.

Anh giải thoát đam mê mãnh liệt đã bị kiềm chế bấy lâu và khao khát của cô đã đợi ở đó để giao hòa cùng anh.

Anh lặn tròn, đặt cô nằ m trên người anh để anh có thể vuô t ve cặp mông cô. Cả hai cánh tay anh ôm chặt lắ y cô, kiểm soát từng cử động của cô, ép chặt cô vào phầ n nam tính đang căng cứng của anh và rô i điề u khiến cô từ từ chuyển động cọ xát vào nó qua cái áo dài mỏng manh mà hoàn toàn không hê ` có ý cưỡng lại khao khát đang cuố n lắ y anh.

Những cử động chậm rãi đó làm cô phát điên lên vì ham muố n. Những ngón tay cô ghì chặt lắ y mái tóc dài màu vàng sẫm của anh. Cô hôn lên quai hàm, hôn lên cổ, cắ n nhẹ vào tai anh, trong khi anh giữ cô ép chặt hơn và trượt bên trên chỗ phồ ng lên của anh, sự ma sát này đã đem đế n cho cô những cảm xúc thật mãnh liệt mà cô chưa bao giờ nghĩ là nó tồ n tại.

Họ đang ở giữa đường. Họ có thể bị bắ t gặp nê u có ai đi tới mà cả hai người đê u không biế t, điề u đó dứt khoát có thể xảy ra và ngay lập tức sẽ phá hủy thanh danh của cả anh lẫn Amy. Nhưng cô chẳng quan tâm và đánh cược rằ ng Warren cũng chẳng quan tâm đế n nó.

Thật không may, một chiế c xe ngựa đã đi đế n và họ thực sự không nghe thắ y, thậm chí cũng không nghe thắ y khi nó dừng lại ngay sát. May là người đánh xe chú ý đế n vật cản trên đường và cho xe dừng lại. Hành khách trong xe, một mệnh phụ nổi tiế ng của xã hội thượng lưu, thò đầ u ra ngoài cửa sổ để xem đó là chuyện gì, nhưng từ góc nhìn đó, bà ta không thể thực sự trông thắ y Amy và Warren đang lò m cô m đứng dậy sau khi tiế ng hét à m ì của người đánh xe làm họ chú ý.

Bà ta, dù sao đi nữa, cũng hỏi gặ ng, “Ồ , chuyện gì thế , John? Và nê u anh nói với tôi đó là một trong những phiề n phức do bọn cướp đường mang lại, tôi sẽ sa thải anh - đó sẽ là việc đầ u tiên tôi làm ngay sáng mai đầ y”.

John, người đang vui thích cao độ bởi đôi tình nhân đại dột, không nói gì thêm nữa và dĩ nhiên không phải do lời đe dọa của quý bà. Bà ta hăm dọa sẽ đuổi việc ông ít nhất một tuần một tuấn, tuy vậy ông vẫn làm thuê cho bà ta tính đến giờ đã được hai mươi năm rồi. Nhưng những tên cướp đường đã khiến ông nghĩ đây có thể là một mảnh lời của bọn cướp để làm cho ông phải dừng lại.

Một cách thận trọng, ông ta hét lên, “Tôi không biết chính xác có chuyện gì, quý bà Beecham”.

Amy rên lên, vì nhận ra cái tên đó. Abigail Beecham là quả phụ, một quý bà già cõi hay gặt gồng, người có một công việc duy nhất trong những ngày này là đào bới những lời đồn đại mới nhất để cung cấp cho việc ngòi lê đôi mách. Bà ta chắc chắn là người tệ nhất có thể đến vào lúc này và nếu bà ta tình cờ nhận ra Amy, sau đó có lẽ Amy phải ngay lập tức gói gém hành lý để đi Trung Quốc mất thôi, không chút nghi ngờ gì về chuyện đó. Cô cần phải chui vào một bụi rậm và trốn trong đó. Cô không cần phải nghe Warren kêu lên mừng rỡ với cơ hội này, bởi vì anh ấy đã thấy Abigail Beecham và chiếc xe ngựa của bà ta như sự cứu nguy cho anh.

“Đừng lo, ông bạn”, anh nói với người đánh xe tên John. “Chúng tôi vừa mới bị cướp nên...”

“Cái gì cơ? Cái gì cơ?” Abigail gọi với ra. “Lại gần đây để tôi có thể trông thấy hai người.”

Warren định làm thế thì Amy đã kéo anh lại với một lời rít lên điên tiết. “Bà ta sẽ nhận ra khi trông thấy em! Nếu anh không chắc nó có nghĩa là gì, làm ơn nhớ đến một cuộc hôn nhân ép buộc đã diễn ra giữa hai gia đình chúng ta.”

“Vớ vẩn”, anh giễu, rõ ràng rất thờ ơ với sự mạo hiểm đó. “Chỉ cần đội mũ trùm đầu của cô lên thôi.”

Amy nghi ngờ chuyện đó. Anh chàng chế t tiết này hình như không chút lo âu đến sự nghiêm trọng của hoàn cảnh vô cùng tai hại này. Anh ấy thực sự kéo cô về phía trước, ngay dưới ánh sáng của chiếc đèn trên xe ngựa và dưới cái nhìn sắc bén của Abigail Beecham.

“Ai đang giấu mặt ở đây vậy, anh bạn trẻ?” Abigail rất muốn biết.

Warren nhìn thoáng qua vai để thấy rằng Amy quả thực đang ẩn mình, ngay sau anh, khuôn mặt cô như nép hẳn vào lưng anh.

Bởi vì cuộc làm tình bị phá ngang, bị trái ý và đơn giản là sự trả thù đang chiếm vị trí thứ nhất trong danh sách ưu tiên của anh lúc này, nên anh trả lời trả ng trở, “Nhân tình của tôi”.

“Anh chu cấp cho cô ta những bộ quần áo đẹp vô cùng.” Giọng Abigail có vẻ nghi ngờ.

“Một người đàn ông sẽ dùng tiền của anh ta để làm vui lòng chính bản thân anh ta”, Warren trả lời với một nụ cười coi thường.

Vị phu nhân già lắm bầm trong miệng, nhưng gạt bỏ lời trả miêng của anh lúc này. “Hai người trông như thể bị bỏ lại.”

“Phải”, Warren trả lời. “Bọn cướp đã lấy hết tiền và cả phương tiện đi lại của chúng tôi nữa.”

“Bọn cướp đường à?”

“Loại cướp ở thành phố”, anh thêm vào. “Chúng tôi bị đưa ra khỏi London.”

“Thật xâu xa! Ừm, hãy lên đây và anh có thể kể cho tôi nghe về chuyện đó.”

“Quên đi”, Amy thì thầm sau lưng anh. “Em không thể chấp nhận cơ hội này.”

“Cô ta làm bầm cái gì vậy?” Abigail hỏi.

Trước khi anh có thể trả lời, Amy báo cho anh thêm lần nữa. “Bà ta không tin anh. Bà ta muốn biết em là ai chết đi được và bà ta sẽ tìm ra đây.”

“Sự giúp đỡ của bà thật tuyệt”, là tất cả những gì anh nói khi mở cánh cửa xe ngựa và đẩy mạnh cô vào bên trong.

Amy không thể tin nổi anh lại làm chuyện đó. Nhưng cô sẽ không làm thế. Cô bước vào bên trong với cái đầu ngoảnh đi, nhưng đã bước ra ngoài qua cửa bên kia của xe ngựa.

Warren cũng làm y như vậy, dừng lại đủ lâu chỉ để nói với vị phu nhân đang sững sờ, “Xin thứ lỗi, quý bà. Chỉ một lát thôi”.

Anh nắm lấy tay Amy chỉ sau vài mét, bởi cô chỉ bước đi trong cơn tức giận, không phải là bỏ chạy. “Cô nghĩ mình đang làm cái quái gì thế hả?”

“Tôi á?” Cô há hốc mồm vì điên tiết. “Hãy nói về anh ấy, bởi vì tôi biết chính xác những gì anh đang làm. Anh đã không bỏ cái que, vì thế anh nghĩ là anh sẽ trừng trị tôi theo cách này vì một chút phiền phức tôi đã gây ra cho anh ư. Ô, giờ thì anh sẽ phải tìm cách khác để làm chuyện đó đây.”

“Tôi sẽ không đi bộ về London khi quý bà đó có lòng tốt cho chúng ta đi nhờ.”

“Vậy thì anh cứ đi cùng xe với bà ta, nhưng anh sẽ làm chuyện đó mà không có tôi. Nếu anh không nghĩ đến thanh danh của tôi, thì cũng phải nghĩ tới thanh danh của anh chứ. Vị phu nhân đó sẽ kể lại

tất cả mọi chuyện cộng thêm những chuyện khác mà anh đã thỏa thuận với tôi và nếu anh nghĩ mình có thể thoát khỏi mớ bòng bong đó mà không mất mát gì, thì nghĩ lại đi. Và chuyện kết hôn sẽ diễn ra mà không phải là vì anh muốn tôi, Warren. Tôi muốn anh tự nguyện và hỏi cưới tôi kìa.”

Cô háu như có thể nghe thấy rằng anh nghiên ken két. “Cô thấy, không kiên p. Chúng ta sẽ thỏa hiệp. Cô có thể ngồi lên trên kia cùng người đánh xe. Tôi tin rằng ông ta sẽ không nhận ra cô đúng không?”

“Vậy anh sẽ nói gì với quý bà Beecham?”

“Rằng cô không muốn vậy bản bà ta bằng sự mất nết của cô.”

Cô cảm thấy muốn đá anh một cái. Nhưng thay vào đó cô trao cho anh một nụ cười tươi rói và nói, “Anh có lẽ không phải một kẻ phóng đảng, Warren Anderson, nhưng anh dứt khoát là một tên vô lại”.

Chương 16

Không giống như Warren, người cô ý muốn sống quãng đời còn lại một cách chua cay, Amy lại không thể giận người khác quá lâu. Và hiển nhiên là cô đã bỏ qua cái cách đố kỵ xử khó chịu của Warren khi quý bà Beecham bỏ rơi họ tại khách sạn Albanu. Thực tế, biến cố bất ngờ đó đã nhồi vào đầu cô đầy những ý tưởng mới suốt cả đời nay.

Chắc rằng những ý tưởng xâu hiện ra quá rõ ràng trên mặt cô bởi Warren chỉ nhìn cô một cái và đã nói luôn, “Nếu cô nói ra chuyện đời nay, tôi sẽ lật cô qua đầu gối tôi ngay tại đây. Và tôi sẽ chẳng quan tâm số lượng khán giả tập trung lại xem đâu. Tôi sẽ chẳng dừng lại cho đến khi cô cầu xin sự tha thứ”.

“Điêu gì khiến anh nghĩ em sẽ cầu xin sự tha thứ của anh nhanh như vậy”, cô đánh bạo.

“Điêu gì khiến cô nghĩ tôi sẽ khoan dung.”

Cô cười toe toét với anh, không có một chút đe dọa nào lần này, “Anh có khá nhiều. Có lẽ ở dưới kia, trong những ngón chân xinh xinh của anh, anh cũng có một ít nữa, nhưng em đánh cược mình có thể lấy ra một ít nếu cô thử và em chưa bao giờ thua khi đặt cược cả”.

Anh thậm chí còn chẳng thèm trả lời, chỉ vô lý lấy tay cô và quay đi gọi một cỗ xe ngựa. May mắn là xe ngựa của Abigail mới rẽ sang ở

một góc phố, bởi vì cái tính thiếu kiên nhẫn của anh đã lờ đi sự thận trọng. Anh muốn rời xa Amy, ngay lập tức, ngay bây giờ.

Cô thực ra cũng thông cảm với anh, rốt cuộc thì cô cũng đã đẩy anh qua địa ngục mấy lần chỉ trong ngày hôm nay. Mọi ý định và một phần kế hoạch của cô đã làm anh kiệt sức một cách nhanh nhất có thể, thậm chí còn hơn cả những gì một người đàn ông có thể chịu đựng, nhất là với tính khí của Warren. Bởi vậy cô đã không thể oán giận sự phẫn nộ của anh hiện giờ. Thật ra thì cô đã rất ngạc nhiên khi anh không sùi bọt mép ngay tức thì.

Nói chung, hôm nay là một ngày rất tuyệt. Những cuộc phiêu lưu không được tính toán trước này đã tạo cho cô một chút lợi thế, ít nhất một cái đã hiệu quả. Nếu lũ trộm cướp đó không bắt cóc họ và bỏ họ lại vùng ngoại ô này, cô sẽ không bao giờ được trải nghiệm bữa tiệc đầy đam mê ấy. Và Warren cũng không. Việc anh ghi chặt lấy bộ ngực của cô trong chuyến đi ngắn ngủi về quảng trường Berkeley là bằng chứng chứng tỏ rằng lúc đó Warren không muốn dừng lại và cũng không dừng nếu không bắt buộc phải dừng. Nếu như quý bà B. không xuất hiện thì cô đã có thể...

Anh bảo người đánh xe chờ anh. Amy chỉ còn lại vài ngày với Warren và không biết khi nào mới được gặp lại anh. Nếu cô hiểu được anh, hoặc có lẽ cô đã hiểu được anh, rằng anh muốn tránh cô bằng mọi giá. Nhưng anh không thể làm thế, nhất là khi cô đang ở trong nhà em gái anh. Nếu như anh cũng có thể ở đó luôn. Cô nhất định phải đề cập vấn đề này với Georgina mới được...

Họ đi tới cánh cửa. Amy nhìn theo anh. Như mọi khi, anh đang cau mày, nhưng điều đó chắc chắn chẳng làm giảm đi vẻ đẹp trai của anh. Nhìn từ bất kỳ hướng nào, nó đều thể hiện sự thách thức. Không có gì lạ khi có quá nhiều phụ nữ bị anh lôi cuốn. Nhưng cô

không có ý định trở thành một trong những người phụ nữ đó. Cô phải là người có được anh.

Cô mong muốn có được nụ hôn tạm biệt của anh. Liệu cô có dám kích động anh làm thế một lần nữa? Hừm! Cô sẽ chẳng là gì cả nếu không dám thử.

“Anh có nhận ra”, cô nhẹ nhàng hỏi, “em mới chỉ nói em muốn anh vào sáng nay không? Với tiền độ này, anh nên chuẩn bị hỏi cưới em vào cuối tuần. Tất nhiên anh có thể từ bỏ cuộc chiến này và hỏi cưới em ngay bây giờ, sau đó chúng ta có thể là vợ chồng hợp pháp vào cuối tuần, thay vì chỉ đính hôn. Thế nào, anh chàng người Mỹ? Anh đã sẵn sàng chịu thua chưa?”.

“Tôi thì lại sẵn sàng để nói chuyện với ông chú của cô.” Giọng cảnh báo của anh sẽ không phải là cuộc nói chuyện về hôn nhân, mà là về cách cư xử thái quá của cô. “Mở cửa, Amy.”

Cô cứng người lại, chưa bao giờ tưởng tượng rằng điều này có thể xảy ra, “Anh không thể làm thế”.

“Cứ xem thử tôi có thể làm không.”

“Nhưng anh sẽ không bao giờ gặp em nữa và đó không phải điều anh muốn. Anh cho rằng anh muốn thế, nhưng em có thể khẳng định rằng anh không muốn”.

“Tôi không cho là vậy. Tôi không thể nghĩ ra bất cứ điều gì đáng lo ngại hơn điều đó ngay lúc này.”

“Thật không?”

Anh cứng người lại và lui một bước rời khỏi cô. Thật là ngu ngốc, ngu ngốc khi nói thế. Cô đáng ra phải bảo đảm rằng mình sẽ rút

lui, nhưng lại không hề có ý định đó. Cô phải thận trọng nếu không sẽ chẳng bao giờ có được lòng tin của anh nữa.

Cô không thể thu lại lời chê giễu, nhưng lại đưa ra một đề nghị mà cô hy vọng nó hợp lý vào lúc này, “Làm ơn, ít nhất anh cũng đừng gây sự nữa, bây giờ anh đang tức giận, nhưng rồi anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn vào sáng mai”.

“Không.”

“Đây không phải lúc chứng minh anh ngoan cố đến đâu”, cô nói trong tức giận. “Anh không thể cân nhắc đến những hậu quả có thể xảy ra à? Trước hết, chú James sẽ đổ trách nhiệm cho anh. Dù em có đảm bảo với chú ấy là anh không có lỗi gì trong chuyện này, nhưng với cách chú ấy nghĩ về anh, chú ấy sẽ không tin. Thật ra thì anh cũng đâu có muốn kích động sự chống đối của chú ấy, đúng không? Chú ấy là một người tuyệt đối không thể đoán trước được, anh biết đấy. Chú ấy có thể đuổi anh, đả m anh, thậm chí đá anh ra, từ chối không cho anh gặp George hoặc Jack lần nữa.”

“Tôi chấp nhận rủi ro.”

Anh nói một cách thờ ơ, điều đó làm cho cô phải kìm cơn giận lại, “Anh không nghĩ rằng mọi việc có thể xảy ra như vậy à? Mà có lẽ chúng sẽ không xảy ra. Điều duy nhất có thể xảy ra là em bị đẩy về nông thôn và anh có thể tiếp tục làm việc của anh mà không bị em gây trở ngại. Mỗi ngày anh sẽ thêm buồn chán vì không còn những cuộc trò chuyện thú vị giữa chúng ta để mà trông đợi nữa. Những người anh em của anh sẽ nhảy dựng lên khi nghe được chuyện này, rằng anh không thể xử lý một ‘cô bé’, à, nhưng em chắc anh có thể chống đỡ lại những lời trêu chọc của họ đấy”.

“Đủ rồi, Amy.”

“Anh đã thay đổi ý định?”

“Không.”

Cô vung mạnh bàn tay, “Tốt thôi! Đi mà thú nhận tất cả. Nhưng mà có một khả năng anh chưa hề xét đến. Rằng em có thể thuyết phục gia đình em nhìn nhận vấn đề theo cách của em và rồi tất cả những gì anh nhận được là bị những ông chú của em bẻ gãy cổ”. Quá tức giận, cô thêm vào, “Còn một điều nữa. Cái ý tưởng thật - là - thông - thái của anh nghe có vẻ như sẽ cứu được anh lúc này, nhưng đó là một lối thoát hèn nhát. Nếu anh định cưỡng lại em, Warren Anderson, cứ thử làm xem”.

Cô quay ngoắt đi trong cơn giận dữ trào dâng và cố gắng tìm kiếm chìa khóa nhà trong túi áo choàng. Cái áo choàng đã lệch qua một chút. Hy vọng duy nhất của cô là chiếc chìa khóa vẫn còn sau cú ngã tối nay. Nghĩ lại thì, nếu chiếc chìa khóa bị mất, những vấn đề của cô sẽ được giải quyết, dù chỉ là tạm thời. Dù nó không bị mất, cô cũng quyết định sẽ không nói dối Warren.

Trong một lúc anh im lặng, nhưng khi cô chuẩn bị mở khoá, anh đặt tay lên vai cô, “Cô nghĩ tôi không thể ư?”. Anh hỏi.

“Không thể cái gì?”

“Cưỡng lại cô.”

Bản thân cô đang có một đống rắc rối, đó là chôn lại ham muốn được dựa vào anh, vì thế cô đầu hàng. Anh không đẩy cô ra.

“Em nghĩ anh sẽ cố gắng hết mức có thể.” Cô dịu dàng thà m thì với anh.

“Và thành công.”

“Muôn cá không?”

Cô dường như nín thở, chờ đợi câu trả lời của anh. Điều đó thật là kỳ cục, cô biết thế, nhưng lại chắc chắn anh sẽ phải bán đi linh hồn của mình nếu chấp nhận lời cá cược này, bởi cô sẽ không bao giờ thua. Nhưng anh làm cô thất vọng.

“Không, đánh cược vào chuyện này sẽ làm nó trở nên quan trọng. Sự táo bạo của cô đã làm tôi phải giật mình, chỉ có thể thôi. Nhưng bây giờ tôi biết mình sẽ làm gì rồi, tôi có thể lừa cô đi.”

Cô quay lại trước khi anh có thể lùi ra để tránh sức ép của ngực cô trên ngực anh. “Anh có thể không?” Cô hỏi một cách quyết rũ.

Anh bước ra. Thôi được, anh có thể trốn tránh cô lúc này, nhưng chỉ một thời gian ngắn thôi.

Chương 17

Amy khép cửa rồi khóa lại, sau đó ngả người tựa vào cửa. Cô mỉm cười, giờ thì nguy hiểm đã qua. Cô đã xoay sở để vào được bên trong ngôi nhà mà không có Warren áp tải phía sau. Cô cũng không chắc những lời nói của mình có tác động gì đến anh không, mặc dù tất cả những chuyện này sẽ khiến chú James ốm liệt giường luôn vào tối nay khi nghe cả một bản kê khai tội lỗi của cô. Có lẽ là vào một thời điểm khác, nhưng không phải tối nay...

“Có lý do chính đáng nào để chị bước qua cánh cửa đó vào giờ này không?” Amy giật nảy người, suýt chút nữa gõ i bệt hẳn xuống sàn nhà. Sau đó, cô buột miệng, “Có, à mà không, chị có thể suy nghĩ về chuyện này rồi trả lời vào sáng mai không?”

“Amy...”

“Chị đùa thôi, vì Chúa”, cô nói với Jeremy ngay khi rời khỏi cánh cửa, cảm thấy nhẹ nhõm hơn bởi Jeremy là người đã nghe thấy cô đi vào, chứ không phải cha cậu ấy. “Cái gì đã làm em về nhà quá sớm vậy?”

Cậu ấy chẳng hề mắ c vào cái bẫy cô giăng ra để thay đổi chủ đề. “Chị đừng bận tâm. Giờ hãy đưa ra câu trả lời của chị, ngay lập tức.”

Cô làm ra vẻ sốt ruột cá t tiế ng nói ngay khi vượt qua cậu ấy để bắt đầu đi vào phòng khách. “Nếu em nhất quyết muốn biết,

chị có một cuộc hẹn hò bí mật với người đàn ông mà chị quan tâm.”

“Xảy ra rồi à?”

Cô quay mặt về phía cậu. “Ý em là sao, cái gì mà xảy ra rồi à?”

Cậu trông rất thoải mái trong tư thế tựa người vào khung cửa, khoanh tay, chân vắt chéo, thế đứng ra chiều thât vọng mà chú Tony của họ cực kỳ ưa thích và với Jeremy, cậu cháu trai trông rất giống chú mình, đã học được kiểu đứng đó một cách hoàn hảo. “Ý em là, chị chỉ vừa mới có buổi ra mắt vào tuần trước. Em tin rằng mình không tưởng tượng được chị sẽ đi theo bước chân của chị Diana và lựa chọn một cách quá nhanh chóng như thế.”

Cô nhướn một bên chân mày lên. “Thế ra em nghĩ chị thích như chị Clare, phải mất hai năm để đưa ra quyết định ư?”

“Không lâu như thế, nhưng ít nhất cũng phải mất vài tháng chứ.”

“Chị chỉ nói là chị quan tâm thôi, Jeremy.”

“Thật vui khi nghe thế. Vậy tại sao phải giữ bí mật?”

“Bởi vì chị nghi ngờ gia đình mình sẽ không chấp nhận anh ấy”, cô thừa nhận.

Jeremy là người duy nhất cô có thể kể mà không chút lo lắng. Cậu ta nhe răng ra cười, một hành động phòng thủ như những người khác trong gia đình.

“Vậy anh chàng đó là ai?”

“Không phải việc của em”, cô đáp trả.

“Vậy là em biết anh ta?”

“Chị không nói thế.”

“Em biết phải không?”

“Gần như vậy.”

“Anh ta không phải là một anh chàng chơi bời đấ y chứ? Em e rằng mình sẽ phản đố i đấ y.”

“Anh ấy không mang dáng dấ p của một tay ăn chơi trác táng. Đạo đức phải gọi là ngoại hạng.”

Jeremy cau mày. “Vậy thì có gì không ổn với anh ta?”

Ừm, cô phải cố gắng trung thành với sự thật, hoặc gần gần thôi cũng được, nhưng cậu ấy đúng là sẽ không để cô làm chuyện đó. “Anh ấy nghèo xơ xác”, là tất cả những gì cô có thể nghĩ trong lúc này để đánh lạc hướng ông em họ.

“Chị đúng đấ y. Chuyện này không thể xảy ra. Không thể để chị luẩn quẩn trong cái vòng nghèo túng được.”

“Không xảy ra chuyện đó đâu. Anh ấy rất có triển vọng.”

“Thế vấ n đề ở đây là gì?”

“Anh ấy không thấy thoải mái với ý nghĩ đến thăm chị cho đến khi hoàn cảnh của anh ấy được cải thiện.”

Jeremy gật đầu tư lự. “Và chị đang phải cố gắng thuyết phục anh ta chuyện đó không thành vấ n đề phải không?”

“Hoàn toàn chính xác.”

“Chị có phải đấ m mình trong tội lỗi để giải quyết vấ n đề của mình không?”

Amy đỏ mặt khi liên tưởng đến những hình ảnh nhạy cảm mà câu hỏi đó gợi lên trong tâm trí cô. “Tất cả những gì mà chị và anh ấy làm là đi dạo và trò chuyện. Chị sợ rằng mình đã trượt chân, nhiều hơn một lần, do vô ý.”

“Anh ta phải là một cục đá t mới không chộp lấy chị - hoặc là cũng sảy chân theo chị, phải không?”

Mặt cô đỏ một cách tệ hại trước cái nhìn đầy hiểu biết của cậu ta, rồi cô cúi kính, “Chị vẫn còn là một trinh nữ đáng nguyên rủa, nếu đó là những gì em muốn nghe”.

Cậu ta cười ngoác miệng mà không tỏ ra ăn năn. “Đừng nghi ngờ chuyện đó, chị yêu quý. Anh ta là một con lừa chết tiệt nếu không cố gắng hôn chị, bởi vậy chị có thể ngừng việc xấu hổ lại rồi đấy. Em là một tín đồ của những nụ hôn, chị không biết đấy thôi.”

Cô bật cười. Đôi khi cô không hề nhớ, mỗi khi nhìn vào cậu ấy, rằng cậu ấy chỉ bằng tuổi cô mà có thể hiểu một cách hoàn hảo về những cảm xúc không thể cưỡng lại của tuổi trẻ. Bởi đang đề cập đến chủ đề này, đây đúng là khoảng thời gian hoàn hảo để tranh thủ lợi thế từ sự thành thạo của cậu ấy để cứu nguy cho hoàn cảnh của cô lúc này.

“Giờ thì em đang đề cập đến chuyện đó”, cô ngẫu nhiên mở đầu ngay khi cởi áo choàng rồi cuộn tròn nó lại vào một góc của ghế sofa, “ở đây có một câu hỏi rất có ý nghĩa mà chị muốn hỏi em, thế nên em hãy ngồi xuống và đem đến cho chị lợi ích từ vốn kinh nghiệm dạt dào của em đi”.

“Không phải là những kinh nghiệm đau thương chứ?” Cậu hỏi ngay khi ngồi xuống bên cạnh cô.

“Không đâu, bởi đó đơn thuần chỉ là một câu hỏi về sự kiêu mạn thôi. Nếu chị hỏi người khác, chắc hẳn họ sẽ rất lúng túng khi trả lời, nhưng chị biết đó không phải là em.”

“Em không phải là thằng trời đánh, thế nên em sẽ không nói với chị cách làm tình đâu”, cậu cảnh cáo đầy phần nộ.

Amy cười khúc khích. “Giờ nó chỉ là một chút kiêu mạn thức, nhưng cực kỳ có ích trong tương lai mà, không phải sao? Không, tất cả những gì chị muốn biết là một người phụ nữ phải làm gì, Jeremy, để khiến em muốn cô ấy, khi em kiên quyết tự nhủ với lòng mình em không thể có được cô ấy?”

“Vậy là cô ta không dễ thương phải không?”

“Hãy giả định rằng cô ấy cực kỳ đáng yêu.”

“Thế thì chẳng có vấn đề gì cả.”

“Đúng là như vậy. Em đã dứt khoát, bởi vài lý do ngớ ngẩn rằng chỉ có một người đàn ông có thể lại gần cô ấy, rằng em không thể chạm vào cô ấy được.”

“Loại lý do nào thế?”

“Làm sao chị biết được? Có lẽ đó là vấn đề thanh danh, hoặc có thể cô ấy là bạn thân nhất của em gái em, hay một vài lý do nào tương tự thế.”

“Ồ, đúng địa ngục rồi, em không nghĩ mà y cái đó có thể ngăn nổi em.”

“Jeremy”, cô điên tiết nói, “đó chỉ là giả thuyết thôi. Vì bất cứ lý do nào, em cự tuyệt làm bất kỳ chuyện gì với cô ấy. Như vậy cô ấy sẽ phải làm gì để khiến em đổi ý?”

“Không cần làm gì nữa đâu, Amy, để khiến em đôi ý ấy.”

Cô phải bật cười trước giọng điệu của cậu. “Không, chị không nghĩ vậy đâu. Đây là trường hợp khác hẳn. Em sẽ không chạm vào quý cô đó. Em hoàn toàn từ chối làm tình với cô ấy, dù cho, từ tận đáy lòng, em không muốn thứ gì hơn thế.”

“Ừm, em nên hy vọng thế.”

“Vậy cô ấy có thể làm gì để khiến em quên đi sự lưỡng lự của em?”

“Cởi bỏ quần áo của cô ấy.”

“Gì cơ?”

“Cô ấy có thể trút bỏ quần áo ngay trước mặt em. Em thực sự nghĩ rằng mình khó có thể cưỡng lại được, nếu cô ấy dễ thương như lời chị nói.”

Amy rất ngạc nhiên. “Đó là tất cả những gì nó sẽ dẫn đến à?”

“Chắc chắn.”

Cô thở dài. Cô e rằng mình đã hỏi nhầm người. Jeremy, trẻ như cậu ấy, không thể có được sự kiên quyết và khả năng kiềm chế như của Warren được.

“Giờ hãy nói cho em nghe tại sao chị muốn biết?”

Amy lại đột ngột thở dài. “Tại sao gì nữa? Cái gã mà chị quan tâm hoàn toàn cự tuyệt làm tình với chị cho dù không hề bị ràng buộc kết hôn.”

“Gì cơ?”

Cô vỗ nhẹ lên tay cậu ấy ngay khi cô cam đoan, “Chị chỉ đùa thôi, Jeremy”.

“Sở thích xa u xa”, cậu cầu nhàu.

Cô cười nhăn nhó. “Em không thể nói thế nếu có thể quan sát được vẻ mặt của mình.”

Cậu ấy vẫn chưa dịu lại. “Vậy câu trả lời chính xác là gì?”

Cô đang hy vọng cậu ta sẽ quên đi câu hỏi, nhưng bởi cậu vẫn nhớ, cô đành liêu lĩnh nói ra. “Giờ thì ai đang đùa đây? Hoặc là em sẽ nói với chị là em không nhớ rằng bản thân đã tò mò với những chuyện kiểu này thế nào trước khi có tất cả những câu trả lời, phải vậy không?”

Cậu không thể nhắc lại khoảng thời gian đó, đã được dạy dỗ trong một quán rượu, nên cậu chọn cách không trả lời. “Vậy đơn thuần chị chỉ tò mò thôi phải không?”

“Rất háo hức”, cô nói, rồi nhoẻn một nụ cười tinh quái. “Trong khi chúng ta đang bàn đến nó, có muốn xem xét và thảo luận chuyện làm tình một cách chi tiết không?”

“Không đến mức ấy đâu. Vậy là anh ta không nhượng bộ, phải không nào?”

“Ai cơ?”

“Quý ông của chị ấy.”

“Chị không bảo đó là anh ấy.”

“Chị không cần phải nói. Thằng cha thông minh, quá thận trọng.”

“Chị hy vọng nó không liên quan đến những gì chị muốn nói.”

“Giờ thì đừng có quá y nhiều em”, cậu nói khi thấy cái quắc mắt của bà chị họ. “Em sẽ lo lắng như thế nào nếu chị muốn có một đứa trẻ trước khi đọc lời tuyên thệ, chị biết không? Em không phải là người sẽ đến gặp thầy cha đó vì chuyện như thế đâu.”

“Cha chị không phải là...”

“Dĩ nhiên bác ấy không thế. Cha chị đã có hai người em trai chỉ yêu khi bả`ng lòng với những chuyện như thế. Chị sẽ thật may mắn nếu gã đó chấp nhận cưới chị.”

Amy nhắm mắt rồi rên lên một tiếng. Đó là cách Jeremy giải quyết vấn đề. Nhưng cậu không biết hoàn cảnh thực sự là như thế nào, mà cô sẽ không kể với cậu, bởi cậu sẽ làm nhiều chuyện còn hơn là nói ra nếu biết quý ông của cô là người mà cha cậu cực kỳ căm ghét và cả gia đình sẽ không bao giờ chấp nhận.

Anh ấy có nhiều mặt tốt, phải và đó là người mà cô không cần thời gian để cân nhắc, cô đã ra quyết định quá nhanh. Nhưng cho dù có mang thai thì cũng không làm cô thay đổi ý định sẽ làm tình với Warren, ít nhất là không cho đến khi cô có thể nghĩ ra được cách khác để làm cho mọi chuyện tiến triển nhanh hơn. Rủi ro, dù sao đi nữa, hoàn toàn phụ thuộc vào hành động của cô và cô biết làm thế nào để nắm được chúng.

“Em có muốn đánh cược không, Jeremy?”

Cái nhìn của cậu tỏ vẻ nghi ngờ. “Đánh cược cái gì mới được cơ chứ?”

“Nếu quyết định muốn có được anh ấy, chị có thể có được anh ấy mà không phải ép buộc anh ấy cưới chị.”

“Em nghĩ chị chỉ quan tâm thôi mà.”

“Chị đã nói là nếu chị quyết định đó là người đàn ông duy nhất của đời chị.”

“Thôi được, em cược với chị. Nhưng chuyện cá cược này chỉ có giá trị nếu chị vẫn ở bên ngoài giường của anh ta. Nếu chị ngủ với anh ta, chị sẽ không cưới được anh ta đâu.”

Mắt cô bùng cháy. Nếu thua, cô sẽ mang thai và không thể cưới anh ấy ư?

“Chuyện này... chuyện này...”

“Chấp nhận hoặc từ bỏ nó đi”, cậu nói với vẻ tự mãn.

“Được thôi”, cô nói cũng với giọng tự mãn như thế. “Và nếu chị thắng, em sẽ không được chạm vào một người phụ nữ trong vòng...”

Cậu ngò i bật dậy, nét mặt kinh hoàng. “Tuyệt thật, chị nên nhớ rằng em là thằng em họ đáng mến của chị đấy.”

“Một tháng.”

“Một người trong cả tháng à?”

“Chị đã nói là sáu...”

“Chỉ một thôi.” Cậu thở dài, nhưng chỉ trước khi cậu cười toe toét. “Ừm, em vừa hoàn thành một phi vụ tuyệt nhất trong cả ngày đây.”

Amy cũng cười toe toét. “Phải đấy. Em cứ yên chí là chị sẽ có được anh ấy - nếu chị muốn anh ấy - bởi vì chị chưa thua cuộc bao giờ cả.”

Chương 18

Amy đã đạt được những gì cô mong muốn, mặc dù cô chẳng hề biết đi đâu. Warren lên giường tối hôm đó và chẳng thể tưởng những ý nghĩ về cô ra khỏi đầu anh. Một vài ý tưởng trong mơ suy nghĩ rồi rầm đó có thể khiến anh giết người, nhưng nếu xét đến sự khó chịu đang bám theo anh dai dẳng, anh ước gì mình thực sự có thể giết ai đó. Anh đã lên giường đi ngủ, một mình.

Anh vẫn tự ngạc nhiên với chính mình rằng sau khi rời khỏi cô, anh đã quay lại cái khách sạn trên đường Piccadilly này thay vì đi đến quán *Địa ngục và Quỷ sứ* và gặp Paulette đây đây. Anh cho là hành động thiếu suy nghĩ này của mình đáng bị khiển trách và thật sự anh đã quá căm giận đến nỗi để cho con nhỏ láo xược đó thuyết phục anh từ bỏ những gì nên làm, như là báo cho gia đình con bé về những hành vi quá khích của nó. Nhưng sau khi anh về đến Albany và nhớ lại những gì đang đợi mình ở phía bên kia thành phố, anh vẫn đi lên phòng mình, thay vì gọi một cỗ xe ngựa khác để quay lại đó.

Cứ coi là như vậy đi, rằng khi về đến khách sạn thì cũng đã muộn rồi. Anh cùng với anh em mình còn có vài vấn đề cần phải giải quyết vào sáng sớm hôm sau. Nhưng cái quái gì đã ngăn anh đi tìm một người phụ nữ khi anh cần giải tỏa? Không nghi ngờ gì là cái ham muốn đó đã ám ảnh anh và luôn ở đó từ sáng, sau nụ hôn đầu tiên. Nhưng anh đã có ý định giải phóng nó tối nay. Đáng lý ra anh không nên để cái con bé luôn làm người khác cái tiết đó ngăn cản. Anh đã cảnh cáo cô ta và nghĩ rằng thế là kết thúc. Nhưng cái tính

dai dẳng chết tiệt của người Anh đó! Anh thậm chí đã suýt làm tình với Amy Malory ngay giữa đường.

Anh thật sự vẫn không thể ngờ rằng mình đã làm thế và ước gì đã không làm cái điếu ngu ngốc đó. Anh vốn đã quên đi sự sung sướng của ham muốn thuần túy, sự dâng trào của cảm xúc, những tác động điên cuồng và sự thỏa mãn không thể tin được. Đã lâu lắm rồi, anh luôn giữ vẻ hờ hững khi quyết rũ và làm tình, gần như là lãnh đạm, chỉ đơn thuần thỏa mãn những nhu cầu thuần túy cơ bản. Amy đã lòi ra quá nhiều thứ trong anh và giờ đây Paulette không đủ để thỏa mãn anh. Chỉ đơn giản vậy thôi.

Nhưng anh không thể trải qua một ngày nào như ngày hôm nay nữa, với sự thèm muốn dữ dội mà không thể thỏa mãn. Tất cả chỉ do ý thích bất chợt của một con bé mười bảy tuổi đâu. Lạy Chúa! Làm thế nào mà một con bé có thể điếu khiến anh như thế, kích động mọi chỗ trên cơ thể anh mỗi khi họ gặp nhau? Cô ta chẳng hơn gì một con bé tinh ranh bừa bãi. Hiển nhiên rằng, cô ta vừa mới khám phá về tình dục và quá thích thú với nó nên không thể lờ đi và như những kẻ non nớt, cô ta đang ngấu nghiến nó. Anh đơn thuần chỉ là một thử thách đối với cô ta, có lẽ là người đàn ông duy nhất từ chối cô ta. Đó là tất cả và vì thế cô ta cố đẩy anh qua địa ngục. Anh nên nói chuyện với James Malory. Làm sao anh có thể để cô ta ngăn cản làm việc đó?

“Anh dậy rồi à, anh trai?” Drew bước vào phòng và đóng cửa một cách âm ỉ.

“Ừ!”

Drew cười khi nghe thấy giọng nói đầy bực bội của anh, “Em không nghĩ rằng anh đã về. Anh chắc đã phải thỏa mãn vào đâu buổi tối”.

Ước gì anh đã như thế, nếu vậy thì anh đã có thể chôn cất lại sự căm dỗ của con bé đó. Rồi anh băn khoăn, nếu không phải là anh ở cùng phòng với Drew bởi khách sạn tạm thời hết phòng, liệu anh có đầu hàng và đem Amy vào đây tối nay? Cái ý nghĩ ấy làm anh ớn lạnh. Anh đã trở nên yếu đuối thế này rồi sao? Hay là do sự căm dỗ của cô ta quá mạnh?

Dù nhìn theo cách nào đi nữa, anh vẫn thấy cô ta là một đống rác rồi và anh phải ngay lập tức tránh xa. Cô ta là cháu gái của em gái anh, lạ Chúa toàn năng. Cô ta là người nhà Malory. Cô ta chỉ vừa mới rời trường học. Thực tế cô ta xử sự hư hỏng như hai ông chú của cô ta, nói trắng ra, cô ta đang trên con đường trở thành một người đàn bà phóng đảng.

Nếu cô ta muốn thỏa mãn thú vui phóng đảng với tất cả mọi người, đó là việc của cô ta, nhưng anh sẽ không góp phần làm cho cô ta trở nên sa đọa. Thậm chí cô ta còn có thể có thai mà không hề biết ai là cha của đứa bé. Nhưng rồi sẽ có vài thặng ngữ sẵn sàng rơi vào trò chơi của cô ta để mà nhận lấy trách nhiệm đó, có điều kẻ đó sẽ không phải là anh.

Và nếu cô ta không thực sự muốn vướng vào vòng hôn nhân và chấm dứt những trò vui của mình. Cô ta chắc sẽ có vài mưu mẹo chỉ để tôn bản thân lên, khi mà cô ta xinh đẹp đến mức khó tin như vậy. Nhưng tối nay cô ta đã chứng tỏ là hoàn toàn có ý định nghiêm túc về chuyện kết hôn khi cô ta làm mọi thứ để giấu đi nhân dạng của mình trước bà Beecham.

Anh nên cảm thấy an tâm. Thực tế anh đã an tâm. Nhưng đó không phải là sự kết thúc cho vấn đề này. Với một cô gái hấp dẫn như vậy, anh cũng khao khát cô ta, nhưng anh sẽ không bị lôi kéo vào cái bẫy đầy nhục dục ấy.

“Anh biết không”, Drew tiếp tục nói trong khi cô tháo đôi ủng tại đầu kia của cái giường rộng mà họ đang chia sẻ, “bất chấp bao nhiêu lời phàn nàn của chúng ta chống lại cái đất nước này, em vẫn phải nói rằng người Anh có một đô thị khá là dễ chịu giữa cái thành phố London già cỗi này. Anh có thể tìm thấy bất kỳ sự kích thích nào ở ngay đây. Tại sao ư, họ có rất nhiều phương thức truy lạc mà em thậm chí chưa từng biết đến”.

“Anh cho là cậu đã hưởng thụ đủ tôi nay?” Warren nói một cách lạnh nhạt.

“Hưởng thụ vẫn chưa đủ một nửa để mà miêu tả nó. Boyd và em gặp một cô gái cực kỳ kêu gọi...”

“Anh không muốn nghe chi tiết, Drew.”

“Nhưng cô ta là một ngoại lệ, khác thường để có thể đánh giá trên mọi phương diện tài năng, rất xinh đẹp, với mái tóc đen và đôi mắt đen vô cùng đáng yêu. Cô ta làm em nhớ đến Amy Malory, dù cô ta vẫn chưa đẹp bằng Amy của chúng ta.”

“Cái quỷ gì mà cậu phải nhắc đến cô ta?”

Drew nhún vai, chưa nhận ra ông anh đang cứng người lại bên cạnh mình, “Bây giờ anh nhắc đến, em mới...”.

“Cậu nhắc, không phải anh.”

“Thế nào cũng được, em có vài thứ hay ho trong đầu từ khi gặp lại cô ta.”

“Vậy hãy tôi tớ cô ta ra khỏi đầu.” Warren nghiêng rằng, “Cô ta quá trẻ, kể cả cho cậu”.

“Không hề”. “Drew không đồng tình, vẫn chưa nhận ra cái không khí nguy hiểm mà mình đang khuấy động xung quanh. “Nếu muốn lấy vợ, anh nên chú ý đến cô ta, dù cô ta không phải là mẫu người của em, nhưng”, Drew thở dài một cách tiếc nuối, “Cô ta làm cho em ước rằng em đã sẵn sàng để ổn định cuộc sống”.

Warren đã nghe quá đủ. “Đi ngủ đi! Và nếu cậu ngáy tonight nay, anh sẽ làm cậu chết ngạt bằng cái gối chết tiệt đó”.

Drew ném một cái nhìn ngạc nhiên qua vai. “Tốt thôi, khi mà anh đang có tâm trạng không tốt cho lắm. Thật may mắn làm sao khi dính vào với một ông anh hay gặt gồng.”

Đó là sự khiêu khích cuối cùng Warren có thể nuốt vào sau một ngày bị chọc tức. Anh ngó về phía dậy và Drew kết thúc bằng việc nhắm quay đơ trên sàn nhà. Drew nhắm đó một lúc rồi xoa xoa cái mông, nâng đầu lên để nhìn ông anh mình, vẫn ngó về lù lù trên giường.

“Vậy đó là những gì khiến anh cảm thấy thiệt thòi à”, Drew nói, cứ như là cái tâm trạng hờn dỗi lúc này của Warren hoàn toàn dễ hiểu. Drew cười khùng khục trong khi cô đứng dậy, “Tốt thôi, thử vào cuộc nào”.

Warren chẳng cần bất kỳ sự khích lệ nào hơn thế. Năm phút sau đó, họ phải thêm vài khoản phụ thu vào tiền phòng, như là chi phí cho việc làm vỡ một cái ghế và toàn bộ khung giường... Clinton sẽ không bằng lòng một tý nào, ông anh đó luôn nhìn một cách khó chịu vào thiên hướng bạo lực của Warren. Drew thì chẳng quan tâm lắm, luôn sẵn sàng vui vẻ tham gia những bài tập như thế này cùng Warren và đôi mắt thâm đen của anh ta không hề gây ra trở ngại, khi mà anh ta không tích cực lắm trong việc cố gắng dụ dỗ bất kỳ thiếu nữ London xinh xắn nào.

Warren, tuy nhiên, không thể vui lòng hơn được nữa với kết quả đạt được. Anh đã cố ý ăn một cú đấm ngay vào miệng của Drew và trong vài ngày tới anh sẽ còn dựa vào cái vết sưng ngay môm ấy để mà giữ mình không thể hôn. Ngăn ngừa khả năng anh có thể bị mất trí lãn nữa và chịu thua sự quyên rũ đầy kêu gọi của Amy, sự đau đớn từ vết thương này sẽ làm anh tỉnh táo.

Trận đánh này cũng khiến cơn giận dữ của anh bị chế ngự phần nào vào lúc này, đủ để anh ngò i xuống cạnh Drew trên tấm đệm của cái khung giường giờ đã thành một đồ ng đồ nát trên sàn, anh cuối cùng cũng nhớ ra quý cô Amy nợ anh một lời hứa khi muón anh nhượng bộ không “làm việc” với mấy tên cướp khôn kiếp đó. Bất kỳ thứ gì mà anh muón và đó là một thỏa thuận. Bằng cách nào đó, cô nàng đã làm anh quên mất, nhưng anh sẽ không quên nữa đâu. Rốt cuộc thì điề u đó có thể giúp anh kết thúc mọi vãn đề .

Chương 19

Công việc kinh doanh mà anh em nhà Anderson định làm vào sáng ngày hôm sau mất ít thời giờ hơn họ nghĩ. Cái văn phòng mà Thomas tìm thấy chiề u hôm qua được tất cả nhấ t trí chọn, hợp đồ ng cho thuê đã được thông qua và ký kế t chỉ trong vòng một tiế ng đồ ng hồ . Tuy câ n phải ghép ba căn phòng lại để thành một nơi làm việc tử tấ nhưng việc sửa chữa cũng chỉ câ n đế n một thợ mộc và một thợ sơn trong vài ngày tới. Trong khi Clinton và Thomas đã đi mua những đồ đặ c câ n thiế t cho văn phòng thì Boyd đi tuyển nhân viên.

Cuố i cùng, chỉ còn lại mỗi Drew và Warren nhàn rỗi, trên thực tế thì là còn lại Warren cùng cái công ty không đáng hoan nghênh này. Anh muố n đế n quảng trường Berkeley để nói vài lời với Amy, nhưng lại không muố n thực hiện điề u đó trong khi Drew lúc nào cũng lẻo đẻo bám theo thế này. Anh định khơi mào một trận đánh nhau để lấ y cơ vút Drew sang một bên, nhưng giờ thì anh có ý định tìm những cách khác để giải quyế t cái vấ n đề nhỏ này, đơn giản là vì tâm trạng anh đang quá dễ chịu vì thế không thể giả vờ nổi điên lên được.

Tuy nhiên, thắ ng nhóc Drew này đã khiế n mọi chuyện đơn giản hơn rấ t nhiề u bằ ng lời đề nghị rằ ng nó sẽ biế n đi đâu đó. Drew mà anh đã biế t là một thắ ng bé suố t ngày dính với anh như hình với bóng trong má y ngày nhàn rỗi này đang được thay bởi một Drew, hiển nhiên đã có những kế hoạch riêng.

“Em sẽ đi đến chỗ tay thợ may mà Dereck đã giới thiệu. Tay này nghe nói có thể may những bộ quần áo sang trọng với một cái giá phải chăng.”

“Cậu cần mặc những bộ quần áo sang trọng ở London để làm gì hả?”, Warren hỏi.

“Boyd và em được mời đến một buổi khiêu vũ vào cuối tuần này. Thực ra thì, người ta mời tất cả mấy anh em nhưng em không nghĩ là anh sẽ thích đi.”

“Tất nhiên là anh không thích. Nhưng cậu sẽ ra khơi vào cuối tuần cơ mà”, Warren nhắc nhở.

“Cái đậy mà là vấn đề à? Em vẫn có thể thu xếp được vài giờ để lãng mạn một chút chứ.”

“À, anh quên mất. Cậu vốn nổi tiếng về khoản hôn và chạy, vì thế cái gì mới thực sự là vấn đề thế?”

“Sự xui xẻo của thủy thủ.” Drew nhăn mặt, “Và anh thì lại không như vậy chắc?”

“Anh không hứa hẹn với những người phụ nữ mà anh không có ý định tiếp tục quan hệ, em trai ạ.”

“Không phải đâu, là do bọn họ quá sợ cái tính khí chế tiết của anh để mà thử đeo bám.”

Warren không trả miếng và thậm chí còn quàng tay qua vai em trai để nói, “Nếu cậu cứ khẳng khẳng muốn ăn đấm thế thì cứ nói với anh một tiếng, nhưng anh có thể chưa làm ngay bây giờ đâu”.

Drew cười: “Cái quái gì đã đập vào đầu anh tôi qua vậy hả?”.

“Đến lúc rồi đây.”

“Thật vui khi lại được nghe thầy điếu này, em biết là sự nhìn của anh sẽ không kéo dài lâu đâu mà. Thực sự thì anh chưa bao giờ mê mòng cả...”

Warren cau mày khi Drew đi khỏi. Có thật là tính tình anh quá tệ khi ở cùng mọi người không? Thủy thủ đoàn của anh đâu có nghĩ vậy, hay là anh đã đặt cho mình quá nhiều nguyên tắc trong suốt những năm qua. Tất nhiên là anh hơi nóng nảy và rất dễ bị chọc giận bởi một số thứ như cái kiểu phẫn khích luôn thường trực của Drew lúc này chẳng hạn. Việc nó lúc nào cũng hào hứng khiến anh khó chịu, có thể bởi vì nó nhắc anh nhớ đến khoảng thời gian trước, lâu lắm rồi, khi anh cũng giống như thế mỗi khi đứng trước Marianne.

Anh đây suy nghĩ ấy ra khỏi đầu khi đi thẳng đến quảng trường Berkeley, càng nghĩ càng thầy khó chịu hơn. Tuy nhiên, tâm trạng anh vẫn đang rất tốt và thậm chí còn có chiều hướng tích cực hơn khi đi gần đến nơi. Không có nhiều ngày tuyệt vời như hôm qua. Và rồi tất cả sự chú ý cũng quay trở lại với niềm thích thú khi đến thăm em gái. Anh còn nghĩ cả đến việc mở thêm một chi nhánh mới nhất của Skylark ở đây, thậm chí anh còn quan tâm đến việc tìm cho mình một tình nhân tạm thời trong những tháng ngày sắp tới nữa kia.

Có lẽ anh cũng nên tham gia buổi khiêu vũ cùng với mấy thằng em, đơn giản chỉ là để nhìn những kẻ độc thân của xã hội thương lưu cư xử dễ dãi như thế nào thôi mà.

Tên cướp biển đã giải nghệ người Pháp, Henri, đã trở thành người quản gia trong thời gian này, phải mất đến vài phút nữa mới mở cửa cho Warren và thông báo rằng anh đến không đúng lúc.

Georgie đang ngủ, Jacqueline cũng vậy và ba người nhà Malory khác thì đã ra ngoài.

Sự thất vọng của Warren dâng lên, tâm trạng tồi tệ mà anh mãi mới có được đã bị tụt xuống tận đáy. Anh đã chuẩn bị cho niềm tin quay trở lại và bây giờ thất vọng lại bao phủ lấy anh. Anh có thể đợi, nhưng rõ ràng sự thiếu kiên nhẫn sẽ chỉ làm tâm trạng anh tệ hơn và nếu Georgie thức dậy, cuối cùng anh cũng lại chọc giận con bé. Vì thế, anh bỏ đi, nhưng làm cách nào để giết thời gian ở một thành phố mà anh không quen biết bây giờ?

Được rồi, có một chuyện khác anh đang có ý định làm. Một giờ sau, anh tìm thấy một trung tâm thể thao. Anh thỏa thuận với người chủ một cái giá cắt cổ cho những bài tập riêng và rất nhanh chóng khám phá ra rằng những cái kế tiếp chẳng hứa hẹn sẽ là những cú đánh đấm cho ra hồn. Việc luôn tỏ ra sẵn sàng sinh sự sau đó khiến anh cảm thấy tồi tệ hơn chút ít cho đến khi gặp James Malory.

“Không phải như thế, anh chàng người Mỹ”, huấn luyện viên chỉ trích, “Làm như thế thì anh chỉ đập vào vai của đối thủ thôi, nếu anh muốn hấn đơ ván thì phải làm thế này này”.

Warren thực sự không có tâm trạng để chịu đựng cái kiểu chỉ trích như vậy, nhưng anh sẽ làm được nếu nó giúp anh giết hấn. Phần thưởng sẽ là cơ hội được nghiên nát cái mặt thảnh em rể mà không bị hạ đơ ván.

“Anh sở hữu một cơ thể có sức hủy diệt nhưng anh cần phải sử dụng nó một cách hiệu quả hơn. Tiếp tục và cố gắng tận dụng sức mạnh của cú đánh bên phải như thế.”

“A, thú vị thật!” Một giọng nói mà bịt mắt Warren cũng nhận ra là ai. “Lý do đặc biệt nào khiến anh phải lao vào tập luyện như thế”

này hả anh chàng người Mỹ?”

Warren quay lại đố i mặt với James Malory và em trai hắ n ta, Anthony, đây là những người cuố i cùng trên thế giới anh muố n gặp lúc này.

“Có một thứ”, anh nói một cách lạnh lùng.

James nhe răng cười: “Có nghe rõ không Tony? Anh tin rằ ng về t rách vẫn còn đó sau cú đắ m của anh hôm trước”.

“À, có vẻ như anh ta đã đế n đúng nơi để học được cách thực hiện nó rô i đắ y nhỉ?” Anthony đáp. Quay sang Warren, Tony nói tiế p: “Anh có biế t cả hai chúng tôi đã được phong tước hiệp sĩ không? Vì thế, chúng tôi đã học được vài điề u kể từ ngày đó. Có thể tôi sẽ cho anh vài lời khuyên”.

“Đừng có mà mua dây buộc mình, Anthony. Tôi không câ n sự giúp đỡ của anh.”

Anthony vừa cười vừa quay sang phía ông anh trai và nói nhỏ: “Anh ta không hiểu. Sao anh không giải thích cho anh ta trong khi em đi lâ y tiế n thắ ng cược từ Horace Billings”.

“Em đã cược cái gì vậy?”

“Anh đoán thử đi.”

“Giới tính của cháu em.”

“Tên em bé, ông già.” Anthony cười. “Em hiểu rõ anh mà lại.”

James cười đắ y trìu mê n với em trai trước khi quay sự chú ý trở lại Warren, “Anh nên nghe theo lời khuyên của em trai tôi. Nó là đứ a duy nhắ t có cơ hội đập lại tôi cho dù đó chỉ là cơ hội mong manh. Và

cho dù anh đang nghĩ gì đi nữa thì hãy tin tôi đi, nó sẽ chỉ cho anh cách có thể hạ đo ván tôi. Anh biết đấy, nó luôn thích làm việc đó”.

Warren đã chứng kiến anh em nhà này cư xử với nhau như thế nào đủ để nhận ra rằng James nói đúng. Anh ước gì anh và các anh em trai của mình cũng có thể kiểm soát những lời chọc gheo như thế này và không biến chúng thành những cú đấm.

“Tôi sẽ lưu ý”, anh chỉ trả lời đơn giản vậy.

“Rất hay. Ngay lúc này tôi đang đưa ra cho anh những lời khuyên rất chuyên nghiệp, để giữ cho mọi thứ được trung thực, có lý trí, kẻo em gái anh sẽ buộc tội tôi rằng tôi đang bày mưu trả thù anh hay là một điều gì đó ngớ ngẩn tương tự thế khi mà tôi không thể lịch sự với anh giống như cách Tony làm. Tiện thể, tôi muốn hỏi có ai nhận ra cái vết rách trên môi anh không?”

“Để anh có thể chúc mừng anh ta ư?” Warren tức giận đáp, James chỉ cười, vì thế Warren nói tiếp: “Xin lỗi vì đã làm anh thất vọng, Malory, nhưng không có vấn đề gì phải làm tôi lưu tâm ngoài chuyện tôi và Drew phải ngủ chung trên một chiếc giường cả”.

“Thật đáng tiếc”, James thở dài: “Cái kiểu suy nghĩ của anh lại tạo ra một sự thù hận mới trong khi anh đang ở trong thành phố này đây. Có bao giờ anh quan tâm đến sự nhượng bộ của tôi chưa, nó là thật đấy”.

“Tôi đảm bảo sẽ không bao giờ thông báo với anh nếu như tôi có một chút nhượng bộ nào.” Warren nói.

James nhướn lông mày, “Thật như vậy sao? Ồ, anh vốn là như vậy mà. Cái tính hung hăng của anh thật vô phương cứu chữa, anh cứ y như một thùng thuốc nổ ấy. Anh nên tỏ ra mềm dẻo hơn, giấu cái

bản chất Mỹ của anh đi, thật quá dễ nhận ra cái bản tính Mỹ đó đấy”.

Sự thật là Warren đã không bùng lên tức giận, mặc dù anh ghét cái kiểu tự mãn chế t tiết ấy. “Tôi đang tiếm bộ.”

“Đúng thế”, James phải đồng ý, “Thật đáng khen ngợi”, nhưng Warren không thềm để ý bởi anh nghiến chặt răng khi nghĩ đến cái tên của cháu gái anh.

“Điều này nhắc cho tôi nhớ. Georgie đã đề nghị tôi hỏi anh tại sao anh lại đặt tên con gái anh là Jack?”

“Bởi vì tôi biết nó sẽ khiến anh cáu điên lên chứ còn gì nữa hả anh bạn thân mến. Chẳng lẽ lại còn lý do nào khác à?”

Warren quyết định nín giận để nói lý lẽ, “Anh thừa biết là cái kiểu ngang ngạnh đó thật không bình thường”.

James cười ngất, “Anh hy vọng tôi bình thường? Chúa không chấp nhận điều đó đâu”.

“Tốt thôi, đây không phải lần đầu anh chọc tức người khác, Malory. Hãy nói xem tại sao anh làm thế?”

James nhún vai: “Tôi không thể phá vỡ cái thói quen xưa nay của tôi được”.

“Anh không thấy chán à?”

James nhe răng cười, “Không”.

“Những thói quen phải xuất phát từ một điều gì đó.” Warren nói: “Với anh nó là gì vậy?”.

“Một câu hỏi hay, thử đặt mình vào vị trí của tôi xem. Anh sẽ làm gì nếu không có một thứ gì đó khiến anh thích thú, nếu chẳng có một tý thách thức nào khi anh theo đuổi một người đàn bà đẹp và nếu viễn cảnh một cuộc độ kiếm dẫm máu đã trở nên nhàm chán?”

“Vì thế anh lãng mạ mọi người chỉ để xem họ nổi điên như thế nào hả?”

“Không, để xem mức độ khát máu ngu ngốc của họ đến mức độ nào. Tiện thể, anh thể hiện điều đó rất tốt đấy.”

Warren bỏ cuộc, nói chuyện với James chỉ khiến anh mất đi sự kiên nhẫn và tự chủ vốn đã rất ít ỏi mà thôi. Và anh thì không thích thú gì khi bắt đầu điều đó. Có lẽ nó hiện rõ trên mặt anh nên James nói thêm, “Anh có chắc là không muốn thử với tôi bây giờ không?”

“Không.”

“Anh sẽ nói với tôi khi thay đổi ý định chứ.”

“Anh có thể tin là như vậy.”

James cười tán đồng rất thành thật, “Đôi khi anh rất thú vị, giống anh chàng bắt hảo Eden vậy. Tuy không phải lúc nào cũng vậy, nhưng đôi khi anh cũng thực sự thú vị đấy”.

Chương 20

Bởi Henri đang phải xếp những chiếc rương của cô Hillary lên gác mái - cô trông trẻ mới được thuê đã được bố trí ở ngay bên phòng trẻ - Amy một lần nữa phải ra mở cửa cho năm anh em nhà Anderson. Đây là thời điểm họ mong chờ. Georgina đã mời các anh trai của mình đến dùng bữa tối và có ý định tổ chức theo đúng nghi thức. Điều này trước khi được quyết định đã gặp phải chút trở ngại từ James, bởi anh cứ khẳng định cho rằng giờ cô vẫn chưa sẵn sàng để rời khỏi phòng, nhưng họ đã thỏa thuận với nhau bằng cách anh sẽ bế cô xuống tầng dưới.

Amy đã chuẩn bị cho dịp này, chuẩn bị tư thế sẵn sàng và run lên khi thấy Warren đã không từ chối lời mời chỉ để tránh mặt cô. Chuyện đó rõ ràng có khả năng xảy ra và sẽ khiến cô cảm thấy khủng khiếp nhường nào. Nhưng dường như anh giả vờ như thể ngày hôm qua chẳng có chuyện gì xảy ra giữa họ bằng cách lờ cô đi. Cô tự hỏi không biết anh có thể giữ vững thái độ hờ hững đó được bao lâu, bởi cô chắc chắn sẽ không lờ anh đi.

Trong giây lát, Drew đã lấy đi sự chú ý của cô khỏi Warren, dù sao đi nữa, y hết những gã láu cá trước đây, anh ta đang hướng thẳng về phòng khách. Anh ta níu lấy tay cô và cực kỳ quyết tâm cúi xuống chiêm lấy những đốm ở mu bàn tay cô bằng đôi môi mình. Nó kéo dài cho đến khi anh ta đứng thẳng dậy để cô có thể nhận ra vết bầm đen trên mắt anh ta. Cũng như những dấu vết trên môi Warren, cô không quá khó khăn để hình dung chuyện gì đã xảy ra.

“Nó có đau không?” Cô hỏi đầy thông cảm.

“Đau kinh khủng.” Điều bộ cười toe toét của Drew ngược hẳn với sự đau đớn mà anh đã nói, “Nhưng em có thể hôn lên nó để khiến nó đỡ hơn”.

Cô cũng cười tinh quái với anh. “Em có thể trao cho anh một thứ tương xứng với nó.”

“Này, tôi đã nghe câu này ở đâu rồi thì phải?” Cái nhìn anh ta ném về phía Warren đã nói lên chính xác câu hỏi xuất phát từ chỗ nào, nhưng Warren chẳng có vẻ thích thú chút nào cả. Trước khi họ đánh nhau thêm lần nữa, dù sao đi nữa, Amy lưu ý, “Em hy vọng cả hai sẽ có lời giải thích hợp lý cho em gái của hai người. Đây không phải thời điểm tuyệt vời cho thím ấy để lo lắng cho các anh trai của mình đâu”.

“Không cần phải sợ đâu, bé yêu. Georgie đã quá quen với sự va chạm và những vết thâm tím của tội anh rồi. Con bé chắc chắn không bao giờ để ý đâu. Nhưng trong trường hợp này...” Anh quay về phía Warren, người đã không đi theo các anh em khác của mình vào trong phòng khách. “Chúng ta sẽ bảo cả hai cùng ngã xuống cầu thang nhé?”

“Hãy đặt trách nhiệm vào đúng chỗ đấy, Drew. Georgie không mong chờ nhiều hơn từ anh đâu.”

“Được rồi, em nhận toàn bộ trách nhiệm, đặc biệt là kể từ lúc tất cả những gì em đã làm là đưa ra một lời nhận xét vô hại - em đã nhận xét cái quý gì để anh khơi mào vào tôi qua thế?”

“Anh không nhớ”, Warren nói dõng dạc.

“Ồ, em và anh cùng uống rượu. Con bé sẽ hoàn toàn nếm được thôi, nhưng tốt hơn để em nói với nó. Anh sẽ chỉ cần lấy thể phòng thủ rồi tỏ ra ngán ngẩm vào lúc tối là ổn.”

Drew bỏ đi và Amy rất ngạc nhiên khi thấy cô và Warren đang ở một mình bên nhau vào lúc này. Cô thì thầm rằng anh sẽ chỉ chuốc lấy đau đớn khi cô quên mọi chuyện, nhưng, thực tế là, anh không rời khỏi đây ngay để đi theo Drew.

Cô nhìn anh với vẻ chờ đợi, nhưng khi anh chẳng nói điều gì, cô trêu ghẹo anh, “Thật xấu hổ”, cô khiển trách rất dịu dàng. “Anh phải giải tỏa với anh ấy tối qua à?”

“Tôi không hiểu cô đang nói đến chuyện gì.”

“Vâng, anh không hiểu. Hẳn là anh thích bóp cổ em nhiều hơn là làm điều đó với em anh.”

“Như tôi đã nhắc nhở”, anh nói ngắn gọn, “đánh cô là ý định của tôi”.

“Nhảm nhí.” Cô toét miệng cười với anh, không hề tỏ ra sợ hãi bởi lời hăm dọa ấy. “Làm tình với em là điều anh thực sự muốn và gần như đã làm. Anh có cần săn đuổi em thêm lần nữa để xem chuyện gì sẽ xảy ra không?”

Gương mặt anh tối sầm lại, biểu hiện rõ ràng là cuộc chuyện trò sẽ không theo những gì anh muốn. Anh chỉnh lại một cách thẳng thừng. “Hôm nay tôi đến sớm để nhắc cô nhớ lại lời hứa cô đã nói với tôi.”

Cô cau mặt, luống cuống trong giây lát. “Lời hứa nào?”

“Rằng cô sẽ làm mọi chuyện tôi yêu cầu. Giờ tôi yêu cầu cô để cho tôi yên.”

Tâm trí cô như lạc vào một cơn lốc điên cuồng. Cô thực sự đã quên và vì vậy không tìm được lời nào để có thể phá vỡ những gì mà cô đã thỏa thuận với anh. Cô đã dùng lời hứa ấy để giữ anh tránh khỏi rắc rối. Tệ hại làm sao giờ anh lại dùng nó để chôn lại cô. Tuy vậy, cô biết đó là điều người đàn ông ương bướng này sẽ làm.

Cuối cùng cô không thể tìm ra câu trả lời, mặc dù khi thỏa thuận với anh chẳng có chút sự thật nào trong đó cả. Cô tự an ủi bản thân rằng anh cũng chẳng thành thật chút nào khi bảo cô hứa hẹn chuyện đó vào giây phút hoảng loạn cũng như vì lợi ích của bản thân.

“Anh đã đưa ra yêu cầu của anh rồi”, cô nói với anh.

“Chết đi nếu tôi đã làm.”

“Anh đã làm. Anh yêu cầu em kéo mũ trùm đầu của em lên tôi qua, ngay sau khi anh cất vũ khí của anh đi. Và em đã làm.”

“Amy, đó là...”

“Ồ, anh yêu cầu rồi mà.”

“Đồ phù thủy. Cô thừa biết rằng...”

“Đừng tức giận, Warren. Làm sao em có thể giúp anh xuôi theo con đường hạnh phúc nếu anh cứ khiến em từ bỏ những nỗ lực của mình?”

Anh không nói gì. Anh quá giận để có thể nói bất cứ điều gì. Amy rên lên ngay khi anh bước xa khỏi cô. Cô đã để lỡ bước tiến quan trọng rồi. Trong tâm trí anh, cô là kẻ nói dối, cô không hề đáng tin, cô chỉ củng cố quan điểm về phụ nữ của anh mà thôi. Chết tiệt, việc theo đuổi anh có thể trở nên khó khăn hơn sao?

Buổi tối trở nên cực kỳ đáng kinh ngạc nếu không kể đến sự im lặng trầm tư của Warren. James liếc nhìn Warren và quyết định rằng hôm nay anh chẳng có chút hứng thú nào để khiêu khích Warren hơn nữa, vì thế anh đã để Warren yên. Georgina thi thoảng cau mày với Warren, đã dự định phải có một cuộc chuyện trò riêng tư khác với anh, nhưng không phải tối nay.

Amy quá khó khăn để ép mình hài lòng với bản thân sau những gì cô đã làm. Và cô không thể nghĩ ra cách nào khác để dàn xếp với Warren, khác với những gì anh yêu cầu, điều cô sẽ không thực hiện. Cô không thể từ bỏ anh và vụ cá cược với Jeremy đã tiếp thêm cho cô sự liều lĩnh. Nhưng những chuyện đó chắc chắn không hề hứa hẹn vào lúc này.

Conrad Sharpe đã đến chiều nay và chú ý với Jeremy, cùng một vài nhận xét khô khốc của James, đã khiến cho cuộc chuyện trò với bốn anh em nhà Anderson trở nên rất sôi nổi. Trụ sở mới của Skylark cũng được đem ra thảo luận. Amy chưa từng nghe đến nó trước đây, nhưng cô cực kỳ kinh ngạc, khi hiểu rằng Warren sẽ ở lại London lâu hơn cô nghĩ, để điều hành chi nhánh mới cho đến khi người thay thế được gửi từ Mỹ sang. Cô trở nên run rẩy, áp lực phải thực hiện một phép màu trong thời gian quá ngắn đã nhẹ đi rồi - cho tới khi Georgina chỉ ra, rất hợp lý rằng mặc dù Skylark là một công ty Mỹ, chi nhánh London có thể được quản lý bởi một giám đốc người Anh, người có thể dễ dàng làm việc với những người đồng hương của chính anh ta.

Warren hình như không ưa ý tưởng này, nhưng Clinton nói anh ấy có thể cân nhắc và Thomas đồng ý với em gái mình. Không thành vấn đề khi cuối cùng họ quyết định thế nào, Warren vẫn không rời khỏi đây với các anh em của anh ấy, thêm một dấu cộng rõ ràng cho Amy. Dù một tuần hay hai tháng, cô cần tất cả khoảng thời gian thêm vào để có thể hoàn thành mục tiêu của mình.

“Nhân đây, Amy!” James bất ngờ kéo cô vào cuộc trò chuyện. “Chú đã thấy cha cháu hôm nay và ông ấy bảo sẽ cùng mẹ cháu nhanh chóng đi đến Bath để tắm suối nước nóng trong vài ngày, rồi sau đó lên Cumberland. Eddie có một cái mỏ ở đó và muốn xem xét kỹ trước khi đầu tư.”

Đây là chủ đề Amy rất thân thuộc. “Vâng, cha cháu thích đích thân gặp những người chủ và các giám đốc điều hành, bởi ấn tượng đầu tiên của ông luôn luôn chính xác và sẽ quyết định khoản đầu tư nào ông sẽ liên doanh và ủy quyền.”

“Chú cũng đang học tập đây”, James trả lời. “Nhưng họ sẽ đi mất vài tuần, cháu yêu. Cháu cứ thoải mái ở lại đây với chú thím cho đến khi họ trở về, đương nhiên là vậy, hoặc họ sẽ đòi chuyển đi lại vài ngày nếu cháu muốn đi cùng.”

Thật hài lòng khi chú ấy đã hỏi ý kiến của cô. Chỉ vài tuần trước đây cô chẳng được hỏi ý kiến như thế, mà chỉ được thông báo những quyết định và cô không thể thay đổi những quyết định đó. Dĩ nhiên, chẳng có gì để quyết định cả. Cô không thể xa London trong khi Warren vẫn còn ở đây.

“Cháu sẽ ở lại đây, nếu không có vấn đề gì.” Cô nói.

“Vấn đề gì nào?” Georgina xen vào. “Cháu cùng phép màu quanh cháu có thể không ảnh hưởng tới người khác nhưng lại giúp đỡ rất nhiều cho thím. Vì sao nào, ngay cả Artie và Henri cũng răm rắp nghe theo những mệnh lệnh của cháu, trong khi thím phải nạt nộ họ làm theo ý mình. Thím sẽ giữ cháu lại đây cho đến khi cháu kết hôn nếu mẹ cháu không phản đối, nhưng dĩ nhiên là chị ấy sẽ làm thế rồi.”

“Vậy quyết định thế nào?” James hỏi hai người họ.

“Không hẳn là vậy”, Georgina nói. “Nếu cháu ở lại, Amy, thím sẽ cô nài cháu tiếp đón những người ngỏ lời với cháu một lần nữa. Chú của cháu sẽ không ngại một cuộc bạo động đâu. Thực sự là, thím cho rằng chú của cháu sẽ thích thú việc hăm dọa tất cả những anh chàng theo đuổi cháu.” Và cô nhấn nhò. “Để luyện tập, cháu biết mà, cho Jacqueline. Nhưng cháu phải đồng ý sẽ không tiếp tục trốn khỏi tất cả những người mà cháu đã thu phục được cảm tình ở lần ra mắt, không tránh họ trong vài tuần chứ?”

Amy thoáng nhìn Warren trước khi cô trả lời. Một từ của anh, ngay cả một ánh nhìn biểu cảm và cô sẽ đưa ra lý do tại sao cô muốn trốn lâu hơn một chút nữa. Nhưng anh có ý quay đi, để nói với cô rằng anh chẳng chút quan tâm đến câu trả lời của cô. “Vâng, cháu tin là cháu sẽ làm”, cuối cùng cô cũng nói.

Nhưng cô đã nhìn chằm chằm vào Warren quá lâu. Khi quay mặt lại, cô đã bắt gặp ánh mắt mọi chuyện - quá - rõ - ràng - rồi từ phía Jeremy và cái tên đều cáng tộ hại ấy đã buột miệng nói ra, “Chúa tôi, không phải hấn ta chứ!”.

Nét mặt ửng đỏ của cô đã khẳng định cho lời buộc tội của cậu ta, cô sẽ phải lựa chọn hoặc là phủ nhận hoặc là thừa nhận. Nhưng may thay, không một ai thấy sắc hồng đang lan dần trên hai má cô ngoại trừ Jeremy, bởi cậu ta đã thu hút được sự chú ý của mọi người, cũng như câu nói chung chung của cậu có thể được hiểu theo nhiều nghĩa khác nhau.

“Không phải ai hả?” là câu hỏi của cha cậu ấy. “Con đang nói đến cái quái gì thế, nhóc con?”

Cái nhìn của Amy đảm bảo một sự trừng phạt khủng khiếp nhất cho cậu nếu cậu để lộ bí mật. Dĩ nhiên, điều đó chẳng cần nội cảm của cậu nếu họ không phải bạn tốt của nhau. Nhưng bởi họ

là bạn tốt, nên bắt buộc cậu phải sửa chữa lỗi lầm của mình - ngay lúc này.

“Xin lỗi”, Jeremy nói, thậm chí còn thể hiện một cái nhìn lúng túng. “Con e là tâm trí mình đang treo ngược cành cây. Con tình cờ nhớ rằng Percy đang chờ đợi để tán tỉnh cô gái thân yêu của chúng ta.”

“Percy? Percy Alden à ư hả?” James muốn phải thật rõ ràng và với cái gật đầu của Jeremy, anh thêm vào, “Bước qua xác ta đã”.

Câu đó nói lạnh tanh, đơn giản như thể chỉ tuyên bố sự thật hiển nhiên vậy. Jeremy cười nhả nhỏ, không chút áy náy khi nhớ rằng cậu và Derek đã cảnh cáo Percy về khả năng hoàn toàn có thể xảy ra này.

“Con đã nghĩ là cha sẽ xem xét mọi chuyện theo cách đó mà”, là tất cả những gì Jeremy nói với cha mình.

Nhưng ngòi chéo chiếu bàn, Amy đang rên thê m trong lòng. Nếu chú cô phản ứng thế với Percy vô tội, cô rùng mình khi nghĩ đến phản ứng của chú ấy nếu cô quyết định chọn Warren. Cô thỉnh linh liếc nhanh về phía Warren và nhận ra đôi mắt xanh đó bắt ngờ ánh lên sự điên tiết với James. Cô thở hỏn hỏn, hoài nghi với ý nghĩ chợt lóe lên, nhưng hoàn toàn có thể xảy ra. Nếu xét đến tình trạng thù địch giữa James và Warren, thì nếu James nói với anh hãy tránh xa Amy, có thể Warren sẽ phản ứng với hành động ngược lại chẳng? Nếu không vì vậy thì lý do nào làm cho anh tức điên lên với ông em rể mà anh khinh thường?

Cô đã kiểm tra lý luận rất tinh quái của mình bằng việc thốt lên, “Có vẻ anh cần thư giãn, Warren. Chú em sẽ không bao giờ để anh có được em đâu”.

Không một ai nghĩ cô đang nghiêm túc, đương nhiên rồi và lời nhận xét đó còn kéo theo vài nụ cười khúc khích, thậm chí là từ James. Jeremy chẳng có vẻ gì là thích thú cả, dù sao đi nữa, giờ cậu đã biết mọi chuyện và cả Warren nữa, qua cái nhìn của anh. Vết sẹo nhỏ của anh giật giật và bàn tay đặt trên bàn nắm lại thành hình nắm đấm. Cô hiểu biểu hiện đó có nghĩa là gì và nín thở, chờ đợi xem anh sẽ phản đối sự đùa cợt của cô hay sẽ tiếp tục với nó.

“Tôi sẽ bị hủy diệt, đương nhiên rồi.”

Warren không phải một kẻ vờ vĩnh theo bất cứ nghĩa nào. Anh nói điếu đó một cách lạnh nhạt, đã khiến James còn thích thú hơn nữa, nhưng khiến em gái anh cau có với phản ứng kỳ lạ của anh.

“Thôi nào, Warren”, Georgina nhẹ nhàng rầy la. “Cô bé chỉ đang đùa thôi.”

Anh chỉ đơn thuần mím môi cười, khiến Georgina không khỏi thở dài và lái câu chuyện sang hướng khác.

Sau đó bữa ăn chẳng mấy chốc mà kết thúc. Không ngạc nhiên chút nào, Amy và Warren cứ nấn ná cho đến khi họ là những người cuối cùng rời khỏi phòng ăn. Nhưng cả Jeremy nữa.

Dẫu vậy, cậu đưa mắt nhìn gã người Mỹ rồi nói, “Hừm, em có thể thấy là mình phải đợi rồi”.

Vào giây thứ hai sau khi cậu ấy ra khỏi cửa, Warren nói với Amy, “Đừng làm thêm lần nào nữa”.

Cô nép mình trước cơn thịnh nộ ẩn dưới giọng nói trầm tĩnh của anh. “Anh đúng là tên mất trí với lời hứa chết tiệt mà anh nghĩ em đã nuốt lời, phải không? Nhưng anh sẽ không có được hạnh phúc

nếu đạt được những gì anh muốn một cách dễ dàng, anh biết không”.

“Trái lại, tôi sẽ cảm thấy ngày ngày là ngày khác.”

“Vậy thì cứ tránh xa em vài ngày rồi thừa nhận điều đó nếu anh không gặp em”, cô đề nghị.

“Tôi sẽ không gặp cô.”

“Anh sẽ phải thừa nhận. Em đã dần trở thành một phần của mọi người, rồi anh sẽ thấy. Em khiến họ nở nụ cười khi họ chẳng có lý do gì để cười. Họ thích có em ở bên cạnh họ. Nhưng đối với anh, chuyện đó sẽ càng trở nên tệ hại, bởi vì anh biết anh muốn em. Và cuối cùng em cũng sẽ yêu cả địa ngục bao quanh anh. Anh cũng biết cả điều đó nữa. Và cái ngày đó sẽ đến khi anh không thể chịu đựng nổi việc rời xa em - dù ngày hay đêm.”

“Đúng là trí tưởng tượng của một đứa trẻ con”, anh nói, nhưng cảm thấy sững sờ với chính những lời nói của mình.

Cô đang có được anh - một lần nữa. “Bướng”, cô nói và lắc đầu. “Nhưng lúc này anh đang gặp may đấy, Warren Anderson, bởi anh thật may mắn vì em được thừa hưởng nhiều tính cách từ cha em và em có thể còn ngoan cường hơn cả anh.”

“Tôi không quan tâm đến cái may mắn đấy.”

“Anh sẽ quan tâm thôi”, cô hứa hẹn.

Chương 21

Giây phút cánh cửa đóng lại sau lưng người cuối cùng của nhà Anderson, Amy chạy vội qua những bậc thang về phòng mình với hy vọng có thể tránh được Jeremy, ít nhất cho đến ngày mai, khi cô đã được chuẩn bị để ứng phó với bài thuyết giáo chắc chắn sẽ có của cậu ấy. Nhưng cái tên quý ấy còn cáo già hơn cả cô. Cậu ta đang đứng chờ trong đại sảnh, bắt chéo tay, dựa lưng vào cánh cửa phòng cô.

Cô đã có thể, tất nhiên, quay lại và chạy đến chỗ chú thím cô, sau đó mới theo họ đi về phòng và hy vọng Jeremy, lúc này có thể nghe thấy họ đi tới, sẽ bỏ đi. Chỉ có một rắc rối với cái giải pháp đó, rằng sự nghiêm trọng của vấn đề mà cậu em họ đang theo đuổi sẽ khiến cậu ngay lập tức đi theo cô xuống dưới nhà và thảo luận vấn đề này mặc kệ bất kỳ ai đang hiện diện. Ít nhất thì cậu ta cũng đang giữ vấn đề này ở mức độ riêng tư, trong lúc này.

Nhưng Amy vẫn thích có thêm một chút thời gian nữa, bởi vậy cô cố vòng qua cậu và mở cửa phòng mình. “Chị thực sự không muốn nói về nó”.

“Quá tệ”, đó là tất cả những gì cậu đáp lại trong khi theo cô vào trong phòng.

Vấn đề ở chỗ Jeremy, thực sự là một rắc rối lớn, không chỉ là ngay lúc này, mặc dù bản chất cậu là một kẻ vô tư lự, nhưng cậu ta cũng có thể nghiêm túc như tất cả những thành viên còn lại của gia

đình khi cầ n thiế t. Từ về ngoài của cậu ta, không nghi ngờ gì là cậu â y đang cảm thấ y lúc này là một trong những thời điể m cầ n phải nghiêm túc.

“Hãy nói rằ ng em đã kế t luận sai.” Cậu ta tâ n công ngay thời khắ c cánh cửa đóng lại đầ ng sau mình. “Nào, em thách đấ y.”

Amy ngồ i phịch xuô ng tâ m nệm giường để đố i mặt với cậu. “Chúng ta sẽ im lặng nhé?” Cô đê` nghị.

“Cái đó còn tùy”.

Cô không hê` thích âm điệ u đó. “Vào cái gì?”

“Vào điệ c em có thể đọc lời hứa đượ c viế t bằ ng má u của chị tồ t đê` n mức nào.”

Nê u cậu đã có thể nói thê`, tức là mọi thứ vẫn chưa hê` t hy vọng. Cô cười toe toét với cậu.

“Thử lại lâ` n nữa xem.”

Cậu bắ t đầ u đi đi lại lại, điề u này tác độn g rấ t lớn đê` n sự tự tin của cô. “Chị sẽ phải có một lý do thích hợp đấ y, Amy. Chị không thể có đượ c hắ n ta.”

“Chị có thể đấ y, nhưng tiế p tục đi và nói cho chị biế t tại sao cậu nghĩ chị không thể”.

“Hắ n ta là kẻ tồ i tệ nhấ t trong tâ t cả bọn họ.”

“Chị đã biế t điề u đó rô` i.”

“Cái tính nóng nảy của hắ n ta... Hắ n không bao giờ nhượng bộ”.

“Chị cũng biế t điề u đó, ngay từ đầ u.”

“Hắ n ta chẳng bao giờ hòa hợp được với gia đình mình.”

“Đó là một khả năng.”

“Cha em ghét hắ n ta.”

“Chị nghĩ cả thế giới biế t điề u đó.”

“Cái tên người Mỹ đó đã định treo cổ ông â y, chị biế t đầ y. Hắ n ta thực sự đã có thể treo cổ ông â y.”

“Ô, chỗ này chị lại nghĩ khác. Vì quá yêu George nên anh â y có thể làm thế .”

“Dì â y không ca tụng hắ n ta lúc đó”, cậu nhắ c cô.

“Thím â y không câ n phải làm thế . Thím â y đang mang trong mình đứa trẻ của chú â y lúc đó, điề u đó chứng tỏ mọi thứ.”

Cuố i cùng cậu dừng lại để đố i mặt với cô, nét mặt rấ t nghiêm trang. “Tại sao, Amy? Nói cho em biế t. Hắ n ta là kẻ khó ưa nhấ t mà em từng gặp. Vậy cái quái quỷ gì khiế n chị chọn hắ n ta?”

“Chính xác thì chị không chọn.”

“Thế nghĩa là sao?”

“Cảm nhận của chị đã làm điề u đó”, cô cô gắ ng giải thích. “Chị luôn có phản ứng mỗi lâ n anh â y ở gầ n chị”.

“Trời ơi, tô t nhấ t chị đừng nói với em rằ ng tâ t cả chỉ vì ham muố n.”

“Nhỏ tiế ng thôi”, cô rít lên. “Một vài lý do thì đúng là vì ham muố n, chị chắ c chắ n. Chị hy vọng rằ ng mình khao khát người

đàn ông mà mình muốn lấy. Tại sao ư, em sẽ cho chị một bài thuyết giảng nếu chị không như vậy, phải không nào?”

Cậu ta chẳng thể nhận xét được gì, nó chẳng liên quan đến vấn đề mà cậu đang quan tâm. “Chị nói một vài lý do là ham muốn? Vậy hãy nghe thử phần còn lại nào.”

“Chị muốn anh ấy cười. Chị muốn anh ấy hạnh phúc. Chị muốn chữa lành những vết thương của anh ấy.”

“Vậy hãy cho hắn một cuốn truyện cười trời đánh nào đó.”

Đôi mắt cô đột ngột nheo lại nhìn cậu. “Nếu em định mỉa mai thì...”

“Đó là một lời khuyên thật lòng, em muốn chị hiểu”, cậu nhún vai đầy phần nộ.

Cô hoài nghi nhìn cậu, nhưng cũng cố làm cho cậu an tâm. “Tất cả đều là thật, Jeremy và thật sự cần thiết. Những cảm xúc mạnh mẽ mà anh ấy đã khuấy động trong chị cũng sẽ không mất đi. Khi anh ấy hôn chị và...”

“Em không muốn nghe.”

“Cho chị chút lòng tin. Em nghĩ rằng chị sẽ không chọn Warren Anderson nếu chị có vài lựa chọn khác? Mọi thứ mà em nói về anh ấy đều đúng, thậm chí anh ấy còn hơn cả như thế. Nhưng chị không thể ngăn nổi những cảm xúc mà anh ấy đã khuấy động trong chị.”

“Chị có thể”, cậu kiên quyết nhún vai. “Đơn giản là chị cứ bỏ nó đi.”

“Em đang nói với chị? Cái người rời nhà mỗi tối i chi để giải tỏa khao khát ư?”

Một thoáng ửng đỏ trên má, cậu lâu bà. “Tại sao chỉ có mỗi mình em hiểu rõ chị có thể vô duyên đến thế nào nhỉ?”

Cuối cùng cô có thể mỉm cười với cậu. “Không còn như vậy nữa đâu. Warren là người đầu tiên phát hiện ra và anh ấy cũng chẳng thích thú gì với nó. Quá tệ với cả hai người nhỉ.”

Cậu ném cho cô một cái nhìn câu tiếu. “Và hẳn ta nói gì về điếu đó?”

“Anh ấy sẽ không có chị.”

“On Chúa!”

“Nhưng anh ấy có muốn chị.”

“Tất nhiên hẳn phải muốn. Hẳn gần chết mới không muốn và hẳn thì chắc hẳn không phải như thế. Nhưng chị sẽ được gì khi mà ham muốn biến mất. Chẳng gì cả. Ít nhất hẳn còn nhận thức được điếu đó.”

“Vậy em không nghĩ rằng chị có thể khiến anh ấy yêu chị?” Cô hỏi với một chút khó nhọc.

“Cái tên lạnh lùng đó? Em xin lỗi, Amy, nhưng điếu đó sẽ chẳng xảy ra đâu. Chấp nhận điếu đó bây giờ và chị sẽ chỉ nhận một chút đau thương.”

Cô lắc đầu. “Vậy chị đoán chị thật là may mắn khi có đủ niềm tin cho cả hai người bọn chị.”

“Sẽ chỉ may mắn cho chị nếu cha em không giết hắn khi ông biết chuyện này.”

Cô chau mày với cậu em họ của mình, sau đó hạ thấp giọng và đe dọa. “Em sẽ nói với chú ấy?”

“Nào, đừng có ăn thịt em chứ”, cậu quả quyết. “Điều đó sẽ tốt cho chị hơn.”

“Để chị tự lo cho lợi ích của mình, chỉ cần em nhớ rằng chị tin em và chị sẽ không thích tý nào nếu em phản bội chị.”

“Chết tiệt.” Cậu thở dài.

“Hơn nữa, còn trận cá cược giữa chúng ta, Jeremy, và nhớ chuẩn bị cho một tháng kiêng khem.”

Cậu cứng người khi nhớ lại. “Và chị cũng sẽ giữ lời, đúng không?”

“Chắc chắn.”

“Vậy thì, cuộc tán gẫu nho nhỏ này dĩ nhiên là đã xong”, cậu nói một cách bực bội.

“Đừng nhìn khổ sở thế. Em sẽ thích Warren một khi chị thay đổi anh ấy.”

“Chị tìm đâu ra cây đũa thần đó?”

Ở phía bên kia đại sảnh, James đặt Georgina lên giường. “Em sẽ không làm việc này nữa”, anh cảnh báo trong khi giúp cô cởi bỏ áo lót. “Nó quá nặng nề với em.”

“Vớ vẩn. Bị mang đi từ phòng này qua phòng khác? Quá nặng cho anh thì có.”

Anh đứng lại, nhướn lông mày. “Chúng ta đang công kích khả năng đàn ông của anh à?”

“Chúa tha thứ. Em không sẵn sàng để anh chứng tỏ anh có thể mạnh mẽ và dẻo dai đến thế nào, James Malory, nhưng em sẽ để anh biết khi nào em sẵn sàng.”

Anh tặng cho cô một nụ hôn ngắn vì lời hứa đó và đi ra để thổi tắt ngọn nến mà cô hậu phòng vẫn để cháy. Cô dõi theo anh quanh căn phòng, một thói quen thú vị từ khi cô ở trong buồng ngủ của anh trên tàu Maiden Anne.

Cô chờ đến khi anh trở lại giường với chiếc áo ngủ để nhắc nhở anh, “Khi Clinton và những người khác rời đi, Warren sẽ bị bỏ lại một mình tại Albany”.

“Thì sao?”

“Thì chúng ta có một ngôi nhà to ở đây, James”.

“Đừng có hòng nghĩ về chuyện đó, George.”

Cô lờ đi cái giọng điệu cảnh báo đó. “Xin lỗi, nhưng em đã từng nghĩ về nó. Em là em gái anh ấy. Và chẳng có lý do nào để anh ấy không thể ở lại với chúng ta.”

“Ngược lại. Có một lý do cực kỳ hoàn hảo là anh và hấn sẽ cực kỳ hãnh diện được giết lẫn nhau.”

“Em lại nghĩ sự kiên nhẫn của anh nhiều hơn thế chứ.”

“Thật ra là anh có thừa kiên nhẫn. Chỉ có cái tên lỗ mãng có quan hệ huyết thống với em thì chẳng có tí kiên nhẫn nào.”

“Anh ấy đang trở nên khá hơn mà.”

“Thật không? Vậy những gì hắ n làm tại vũ hội của Knighton thì sao?”

Cô cau mày. “Anh ấy không làm điê`u đó.”

“Làm ơn. Anh đã nhìn thấ y tận mắ t.”

“Anh không câ n phải có cái giọng điệu đáng nguyê`n rủa như thê` đầu. Nó chỉ đơn giản là một bài tập thôi mà.”

“Thử lại lâ`n nữa đi, George.”

Cô phủ tay với vẻ khinh thường. “Chẳng có gì để lo lắ ng cả.”

“Trông anh có vẻ lo lắ ng không?”

“Đúng như vậy đầ y. Em đã thấ y anh đánh. Warren chẳng có tí cơ hội nào, kể cả khi đã tập luyện. Bây giờ thì anh ấy có thể tìm ra cơ hội đó rô`i.”

“A, nhưng Tony định dạy hắ n đầ y.”

“Để làm gì?”

“Bởi vì cậu ta cảm thấ y thích thú khi làm thê`.”

“Thật không?” Cô cau mày. “Tồ t thôi, chẳng ngạc nhiên lắ m khi em trai anh cô` làm một vài việc để khiế n em yêu quý cậu ta.”

“Cậu ấy không làm thê` vì em hay vì ông anh yêu quý của em, cô bé yêu quý của anh. Cậu ấy làm thê` vì anh.”

“Em đã biế t điê`u đó rô`i.”

“Và anh đánh giá cao điê`u đó.”

“Anh sẽ...” Cô cắ n nhắ n.

James cười khùng khục và nắ m xuô ng rô i kéo cô vào trong vòng tay anh. “Đế n đây, em không định đề nghị anh quay mặt đi khi anh ta bắ t đầ u một hành động nào đó đầ y chứ?”

“Không, nhưng em hy vọng anh sẽ tập kiề m chế nếu anh á y làm gì đó.”

“Em có thể hy vọng thế , cô bé yêu quý.”

“Này, James, anh sẽ không làm đau anh trai em đầ y chứ?”

“Phụ thuộc vào định nghĩa của em về chữ ‘đau’.”

“Tô t thôi, em sẽ phải nói chuyện với anh á y về chủ đề này, khi mà anh không thể trở thành một người biế t phải trái.”

“Nó sẽ chẳng đem lại cho em một kêt quả tô t đẹp nào đâu”, anh dự đoán. “Anh ta sẽ chẳng thể nào thỏa mãn đế n khi cho anh một cú. Nói chung là vậy, em biế t đầ y.”

“Kiêu hãnh, ý anh là vậy đúng không và em thực sự ghét điề u này. Em chẳng hiểu được tại sao cả hai người chẳng thể hòa hợp.”

“Anh đã cực kỳ nhẹ nhàng với hắ n ta rô i còn gì.”

Cô thở dài. “Em biế t anh đã làm thế và em biế t ơn cực kỳ, nhưng thậm chí cái ‘nhẹ nhàng’ của anh cũng là quá nhiề u đố i với Warren.”

“Nếu em muố n anh kiề m chế không nói chuyện với hắ n ta, anh chắ c chắ n có thể giải quyế t được vắ n đề này.”

“Không, đó là vắ n đề của Warren”, cô nói một cách buồ n bã. “Em rá t muố n thay đổi anh á y, em không cho rằ ng mình có thể

và làm thế nào chúng ta lại rời xa chủ đề chính thế này? Em vẫn muốn đề nghị Warren ở đây với lòng mến khách của chúng ta.”

“Tuyệt đối không.”

“Nhưng anh đã nghe thấy rằng anh ấy đang tìm một chỗ ở cố định tại London, nên anh ấy sẽ không ở lại nhà ta quá lâu.”

“Không.”

“Vậy em sẽ chuyển đến Albany để làm bạn với anh ấy.”

“Này, George.”

“Em thực sự định làm vậy đây, James.”

Anh vội vàng chịu thua. “Tốt thôi, mời hãy ta. Nhưng hãy sẽ từ chối, em biết thế mà. Hãy không muốn phí nhiều thời gian ở gần anh cũng như anh không định ở gần hãy.”

Cô cười toe toét và rúc vào gần anh hơn. “Trong khi em có được sự nhượng bộ này, tại sao anh không giúp em tìm một người phụ nữ hoàn hảo để thu hút hóa ông anh nóng tính của em? Anh ấy không muốn lấy vợ, nhưng khi anh ấy gặp được đúng người phụ nữ thì sẽ có thể...”

“Quên chuyện đó đi, George và anh muốn em quên nó đi. Anh sẽ không chúc phúc cho kẻ thù tồi tệ nhất của mình đâu.”

“Em thành thật nghĩ rằng hôn nhân sẽ giúp anh ấy trở nên tốt hơn, James.”

“Còn lâu.”

“Nhưng...”

“Em định ở với hắ n cả đời à?”

“Không, nhắ t là với cái cách anh á y cư xử bây giờ, nhưng, James, anh á y đang ngập trong bắ t hạnh.”

“Thì cứ để hắ n chìm. Nó không thể xảy ra cho một kẻ xứng đáng hơn.”

“Ý em là giúp anh á y”, cô ngoan cô nói.

“Nê u em có thể tàn nhẫn như thế với một người phụ nữ tội nghiệp, điê u đó thích hợp với em đầ y.”

“Chắ g có gì buồ n cười ở đây, James Malory.”

“Anh không có ý đó.”

Chương 22

“Anh đang gây rắc rối gì ở đây vậy?”, Anthony ngạc nhiên hỏi khi bắt kịp James ở bên ngoài phòng khiêu vũ.

“Anh cũng đang định hỏi em điếu đó đây.”

Anthony nói một cách chán ghét, “Cô vợ bé nhỏ của em có một niềm yêu thích kỳ lạ với khiêu vũ, anh biết đấy. Cũng không hiểu là sao cô ấy có thể thích thú đến thế cơ chứ, đã thế lần nào cô ấy cũng lôi em đi theo. Lý do gì khiến anh xuất hiện ở đây thế?”

“Amy”, James trả lời, mắt nhìn về phía một cái váy màu xanh phon phớt vừa xoay qua chỗ họ, “Vào phút cuối con bé tinh ranh đó đã quyết định rằng nó thích đến buổi khiêu vũ này và không gì có thể làm nó đổi ý được”.

“Và với việc Eddie và Charlotte đã ra khỏi thành phố thì anh phải trở thành người hộ tống bất đắc dĩ chứ gì. Nhưng mà anh cũng đang buồn chán mà. Georgie vẫn chưa hoàn toàn khôi phục hả?”

“Không hẳn, vì cô ấy đã đủ sức để liên tục nói về trách nhiệm và nghĩa vụ, vì thế anh biết làm thế nào nữa? Nhưng nếu mà anh biết em đang ở đây, anh sẽ rất vui lòng chuyển nghĩa vụ này sang cho em. Thật đó, bởi vì em đang...”

“Ồ i, không”, Anthony cười, “Em đã phải trông chừng cả vợ em lẫn Reggie rồi. Giờ phải tới phiên anh.”

“Nhớ đấy, đừng chế t tiết,” James cau kính đáp.

Anthony quàng tay qua vai James.

“Vui vẻ lên đi, ông anh già. Tôi thiếu thì việc hấn ta có mặt ở đây sẽ khiến anh thấy thú vị đấy.”

James nhìn theo mắt em trai mình về phía một tên Mỹ cao lớn đang đứng ở diện phía bên kia sàn khiêu vũ. Warren trông thực sự rất khác, dường như hắn đã lột xác và trở nên - nói thế nào nhỉ, trông trang nhã hơn. Thật đau lòng khi phải thừa nhận là đến anh ta cũng không ưa nổi bản thân mình chứ nói gì đến James, nhưng điều đó cũng chẳng khiến James thấy khó hơn chút nào. Anh thà ở nhà với vợ mình còn hơn. “Anh nhận ra rồi”, anh nói gắt gỏng, “Và lúc này thì anh nghĩ là vận may mà anh có được khi hắn ta gần như biệt tích không đến nhà anh suốt tuần vừa qua đang dằn bốt hơi rồi”.

“Anh không biết anh phải cảm ơn em sao. Em dám chắc rằng, tuần vừa rồi, đêm nào hắn ta cũng phải than vãn và rên rỉ vì em đã cho hắn một thời gian biểu tập luyện như tử.”

“Hắn ta chịu để cho em hướng dẫn thật à?”

“Anh đang nghi ngờ em sao?” Anthony trả lời. “Hắn ta thực sự đã dùng hết sức để cố gắng cải thiện kỹ năng của mình với một sự bền bỉ... Vì thế cũng đừng ngạc nhiên, ông già, nếu lần gây lộn tới hắn ta sẽ đá anh ngã chổng vó.”

“Này, chú em thân mến, cậu lâu lắm rồi không bị đá đấy nhỉ.” James mĩa mai lại: “Anh sẽ rất vui lòng để bù đắp lại cho em”.

Anthony chỉ cười cười, “Cứ giữ lại điều đó đi đã anh trai, có lẽ cho đến khi những bà vợ hiểu rõ anh em ta. Ros luôn tức giận mỗi khi cô ấy không hài lòng với hành động của em, giết em đi nếu cô ấy không tỏ ra như thế”.

“Anh ghét phải đề cập điều này, nhưng nói thế chỉ làm anh háo hức thêm thôi.”

“Thế chị George thì sao?”

“Cô ấy chắc chắn sẽ cảm ơn anh. Em không thuộc những người cô ấy quý, em biết rồi còn gì.”

Anthony thở dài: “Trời, em phải làm gì bây giờ đây?”

“Tốt nhất là em nên đề nghị giúp đỡ anh trai cô ấy.”

“Làm thế nào để chị ấy biết về chuyện tốt đó cơ chứ?”

“Anh có thể thử đề cập.”

“Tốt”, Anthony giải thích, “Nhưng liệu chị ấy có hiểu được rằng em giúp đơn giản chỉ vì sự quý mến thôi không?”

“Cả hai chúng ta đều biết em đang làm với thiện chí và trong trường hợp cô ấy không cảm kích thì anh sẽ làm.”

Anthony đột nhiên nhăn mặt: “Em hy vọng anh sẽ nhớ điều này khi mọi chuyện qua đi bởi hấn ta không dờ dẫm, anh biết rồi đấy. Có thể hấn ta không có nắ m đắ m thép như anh, nhưng một khi tìm ra được chỗ sơ hở thì hấn sẽ sớm tung trả lại một cú kinh khủng đấy. Tuân vừa rồi em cũng phải chịu vài vết bầm”.

James không tỏ ra lo lắng: “Thế khoảng bao lâu nữa thì hấn ta sẽ sẵn sàng?”

“Em đoán khoảng chừng một tháng nữa, nhưng với sự thiếu kiên nhẫn vốn có thì hấn khó có thể chờ lâu đến thế. Hấn như một thùng thuốc súng bị châm ngòi vậy và mặc dù em dám nói rằng hấn đã sẵn sàng để làm anh nổ tung nhưng em không chắc anh có phải là lý do duy nhất khiến hấn trở nên như thế hay không nữa.”

“Ồ ồ.”

“Em đã vài lần bắt gặp hắn ta đang nhìn xa xăm với một vẻ ngờ ngẩn và cả hai chúng ta biết điều đó có nghĩa là gì.”

“Một phụ nữ”, James trả lời, “Ai đó nên cảnh báo cho cô ta”.

“Em sẽ rất hạnh phúc nếu biết cô ta là ai, nhưng hắn ta sẽ không hé miệng tiết lộ cái gì đâu. Hắn ta thực sự đã rất tức giận khi bị em chọc. Em phải nói rằng sau kỳ luyện tập với em kết thúc thì sự tức giận của hắn ta có lẽ là thuận lợi duy nhất của anh đây.”

“Anh quá biết, hắn ta không hề có một tí khả năng kiềm chế nào.”

“Em cũng nghĩ như anh. Nhưng em đang tự hỏi không biết hắn đang nhìn chòng chọc vào ai từ này đến giờ thế nhỉ?”

James nhìn theo hướng Anthony chỉ, phía bên kia sàn khiêu vũ, Warren đang trừng mắt giận dữ nhìn về phía ai đó trên sàn khiêu vũ. Có rất nhiều đôi đang nhảy nên không thể đoán được anh ta đang nhìn ai. Cái tính hiếu kỳ của James trỗi dậy: “Em có nghĩ rằng đó là người tình của hắn không?”, James hỏi to.

“Em đoán thế”, Anthony toét miệng cười, “Điều này thú vị đây”.

“Nhưng nhớ mà hắn lại chẳng làm cái quái gì ngoài việc trừng mắt cau có đây thì...”

“Anh dựa vào đâu mà nói vậy chứ. Buổi tối hôm nay chỉ dành cho những người trẻ tuổi thôi. Rồi cuộc hắn sẽ nhảy với cô ta hoặc sẽ bóp cổ bất cứ thằng cha nào cô ta nhảy cùng cũng không biết nữa.”

James đột nhiên thở dài, “Anh ghét phải thừa nhận điều này nhưng cả hai chúng ta đều sai bét cả rồi”.

“Quý tha ma bắ t”, Anthony cự nự, “Làm sao mà sai được chứ?”.

“Bởi vì chúng ta đê`u cho rằ`ng cái anh em mình chúng kiế`n nãy giờ là sự ghen tuông nhưng theo như lời chị George của em thì cảm xúc của người đàn ông này không thể phát triển theo hướng đó đâu.”

“Thật vô lý.”

“Hắ n ta đã từng bị phụ tình và không bao giờ có thể phục hồ`i lại.”

“À, cái này giải thích được nhiê`u điê`u đầ`y. Nhưng hắ n ta đang quắ c mắ t với cái chề`t tiết gì ngay lúc này chứ? Hay tô`i nay anh đã nói cái gì đó với hắ n ta hả?”

“Anh e là không phải tại anh đâu, anh đã nói chuyện với mắ y anh em của hắ n khi họ có mặt đông đủ ở đây lúc nãy nhưng tuyệt đố`i không hé răng nói một lời nào với hắ n cả.”

“Anh thật khéo léo khi đã cư xử như vậy.”

“Anh nhận ra em lại ngứa miệng rô`i đầ`y.”

Anthony toét miệng cười chẳng ân hận, “Em vẫn thích sồ`ng mạo hiểm mà”.

“Có mà chán sồ`ng rô`i á`y.”

Anthony cười khùng khục. “Anh yêu vợ mình đê`n nỗi làm hại người anh trai chị á`y yêu quý nhắ t à?”

“Anh ghét phải làm cho em vỡ mộng, cậu bé, nhưng nê`u anh đánh bại người anh trai yêu quý nhắ t của cô á`y, thì cái gì khiế`n em nghĩ là....”

“Sao chúng ta không nói về đề tài này một lúc khác hả, James?” Anthony đột ngột cắt ngang, sự chú ý của anh đang chuyển về một chỗ khác. “Anh bạn của chúng ta đang đi chuyên kìa.”

Họ đều trông thấy Warren đang len lỏi để tiến lên phía trước. Họ có thể nhìn thấy điều đó nhờ vào chiều cao vượt trội của anh ta nhưng lại không gặp may mắn trong việc nhìn xem Warren đang chen vào để cắt ngang điệu nhảy của ai. Một lúc sau, một tên bảnh bao trẻ tuổi rời khỏi sàn nhảy với vẻ chẳng thích thú gì.

“Sao rồi, em có nhìn được ai là người hấn ta để ý này giờ không?” James hỏi.

“Em chẳng nhìn được cái chết tiệt gì cả ngoài cái đầu của hấn, đông quá. Nhưng kiên nhẫn đi, họ sẽ phải lướt qua chỗ chúng ta... Ôi chết tiệt thật, em sẽ giết chết thằng cha này.”

Đúng lúc đó James cũng vừa kịp nhìn thấy bóng dáng cái váy màu xanh phơn phớt. Anthony định tiến lên, nhưng James kéo Anthony trở lại.

“Khoan đã”, James nói lý lẽ và cũng có vẻ thích thú: “Trước khi em nhảy vào kẻ t l u ậ n, em trai yêu quý, nhìn một cách thực tế thì Amy của chúng ta quá trẻ so với kẻ phá hoại kia. Chúa lòng lành, em thực sự nghĩ hấn có thể có ý định đồ i bại với một cô bé ngây thơ như thế kia sao?”.

“Anh đang bảo vệ cho hấn đây hả?”

“Thật đáng ghê tởm”, James nói, “Nhưng mà theo như George, hấn ta chỉ quan tâm đến đàn bà thôi chứ không phải là trinh nữ. Anh cũng muốn nghĩ hấn ta là một kẻ suy đồ i, nhưng đáng tiếc là không phải thế”.

Anthony dịu lại một chút, “Nhưng cái hắ n đang làm nãy giờ là nhảy với Amy còn gì”.

“Thì có làm sao đâu khi mà con bé là người phụ nữ duy nhấ t ở đây mà hắ n quen biế t ngoài vợ em cơ chứ.”

“Thế sao hắ n không chờ cho điệu nhảy kia kế t thúc đã?”, Anthony hỏi.

“Anh có thể tưởng tượng ra được vì sao, bởi vì hắ n không thể đế n gầ n con bé giữa những điệu nhảy được. Chẳng lẽ em không nhận ra con bé đang có nhiê u chàng trai trẻ vây xung quanh hơn trước à?”

Anthony thở dài, “Cảm giác ở địa ngục chắ c cũng như thế này là cùng thôi, đúng không?”.

“Nó sẽ tệ hơn cái em đang nghĩ đấ y.”

“Em cho rằ ng chúng ta có thể tiế p tục suy nghĩ ban đầ u là hắ n đang giận dữ với ai đó. Hắ n ta chắ c đang làm cái gì đó, một cái gì đó thú vị hơn.”

“Em đang bay lên khỏi mặt đấ t với những tưởng tượng của mình đấ y à? Sao có thể như thế được?”

“Trời đấ t, chề t tiết thật, điề u đó rõ ràng rành rành ra đấ y thôi. Hắ n ta đang sử dụng Amy - cô gái rõ ràng là xinh đẹp nhấ t ở đây, tấ t nhiên là trừ vợ em, để khiế n cho người phụ nữ đó phải ghen tị.”

“Anh ghét phải phản bác lại em nhưng không thể là vì một người đàn bà hay sự ghen tuông khiế n hắ n có biểu hiện như thế được. Hắ n thường xuyên gây lộn với má y thắ ng em, có thể hắ n ta đang nổi điên lên với một thắ ng trong số đó.”

“Nhưng họ làm gì có mặt trên sàn khiêu vũ. Ba người thì ở trong phòng đánh bạc, một người thì đang nói chuyện với tình nhân cũ của Eden.”

“Thật hả?”, James cau mày suy nghĩ và lại cố gắng tìm bóng dáng Warren và Amy giữa các đôi nhảy một lần nữa. “Bây giờ em lại làm anh hiểu kỳ rồi đây. Hay là anh sẽ tới đó để hỏi xem...” James nói chưa hết câu. Anh đã nhìn thấy Warren và tên Mỹ đó trông càng có vẻ cau có hơn trước, lúc này đây hắn chẳng nhìn ai khác ngoại trừ cô bé Amy.

“Hắn ta chết để nơi rồi.”

Anthony thấy James nổi điên lên: “Vậy Amy là người mà từ này đến giờ mất hắn phóng dao về đây hả? Nhưng mà vì cái gì chứ?”

“Em lại đang nghĩ theo cái kiểu quái gì đây hả, đồ ngốc kia?”

“Chả lẽ anh nghĩ em đoán sai hả? Nhưng mà khoan đã”, Anthony cố trì hoãn nhưng không phải là có ý che giấu một điều gì đó cho Warren mà là để che giấu ý đồ của mình: “Em có thể yêu cậu anh dành cho em cú đấm đầu tiên không, anh trai?”

“Em có thể làm vậy sau khi anh đã xong việc.”

“Anh trai, anh sẽ chẳng chừa lại cái gì cả”, Anthony chỉ ra, “Và nghĩ xem, chúng ta không thể xé nhỏ hắn ta ra ở đây được. Ai đó có thể phản đối máu me dấy ra trên sàn khiêu vũ, bên cạnh đó, suốt cả buổi tối hôm nay rất nhiều lần anh đã chỉ ra rằng có thể cả hai chúng ta đều sai”.

“Tên Mỹ đó nên hy vọng lần này cũng như thế”, James nói một cách khắc nghiệt.

Chương 23

“Em có thể hy vọng rằng anh đang khiêu vũ với em bởi đó chính là điều anh muốn, Warren, chứ không phải là anh chỉ muốn tranh cãi với em, đúng không?” Amy hỏi.

Anh không trả lời câu hỏi của cô, có lẽ anh đã trả lời rồi, chỉ là theo một cách gián tiếp mà thôi. “Cô có nhất thiết phải tán tỉnh tất cả bọn họ cùng lúc không?”

Cô cười thích thú. “Trước sự theo dõi của anh ư? Tất nhiên em phải làm vậy rồi, mục đích để cho anh thấy sự khác biệt thôi, anh biết mà.”

“Khác biệt cái gì mới được chứ?”

“Khác biệt vào ngay lúc này, ngay trước khi anh hỏi em và sau đó, khi em chỉ tán tỉnh duy nhất một mình anh thôi. Em chắc, anh sẽ thích việc sau hơn nhiều. Và đừng có cau mày mãi như thế, mọi người sẽ nhận ra mất và sẽ nghĩ rằng anh đang tức giận với em. Anh có giận không?”

“Tôi chắc chắn là luôn khác biệt, dù cô định làm gì.” Anh quả quyết với cô.

“Rác rưởi”, đó là câu trả lời của cô, kèm theo một cái khịt mũi rất không ra dáng tiểu thư. “Nhưng được thôi. Em đã nói sự thật với cả hai ta và em sẽ bắt đầu phần việc của mình trước nhé. Em nhớ anh

kinh khủng. Anh thật quá tệ để kéo dài một vài ngày của anh ra thành những bốn ngày, chỉ để chứng minh một quan điểm.”

“Nhưng nó cũng chứng tỏ được nhiều đấy chứ, phải vậy không?”

“Đừng có mà tự mãn đến thế. Tất cả chỉ chứng tỏ một điều là anh có thể cứng đầu cứng cổ đến thế nào mà thôi. Sự thật là, anh cũng nhớ em. Anh sẽ làm cho em vui khi thừa nhận nó chứ?”

Làm cho cô vui ư? Một cách không thể tin được, anh cảm thấy một sự thôi thúc mãnh liệt không thể nào chống đỡ nổi. Lạy Chúa, thật là điên khủng. Thế nó là cái gì, nếu anh không phải đã nhớ cô thật, hoặc ít nhất là nghĩ về cô quá nhiều như thế, những lúc không ở bên cô?

Cô đang rất vui vẻ trong lúc không cô gọi lại những cảm xúc chực trào ra bên trong anh bằng sự quyết rũ của mình. Nhưng nói với cô ta chuyện này ư? Lương tâm lên tiếng rằng, anh không thể rời khỏi vị trí phòng thủ chống lại cô được.

Vậy thì anh đang làm cái quỷ gì khi khiêu vũ với cô thế này? Bởi vì đêm nay cô quá rực rỡ trong bộ trang phục lộng lẫy. Bởi vì trong những đồ trang sức bằng ngọc trai và vải lụa lấp lánh, cô nhìn già dặn hơn rất nhiều. Cũng bởi anh cảm thấy như muốn giết gã bạn nhảy cuối cùng của cô vì hấn dám ôm cô quá chặt. Bởi vì anh thất bại, không thể ngăn nổi mình.

Cô đầu hàng, không chờ đợi câu trả lời của anh nữa. “Anh đang cau mày dữ tợn hơn nữa kìa. Em kể cho anh nghe một chuyện cười nhé?”

“Không.”

“Hay là em hôn anh vậy?”

“Không.”

“Hay là em chỉ cho anh chỗ nào tìm được cành cây gâu nhát chẳng?”

Câu nói làm cho anh nửa muố n cười, nửa muố n rên rỉ, gâu m gừ. Âm thanh tạo ra nghe thực là kinh khủng, mặc dù vậy, trong lúc này đố i với tai của Amy, nó lại du dương như một bản nhạc.

“Tô t hơn nhiê u rô i đâ y.” Cô cười toe toét với anh. “Nhưng chúng ta vẫn chưa thực sự tạo ra được một nụ cười. Một vài lời khen ngợi sẽ hiệu quả chẳng? Đêm nay anh nhìn thật đẹp trai. Và em thích những gì anh đã làm với mái tóc của mình.” (Anh đã buộc túm nó lại cho sự kiện này). “Anh có định cắt chúng không?”

“Đề trông giồ ng người Anh hơn hả?”

“À, vậy đó là nguyên nhân chính cho mái tóc không hợp thời trang của anh. Sao em lại không đoán ra nhi?” Sau một khoảnh khắ c yên lặng, cô thúc giục anh. “Sao, thế nào?”

“Cái gì mới được chứ?”

“Anh không định khen lại em hả?”

“Không.”

“Em cũng nghĩ vậy, nhưng cũng đáng thử một lâ n đâ y.”

“Amy, tại sao cô không bao giờ im lặng được lâ y một phút nhi?” Anh đề nghị.

“Yên lặng không thúc đẩy được việc gì cả.”

“Cứ thử đi, rô i cô sẽ ngạc nhiên.”

“À, vậy là anh chỉ muốn ôm em thôi phải không? Sao anh không nói sớm?”

Anh rên rỉ. Sao cô ta không bao giờ chịu ngừng lại nhỉ? Trừ khi... “Cô đang có thai phải không?” Anh đột nhiên đoán.

“Cái gì cơ?”

“Và hẳn ta không chịu cưới cô, buộc cô phải liều lĩnh tuyệt vọng tìm kiếm một kẻ thể chân nào đó.”

Cô thở dài. “Trung thực mà nói, em cũng không hiểu tại sao em không thể nổi giận được với anh, Warren Anderson. Hẳn em phải yêu anh lắm mới có thể lý giải nổi.”

Anh cứng người lại. “Cô nói rằng cô không yêu tôi.”

“Em chỉ nói là em chưa chắc chắn thôi, thế tại sao em lại cứ để cho anh cư xử tồi tệ với em mà không bạt tai anh vậy?”

“Quan điểm của tôi hoàn toàn có cơ sở”, anh trả lời. “Và đừng có nghĩ đến chuyện chửi nó nhé.”

“Ồ, em sẽ không chửi đâu”, cô nói bằng giọng anh chưa từng nghe thấy trước đây. “Em sẽ để cho anh khám phá ra sự thật một mình, khi có cơ hội. Nhưng cho đến lúc ấy, em sẽ thay đổi ý kiến và sẽ tức giận với anh cho mà xem.”

Cô dứt ra khỏi cánh tay anh và bước ra khỏi sàn khiêu vũ. Anh đứng đó một lúc, ngờ vực rằng cuối cùng thì cô cũng nổi giận. Tốt thôi, rất tốt. Cô sẽ không thể nào quyết rũ anh bằng những lời trêu chọc tán tỉnh được nữa nếu như không còn nói chuyện với anh, phải vậy không?

Chết tiệt thật, sao anh lại muốn cô phủ nhận việc có thai ghé gớm thế này. Trời đánh anh đi, anh cần phải được nghe cô phủ nhận chuyện đó, hoặc tự mình khám phá ra. Anh lấy làm ngạc nhiên với bản thân tại sao chuyện này đối với anh lại quan trọng thế.

Anh đã chuẩn bị đuổi theo cô. Nhưng anh chưa bước xa khỏi sàn khiêu vũ thì đã bị James và Anthony mỗi người giữ một tay đẩy anh theo hướng khác. Anh bắt đầu chống cự lại. Anh không đủ kiên nhẫn với cả hai gã đó lúc này, đặc biệt là với trò hề của bọn họ. Nhưng bọn họ lại gặp gáp một cách chết tiệt, đẩy anh theo hướng họ đang nhắm tới, khăng khăng kéo lê anh theo. Warren không thể tưởng tượng ra họ muốn cái quái gì.

Chắc chắn là không phải cần thêm tay chơi bài trong hội chơi bốn người rồi. Mặc dù với James Malory, dễ đoán là hắn muốn chuyện gì đó tương tự như là xé rách áo anh ra.

Được thôi, anh có thể có vài phút nghỉ ngơi, không phải gặp gáp. Nếu cả hai ông chú đều ở đây, có nghĩa là Amy không thể nào bỏ về ngay được. Nhưng có lẽ việc xé rách áo anh không phải là điều James quan tâm tới, nhất là khi họ bước vào một phòng chơi bài a trò. Warren dựa vào tường ngay lúc cửa vừa đóng. Tay của Anthony tựa lên cửa để giữ nó lại, trong khi tay của James khóa chặt ve áo Warren.

“Anh có một giây, tên Mỹ kia, để thuyết phục tôi, rằng anh không có ý định gì với cháu gái tôi cả.”

Bình thường, Warren sẽ không nói gì, chỉ hành động ngay mà thôi. Nhưng đây lại là chồng của em gái anh. Cũng là kẻ duy nhất anh không có cơ hội chiến thắng. Và cũng bởi điệu bộ James đang phát câu lên trông thật là tức cười và lộ bịch, Warren đã gằn như bật cười ha hả.

Chúa ơi, đúng là nực cười. Cô gái rõ ràng là đang theo đuổi anh và anh thì lại đang bị tra cứu trách nhiệm về chuyện này. Khó n khổ thân anh.

“Tôi không có ý định gì cả”, anh nhá n mạnh.

“Thế tại sao tôi lại không tin anh nhỉ?” James trả miế ng.

“Thế khiêu vũ với cô ấy là một tội ác bị câ m đoán hả?”

“Cái cách anh nhìn nó thì đúng là tội ác bị nghiêm câ m đầ y.” James nói.

Warren rên thầ m trong bụng. Hay thật, cô đã cảnh báo anh là sẽ có nhiề u người nhận ra mà. Nhưng có nhấ t thiế t phải là hai kẻ này không?

Anh thử một vài câu nghe có vẻ giồ ng lời xin lỗi nhấ t. “Có nhiề u thứ ở trong đầ u tôi, Malory. Cách tôi nhìn người ta không có ý nghĩa gì đặc biệt cả.”

Điề u đó là sự thực, nhưng không phải trong trường hợp này. Chế t tiết thật, bọn họ làm cho anh cảm thấ y như một cậu trai mới lớn bị bắ t quả tang đang tụt quầ n xuồ ng. Trong khi đó, tá t cả những gì anh làm chỉ là cô ắ ng lẩn tránh cô. Và nghĩ đế n cô nhiề u hơn anh có thể. Chỉ suýt làm tình với cô ngay giữa đường. Những hình ảnh lại dội về trong anh, nóng bỏng và vô cùng mãnh liệt.

“Hắn phải nói thế rô i.” Anthony nói lý lẽ, “Nhưng cũng có thể vậy đầ y James”.

“Với hắ n ta thì chắ c vậy.” James đờ ng ý, mặc dù anh vẫn nghi ngờ đủ để hỏi thêm Warren. “Vậy là anh không bị con bé thu hút chút nào phải không?”

“Tôi không nói vậy.” Anh nghe thấy câu trả lời của mình, gần như để biện hộ cho cô.

“Câu trả lời sai rồi, tên Mỹ kia.”

Warren bị ấn mạnh vào tường vì cái sự thật nhỏ nhỏ vừa thốt lên đó. Đầu của anh cũng đập cùng lúc, làm cho cơn giận của anh bắt đầu sôi lên.

“Anh muốn tôi phủ nhận rằng cô ấy xinh đẹp một cách không thể tin nổi hả?” Anh gầm gừ. “Tôi phải là mù hoặc chết quách đi rồi mới không nhận ra điều đó. Còn bây giờ, nhấc cái tay anh ra khỏi người tôi ngay.”

Đôi tay vẫn không rời khỏi áo của anh, nhưng giọng của James đã trở nên mềm mỏng, dễ nghe hơn rất nhiều. “Con bé quá trẻ so với anh đấy.”

Warren đồng ý, nhưng ngay lúc James còn đang nói, anh đã trả miếng lại. “Anh thật là tử tế khi nhắc nhở chuyện này. Georgie chỉ hơn Amy có vài tuổi khi anh gặp nó thôi và anh còn già hơn cả tôi đấy.”

Bốn năm là chênh lệch khá đáng kể về tuổi tác giữa Amy và Georgina, James thực tế chỉ già hơn Warren có một tuổi, chính vì thế việc so sánh hai chuyện này với nhau có vẻ không tác động nhiều đến anh em nhà Malory.

“Có lẽ bắt buộc phải cải cách chút ít cho quan niệm của hắ n ta.” Anthony đề nghị. “Em thấy có chút không rõ ràng khi hắ n ta không nhìn ra được những chuyện đáng lẽ không nên nhìn. Em sẽ rất vui được nhắc nhở anh đấy, ông già, nếu anh có lo ngại những chuyện George sẽ nói.”

“Không có gì. Nhưng nói vậy còn chưa đủ.”

Câu này làm Warren tức điên. “Thật lố bịch”, cuối cùng anh cũng nổ ra một hơi. “Tôi đã nói với các anh là tôi không có ý đồ gì với cô ta cả. Nhưng nếu các anh muốn bảo vệ cái - gọi - là - trinh - tiết của cô ta, thì tốt hơn hết nên giữ cô ta trong nhà và khóa trái cửa lại. Đến lúc đó, có lẽ tôi sẽ được bình yên chăng?”

“Hắn ta đang nói cái quái quỷ gì mới được chứ?” James hỏi.

“Điều đó có nghĩa là cháu gái anh luôn sát lại tôi bất cứ khi nào cô ta có thể.”

“Từ từ đã.” Anthony phun ra. “Đề em cười một chút trước khi anh giết chết hắn.”

James thì không vui vẻ như em trai mình được. “Anh có điên không hả, khi nghĩ lời bào chữa đó sẽ có tác dụng với chúng tôi, tên Mỹ kia? Hay anh đang tự lừa dối mình nghĩ rằng những nụ cười ngọt ngào của một cô gái còn gợi ý đến những thứ khác hơn sự cởi mở vì thân quen chăng?”

Warren thở dài. Lẽ ra anh không nên nói như vậy. Tính nóng nảy khôn khéo. Có cảm giác anh gần như đã phản bội lại Amy, mặc dù anh chưa từng hứa sẽ giữ kín cái bí mật đáng xấu hổ này cho cô. Tuy nhiên, nếu như bọn họ tin anh, anh sẽ có được sự trợ giúp để giữ Amy tránh xa khỏi anh. Nhưng họ sẽ không tin anh cho mà xem. Tiểu thư ngây - thơ - trong - trắng của bọn họ khiến cho cả gia đình cô ta rõ ràng chỉ là một lũ ngốc.

“Tôi không nghĩ rằng anh nghe lọt tai câu nói của tôi đâu y chứ?”

“Có quỷ mới nghe à y”, James nói với anh.

“Vậy hãy chấp nhận lời cam đoan lúc đầu của tôi và kết thúc chuyện này được rồi, Malory.”

“Sau khi anh bỏ nhỏ tên tuổi của Amy ư? Tôi không nghĩ vậy đâu, anh bạn thân mến. Tôi sẽ được nghe một lời xin lỗi, hoặc là anh sẽ phải quay trở lại khách sạn của mình ngay tối hôm nay.”

Đáng tiếc đây lại là một lời hăm dọa chỉ làm cho mọi chuyện trầm trọng thêm. James, tuy quát tháo âm ỉ, lại không dễ trở nên bạo lực, quá khích.

“Tôi không định đề cập đến chuyện này nếu như anh không có gì để nói, Malory. Nhưng kể từ lúc tôi bắt buộc phải làm, sẽ tốt hơn nhiều nếu có thêm chút xíu giúp đỡ, thay cho cái chủ nghĩa hoài nghi toàn tập của anh. Tại sao anh lại nghĩ tôi sẽ không đến thăm Georgie trong những ngày còn lại tuần này? Tại sao anh lại nghĩ tôi từ chối lời đề nghị của con bé tới nhà anh, khi ngày mai các anh em trai của tôi sẽ rời đi? Bởi vì tôi sợ chết khiếp phải ngủ dưới mái nhà của anh mà không biết Amy sẽ bò vào giường của tôi lúc nào...”

Anh tránh được sang bên vừa kịp lúc. Cú đâm của James nện rầm vào bức tường sau lưng anh, hụt mang tai anh chỉ trong kẽ tóc. Tất cả bọn họ đều nghe thấy tiếng gõ kêu rảng rặc và một dấu máu đỏ xuất hiện trên giấy dán tường từ những khớp ngón tay của James.

“Đã bảo với anh là hấn ta có tiền bộ mà,” Anthony nói bằng giọng tỉnh khô, cụt lủn.

Nhưng trong sự dịch chuyển vô ý của anh, cánh cửa đột ngột bật mở, đủ rộng để Amy lách vào trong. Và cô chẳng cần đến một quả cầu thủy tinh bói toán để hình dung việc gì đang xảy ra.

Nhìn một cái vào Warren và James, cô liền hỏi ông chú. “Chú không làm anh áy đau chứ hả?”

“Trông anh ta có vẻ gì là đau đớn không, cô bé?” Anthony trả lời.

“Chúng ta chỉ đang... thảo luận một chút thôi.” James nói thêm vào, rút cuộc cũng buông ve áo của Warren mà anh vẫn giữ nãy giờ ra và bắt đầu phủi bụi nó, như thể đó là tất cả những gì anh đang làm. “Chẳng có gì đáng để cháu quan tâm đâu, cháu yêu. Đi ra đi nào và...”

“Đừng có làm như cháu là đứa trẻ con thế, chú James. Anh áy đã làm gì lúc nãy để mức chú muốn đập anh áy như tử vậy?”

“Anh ta bôi nhọ thanh thanh của vài người chúng ta quen biết. Anh ta đang chuẩn bị xin lỗi thôi mà, tuy nhiên, nếu như cháu quay trở lại với những điệu nhảy của mình, anh ta sẽ tiếp tục chuyện này.”

Amy không thèm nhúc nhích. Cô nhìn Warren và bạo gan đoán thử. “Anh đã nói với họ phải không?”

Có một nét đau đớn trong đôi mắt của cô xuyên thẳng vào lòng Warren. Không nghi ngờ gì nếu cô cảm thấy bị phản bội. Cô đang suy nghĩ theo hướng đó. Nỗi đau đớn được che giấu hâu như ngay lập tức, thay vào đó là một quyết tâm rõ ràng.

“Tốt thôi, vậy cũng chẳng hại gì.” Cô nói. “Họ cũng sẽ khám phá ra nhanh thôi ngay khi chúng ta tuyên bố đính hôn.”

“CÁI GÌ?” Cả hai ông chú đều la lên cùng một lúc.

“Anh quên không đề cập đến việc chúng ta sẽ kết hôn phải không Warren?” Cô hỏi với đôi mắt - mở - to - rât - ngây thơ.

“Chúng ta sẽ không cưới hỏi gì hết, Amy.” Warren rít lên, mặt anh tỏ vẻ sầm lại.

Cô quay qua James. “Chú đã thấy cháu phải kiên nhẫn chịu đựng cái gì chưa? Lần nào cũng bác bỏ cả. Nhưng anh ta vẫn sẽ quanh quẩn xung quanh.” Và rồi, quay sang Warren, “Anh đã nói những gì với họ? Suy đoán ngó ngàng gần đây nhất của anh về chuyện em có thai phải không?”

“CÁI GÌ?” Cả hai ông chú lại đồng thanh cùng lúc, trong khi mặt của Warren tỏ vẻ lại trong cau có.

“Đó là những điều anh ấy nghĩ.” Cô giải thích, vẫn bằng giọng ngây thơ vô tội. “Cháu tất nhiên là không có thai rồi, nhưng anh ấy quá đa nghi để tin lời của cháu. Mặt khác, anh ấy thích một lý do khác hơn sự thật đơn giản rằng cháu muốn anh ấy.” Trước vẻ mặt hoài nghi không thể tin nổi của cả ba mà cô vừa mới tạo ra bởi tuyên bố gây sốc của mình, cô nói, “Đó cũng không phải là điều anh ấy nói với các chú phải không? À, vậy hẳn anh ấy chỉ đơn giản thú nhận là cháu đã cố gắng quyết định rồi anh ấy”.

“Amy!” Anthony la lên.

Và từ James, “Nó không hài hước chút nào, cô bé chế t tiết ạ. Cháu nghĩ mình đang làm cái quỷ gì vậy, tuyên bố một điều sỗ ng sượng ngó ngàng thế này ư?”

Quả thật, cuối cùng thì Warren cũng phá lên cười. “Càng ngày càng thú vị không chê vào đâu được. Họ sẽ không tin cô chút nào như đã làm với tôi đâu. Vậy tốt hơn cô nên ra ngoài đi cô bé và để tôi lại với chút lợi thế nhỏ bé này.”

“Tôi yêu cậu anh đừng có gọi tôi như thế, anh chàng tôi tệ kia và tôi sẽ không đi đâu cả.”

Nhưng lời của cô bị lờ đi trong một chốc bởi Anthony đang muố n biế t. “Lợi thê ̀ gì hả?”

“Những khớp ngón tay rạn ấ y mà.”

“Hấ n ta tìm ra điể m lợi thê ̀ tồ t đó.” Anthony nói với ông anh.

“Cũng chẳng khác biệt cái quái gì đâu.” Là câu trả lời của James.

Amy quay trở lại vụ tranh cãi và nhấ n mạnh. “Sẽ không có cuộc ầu đả nào xảy ra cả, hoặc là thím George sẽ được nghe hế t mọi chuyện. Và cháu không nghĩ là thím sẽ còn đố i xử tồ t với chú sau cú đấ m quá khích dành cho anh trai của thím ấ y chỉ vì anh ấ y đã nói sự thật đâu. Tiệ n thể, thím Roslynn cũng sẽ được thông báo vì chú đã không làm gì để ẽ ngăn cản việc này, chú Tony ạ. Cháu e là bác Jason cũng sẽ...”

“Hai người đầ u cũng đủ rồ i, cô bé đáo đẽ.” Anthony nói, nhìn về thấ t vọng chán nản trên gương mặt anh trai. “Quả thật, chỉ một mình George cũng đủ rồ i. Cháu học được mánh khóe lồi kéo của Reggie từ lúc nào vậy?”

“Đó không phải là mánh khóe lồi kéo gì cả, mà là tồ i hậu thu. Bởi vì, các chú đang đe dọa đẽ n sức khỏe của người đàn ông mà cháu định kế t hôn.”

“Lạy Chúa lòng lành, cháu không nghiêm túc đấ y chứ?” Anthony nói, đột nhiên lo sợ.

Amy còn không có cơ hội để trả lời. Warren đã tuyên bố ẽ một lâ n nữa. “Tôi sẽ không cưới cô ta”, và với James, thậm chí còn nhấ n mạnh hơn. “Sẽ không có chuyện đó.”

“Anh ấ y sẽ làm điề u đó”, Amy sửa lại với niề m tin mãnh liệt và rồ i nói tiế p với một sự cảnh báo rõ ràng, “nhưng anh ấ y sẽ không

bị ép buộc, bị đe dọa phải làm thế. Cháu sẽ không lấy anh ấy trong trường hợp anh ấy bị thúc ép. Anh ấy biết như vậy, mặc dù điều đó cũng chẳng giảm bớt gánh nặng cho anh ấy là bao kể từ lúc anh ấy vẫn chưa thông suốt được việc chúng cháu có ý nghĩa với nhau như thế nào. Bây giờ cháu sẽ để mấy người lại với nhau, thưa các quý ông, nhưng tốt hơn hết là cháu không phải nhìn thấy vết thâm tím nào trên người anh ấy, chú James ạ”.

“Chúa phù hộ, Anderson.” Anthony nói ngay khi Amy hô i hả ra khỏi cửa. “Tôi thật sự rất thông cảm với anh.”

“Tôi thì không.” James gầm gừ. “Anh đã làm cái quái quỷ gì khiến con bé để mắt đến anh vậy?”

“Chẳng làm gì cả.”

“Anh sẽ không đời nào có được nó đâu, tên Mỹ khôn khiếp kia.”

“Tôi không muốn cô ta.”

“Anh là một kẻ nói dối chết giẫm.”

Warren sẵn sàng nổ tung một lát nữa. “Vậy để tôi tự giải quyết. Tôi sẽ không động đến cô ta. Và tôi sẽ tiếp tục buộc cô ta nản lòng thôi. Tôi chẳng thể làm gì hơn thế nữa.”

“Anh có thể biết quách ra khỏi nước Anh. Và con bé sẽ không được biết chuyện này.”

Cú đâm vào bụng Warren quá bất ngờ, nhanh và không hề báo trước. Nó đập mạnh vào bụng, có cảm giác như thể James đã moi một ít ruột của anh ra ngoài. Nó làm Warren gập đôi người, phải há miệng ra để thở.

Warren còn không nhận ra anh em nhà Malory đã rời khỏi.

Bên ngoài cửa phòng chơi bi a, Anthony huých tay ông anh. “Có vẻ như tên Mỹ to con và rắ n chắ c hơn Eden nhiề u. Thế ́ tại sao anh lại không giế ́ t quách hắ n ta bắ ng một cú đắ m như vậy nhi?”

“Bởi vì anh dễ kiểm soát Nick già hơn. Cũng đơn giản bởi một điề u này nữa. Vào khi á y, anh không biế ́ t là hắ n ta đang để mắ t đế ́ n cô cháu gái của mình.”

“À, vậy mới giải thích tại sao anh vợ của anh mới kém may mắ n đế ́ n vậy.”

“Hắ n thế ́ rô ́ i.” James trả lời trước khi cau mày trá m ngậm. “Anh vẫn phải nói rắ ng con bé đang lôi kéo theo đờ ng mình của chúng ta. Con bé không thực sự muố n gã cau có đó chứ? Chuyện này thật không thể chấ p nhận nổi. Mà lại còn thừa nhận nữa chứ, đặc biệt là với hắ n ta sao?”

“Hiểu anh định nói gì rô ́ i. Trong thời đạ i của chúng ta, phụ nữ luôn làm đàn ông phải suy đoán đế ́ n điên đầ u. Họ đầ u có phơi bày gan ruột ra để cho chúng ta biế ́ t họ đang toan tính cái gì chứ.”

“Và điề u đó còn kéo dài bao lâu cho đế ́ n khi chúng ta phải đầ u hàng vô điề u kiện?” James hỏi khô khan. “Họ sẽ không hé răng đầ u, tên ngố c ạ. Và cũng không giải thích đượ c Amy đang làm cái quái gì.”

“Con bé chắ c chắ n không thừa hưởng tính liề u lĩnh táo bạo á y ở ông già Eddie đầ u. Tô ́ i hậu thư hắ , thậm chí nó còn không thèm chóp mắ t. Và con bé tinh ranh á y định làm thế ́ thật đầ y.”

“Đừng có bậ n tâm.” James trả lời. “Liệu tên Mỹ có thành thật khi tuyên bố ́ như thế ́ không nhi?”

Anthony cười khúc khích. “Hắn ta có vẻ rất thật trong việc cố gắng chọc tức anh đây.”

“Em đang cố gắng làm thay đổi u đó rồi. Hắn sẽ không được vui sướng hơn những gì thường được nhận đâu.”

“Vậy chúng ta chỉ phải chờ xem thôi, không phải sao?”

Chương 24

Warren chơi bài với Clinton và hai quý ông người Anh suốt cả tối. Anh lầy lý do mình chẳng hiểu rõ luật chơi cho lắm, để làm cái cớ cho việc thua mất hai trăm bảng hơn cái thực tế anh thua là vì không chú ý vào trò chơi. Anh cố nghĩ mình đến đây tối nay để tìm một cô tình nhân. Nhưng ngay khi nhìn thấy Amy xuất hiện, anh đã chẳng thể chú ý đến bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Cô vẫn đang đứng ngoài kia nhảy nhót với hàng tá người hâm mộ. Và họ vẫn đang đòi được ở bên cô vào lúc này. Em gái anh đã nhún mạnh điếu đó. Anh chỉ có thể hy vọng rằng họ sẽ thu hút được sự chú ý của cô và khiến cô theo đuổi một mục tiêu mới.

“Không phải là n nữa chứ, anh chàng Mỹ?”, người đàn ông ngồi bên trái Warren phàn nàn và đó không phải là lần đầu tiên.

Warren nhìn xuống những quân bài đang bị vò nát trong lòng bàn tay mình, lần nữa. “Xin lỗi”, anh nói và lách người ra khỏi chiếc bàn. Rồi nói với người anh trai của mình, “Em sẽ quay về khách sạn.”

“Một quyết định khôn ngoan, nhất là với tâm trạng của cậu hiện giờ.”

“Này, đừng gây chuyện với em, Clinton”.

“Anh không định làm vậy. Chúng ta sẽ gặp lại nhau vào sáng mai.”

Họ đã lên kế hoạch đi thăm Georgina một lần nữa trước khi nhổ neo vào buổi sáng, nhất là khi cô vẫn chưa được phép xuống bến cảng để tiễn họ. Warren cũng được tính vào kế hoạch đó, tuy nhiên, bây giờ anh định cáo lỗi không tham gia. Bởi anh không nhổ neo và có thể thăm em gái mình sau. Thực tế, ngay khi cô có thể đi ra ngoài được, anh đã ghé qua và đưa cô cùng với Jacqueline ra ngoài. Thật là dễ chịu khi độc chiếm họ mà không phải lo lắng về sự gián đoạn của những người khác trong nhà của cô. Nhưng mặt khác sẽ không ngoan hơn khi tránh càng xa càng tốt khỏi quảng trường Berkeley.

Warren không bước đi trên chiếc thảm trong phòng khiêu vũ. Anh thậm chí còn cố gắng không xác định vị trí của Amy và đám người tán tỉnh mê muội của cô, nhưng có lẽ anh nên thử, chỉ để nhận ra rằng cô không có ở đó. Cô đang đợi anh trong đại sảnh, giấu mình đằng sau chậu cây dương xỉ.

Đường viền của chiếc váy xanh dài cùng tông với đôi giày mềm đã thu hút ánh mắt anh. Anh không định dừng lại. Cô thậm chí còn chẳng cho anh lựa chọn, cô nhảy ra trước mặt anh và chặn đường đi của anh.

“Em cho rằng vừa rồi anh đang cực kỳ giận giữ với em?” là câu hỏi mở đầu của cô.

Đôi với sự tự tin của Amy, thì giọng nói của cô lúc này thực sự nghe như có chút thận trọng. Nhưng nó cũng chẳng xoa dịu anh một tí nào.

“Cô có thể nói như vậy. Thực tế, sẽ là tuyệt vời nhất nếu tôi chẳng bao giờ phải gặp lại cô lần nữa.”

Vì một lý do không thể giải thích được, câu trả lời đó đã loại bỏ ánh nhìn cảnh giác và đặt lại trong đôi mắt xanh thẫm ấy cái nhìn lấp lánh tinh quái. “Ồ, anh chàng yêu quý, lời của anh nghe có vẻ tàn

nhân làm sao. Tốt thôi, miễn là chúng ta còn giữ những cảm xúc mạnh mẽ này, anh cũng có thể biết rằng em vẫn cảm thấy bất mãn với anh. Anh thực sự không cần phải nói với họ về chuyện của chúng mình, Warren.”

“Không phải là chúng ta, chỉ có cô thôi.”

“Như nhau cả”, cô sung sướng nói. “Em hy vọng anh biết em sẽ không nghe cái kết bây giờ.”

“Tốt. Có lẽ họ có thể làm cô hiểu ra. Chúa biết cô chẳng chịu nghe tôi.”

“Họ sẽ nhân mạnh rằng anh không thích hợp, nhưng đó là điều mà chúng ta vốn đã biết rồi, đúng không?”

“Tôi biết điều đó còn cô thì lờ nó đi.”

“Tất nhiên. Ý thức chẳng có nghĩa gì với những cảm giác mà anh khuấy động.”

“Chúa ơi, đừng có bắt đầu lên nữa chứ.”

Anh bước vòng sang một bên chỗ cô đang đứng. Còn cô thì cố gắng đuổi theo anh cho đến khi chặn đường anh lên nữa.

“Em chưa nói xong, Warren.”

“Tôi thì rồi.”

“Anh có nhận thức được anh đã cho họ cơ hội để tranh luận với cha em về quyết định của ông?”

“Ý cô là đã có một vài sự kiện tốt đẹp thực sự xảy ra tôi nay?”, anh đáp lại.

“Đừng có vẻ hy vọng quá như vậy. Nó chỉ đơn thuần là chúng ta sẽ phải trở n đi”.

“Đừng nín thở, Amy. Nhưng nói cho tôi biết, làm thế nào để gửi cô về vùng nông thôn? Tôi tưởng đó là điều quan tâm chính của cô.”

Cuối cùng trông cô cũng không tự tin lắm. “Đó vẫn là một khả năng, nhưng anh không cần phải lo lắng về điều đó. Em sẽ quay lại ngay lập tức.”

“Để bị gửi đi lần nữa?”

“Tương tự như thế, nhưng em vẫn sẽ quay lại.”

“Hãy hy vọng rằng tôi đã nhổ neo vào lần thứ ba.”

Cô lắc đầu với anh với vẻ hơi chán nản. “Em biết anh đang cố làm cho em tức giận và em nhắc nhở anh rằng, nó đang hiệu quả một cách đáng khâm phục. Nhưng thật tiếc cho anh, em sẽ tha thứ cho anh vào sáng mai.”

“Tôi sẽ không đáp lại đặc ân đó.”

“Chắc chắn anh sẽ phải làm thôi.”

Anh cuối cùng phải thở dài trong bực bội, “Khi nào cô mới hiểu ra, Amy? Cô nên chột ng lại tôi chứ không phải động viên tôi”.

“Cho em xem văn bản viết về điều đó đi.”

“Cô hoàn toàn không biết rằng hành vi của mình là rất đáng xấu hổ sao?”

“Em cũng cho là như vậy, nhưng em không hề liên hệ như thế này với bất kỳ ai trừ anh. Em chưa từng nói với anh điều đó ư?”

Cô đã nói, nhưng anh vẫn không tin điê`u đó. Và nê`u cô không phải là đang có mang...

“Cô hy vọng đặt bẫy tôi với một đứa trẻ bên hông, phải không? Đó là lý do tại sao cô quyê`t tâm vào đưọc giường của tôi.”

Trời, anh tâ`n công quá nhanh. “Tại sao lại phải có một động cơ ẩn giấ`u bên dưới cơ chứ? Anh phải biê`t bản thân anh đáng khát khao đê`n thê` nào. Tại sao em không thê` muô`n anh cho bản thân em?”

“Tôi không hê` đáng khát khao tí nào”, và anh đã dành ra nhiê`u năm trời để tạo ra vẻ ngoài như vậy.

“A, nhưng em sẽ sửa chữa tâ`t cả mọi thứ. Anh sẽ trở thành người đưọc yêu mê`n, quyê`n rũ như Drew, kiên nhẫn như Thomas. Không có nhiê`u thứ chúng ta có thể làm với cái tính khí nóng nảy của anh, trừ khi bảo đảm rằ`ng nó sẽ chẳng có lý do gì để mà xuấ`t hiện. Vì vậy, anh thấ`y đấ`y, anh có thể tiế`p tục thô` lỗ như hiện tại và nó sẽ chẳng tạo nên điê`u gì khác biệt. Đó là con người anh sẽ trở thành khi chúng ta kê`t hôn và em mong chờ điê`u đó.”

Warren kinh sợ trước sự tự tin của cô. Anh phải tô`ng khứ cảm giấ`c rằ`ng cô có một phép màu nào đó để thực hiện điê`u kỳ diệu này.

“Chẳng ai có thể lạc quan như thê`, Amy.”

“Nê`u anh có thể nhìn thấ`y mặt tô`t của con người như em, anh sẽ không nghi ngờ vê` điê`u đó.”

Cô bước sang một bên và để anh qua. Warren không thử nói thêm một lời nào lâ`n này. Cô luôn luôn xoay xử để chiế`m thê` thượng phong.

Nhưng khi anh mới đi được vài bước thì cô gọi to, “Em tham gia buổi tối này chỉ bởi vì em biết anh sẽ ở đây. Đừng vắng mặt quá lâu lâu nữa, hoặc bây giờ khi anh ở Albany có một mình, em sẽ đến chỗ anh đây”.

Cái ý nghĩ đó làm anh khiếp sợ. Amy, với một cái giường trong tầm tay? Anh sẽ phải tìm cách đổi khách sạn ngay sáng mai.

“Chúng ta có thể đi rồi, chú James”, Amy nói vậy khi cô quay lại chỗ James tại bàn ăn.

“Ồn Chúa”, James đáp lại, chỉ nghĩ đến điều đó và thêm vào, “Sao rời đi sớm thế?”.

“Vì Warren đã đi rồi.”

James đảo mắt và rời đi để lấy áo choàng. Anh sẽ phải nói chuyện với con quỷ nhỏ này và trên đường về nhà là thời gian thích hợp để nói chuyện. Anh không định để con bé này kích động anh như lâu trước nữa, đến nỗi anh không thể xen vào một lời nào. Anh không thể tưởng tượng được con bé này lấy đâu ra cái tính liều lĩnh như thế.

Những đứa con của Eddie luôn cư xử gương mẫu, trời ơi, anh tự hỏi có phải là do ảnh hưởng gần đây của Jeremy đã làm biến mất sự thẳng thắn và tỉ mỉ của Amy. Hiển nhiên rồi, chắc chắn là thế. Hai đứa chúng nó đã lêu lổng thường xuyên và những mưu mẹo đó với thành tích bất hảo của thằng quý đã ảnh hưởng đến con bé nhạy cảm này.

James vẫn giữ quan điểm đó khi xe ngựa đến và khoảnh khắc cánh cửa đóng lại đằng sau họ, anh nói với Amy, “Jeremy sẽ phải trả lời cho chuyện này, hãy xem nếu thằng bé đó không trả lời”.

Amy, tất nhiên, chẳng hiểu ông chú của mình đang nói về cái gì cả. “Vì cái gì?”

“Sự phô trương liên lĩnh khó coi mà cháu đã thể hiện với chúng ta hôm nay.”

“Câu ấy thì có liên quan gì đến chuyện này?”

“Hiển nhiên rằng cháu đã học từ nó.”

Cô âu yếu mím cười với chú mình. “Vô lý. Cháu luôn có khuynh hướng nói ra mọi thứ trong đầu. Cháu chỉ luôn kiềm chế cho đến tận bây giờ.”

“Cháu nên tiếp tục kìm lại.”

“Thông thường cháu sẽ làm thế, nhưng trường hợp của Warren thì cần sự thẳng thắn.”

“Chẳng có tình huống nào với cái cục đất chưa được khai hóa đó cả. Cháu đang ra vẻ thừa nhận mọi chuyện chỉ để bảo vệ hắ n, vì một vài lý do ngu ngốc nào đó như là cảm thấy tiếc cho hắ n. Cứ tiếp tục đi. Ta hoàn toàn thông cảm. Đừng có bao giờ nhắc đến chuyện này lần nữa.”

“Cháu không thể làm thế, chú James.”

“Tất nhiên cháu có thể. Thử đi”, anh nói, có chút tuyệt vọng.

Amy lắc đầu. “Cháu không biết tại sao chú lại tỏ ra khó khăn trong việc chấp nhận chuyện này như thế. Chú không phải sống với anh ấy mà.”

“Và cháu cũng không”, James nhún mạnh. “Ta chẳng thể nghĩ ra người đàn ông độc thân nào không thích hợp hơn hắ n...”

“Anh ấy khá là thích hợp”, cô chen vào. “Chú chỉ không thích anh ấy.”

“Điều đó thì không cần phải nói, nhưng nó chẳng liên quan gì đến chuyện này cả.” Và đã đến lúc cho những thực tế đơn giản. “Hơn nữa, hã n không muốn cháu, cháu gái thân yêu của ta. Cháu đã nghe hã n nói rõ i đây.”

“Cháu tình cờ biết rằng điều đó không đúng.”

James ngò i nhưn về phía trước, cơ thể của anh căng ra, dù thủ phạm không hiện diện. “Làm thế quái nào cháu lại biết điều đó?” Anh hỏi.

Amy phớt lờ dấu hiệu của trận chiến. “Đừng để ý làm sao cháu biết. Vấn đề là, anh ấy không muốn. Nhưng cháu sẽ làm tất cả mọi thứ trong khả năng của mình để làm anh ấy đổi ý và muốn cưới cháu. Nếu cháu thất bại, sẽ không phải vì sự can thiệp của chú. Nếu cháu thất bại, thì sẽ vì anh ấy không muốn cháu. Đó là thứ duy nhất cháu chấp nhận. Còn nếu không cháu sẽ không bao giờ từ bỏ, kể cả nếu cháu phải chạy theo anh ấy về Mỹ. Vì thế đừng thử ngăn cản cháu, chú James. Nó sẽ chẳng tạo nên kết quả tốt đẹp nào đâu.”

Bị cản trở như thế chẳng phù hợp với bản tính của James chút nào. Mặc kệ con bé có làm thế hay không. Vì anh đơn giản sẽ giết cái tên bất lịch sự đó. Nhưng George sẽ không thích thế. Cô sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho anh. Chết tiệt thật.

“Cha cháu sẽ không bao giờ cho phép hã n, cô bé thân yêu, cháu có thể nhờ vào điều đó.”

“Sau khi cháu nói chuyện với cha, cháu chắc chắn ông sẽ không cho phép.”

“Vậy cháu sẽ phải quên hẳn đi.”

“Không”, cô kiên quyết nói. “Thật không may, nhưng có gì đó để cho cháu mong chờ.”

“Bỏ đi, Amy, chẳng đó quá già so với cháu. Khi cháu bằng tuổi hẳn ta bây giờ, hẳn sẽ bị lão đảo với cây gậy và một cái lưng còng.”

Cô phá lên cười thích thú. “Bình tĩnh lại nào, chú, anh ấy chỉ hơn cháu mười tám tuổi. Mười tám năm sau, chú có muốn lão đảo như thế không?”

Vì James đang ở trong thời kỳ sung sức nhất, anh chắc chắn không muốn thế. Thực tế, mười tám năm sau, Jack sẽ bắt đầu thu hút đàn ông và anh hoàn toàn mong chờ được đánh bất kỳ tên nào trong số chúng.

“Được rồi, vậy thì hẳn sẽ không lão đảo, nhưng mà...”

“Đừng lái nhái mãi về sự cách biệt tuổi tác, được không chú? Cháu đã nghe đủ về nó từ Warren rồi.”

“Vậy sao cháu không chịu lắng nghe người lớn?”

Cô ném cho ông chú của mình một cái nhìn chán ghét khi tiếp nhận câu nói đó. James phẫn nộ nào tự hào về bản thân. Nhưng cô nhanh chóng bắt nạt nó.

“Tuổi tác chỉ là thứ yếu và đó là điều chẳng thể sửa đổi được. Cháu thích tập trung vào những thiếu sót của Warren, những thứ có thể sửa chữa được cơ.”

“Cháu nhận ra những thiếu sót của hẳn?”

“Cháu đâu có mù.”

“Vậy cháu nhìn thấy cái quỷ gì trong người đàn ông đó?”

“Hạnh phúc trong tương lai của cháu”, cô nói một cách đơn giản.

“Cháu tìm ở đâu ra quả cầu tiên tri đó vậy?”

Amy cười. “Chú có biết rằng Warren cũng nói điều tương tự như thế không?”

“Trời ơi, đừng bao giờ nói thế. Ta không bao giờ nghĩ giống cục đất chết tiệt đó.”

“Anh ấy nói giống hết như thế, cháu chắc đấy.”

Mắt James nheo lại một cách đáng ngờ. Có phải con bé vừa áp đảo người lớn? Tốt thôi, rốt cuộc thì con bé cũng là một người nhà Malory. Dựa vào cách con bé nhanh chóng lấy lại phong độ. Anh gằn như thấy tương lai cho cái tên Mỹ đáng ghét kia - đừng hòng anh làm thế.

“Tốt thôi, cô bé thân yêu, nhưng cháu thực sự không muốn bàn cái âm mưu đó với ta, phải không?”

Cô nhìn với ánh mắt thất kinh. “Lạy chúa. Chú vừa nghiền nát xương cháu chỉ trong vài giây.”

“Chắc vậy.”

Amy vứt bỏ mọi sự giả vờ để nói một cách lạnh lùng, “Cháu đã quyết định, cháu sẽ chống lại bất kỳ người nào trong gia đình phản đối”.

James phản đối trong thâm tâm. Chuyện này thực sự không tốt chút nào.

“Amy, thật ra...”

“Chú James, sẽ chẳng tốt tí nào nếu chúng ta cứ tiếp tục bàn luận về chuyện này. Kể từ lần đầu tiên cháu gặp anh em nhà Anderson sáu tháng trước, cháu đã biết Warren là người đàn ông dành cho cháu. Đó không phải sự bốc đồng. Một người Anh có lẽ sẽ thích hợp hơn, tất nhiên, nhưng điều này chẳng đáng gì để lựa chọn cả, tất cả đều liên quan đến cảm xúc. Cháu tin rằng mình đã phải lòng Warren.”

“Không kiên p”, đó là tất cả những gì James nói.

“Cháu cũng thấy thế. Đó là những gì anh ấy bắt cháu phải chịu mỗi khi anh ấy ở quanh.”

“Ta sẽ không nói ta rất tiếc đâu”, James càu nhàu.

“Cháu không nghĩ là chú sẽ làm vậy đâu.” Và cô tặng anh một nụ cười toe toét. “Nhưng hăng hái lên, chú, cháu bắt anh ấy phải chịu đựng những gì còn tồi tệ hơn rất, rất nhiều.”

Chương 25

“Amy và Warren á?”, Georgina ngờ vực hỏi.

“Em đã nghe rõ ngay từ đầu rồi đấy thôi”, chông cô cắt ngang khi anh tiếp tục đi đi lại lại trên sàn gỗ trong phòng ngủ của họ.

“Nhưng Amy và Warren...?”

“Chính xác và em phải biết là, George, anh sẽ giết anh ta nếu anh ta còn nhìn con bé theo cái kiểu đó một lần nữa”, James cam đoan.

“Không, anh không được làm thế và để em nói cho rõ nhé, con bé muốn anh áy chứ có phải ngược lại đâu.”

“Chẳng phải anh đã nói rõ rồi sao? Hay là em thích anh trình bày bằng biểu đồ?”

“Bây giờ thì đừng có dùng giọng lưỡi nhà Malory với em, James Malory. Anh có biết tin này đố với em thực sự là quá sốc không hả?”

“Em nghĩ anh không sốc lắm chứ?”

“Nhưng anh đã có thời gian tiêu hóa nó rồi còn gì.”

“Chẳng đủ thời gian để thích ứng với tình trạng tiến thoái lưỡng nan này đâu. Anh biết nói cái quái quỷ gì với anh trai em bây giờ?”

“Vấn đề là gì vậy?”

Anh ném cho cô một ánh mắt âm thầm có phần thận trọng, “Đó là việc con bé đang sống với ai? Cha nó đấy à? Em có hiểu không?”.

Cô trả đũa một cách khôi hài, “Em chẳng thấy có gì liên quan ở đây cả. Anh đã nói rằng con bé sẽ không quan tâm đến việc nó có được sự cho phép hay không kia mà. Mặc dù, điều này không có vẻ giống như vừa mới xảy ra và cả hai chúng ta có thể hy vọng rằng đó chỉ là sự thích thú nhất thời thôi. Kể từ lần đầu tiên con bé gặp anh ấy, không hiểu sao nó cứ dụ em nói chuyện về anh ấy”.

“Và em đã góp phần vào việc này hả?”

“Em thực sự vô tội, em thề đấy. Em thật sự không hề có ý đồ, James. Và điều này thực sự không thể tin nổi. Cô gái bé bỏng, Amy, đang quyết liệt theo đuổi Warren ư?”

“Em không cần phải nói chuyện đấy bằng cái từ hoa mỹ thế đâu. Con bé chết tiệt đó rõ ràng đang cố gắng quyến rũ đàn ông. Nó đã thừa nhận rồi và theo như lời anh trai em thì nó tự ném mình vào anh ta mỗi khi anh ta đến thăm em.”

“Thế tại sao anh lại giận dữ với Warren nếu anh ấy chỉ là kẻ ngoài cuộc vô tội?”

“Bởi vì anh không tin anh ta lại không làm gì để thu hút con bé. Con nhỏ chết tiệt quá tự tin vào thành công của việc nó đang làm.”

“Đó có thể là do tính lạc quan của tuổi trẻ.”

“Anh cũng muốn nghĩ vậy nhưng không được.”

“Anh nói vậy nghĩa là con bé sẽ... họ sẽ... rằng nó thực sự trở thành...”

“Ôi vì Chúa, George, đừng có nhai đi nhai lại điều đó suốt như thế”, anh cắt ngang một cách thiêu kiên nhẫn.

“Anh nghĩ rằng con bé sẽ kết thúc bằng việc lên giường với anh ấy hả?”

“Đúng vậy. Và cái anh muốn biết là liệu anh ta có cưới nó không nếu anh ta có được sự trong trắng của nó?”

“Với Warren, em không nghĩ đó là vấn đề so với việc cảm ghét hôn nhân như anh ấy đâu.”

“À, tôi thiếu thì cũng biết được điều đó.”

Georgina thở hắt ra: “Em bị sốc, James ạ, nếu điều đó xảy ra, tất nhiên anh ấy sẽ cưới cô bé. Chính em sẽ buộc anh ấy làm điều đó nếu gia đình anh không làm”.

“Con bé không muốn cưới hẳn nếu hẳn bị ép buộc.”

“Vì sao lại không chứ? Đó là cách em có được anh và em hoàn toàn hài lòng với sự thỏa thuận lúc ấy.”

“Tốt, nhưng con bé không muốn có anh ta theo cách đó đâu. Tạ ơn Chúa!” Anh ngừng bước và đột nhiên toét miệng cười: “Vì thế điều này có thể giải quyết rồi. Chúng ta sẽ đến thẳng chỗ anh ta và ép buộc anh ta hộ nó”.

Georgina giận dữ nhìn anh: “Khi mà anh ấy chưa hề làm gì ư?”.

James nhún vai: “Điều đó đảm bảo rằng kiểu gì anh ta cũng phải thỏa hiệp với con bé theo cách nào đấy. Chúng ta thả con săn sắt bắt con cá rô”.

“Ôi, không, anh không được làm thế. Anh không thể đập anh trai em một lần nữa.”

“Chỉ một chút xíu thôi mà, George.” Anh cố gắng phỉnh phờ cô, “Anh ta sẽ vẫn sống sót ngon lành”.

“Đúng và anh muốn đưa cổ mình vào thòng lọng một lần nữa hả? Quên đi đâu đó đi, James.”

“Em không nghĩ đó là một phần thưởng xứng đáng sao?”

“Khi mà anh không hy vọng đi đâu đó sẽ dẫn đến kết hôn, không, em không nghĩ thế. Em nghĩ anh nên tin rằng Warren sẽ kháng cự lại được Amy và con bé sẽ phải từ bỏ ý định.”

“Không bao giờ. Con bé đã có kế hoạch theo anh ta về nhà nếu bắt buộc phải làm thế.”

“Chạy trốn ư? Không thể thế được. Nếu em nói chuyện với cô bé liệu có ích gì không? Em biết Warren rõ lắm mà.”

“Tất nhiên rồi, nhưng khi nghe con bé ấy nói, chẳng có gì tốt đẹp hết.”

“Nếu thím bắt đầu với cháu thì cũng chẳng có gì hay ho với thím đâu, thím George.” Amy nói trong buổi uống trà chiều hôm sau. Georgina dựa lưng vào cái ghế sofa mà James đã để cô lại một mình với nhiệm vụ chẳng lấy gì làm vui vẻ này. Cô đã nhìn Amy ít nhất là bốn lần trong ngày hôm nay nhưng không hề có một biểu hiện nào để cô có thể nhận ra được ý định của Amy, thật là bối rối khi nghe con bé nói: “Thím muốn tâm sự gì với cháu à?”.

“Cháu đang đọc suy nghĩ thím đấy à?”

Amy cười: “Đọc suy nghĩ ấy à? Nhờ quả cầu tiên tri? Hay chiếc đĩa thần? Chẳng lẽ cháu đã trở thành một bà phù thủy rồi sao?”.

“Thím xin lỗi.”

“Không cần phải suy nghĩ mới biết thím đang nghĩ gì khi thím cứ liên tục nhìn cháu với ánh mắt kỳ cục như vậy suốt cả sáng nay, đây là cháu còn chưa đến cập đến vài sự lo lắng rất buồn cười đây. Giờ thì, khi mà cháu không mọc thêm hai đầu sau đêm qua, thì điều này chắc chắn là do chú James đã nói gì đó với thím. Đó có phải là nguyên nhân không?”

“Xin lỗi Amy.” Georgina hơi đỏ mặt nói: “Thím không nhận ra là thím đã nhìn cháu một cách kỳ cục thế”.

“Ồ, không sao đâu thím, mặc dù anh Boyd nghĩ thím có hơi khác thường khi thím hôn mũi anh ấy và nói: “Ngày mai em sẽ gặp anh”.

“Thím không nói thế”, Georgina há hốc miệng: “Đúng không nhỉ?”.

“Điều thực sự thú vị là anh ấy đã cố nhắc thím ba lần rằng ngày mai anh ấy sẽ lên đèn trên tàu rồi, nhưng thím đơn giản là không chú ý đến điều đó. Anh ấy đã rời đi và làm băm rằng thời tiết đôi khi khiến con người ta trở nên ngớ ngẩn.”

“Ồi, thôi”, Georgina không thể ngừng cười: “Cháu đang bịa ra chuyện đó đây hả?”

“Thực tế thì may mắn là Warren không có ở đây để nghe anh Bold nói thế, nếu không Warren sẽ lại bắt đầu lo lắng về điều này theo cách hiệu tiêu cực của anh ấy và sẽ bắt tất cả tàu của họ quay trở lại để xem đó có phải là do thời tiết hay thủ phạm thực sự là chòng thím.”

Georgina thực sự không thấy thú vị nữa: “Đó có phải là cách cháu muốn nói với thím rằng cháu hiểu rõ Warren không kém gì thím ấy à?”.

“Không phải thế, nhưng có thể đoán trước là anh ấy cực kỳ dễ thương khi quan tâm đến thím. Thím có nhớ các anh của mình không?”

Bây giờ hai trong số ba con tàu của họ đã ra khơi.

“Tất nhiên, nhưng thím hy vọng họ sẽ sớm trở lại sau vài tháng nữa để quản lý chi nhánh ở London.”

“Thím không thể khuyên họ xem xét lại và thuê một người Anh sao?”

“Không.”

“Ây dà, anh Warren sẽ chấp nhận ý kiến này chỉ để anh ấy dong buồm một mình.”

“Anh ấy không phải là người không thể chịu đựng được nếu cứ phải ở trên đất liền đâu.”

“Rất vui khi nghe điều đó nhưng cháu đang đề cập đến việc anh ấy muốn thoát khỏi cháu cơ, không phải là quay lại biển.”

Georgina trở nên thận trọng: “Amy, thím không muốn nhìn thấy cháu bị tổn thương”.

“Thím sẽ không phải thấy điều đó đâu. Câu chuyện lãng mạn của cháu rồi cũng sẽ có kết thúc đẹp như của thím thôi mà.”

“Với việc chôn thím và anh thím ở hai bên chiến tuyến thì kết thúc đẹp của thím không hẳn chỉ là một cái giường trải đầy hoa hồng đâu.”

“Ừm, hoa hồng nào chẳng có gai”, Amy toét miệng cười: “Cháu thì thích hoa thủy tiên hơn”.

“Cái mà cháu có sẽ chỉ là hoa mồm chó thôi.” Georgina không hề có ý định khiến Amy cười, mặc dù cô phải chờ vài phút mới có thể tiếp tục sau khi cô bé đã ngừng cười. “Thím thực sự nghiêm túc đấy.”

“Cháu biết mà.” Amy vẫn tiếp tục cười. “Nhưng thím biết không, đối với cháu thì anh ấy sẽ trở thành một con mèo hay cháu có nên nói theo cách khác là một cây liễu không nhỉ?”

Georgina tròn mắt, “Thím đang nói đến hạnh phúc gia đình đấy”.

“Cháu chỉ đang cố an ủi mình thôi mà, thím George, thím không nên lo lắng về điều đó đâu. Anh trai thím là một người đàn ông trưởng thành. Anh ấy có thể tự chăm sóc mình.”

“Cháu biết rõ cháu mới là người làm cho thím lo lắng. Amy, cô bé ngoan, thím biết anh trai thím. Anh ấy sẽ không cưới cháu đâu.”

“Kể cả khi anh ấy yêu cháu.”

“À, thế thì không, đó lại là một điều khác, nhưng...”

“Đừng nói rằng nó sẽ không xảy ra, thím George.” Amy cắt ngang. “Cháu có một quả cầu tiên tri nói rằng bất cứ việc gì cũng có thể xảy ra. Và việc anh Warren sẽ chấp nhận cháu cũng thế.”

“Cháu chỉ đúng một nửa thôi. Kết thúc sẽ chỉ có mình cháu đau khổ thôi.”

Amy tặc lưỡi: “Thật là một tương lai thảm khốc. Cháu cho rằng cháu thật may mắn khi lắng nghe tiếng gọi trái tim chứ không phải theo những lời khuyên mặc dù có thể chúng đúng”.

“Cháu đang đề nghị thím nên giữ lại những ý kiến cho mình đó hả?”, Georgina nói một cách khó nhọc.

“Không.” Amy nhanh chóng trấn an cô. “Tuy nhiên cháu muốn chỉ ra rằng cháu đã đủ lớn để tự quyết định. Đây là cuộc sống của cháu, cái chúng ta đang nói đến này giờ là tương lai của cháu. Và nếu cháu không làm mọi thứ có thể để có được người đàn ông mà cháu muốn chia sẻ cuộc sống này thì chẳng phải là lỗi của ai cả mà chỉ là lỗi của mình cháu thôi. Bây giờ, cháu cũng thích có được sự tán tỉnh giống như những cô gái khác lắm chứ, cũng muốn được anh ấy theo đuổi, chiều chuộng, nhưng cả thím và cháu đều biết đó là điều không tương đối với anh trai thím. Vì thế, cháu làm theo cách của cháu và nếu điều đó không có tác dụng, thực sự không có thì ít nhất là cháu cũng đã thử làm.”

“Thật là môm mếp”, Georgina nói thận trọng.

Amy toét miệng cười: “Thật là đáng thương phải không ạ?”.

“Con bé xảo quyệt”, Georgina toét miệng cười lại. “Thím thật chẳng bao giờ biết lúc nào thì cháu nghiêm chỉnh lúc nào thì không nữa.”

“Anh thím cũng thế. Anh ấy lúc nào cũng có giọng điệu như vậy, cháu đảm bảo với thím đấy.”

“Được rồi, bây giờ trả lời thím. Sao đến giờ mà cháu vẫn không từ bỏ anh ấy? Thím biết là anh ấy đã hơn một lần từ chối cháu rồi cơ mà.”

Amy phẩy tay khinh khinh. “Chẳng có nghĩa lý gì cả.”

“Điều gì khiến cháu nghĩ vậy?”

“Cái cách mà anh ấy hôn cháu.”

“Hôn cháu?” Georgina giật nảy mình rồi bật dậy. “Không phải là một nụ hôn thật sự đấy chứ?”

“Một trăm phần trăm là thật.”

“Sao cơ, không phải là đùa chứ?”

“Anh ấy không kiêu mạn chút nào.”

“Tên phóng đãng.”

“Cháu đã quyết định rồi anh ấy.”

“Tên đê tiện. Anh ấy đã làm tổn thương cháu hả, Amy?”

“Nếu u tím muốn nói đến sự điều luyện khi hôn.”

“Điều này quyết định tất cả. Anh ấy sẽ phải cưới cháu.”
Georgina nói dứt khoát.

Amy nảy người tới trước. “Đợi đã, cháu không có ý định nói về sự điều luyện, đơn thuần chỉ là một tình huống mà cả hai người bọn cháu nhận ra mình đã vướng vào một trường hợp có thể trở thành những lời đàm tiếu ấu y mà, tất cả những gì cháu làm chỉ có thể thôi.”

“Đừng có biện hộ cho anh ấy”, Georgina cảnh cáo, cô cố nén sự giận dữ.

“Không đâu”, Amy nghĩ lại rồi nói. “Tôi thiếu thì không cho đến khi chúng cháu kết hôn. Sau đó, tất nhiên, cháu sẽ làm thế nếu cần thiết. Nhưng thôi bỏ qua điểm này đi. Sẽ không có một đám cưới ép buộc nào ở đây cả. Không phải chú James định làm điều đó đấy chứ ạ?”

“Anh ấy có đề cập đến nó nhưng nó sẽ chẳng tạo ra sự khác biệt nào nếu anh thích đã...”

“Anh ấy chưa. Nhưng khi anh ấy làm điều đó thì anh ấy sẽ... thích có thể tin tưởng vào điều đó... đó là việc giữa cháu và anh ấy. Thích George, cháu phải được câu hôn hoặc là cháu sẽ không nói 'đồng ý' đâu. Đơn giản vậy thôi.”

“Chẳng có gì đơn giản cả, nhất là khi liên quan đến anh thích. Ôi, Amy, cháu thật sự không biết mình đang làm gì đâu”, Georgina thở dài. “Anh ấy quá cứng nhắc, một người đàn ông đau khổ. Anh ấy sẽ không bao giờ làm cháu hạnh phúc đâu.”

Amy mỉm cười. “Cho đến bây giờ, thích George, thích đang nghĩ về anh ấy như từ trước tới nay, nhưng anh ấy sẽ khác khi có cháu.”

“Thật sao?”

“Tất nhiên rồi. Cháu có ý định sẽ biến anh ấy thành người đàn ông hạnh phúc nhất. Cháu sẽ mang tiếng cười trở lại cuộc sống của anh ấy. Thích không muốn điều đó sao thích George?”

Câu hỏi khiến Georgina chơi vơi và làm cho cô phải cân nhắc lại lập trường của mình. Nó cũng nhắc cô nhớ đến câu chuyện giữa cô với Reggie vào hôm Jacqueline mới chào đời. Khi đó cô đã quyết định rằng cái Warren cần là một gia đình cho riêng anh ấy để lo lắng. Sự lạc quan của Amy đột nhiên trở nên hấp dẫn. Nếu một người nào đó có thể làm được điều gì đó diệu kỳ đối với Warren thì đó chỉ có thể là một cô gái xinh đẹp, hoạt bát, tinh nghịch một cách quyết rũ - người mà trái tim cô ấy sẽ cho Warren thú tình yêu anh ấy cần. James chắc chắn sẽ can thiệp vào chuyện này, nhưng vợ anh vừa quyết định là sẽ đứng sang một bên.

Chương 26

“Di chuyển những cái chân đi. Đừng có đứng như thể đợi bị đá m vỡ mũi thế.” Warren ước chừng nhảy ra khỏi tầm với của Anthony. “Tốt hơn rồi đây, ông già, nhưng anh phải thấy những cái như thế này.”

Anthony nhanh chóng di chuyển về bên trái. Warren lúng túng di chuyển theo và vẫn theo cái đà nhận một quả thụi như trời giáng. Anthony nhanh chóng nháy mắt khi cú đánh nhắm vào mũi Warren trúng thẳng vào đầu. Không làm vỡ cái gì, nhưng chết tiệt là cũng gằn như thế. Và đó không phải cú đá m đầu tiên Anthony đã giáng cho anh một cách không cần thiết, nhưng toàn với sự chính xác chết người. Warren đã nhận đủ rồi.

“Nếu anh không thể bỏ những định kiến cá nhân của mình ra khỏi bài học, Malory, anh có thể dừng lại ngay bây giờ được rồi đây. Tôi nên biết hôm nay anh có những mục đích khác ẩn dưới những gì anh thể hiện ra bên ngoài.”

“Những người đàn ông học từ kinh nghiệm của chính anh ta, anh không biết hả?”, Anthony trả lời với vẻ vô tội.

“Người đàn ông cũng học bằng cách bắt chước, ghi nhớ và một lượng ít hơn những vết thương cần phải mang.”

“Ồ, được thôi”, Anthony cầu nhàu. “Tôi nghĩ mình có thể nhường cái phần vui vẻ cho anh trai tôi. Quay lại bài căn bản nào,

Anderson.”

Warren nắ m cẩn thận những quả đắ m của mình lại lâ n nữa, nhưng ít nhắ t cái tên Malory này cũng nói rắ t thuyế t phục. Bài học vẫn đượ duy trì ở mức cao độ, nhưng đã quay trở lại với giảng dạy, hơn là trình diễn.

Khi Warren cuố i cùng cũng có thể chạm tay vào khăn tá m của mình, anh đã hoàn toàn lĩnh hội. Anh có kế hoạch tìm một khách sạn mới vào chiề u nay, nhưng lại quyế t định chuyện này có thể hoãn đế n hôm khác. Những gì anh câ n bây giờ là một chiế c giường và một phòng tá m, anh không thêm quan tâm đế n những tiện nghi khác. Anh cũng cóc câ n cuộc nói chuyện vui vẻ với Anthony, mặc dù cách mở đầ u của anh ta hế t sức trong sáng.

“Khi nào văn phòng mới có thể hoạt động đượ?”

“Những thợ sơn sẽ hoàn thành công việc vào ngày mai.”

“Tôi biế t một người có thể trở thành giám đố c tuyệt vời”, Anthony tình nguyện giúp đỡ.

“Để tôi có thể rời đây sớm hơn hả?” Warren đoán hoàn toàn chính xác. “Xin lỗi nhé, nhưng Clinton phút cuố i cùng đã quyế t định ít nhắ t chúng tôi sẽ bắt đầ u với một người Mỹ, vậy nên tôi sẽ đóng chố t ở đây cho tới khi có một người quay lại.”

“Nghĩa là anh sẽ tự mình khai trương văn phòng sớm chừng nào có thể hả?”

“Ý tưởng hay đắ y.”

“Chắ ng hiểu sao tôi không thể vẽ nên viễn cảnh anh ngồ i sau cái bàn bừa bộn những đon hàng và cái gì tương tự. Với một quyển nhật ký hàng hải ở ngay giữa bàn, phải, nhưng đó chưa phải tá t cả những

món đồ ` rác rưởi liên quan đế `n công việc kinh doanh đâu nhỉ?
Nhưng tôi sẽ tưởng tượng được trước khi anh kế `t thúc mọi chuyện.”

“Tấ `t cả chúng tôi đã hạn chế ` những gì có thể đắ `ng sau cái bàn
văn phòng này, kể cả Georgie. Đó là vài điề `u cha chúng tôi đã yêu
cầ `u ở mỗi chúng tôi, để học mọi thứ về ` công việc kinh doanh.”

“Anh không hề ` nói.” Giọng của Anthony thực sự có vẻ bị ấ `n
tượng, chỉ dùng khi phá hỏng mọi thứ bắ `ng cách móm thêm vào,
“Nhưng tôi cược anh chẳng thích nó tý nào”.

Điề `u này hoàn toàn chính xác, mặc dù Warren chưa bao giờ giải
bày sự thật này với bất kỳ ai trước đó và không có ý định làm chuyện
đó bây giờ. “Thế ` ý của ngài là thế ` nào, ngài Anthony?”

Anthony nhún vai. “Chả có ý gì cả, ông già. Tôi chỉ tự hỏi làm sao
anh có thể khai trương được chi nhánh tại London cho tới khi giám
đồ `c thay thế ` của các anh tới. Tại sao không đợi anh ta đế `n rô `i mở
cửa luôn một thế `?”

“Bởi vì hải trình mới đã được lên lịch từ trụ sở chính cho tấ `t cả các
thuyề `n trưởng của chúng tôi. Những con tàu Skylark sẽ bắ `t đầ `u
đế `n vào tháng này. Chúng tôi sẽ cầ `n những tuyế `n hàng cho chúng,
các tuyế `n buôn đã được chào giá...”

“Rô `i, rô `i, tôi chắ `c tấ `t cả quá trình này rấ `t thú vị”, Anthony
nóng lòng chen ngang. “Nhưng các anh không thể đặt trụ sở ở tấ `t cả
các cảng mà những con tàu của các anh cập bắ `n.”

“Theo suồ `t tuyế `n giao dịch chính mà chúng tôi thực hiện.”

“Và những cái cảng không thuộc về ` những tuyế `n giao thương
đặc biệt ư? Chắ `c chắ `n là những vị thuyề `n trưởng của anh đã có

kinh nghiệm trong việc thu gom hàng hóa tại những cảng mà họ đề n
chứ?”

Warren mặc áo sơ mi và áo choàng vào, mọi cơn đau cũng như các
múi cơ trên người đang gào thét anh phải làm chậm lại. Anh không
làm. Anh đã nghe đủ để đoán được Anthony đang dẫn dắt câu
chuyện đề n đầu và anh muố n kế t thúc nó.

“Chúng ta có thể cắt giảm số thời gian cũng như nội dung của
cuộc thảo luận nhỏ này được chứ?” Anh đề nghị. “Tôi sẽ không rời
khỏi đấ t nước của các anh sớm đâu. Mọi thứ đã được thiế t lập rõ i.
Không thể thay đổi được nữa. Giờ, tôi sẽ cho anh và anh trai anh tấ t
cả những lời đảm bảo về cháu gái của các anh. Ngay cả việc tránh xa
em gái tôi chừng nào có thể. Anh còn muố n gì hơn nữa?”

Kèm theo cái nhìn tồ i lại, quý quái, Athony có thể cảm nhận rõ
ràng sự cau có đề n lạnh số ng lưng khi Warren trở nên thành thật
như lúc này. “Tấ t cả chúng tôi không bao giờ muố n trông thấ y con
bé bị tổn thương, Anderson. Chúng tôi thực sự không muố n thế .”

Warren rút ra một kế t luận sai lầ m. “Không phải anh đang đề
nghị tôi cưới cô á y đấ y chứ?” Anh kinh hoàng hỏi.

“Chúa lòng lành, đừng bao giờ nghĩ thế ”, Anthony nhanh chóng
khẳng định với anh, đứng ra cũng phát hoảng vì ý tưởng đó. “Nhưng
đứng trên quan điể m đó, không phải sao, anh càng rời khỏi đây sớm
chừng nào, con bé càng sớm quên được anh.”

Warren càng có thể sớm quên được cô á y. “Tôi không muố n gì
hơn, nhưng tôi không thể.”

Anthony đánh mắ t bình tĩnh vào lúc này, gầ m lên, “Vì cái chề t
tiệt gì mà anh phải rời khỏi đây chậm trễ thế hả?”.

Warren nhún vai. “Không một ai trong số chúng tôi muốn nhận nhiệm vụ này, nhưng tôi đã xung phong đảm nhiệm nó.”

“Vì cái quỷ gì thế hả trời?”

Chết tiệt Warren đi nếu anh biết điều đó. “Dường như đó là một ý tưởng hay vào lúc ấy.”

“Thôi được, anh tốt nhất nên hy vọng quyết định này sẽ không quay trở lại ám ảnh anh.”

Chính lời lưu ý cuối cùng của Anthony mới khiến anh bị ám ảnh suốt dọc đường quay trở lại Albany. Tại sao anh lại đi đến quyết định đó? Không giống anh một chút nào. Nó cũng khiến tất cả các anh em của anh ngạc nhiên. Và Amy đã bày tỏ tình cảm của cô với anh, dù chỉ vài phút trước đó. Có thể khi ấy anh không hề tin cô. Có thể là anh có tin.

Anh vẫn còn lo lắng khi bước xuống hành lang dẫn đến phòng mình và mặt đối mặt với vương gia người Trung Quốc mà lần cuối anh trông thấy hấn là trong cái hang ổ cờ bạc bản thủ ở Quảng Châu và sau đó hấn đã phái hai tá sát thủ theo sau Clinton và Warren rõ ràng với ý định kết liễu đời họ. Zhang Yat-sen ở London ư? Không thể nào, nhưng hấn vẫn ở đây, mặc chiếc áo choàng lụa sang trọng chỉ dành cho tầng lớp quan lại, chiếc áo hấn chỉ mặc khi đi thương thảo hay du hành.

Warren choáng váng vì cuộc chạm trán cũng như Zhang, gã cuối cùng cũng nhận ra Warren. Ngay khi đó, Zhang với tới thanh kiếm đã không còn ở chỗ thường ở. Warren rất mừng vì nó không còn ở đó, bởi vì dù sao đi nữa anh cũng không giỏi đối phó với những thanh kiếm lăm. Và xét thấy bất kể nơi nào Yat-sen đi tới, những tên sát thủ của hấn cũng luôn theo sát đằng sau, Warren quyết định nên thận trọng rời khỏi cái nơi chết tiệt này, đó thực sự là điều

đúng đắn nên làm. Anh phải phải ai đó trở lại thanh toán hóa đơn cũng như thu dọn đồ đạc của mình, không thì anh sẽ bị đày xuống địa ngục nếu quay trở lại Albany trong khi lão già điên Trung Quốc vẫn đang trú ngụ ở đây.

Chúa ơi, anh vẫn không thể tin được Zhang Yat-sen đang ở London. Hắn coi khinh những người ngoại quốc, hắn chỉ giao dịch với họ ở Quảng Châu bởi một lý do duy nhất là lợi nhuận cực cao, nếu không chẳng việc gì phải dính đến họ. Và qua vài lần ít ỏi đối mặt với hắn, phải công nhận sự khinh thường của hắn hiển hiện rất rõ ràng. Bởi vậy tại sao hắn có thể dấn thân vào một cộng đồng hàng nghìn người ngoại quốc bằng cách rời bỏ vương quốc nhỏ nhắn biệt lập của hắn, nơi quyên lực của hắn là vô hạn - miễn là không lôi kéo sự chú ý của Hoàng đế.

Chỉ một khoản tiền lớn khủng khiếp mới có thể dụ dỗ hắn đến đây - hoặc một lý do cá nhân nào đó. Và có lẽ anh đã trở nên khiêm tốn như anh muốn, nhưng quả thực anh cứ có cảm giác đáng ghét rằng chiến dịch bình cổ khổng lồ mà anh và Clinton đã mang theo từ Quảng Châu chính là vận đề cá nhân của lão.

Một bảo bối gia truyền, Zhang đã gọi nó như thế khi lão đưa ra để đặt cược cho trò chơi đầy may rủi mà lão và Warren đã cùng chơi. Warren đã đặt vào cuộc chơi chiến tầu của anh, thứ Zhang vẫn hằng đeo đuổi và đã dẫn Zhang đến hang ổ cờ bạc đó, nơi mà nếu không vì nó hắn sẽ chẳng bao giờ thêm lui tới. Zhang muốn con tầu của Warren vì hai lý do: thứ nhất, bởi hắn quyết định sẽ có một đội thuyền buôn của riêng mình để không phải dính dáng với những người nước ngoài hơn nữa; và thứ hai, bởi bản thân hắn rất ghét Warren, người chưa bao giờ bận tâm đến chuyện phải tỏ ra cung kính với sự hiện diện của hắn và hắn hy vọng việc mất con tầu cũng sẽ kích thích luôn những chuyến đi đến Quảng Châu của Warren.

Dù sao đi nữa thì Zhang đã mất chiến binh và nếu Warren không uống say vào đêm đó, anh có lẽ sẽ nhận ra việc thua cuộc không ảnh hưởng đến Zhang chút nào, bởi hắn hoàn toàn mong chờ sẽ nhận lại được tài sản của hắn vào buổi sáng hôm sau - đi cùng với cái đầu của Warren, hoàn toàn chắc chắn. Nhưng không như hắn mong muốn, những thủy thủ của Warren và Clinton đã đến để giải thoát cho hai người họ vào lúc trời tối trên bến tàu. Nhưng qua vụ cá cược này, họ có thêm một kẻ thù quá mạnh khiến họ phải đột ngột ngừng tuyên giao thương đầy lợi nhuận đến Trung Quốc.

Warren và Clinton, người thường xuyên tham gia tuyên giao thương này, nói chung cũng chẳng tiếc lắm khi nó bị cắt đứt. Những chuyến đi tưởng chừng dài như vô tận, đã khiến họ vắng nhà mỗi lần khoảng vài năm. Warren cũng không thích những chuyến giao thương đến Anh - những năm chiến tranh và hậu quả nặng nề mà nó đã để lại thật khó quên đi, cũng như vết sẹo trên má anh là do một lưỡi kiếm Anh. Nhưng Georgina ở đây - thật không may - và miễn là tất cả bọn họ sẽ đến thăm cô một cách định kỳ, dù sao đi nữa, họ chẳng hề ngờ mà không nhận ra những khoản lợi nhuận tiềm năng ở đây.

Warren đã nhận được đa số phiêu lưu bản địa và với tỉ lệ áy, anh sẽ điểu hành chi nhánh London. Nhưng anh rõ ràng là cực giỏi khi xung phong ở đây cho đến khi nó đi vào hoạt động. Và giờ anh đã có thêm một kẻ thù cực kỳ nguy hiểm ở London - bên cạnh ông em rể - người sẽ vô cùng khoái chí khi cái đầu của anh bị cắt khỏi cổ. Như ông em rể đã từng nói, đúng là địa ngục khôn khiếp.

Chương 27

Amy đang dần trở nên điên cuồng. Gần một tuần lễ đã trôi qua từ lần cuối cô gặp Warren tại vũ hội đó. Cô đã gần như chắc chắn rằng lần này anh sẽ không vắng mặt, nhưng đó đúng là những gì anh đang làm. Và chú James cũng chẳng nói thêm lời nào về anh. Georgina cũng thế. Cả hai người bọn họ đều tỏ ra như thể họ không hề quan tâm nữa về quyết định chiến thắng Warren của cô, điều mà Amy sợ rằng sẽ chẳng có hậu kết. Phải chăng họ biết điều gì đó mà cô không biết? Hay Warren đã thay đổi kế hoạch của anh và đã rời khỏi nước Anh rồi?

Lo lắng cuối cùng đã đưa cô thẳng đến chỗ em gái của Warren để hỏi rõ, “Anh ấy ở đâu? Thím có nghe gì về anh ấy không? Hay thuyên của anh ấy đã nhỏ neo rồi?”

Georgina đang tính toán ngân sách của gia đình trong phòng chờ. Cô vẫn tiếp tục làm công việc của mình và cho Amy thêm nhiều thời gian để lo lắng.

Rồi cô đặt chiếc bút của mình xuống và hỏi dò, “Thím cho rằng cháu đang hỏi về Warren?”. Amy như trừng mắt với câu trả lời này. “Ồ, đó là một câu hỏi không cần thiết, phải không? Và không, Warren chưa nhỏ neo đâu. Anh ấy đang khá là bận, thuê và huấn luyện nhân viên cho văn phòng mới.”

Điều đó nghe có vẻ hợp lý, hơn cả hợp lý. “Chỉ làm việc? Không có gì khác nữa chứ?”

“Thế cháu nghĩ đến cái gì?”

“Rằng anh ấy đang lẩn tránh cháu.”

“Thím xin lỗi”, Georgina nói. “Nhưng có lẽ anh ấy cũng đang làm thế.”

“Thím có nghe gì về anh ấy không?”

“Anh ấy thường xuyên gửi thư thăm hỏi.”

Georgina cũng muốn nói thêm nhiều điều nữa, để gọi lên một vài hy vọng, nhưng ông anh bất lương của cô cũng đang lẩn tránh cả cô. Cô đồng ý rằng Amy là sự lựa chọn hoàn hảo cho Warren, nhưng có lẽ cô không nên thừa nhận chuyện này với James. Phản ứng của anh sẽ trở nên không dễ chịu chút nào. Thực tế, anh đã nói với cô rằng nếu cô giúp Amy bằng bất kỳ cách nào, anh sẽ ly dị. Cô chẳng tin điều đó có thể xảy ra dù chỉ trong một phút, nhưng vì anh đã nói thế và bằng kinh nghiệm của mình, cô nhận ra rằng anh sẽ giận cô nhiều hơn nếu cô chột ngọng lại anh trong chuyện này.

Vì vậy trong thời gian vừa qua, cô chẳng làm gì cả. Amy sẽ phải tiếp tục chiến dịch như khi bắt đầu, bằng chính sức mình. Nhưng những lời nguyện cầu của Georgina sẽ ở bên Amy.

“Dù sao đi nữa, trụ sở Skylark mới ở đâu vậy?” Amy đột nhiên hỏi.

“Gần hải cảng, đó không phải là một nơi an toàn để ghé thăm đâu, vì vậy đừng hòng nghĩ đến chuyện đó.”

Thực ra, Amy không hề muốn gặp Warren trong tình cảnh đó, với người làm của anh ở quanh. Cô chỉ đơn thuần hiếu kỳ thôi. Nhưng câu trả lời của Georgina khiến cô nghĩ đến một cách khác.

Georgina, tuy nhiên, chú ý đến vẻ trầm tư của cô. “Cháu không được tới đó, Amy”, cô nhấn mạnh.

“Cháu sẽ không tới đâu.”

“Hứa chứ?”

“Chắc chắn đấy.”

Nhưng Amy không định hứa là sẽ không đi tìm Warren ở những nơi khác và chỉ còn một địa chỉ duy nhất mà cô biết để tìm anh: khách sạn anh đang ở. May thay, nơi đó chẳng có chút nguy hiểm nào, không như chuyên thám quan của cô đến quán rượu Địa ngục và Quỷ sứ. Warren đang ở một khách sạn hoàng tại khu vực vô cùng hoàng của thành phố. Amy và mẹ cô thậm chí đã ăn trưa ở đó nhiều lần.

Đương nhiên, Amy chưa từng tới đó một mình vào buổi tối, thời điểm hợp lý mà cô hy vọng có thể tìm thấy Warren ở đó. Nhưng cũng chẳng có sự xúc phạm nào trong việc này. Vấn đề của cô là lén lút và ra khỏi nhà lần nữa, nhất là bây giờ Georgina không còn dành cả buổi tối của thím ấy ở trong phòng ngủ nữa.

Thực ra thì, cũng còn một vấn đề nữa. Cô không thể nhớ số phòng của anh. Drew đã từng nhắc đến nó khi họ cùng đến dự bữa tối, khi anh ta trêu chọc Boyd về việc quên mất số phòng của chính mình. Tất cả bọn họ đều có phòng ở tầng hai, cô chỉ cần gõ cửa từng phòng. Việc hỏi tại quầy tiếp tân không được tính đến, điều đó sẽ khiến một vấn đề tương chừng như vô hại trở thành một scandal đáng chú ý.

Amy không hề tốn thời gian để phiến não về việc cô nên hay không nên đi. Ý tưởng đã được đưa ra và không thể gạt đi được. Nhưng cô băn khoăn về việc sẽ nói gì với Warren khi cô xuất hiện

tại cửa phòng anh. Một lời chào đơn giản sẽ không có tác dụng. “Em có thể hiểu được rằng anh đang hưởng thụ một chuyên viên phiêu lưu khác” khá là hay ho đấy, dù rằng cô đã học được rằng sẽ đơn giản hơn nếu cô trung thực nhắc cho anh nhớ là cô đã hứa sẽ đến chỗ anh nếu anh tiếp tục chờ cô hoàn toàn.

Cô cũng dành nhiều thời gian cho vẻ ngoài của mình nhưng rồi sau đó, cô lại tiêu tốn quá nhiều thời gian, chờ cho thím và chú của mình đi ngủ. Chiếc váy ban ngày với áo len ngắn đồng bộ cùng màu không hề quá lòe loẹt để khiến người khác chú ý đến cô, nhưng cô tháo đi dải ren viền ở vạt trên áo, làm cho cổ áo có vẻ sâu hơn những cái áo cô thường mặc. Chắc hẳn rằng chẳng có gì Warren không nhìn thấy trước đây, nhưng anh chưa từng nhìn thấy nó trên người cô.

Những thứ này được gọi là quân trang bổ sung, theo quan điểm của cô. Warren có lẽ sẽ không đồng ý, nhưng cô phải làm gì đó để chấm dứt tính nết ương ngạnh của anh. Anh muốn cô. Cô chỉ cần làm anh quên đi một lúc rằng hôn nhân có liên quan đến điều đó. Đương nhiên, những chuẩn bị của cô sẽ trở nên vô dụng nếu cô không thể bước vào phòng anh và có một khả năng vô cùng rõ ràng rằng anh sẽ đơn giản là đóng sập cửa lại ngay khi nhìn thấy cô. Cô tự hỏi nếu mình bắt buộc phải đi đôi giày ống và dùng chân chặn cửa...

Cô đến khách sạn Albany ngay sau một giờ sáng. Warren chắc hẳn đã có đủ thời gian để làm bất kỳ điều gì anh định làm trong suốt buổi tối và giờ đây chắc đã lên giường rồi. Một ý nghĩ không dễ chịu đi đôi với một ý nghĩ dễ chịu khác - cô đẩy cả hai ra khỏi tâm trí và nhanh chóng bước lên những bậc thang để lên tầng hai.

Cô đi qua hai người trên hành lang, cả hai đều là nhân viên khách sạn và hi vọng khi chú ý đến cô, có lẽ họ cho rằng cô là khách

đang trở về phòng mình, cô hy vọng như thế. Không hỏi han. Cô đã có đủ những câu trả lời chỉ trong vòng vài khoảnh khắc.

Cô đã nhớ ra số phòng anh. Cô dừng lại khi cuối cùng cũng đã đứng trước cửa phòng. Ý nghĩ rằng anh đang trên giường, đang ngủ, còn hơn cả những gì cô mong đợi. Liệu đó có phải là lợi thế của cô? Nếu cô có thể cảm dỗ anh trước khi anh hoàn toàn tỉnh giấc... tìm cô bất đầu đập mạnh. Tôi nay, nó sẽ xảy ra vào tôi nay...

Cô gõ một cách khéo léo lên cánh cửa, để chắc chắn rằng âm thanh sẽ đánh thức anh. Cô không hề ngờ rằng cánh cửa ngay lập tức bị giật mở ra, kéo theo bốn cánh cửa khác ngay gần đó. Máu cô bắt đầu ửng hồng vì đã tạo ra một đám đông khách khứa thế này, nhưng sự xấu hổ của cô vội vàng chuyển thành sự bối rối ngạc nhiên khi cô liếc nhìn cả hai bên phải trái và chỉ thấy một người đàn ông Đông phương thấp bé đứng ở hành lang và trước mặt cô, có một người khác.

“Xin lỗi”, cô thốt lên, ngay trước khi cô bị kéo vào nơi đáng ra phải là phòng của Warren.

Cô được thả ra, nhưng cánh cửa đằng sau lưng cô đã bị khép lại. Cô quay lại để đối diện với tên thủ phạm bé nhỏ, ông ta cũng chẳng cao hơn cô là mấy, nhận thấy chỉ có hai người. Người kia đang đứng ở phía đối diện cánh cửa. Có phải họ đang canh phòng? Đó là lý do tại sao nó lại được mở nhanh như vậy? Và những cánh cửa khác? Liệu có phải những người đàn ông này đang canh giữ gì đó không? Trời, cô đã phạm phải sai lầm ngớ ngẩn gì đây?

Những người này chắc phải bảo đảm toàn bộ tầng lầu này cho mục đích của họ, điều này có nghĩa là Warren có lẽ đang ở một tầng khác, quản lý chắc đã đề nghị anh đổi phòng để làm vừa lòng đám

đông. Giờ đây, làm sao cô có thể tìm anh mà không phải hỏi thăm bàn tiể p tâm?

“Tôi tin rằ ng tôi đã...”

“Yên lặng, quý cô.”

“Nhưng tôi đã phạm...”

“Xin yên lặng, quý cô.” Một lâ n nữa, cô bị ngắ t lời bởi cùng một gã, lâ n này nhấ n mạnh hơn.

Sự phẫ nộ của cô đột nhiên tăng cao. Amy đang định nguyê n rửa gã ta với sự phẫ nộ của mình thì một thứ ngôn ngữ Đông phương được phát ra từ phía giường với một tông giọng thậm chí còn phẫ nộ hơn cả cô. Amy liế c về phía đó và thấ y một người đàn ông khác, đang ngồ i dậy. Khá là trẻ, mà cũng có thể là không phải. Thật khó để nói được. Ông ta mặc một chiế c áo lụa trắ ng che phủ từ cổ đế n phầ n dưới. Và một bím tóc đen cực kỳ dài đang rơi trên vai. Ông ta có vẻ giận dữ, nhưng đôi mắ t đen lại gắ n chặt vào Amy với một sự thích thú rõ ràng.

Cô đưa mắ t rời khỏi ông ta để quay lại với thắ ng cha thô lỗ ban nãy. “Nhìn này, tôi xin lỗi vì đã đánh thức ông ta”, cô thì thầ m. “Nhưng tôi có thể rời đi được chưa? Rõ ràng là tôi đã phạm phải một sai lâ m.”

Câu trả lời của cô đế n từ phía chiế c giường, dù cô không thể hiểu được một chữ nào. Và cô quá xấ u hổ để mà nhìn về phía đó một lâ n nữa. Bắ t kể người đàn ông này là ai, cô đã làm phiề n giấ c ngủ của ông ta. Ông ta vẫn đang nằ m trên giường. Tình thế cực kỳ không thích hợp, không nghi ngờ gì cả.

Người đàn ông vô cùng thô lỗ ban nãy chiế u cô nói chuyện với cô lầ n nữa. “Tôi là Li Liang, quý cô. Tôi phát ngôn thay cho Vương gia của mình. Quý cô đang tìm một thuyề n trưởng người Mỹ?”

Amy chớp mắ t. Họ không thể nào là một phầ n trong thủy thủ đoàn của Warren, phải không? Không, ý nghĩ này quá ngớ ngẩn. Nhưng có lẽ họ biế t anh đã chuyển đi đâu, điề u này có thể giúp cô khỏi phải ghé thăm bàn tiế p tân.

“Liệu các ngài có biế t thuyề n trưởng Anderson?” Cô hỏi.

“Ông ta quen biế t chúng tôi, phải.” Li Liang đáp lời. “Ông ta cũng quen biế t cô sao?”

Nói thật hay nói dồ i và nế u là lời nói dồ i, chồ ng hay hôn phu đây? Họ không biế t cô. Cô sẽ không bao giờ gặp lại họ lầ n nữa vì vậy bắ t kỳ điề u gì cô nói bây giờ cũng không thể bị bác bỏ. Một lời nói dồ i, cũng đượ c, để cứu cô khỏi bị xấ u hổ hơn nữa.

“Anh â y là hôn phu của tôi.” Nào, anh â y sẽ là như vậy, trong tương lai.

Có gì đó thô t ra từ phía vị Vương gia đang ngồ i trên giường trước khi Liang nói. “Vô cùng vinh hạnh cho chúng tôi khi đượ c biế t điề u đó. Cô có thể nói cho chúng tôi biế t nơi tìm ông â y.”

Amy thở ra, nghĩ đế n viễn cảnh cô phải quay lại đồ i mặt với bàn tiế p tân. “Tôi vừa định hỏi các vị điề u đó. Đây là phòng anh â y, tôi chấ c chấ n là các vị cũng nhận ra. Tôi cho rằ ng anh â y đã chuyển đế n một tâ ng khác.”

“Ông ta không còn ngụ tại khách sạn này nữa.”

“Anh â y đổi khách sạn?” Rồ i cô nói, với chính mình nhiề u hơn, “Hay nhi, tại sao em gái anh â y không đề cập điề u đó với tôi?”

“Cô biết gia đình ông ta?”

Cô chú ý đến sự phẫn khích trong giọng của ông ta, nhưng không thể xác định nguyên do. “Chắc hẳn là tôi biết gia đình anh ấy. Em gái anh ấy đã lấy chú của tôi.”

Vị Vương gia trên giường lắng nghe lần nữa. Li Liang nói, “Điều này khiến chúng tôi còn hài lòng hơn nữa”.

“Được rồi, tôi chịu thua. Tại sao tôi khiến ông vui vẻ như vậy?”

Cô không có được câu trả lời, nhưng thay vào đó lại là một câu hỏi khác. “Em gái của vị thuyên trưởng sẽ biết nơi tìm ông ta?”

“Tôi chắc rằng thím ấy biết.” Amy cầu nài. “Và thím ấy sẽ giúp tôi khỏi vướng vào rắc rối nếu thím ấy chịu đề cập đến điều này. Bây giờ tôi xin phép và để cho Vương gia của ông quay lại với giấc ngủ. Tôi xin lỗi lần nữa vì đã quấy rầy ông ấy.”

“Cô không thể rời đi, quý cô.”

Amy ngược lên một cách cứng nhắc. Điều đó làm cho cô cao hơn cái thằn lằn cha nhỏ bé vài phân và chiều cao trình thượng này đi kèm với vẻ kiêu ngạo. Hiển nhiên rằng người đàn ông không hề giới thiệu Anh như ông ta nghĩ.

“Xin nhắc lại?”

Ông ta thử lại lần nữa. “Cô sẽ ở lại đây cho đến khi thuyên trưởng đến đây với chúng tôi.”

Điều đó ném thẳng vào cô. “Các vị đang chờ anh ấy? Tốt thôi, tại sao các vị không nói trước?”

Li Liang nhìn thất vọng. “Chúng tôi trông đợi ông ta sẽ đến ngay khi ông ta biết cô ở đây. Đầu tiên ông ta phải được thông báo đã.”

“Ồ. Tốt, chạy vòng quanh hay gần như thế. Tôi cho rằng mình có thể chờ đợi một lúc”, cô thừa nhận. Tất nhiên, gặp anh trong đám đông thế này không phải những gì cô nghĩ trong đầu. “Nghĩ lại, tôi tin rằng mình có thể đợi để gặp anh ấy vào lúc khác.”

Cô bước một bước về phía cửa. Cả hai người đàn ông bé nhỏ đều đi chuyển đứng chắn trước cánh cửa.

Amy nheo mắt lại. “Có phải tôi nói quá nhanh đối với ngài? Ngài không hiểu?”

“Chúng tôi đề nghị cô gửi một bức thư cho em gái của thuyền trưởng để cô ta có thể báo tin cho ông ta tới nơi có thể tìm thấy cô.”

“Quý tha ma bắt ông đi. Làm phiền thím George vào thời điểm này trong đêm? Chúng tôi sẽ không thích điều này và chú ấy không phải loại người mà các vị muốn gây hấn đâu.”

“Sự khó chịu của Vương gia cũng rất đáng sợ.”

“Tôi chắc là như vậy, nhưng có điều chắc chắn rằng các vị nên đợi đến những giờ lịch sự”, cô nói lý lẽ. “Hoặc các vị không nhận ra đây là giữa đêm?”

“Thời gian không quan trọng.”

“Thật may mắn cho ông làm sao, nhưng thời gian nghỉ ngơi trong cuộc sống của chúng tôi đều dựa vào đồng hồ. Không thương lượng, ngài Liang.”

Ông ta dằn mắt kiên nhẫn. “Cô sẽ tuân theo hoặc...”

Một loạt những từ ngữ phương Đông tới tấp phát ra đã cắt ngang ông ta. Amy liếc về phía chiếc giường lằn nữa. Vị Vương gia vẫn ở đó, vẫn ở trong tư thế nửa nghiêng về đằng sau, nhưng chẳng có chút dễ chịu nào trên vẻ mặt của ông ta.

Amy lưỡng lự nói. “Có lẽ ai đó có thể giải thích tất cả chuyện này là gì không?”

Vị Vương gia trả lời cô, dù Li Liang là người phiên dịch. “Ta là Zhang Yat-sen. Tên người Mỹ đã đánh cắp một báu vật gia truyền của ta.”

“Đánh cắp?” Amy nói một cách nghi ngờ. “Điều đó nghe không giống Warren chút nào.”

“Bất kể bằng cách nào, ta bị mất danh dự cho đến khi nào ông ta trả lại nó.”

“Liệu ngài có thể chỉ yêu cầu anh ấy trả lại nó?”

“Ta dự định như vậy. Nhưng ông ta cần động lực để làm theo.”

Amy bắt đầu cười. “Và ngài nghĩ tôi có thể là cái động lực đó? Tôi ghét phải nhắc đến điều này, nhưng tôi đã thổi phồng thái quá một tí xíu về việc anh ấy là hôn phu của tôi. Tôi có tất cả tự tin để tin rằng một ngày nào đó anh ấy sẽ trở thành như vậy, nhưng hiện tại anh ấy chiến đấu với cả răng nanh và móng vuốt để tránh đời sống hôn nhân. Thực ra thì, anh ấy có lẽ sẽ thích thú nếu như tôi biến mất.”

“Rõ ràng đó là một khả năng có thể xảy ra, quý cô, nếu ông ta không đến vì cô”, Li Liang nói một cách đe dọa.

Chương 28

Amy bắt đầu nghi ngờ về việc từ chối giúp đỡ của những người mới quen biết khi cô bị nhét vào một cái rương và bị chuyển đến một con tàu ở cảng. Cái từ “biến mất” bắt đầu mang một ý nghĩa mới. Cô đang tự hỏi liệu những kẻ này có nguy hiểm hơn những gì mà cô đã nghĩ lúc đầu hay không.

Tên bắt cóc không mang cô đi quá xa. Những tên trộm nước Anh có thể bị ấn tượng chứ những người phương Đông này trông chẳng có vẻ gì là biết Hậu tước Haverton chút nào. Thế nên lời đe dọa về một hậu quả kinh khủng nếu họ không để cho cô đi đơn giản đã bị lờ đi, vì thế, cô trả đũa bằng cách mỉa mai rằng những dụng cụ tra tấn có thể được áp dụng để bắt cô phải khai ra đây. Rất thú vị, roi và kẹp móng hay những thứ đại loại như thế. Chúng sẽ không mạo hiểm, vì thế cô đã không nghĩ là chúng sẽ giữ cô cả đêm và sáng hôm sau nữa. Nếu trốn về nhà mà không ai biết là khôn ngoan nhất lúc này.

Cô vướng vào cái đồ ngớ ngẩn này gián tiếp là do Warren, tôi thiếu thì anh ấy cũng nên làm gì đó để gánh bớt cái rủi ro này đi chứ, bởi vì anh ấy là người cuối cùng ở đó mà. Nhưng mà không, anh ấy đã đi và chuyển khách sạn ngay sau khi máy anh em của anh ấy dong buồm ra khơi. Mặc dù rất phiền lòng với việc anh ấy làm mà theo cách cô thấy thì đó là bỏ lại cô giữa bầy sói đi nữa, cô vẫn không có ý định giúp đỡ Yat-sen tìm ra anh ấy. Cho dù anh ấy có đánh cắp bảo vật của gia đình Yat-sen hay không thì có vẻ như anh

ấy từ chối trả chúng lại. Anh ấy rất cứng đầu. Và Amy cũng không quan tâm tìm hiểu xem những người nước ngoài kia sẽ phản ứng lại thế nào nếu họ thực sự nổi giận.

Không phải tất cả bọn chúng đều thấp như Li Liang và hơn nữa chúng lại quá đông. Ngoài ra, đưa chúng tới chỗ Warren sẽ là một sự phản bội với ý nguyện của cô, đó là điều mà cô không bao giờ có thể làm, cho dù anh ấy chẳng thèm suy nghĩ gì khi tiết lộ những việc cô đã làm cho những ông chú của cô. Không, cô đơn giản sẽ phải thoát ra khỏi cái tình trạng này mà không cần đến sự giúp đỡ của người sẽ sớm - trở - thành chồng chưa cưới của cô. Gia đình cô cũng sẽ không giúp gì được trong hoàn cảnh này. Georgina có thể nhớ lại cuộc nói chuyện của họ hôm qua và nghĩ rằng Amy đã đi tìm Warren, nhưng khi mà cô không thể tìm thấy anh ấy thì họ chẳng có manh mối gì để tìm ra cô cả.

Giờ thì cô bị nhốt trong một cái ca bin nhỏ xíu, chẳng hơn gì một cái ổ rơm, có một cái đèn lòng nhưng không có cửa sổ nào, có một cái xô để dùng cho những nhu cầu cần thiết và có một cái rương hiện giờ rỗng không - đã không được khuân đi sau khi cô được thả ra. Không nghi ngờ gì nữa, cô ghét bản thân mình, nhưng cô đã rất tự tin rằng mình có thể tự trốn thoát, miễn là cái con tàu này không đột nhiên kéo buồm lên và ra khơi như thế.

Cô thậm chí đã có sẵn kế hoạch khi được mang cho một bữa ăn khác. Bữa ăn đầu tiên có một bát cơm, một loại rau lạ mắt trong một bát nước xốt có vị gắt, nó được mang đến bởi một người nhỏ bé vui vẻ, anh ta tự giới thiệu là Taishi Ning. Anh ta trông giống một cây đậu tây lép kẹp trong cái quần rộng thùng thình và một cái áo chèn thắt ngang lưng, cái bím tóc đen dày dài gần bằng người anh ta. Giống như Li, Taishi không cao hơn Amy là mấy. Việc không chế anh ta bằng sự giúp đỡ của bát cơm của cô liệu có khó khăn lắm không nhỉ?

Nhìn chung thì chắc cũng chẳng khó lắm.

Tuy nhiên Amy bắt đầu nghi ngờ liệu cô có cơ hội để khám phá ra điều đó không khi mà thời gian chờ đợi dài lê thê giống một sự tra tấn từ từ. Cô đã đánh rơi ví tiền khi vung vẩy chông lại việc bị nhét vào cái rương đó, nhưng cô còn giữ được cái đồng hồ quả quýt bỏ túi để theo dõi thời gian và rất nhiều thời gian đã trôi qua mà chẳng có ai tới cả. Liệu chúng có tiếp tục cho cô ăn không? Hay bỏ đói là phương pháp đầu tiên bọn chúng sử dụng để bắt cô khai?

Mãi đến xế chiều thì Taishi mới mở cửa và đi vào với một bát thức ăn khác, rõ ràng bỏ đói cô không phải là ý định của chúng, chưa thôi. Nhưng Amy không quan tâm anh ta mang đến cho cô cái gì dù dạ dày cô đang sôi lên. Cô quan tâm nhiều hơn đến việc nhìn xem có còn người canh gác nào khác đứng bên ngoài không. Hiển nhiên là bọn chúng nghĩ cô sẽ không thử làm bất cứ điều gì đối với Taishi. Vậy đây, chúng đã sai, thật là ngớ ngẩn, cho dù anh ta trông thực sự giống một người bạn với cái kiểu toét miệng cười hay ho kia và cái cách khoa trương của anh ta khi phát âm tiếng Anh bằng cái giọng buồn cười đi chẳng nữa thì Amy không thể để điều đó làm cho cô nhụt chí. Có thể anh ta không phải là người bắt cô tới đây nhưng anh ta làm việc cho người đã làm cái việc đó và việc thoát khỏi vụ xui xẻo này và trở về nhà an toàn phải được đặt lên hàng đầu. Cô đơn giản là sẽ nhấm mẳt lại khi đập cái bát ăn cơm nặng trĩu vào đầu anh ta và nói xin lỗi sau cũng được.

“Xem Taishi mang cái gì đến cho tiểu thư bé bỏng này. Một món ngon kinh khủng. Cô mà không thích thì tôi sẽ chặt tay tên đầu búp ngay lập tức. Một lời hứa thật sự đây.”

“Sẽ không cần phải làm thế đâu, tôi chắc đây.” Amy trả lời. “Nhưng tôi không đói để có thể thử đâu. Anh có thể để cái đó ở đây này...”

Cô chỉ vào cái rương còn tay kia thì chộp lấy cái bát com rỗng sau lưng. Tất cả những gì cô cần làm là ra phía sau lưng anh ta một lát. Và anh ta làm theo hướng dẫn của cô. Điều này quá dễ dàng. Amy nín thở chờ cho đến khi Taishi đã bước ra phía trước cô, sau đó cô giơ cái bát lên, nhắm mắt lại và đập mạnh. Nhưng trước khi cái bát chạm đến bất cứ thứ gì thì cổ tay cô đã bị chụp lấy, cô bị búng vào không khí và tiếp đất với vài cái nảy mông. Amy không bị thương nhưng hơi choáng váng. Khi cô giữ thăng được đầu lại để nhìn con người thấp bé mỏng manh kia, cô nhận thấy là anh ta thậm chí còn không làm rơi cái bát thức ăn mới trên tay nữa cơ đấy. Và anh ta đang toét miệng cười với cô.

“Anh làm được thế bằng cái cách quái quỷ nào thế?”

“Dễ lắm. Cô thích học hả?”

“Không. Tôi - không - thích.” Cô gặt gồng khi đứng lên. “Cái tôi thích là về nhà.”

“Rất xin lỗi, tiểu thư. Khi người đàn ông đó đến thì có thể có, có thể không...” Anh ta nhún vai ý muốn nói rằng anh ta không tự mình quyết định cô sẽ được đối xử thế nào.

“Nhưng người đàn ông sẽ không... Warren sẽ không đến.”

“Ngài Yat-sen nói là anh ta sẽ đến, anh ta đến mà.” Taishi khẳng định. “Cô không cần phải lo lắng.”

Amy lắc đầu tức giận. “Làm sao anh ta đến được khi mà anh ta không biết tôi ở chỗ nào, nơi tôi đang đứng là đâu, thậm chí khi mà bây giờ tôi còn chẳng biết. Ông chủ Yat-sen của anh là một thằng điên.”

“Nói khê thôi, tiểu thư, không là sẽ mất đầu như chơi đấy.”
Taishi cảnh báo.

“Rác rưởi”, cô mĩa mai. “Không ai bị mất đầu vì một lời nói nặng như thế. Còn bây giờ thì đi ra, tôi muốn ở một mình để hờn dỗi với thất bại của chính mình.”

Taishi khoe răng bắ ng một nụ cười toét miệng khác. “Cô hài hước kinh khủng, tiểu thư ạ.”

“Ra ngoài, trước khi tôi hét lên một tiếng kinh khủng bây giờ.”

Anh ta đi ra mà vẫn tiếp tục cười toe toét. Amy chặn anh ta lại trước khi cửa đóng. “Tôi xin lỗi vì đã thử làm nứt đầu anh, không phải thù hận cá nhân đâu, anh biết đấy.”

“Đừng lo lắng, tiểu thư. Người đàn ông đó sẽ sớm đến thôi.”

Cô ném cái bát rỗng đang cầm này giờ vào cửa khi nó vừa đóng lại. Đến sớm à? Khi mà cô không nói lời nào để đưa bọn chúng tới chỗ anh. Tất cả bọn chúng là một lũ điên. Và thậm chí là nếu chúng có tìm ra cách để biết anh đang ở đâu đi chẳng nữa thì Warren cũng sẽ chẳng đến cứu cô. Anh ta hẳn sẽ rất vui sướng một khi cô bị bắt cóc khỏi cuộc sống của anh ta.

Và giờ thì làm sao nữa? Hiển nhiên việc tấn công người đàn ông nhỏ bé mưu mẹo kia là không thể bàn đến rồi. Có lẽ cô chỉ nên đập cái đèn lò ng vào vách buồng trong khi cửa được mở ra, dù vậy, có toét miệng cười hay ho hay không, cô không tin là Taishi không đóng sập cửa vào và để cô bị nướng trong này hơn là lờ cô đi và đập lửa.

Thế đấy, cái kế hoạch vừa nghe đã biết thất bại rồi, không nghi ngờ gì đâu đó cả. Nhưng dù sao đi nữa cô sẽ không từ bỏ. Cô biết là mình không có khả năng chống chế Taishi, anh ta không

chỉ nói chuyện vui vẻ mà còn vui vẻ chiến đấu nữa. Nhưng cô có thể thoát khỏi anh ta, cô có thể không tới đâu xa hơn cái boong tàu nhưng một tiếng hét “kinh khủng” cũng có thể mang đến sự giúp đỡ... hoặc không. Điều này còn phụ thuộc vào thời gian nào trong ngày và khu vực cảng mà con tàu bỏ neo. Dù sao đi nữa sẽ chẳng mất gì khi thử trong bữa ăn sau.

Chương 29

Warren được cho là thành viên duy nhất trong nhà có tính nóng nảy, nhưng vào lúc năm giờ chiều, Georgina lại thêm lần nữa đập thình thịch vào cửa phòng khách sạn của anh trai mình. Hôm nay cô đã tới đây hai lần. Đến văn phòng ba lần. Đến tàu Nereus hai lần, nhưng các thủy thủ của anh cũng không thấy bóng anh trai cô đâu. Cô còn tới cả Knighton's Hall, mặc dù cô không hề bước vào bên trong. James đã vào trong đó để dò la.

Khi chuyện xảy ra, James luôn bên cạnh cô cả ngày. Đơn giản là không đời nào anh để cô xoay sở chuyện này một mình. Amy là thành viên trong gia đình anh và anh là người sẽ xé xác Warren ra - ngay sau khi Georgina xử lý xong anh ta. Anh không hề nói bất cứ điều gì, anh quá giận dữ để có thể thốt lên bất cứ lời nào. Nhưng nhất định chẳng có gì thú vị với anh khi cuời ngựa lòng vòng cả ngày để tìm cho ra anh trai của cô và Amy. Và nếu đây lại là một ngõ cụt khác thì...

Cánh cửa cuối cùng cũng mở. Georgina bước nhanh vào bên trong, gất lên, “Anh đã ở chỗ quái nào thế, Warren; còn cô bé đâu rồi?”.

Một cái nhìn lướt qua cả phòng cho thấy chỉ mình Warren ở đây. Georgina đi thẳng tới để kiểm tra cả gầm giường. Warren có vẻ thích thú.

“Anh đảm bảo người ta dọn sạch cả gầm giường, Georgie à”, anh nói tỉnh bơ. “Cả cửa sổ cũng không còn chút bụi, nếu em muốn ngó qua chúng.”

Thay vào đây cô vẫn thò đầu vào tủ quần áo.

“Đừng có cù lùn thế.”

Tủ quần áo đúng là chỉ chứa toàn quần áo. Cô quay lại nhìn trùng trùng vào anh trai mình. “Amy đâu? Anh còn nhớ con bé không?”

“Cô ấy không ở đây.”

“Thế anh giấu con bé ở chỗ nào rồi?”

“Anh không hề trông thấy cô ấy và anh đã làm mọi thứ trong khả năng của mình để duy trì chuyện đó.” Warren trả lời.

Sau đó anh liếc về phía James với lời ám chỉ nhạo báng. “Chuyện gì vậy, Malory? Anh không tin lời tôi à?”

Georgina nhảy vào giữa hai bọn họ. “Anh không muốn nói chuyện với anh ấy bây giờ đâu, Warren. Tin em đi, anh thực sự không muốn đâu.”

Warren có thể nhận ra điều đó. Bởi James vẫn tiếp tục giữ im lặng, chắc chắn có điều gì đó không ổn và nếu chuyện này liên quan đến Amy. Anh bắt đầu cảm thấy thực sự lo lắng.

“Không phải em nói rằng Amy đã mất tích chứ?”

“Phải và có lẽ là từ tôi qua.”

“Tại sao lại là tôi qua? Cô ấy có thể đã đi vào sáng sớm nay thì sao?”

“Em vẫn giả thuyết là vậy cho đến bây giờ”, Georgina trả lời, “mặc dù không hề hợp lý, bởi con bé luôn nói với em nơi con bé đến”.

“Nhưng nếu cô ấy đến để gặp anh, cô ấy sẽ nói cho em biết à?” Warren hỏi.

“Không, nhưng cô bé vẫn sẽ nói với em cái gì đó. Em nên nhận ra chuyện này sớm hơn, nhưng em đã chắc chắn cô bé hẳn sẽ đi tìm anh ở văn phòng mới, bởi anh đã không ở đây khi bọn em đến tìm, nên anh có lẽ đã đi khỏi đây cùng với cô bé. Nhưng nếu anh không hề nhìn thấy cô bé...”

Cô quay về phía chông mình. “Nếu con bé ra khỏi nhà từ tôi qua để tìm anh ấy, con bé hẳn phải tới Albany. Em đã không kể với con bé chuyện anh ấy đã chuyển đi.”

Sự hoảng hốt của Warren ngay lập tức leo thang. “Cô ấy không hề biết số phòng của anh ở đây chứ?”

“Theo em nhớ, Drew đã nói vào bữa ăn tối. Đúng, cô bé biết. Thì sao?”

“Bởi Zhang Yat-sen đang ở Albany.”

“Ai cơ?”

“Chủ cũ của chiếc bình Tang”, Warren nhắc lại.

Mắt Georgina trợn trừng. “Kể cô gắng giết anh ấy à?”

“Ừ và hẳn ta không đi du lịch một mình. Hẳn mang theo cả một đội quân nhỏ bên mình nữa.”

“Lạy Chúa, anh không nghĩ hẳn đang giữ Amy chứ?”

“Hắ n đã biế t anh cũn g đạ ng ở đó. Hắ n có thể đã tìm ra số phòng và cho người theo dõi nó. Đó là cách duy nhấ t hắ n hy vọng có thể tìm đượ c anh trong cả thành phố rộng lớn. Và anh biế t hắ n vẫn còn ở đây. Đấ y là những gì anh làm hôm nay, tìm cho ra chiế c tàu đư a hắ n đế n nế u nó vẫn còn nằ m ngoài cạ ng. Nhưng nế u cô á y đế n từ tô i qua, tại sao bọn chúng vẫn chưa xuấ t đầ u lộ diện?”

“Chỗ nào? Ở đây à? Em đã nói với anh, con bé giờ không biế t anh đạ ng ở đầ u, bởi thế ...”

“Cô á y có thể gợi ý cho bọn chúng đế n chỗ em. Cô á y biế t em sẽ có cách tìm ra anh.”

“Nế u anh để em nói hế t, em có thể cho anh thấ y con bé không thể làm điề u đó. Con bé yêu anh, Warren. Và nhắ c đế n chuyệ n đó...”

“Không phải bây giờ, Georgie!”

“Đượ c thôi, nhưng con bé sẽ không dẫn ai đế n chỗ anh nế u con bé nghĩ bọn chúng có thể gây tổn hại đế n anh đầ u.”

“Kể cả để giữ lại cái cổ của cô á y hả?”

James chen ngang tại đó bằ ng giọng trầ m tĩnh chề t người. “Cái cổ của con bé đạ ng bị đe dọa à?”

“Hầ u như chắ c chắ n. Yat-sen không hê` ngu ngồ c khi hắ n muố n thứ gì. Hắ n sẽ dùng bất cứ thủ đọ a nào để đạ t đượ c nó. Chứ a oi, tôi nên nhận ra mình không thể tránh khỏi chuyệ n này.”

“Sẽ có thêm vài thứ khác anh không tránh khỏi nế u có bất cứ chuyệ n gì xảy ra với con bé”, James hứa hẹn.

“Anh phải nhận ra chuyện này chứ, Malory. Tôi mới là thứ chúng muố n. Chúng sẽ để cô ấy đi một khi chúng có được tôi.”

“Vậy thì tôi sẽ vui lòng trao anh cho chúng. Chúng ta đi chứ?”

“Chúng ta? Chẳng có lý nào để anh dính líu vào chuyện này cả.”

“Ồ, tôi không thể bỏ lỡ nó đâu, chẳng phải...”

“Nếu anh không thể trở nên nghiêm túc, James”, Georgina gắ t gồng chen ngang, “rõ ràng Warren không có lỗi ở đây. Anh ấy không lường trước được Amy có thể sẽ cố gắ ng đế n với anh ấy. Bởi vậy anh có thể chỉ cần sắp xếp lại suy nghĩ của anh trong chuyện này và giúp đỡ thay vì nhiê c móc anh ấy.”

“Anh sẽ dành sự trừng phạt khô n kiế p này cho kẻ có trách nhiệm sau cùng, George.”

“Anh thật không thể tin nổi”, cô cúi kính.

“Em vẫn thường xuyên nói thế với anh”, là tất cả những gì anh nói.

Warren, dù sao đi nữa, cũng có chung quan điêm với James. Anh thừa biế t Amy có thể sẽ cố gắ ng tìm cách đế n với anh. Cô đã nói với anh như vậy và anh tin chắ c cô sẽ làm thế, do đó anh đã quyế t định đổi khách sạn ngay trước khi chạy trốn khỏi lão già người Trung Quố c kia. Anh có lẽ đã ngăn ngừa được chuyện bắt cóc cô bằng việc dừng lại tại quảng trường Berkeley vào lầ n trước, chắ c chắ n anh sẽ làm vậy nếu cô không có ở đó và chỉ cần lờ đi sự thật là cô đã ở đó. Nhưng không, anh đã sợ rằ ng mình không thể lờ cô đi được nữa, bởi vậy anh chọn cách bỏ chạy. Ham muố n khô n kiế p nhưng ham muố n đó giờ chẳng còn là gì so với sự lo lắ ng cho cô vào lúc này...

Hai mươi phút sau, Warren và James đã đi vào khách sạn Albany, sau khi để lại Georgina bên trong xe ngựa. Năm phút sau, một tin nhắn được mang tới cho Li Liang ở dưới hành lang. Warren nhớ đến nĩa này sau vài lần gặp gỡ ở bên ngoài phủ của Zhang ở Quảng Châu. Theo lời đồn nĩa vương gia nói tiếng Anh rất thành thạo, nhưng anh không thêm tin vào khả năng ấy, thà sử dụng sự phiên dịch của Li Liang còn hơn.

Li Liang cúi đầu theo nghi thức khi hắn đi tới gần họ. “Chúng tôi đang mong ông đến, thuyên trưởng. Ông không phiền đi theo tôi chứ?”

Warren không hề nhúc nhích. “Trước tiên hãy nói cho tôi điều tôi muốn nghe đã.”

Li Liang không hề lãng phí thời gian, thay vào đó trả lời thẳng thắn. “Cô ấy không hề bị tổn hại chút nào - vào lúc này. Chúng tôi đã tin tưởng... sự biến mất... của cô ấy là tất cả những gì cần thiết để mang ông đến đây và dĩ nhiên là chúng tôi đã đúng.” Với cái nhìn thoáng qua James, hắn nói, “Bạn của ông phải đợi ở đây.”

“Tôi không phải bạn hắn ta”, James trả lời. “Và tôi không ngại đổ máu để không phải đợi ở bất cứ chỗ nào.”

Li Liang rất lầy lăm thích thú. “Ông cho rằng kẻ thù cũng có thể giúp đỡ được ư?” Hắn hỏi Warren.

“Anh ta là chú của cô gái.”

“À ra vậy, đây chắc là em rể của ông?”

Câu hỏi đã chứng tỏ bọn chúng đã bắt Amy, nếu những câu trả lời khác của Li còn làm cho anh hơi nghi ngờ chuyện đó.

“Giống nhau cả thôi. Anh ta đến đây để mang cô ấy về nhà.”

“Đương nhiên còn phụ thuộc vào sự hợp tác của ông nữa”, Li nói với anh.

“Ông đang ám chỉ rằng đó là ý của Zhang phải không?” Warren cay nghiệt vặn lại.

Li Liang đơn thuần chỉ mỉm cười và tiếp tục bước đi. Warren nghiêng chặt răng rồi bước theo.

James lưu ý đằng sau lưng anh, “Một tháng cha thực sự cung cấp nhiều thông tin quý giá, không phải sao?”.

“Hắn ta chỉ là người phát ngôn của Zhang thôi. Và tiện đây, tôi nghĩ anh nên ngậm miệng và để tôi giải quyết chuyện này. Tôi hiểu những tên Trung Quốc này. Về nhiều mặt, bọn chúng vẫn như thể đang sống ở thời Trung Cổ và thứ duy nhất chúng không đánh giá cao chính là hạ mình bi lụy, mà dường như thứ này có quá nhiều ở trong tên anh đây.”

“Ồ, tôi có ý định để anh tự thực hiện cái cách làm góm ghiếc của anh đó, ông bạn già, miễn là anh có thể kết thúc một cách đúng đắn.”

Warren không nói lại câu nào và chỉ một lát sau, Li dừng lại ở cánh cửa phòng cũ của Warren. Anh không hề ngạc nhiên. Lạy Chúa, đúng là Amy không chút nghi ngờ đã tự sa ngay vào hang ổ của bọn chúng.

“Ông đã đẩy mọi thứ lại chưa đây?” Warren nói, ám chỉ đến căn phòng.

Liang nhún vai. “Chỉ có một sự di chuyển hợp lý thôi. Thật đáng tiếc, lúc chúng tôi xâm nhập vào bên trong, đồ đạc của ông đã được chuyển đi rồi.”

“Tôi chẳng còn gì nếu không mau chóng chuyển đi.”

“Có lẽ ông sẽ hy vọng mọi chuyện diễn ra theo cách khác.”

“Nếu đó là sự đe dọa đến cô gái, chú của cô ấy sẽ không thích đâu.”

“Ông sẽ hiểu chuyện này chẳng có gì phải báo động cả.”

Họ không được báo trước có bao nhiêu tên sát thủ trong căn phòng này.

“Có ai đó đã từng nói với ông rằng ông là một con lừa vênh vác chưa, Liang?” Warren vờ như ngẫu nhiên hỏi.

“Tôi tin ông đã từng nói một lần trước đây, thuyên trương.”

“Tôi chỉ vừa mới nói thôi mà”, Warren nghiên rằng, “bởi vậy chúng ta có thể kết thúc nó được rồi đây”.

Gã Trung Quốc gạt đầu và lẩn vào bên trong căn phòng. James vội bước lên phía trước, chống một cánh tay vào tường.

“Đó là lời đe dọa đến Amy phải không?” Anh muốn biết.

Warren lắc đầu. “Không, những tên quan kiêu mẫu chỉ thích việc khiến những người ngoại quốc khốn đốn thôi và tôi nghĩ sở thích ấy giờ đây thực sự đã quá bành trướng rồi. Nhưng tôi nắm ưu thế ở đây, Malory. Bọn chúng sẽ không phá vỡ sự hợp tác với tôi cho tới khi chúng biết chúng nắm được nó hay không.”

Cánh cửa được mở ra lần nữa, kết thúc luôn cuộc trò chuyện của họ. Một tên bảo vệ cúi người mời họ vào trong phòng. Ngay lập tức Warren nhận ra Zhang, nắm tựa đầu một cách lười biếng trên giường, bộ ga trải giường của hắn chỉ càng làm nổi bật căn phòng

ngủ. Hắ n trông như đang lỏa lô` mà không có tẩu thuô`c phiên nắ m trên tay và anh không thể ưa nổi sự phung phí - ít - nhiê`u xung quanh. Tim Warren như sủi bọt vì lão ta, thực sự là như vậy.

“Chiế`c bình của tôi đâu rô`i, thuyê`n trường?” Li ngay lập tức thay mặt cho vương gia của hắ n hỏi.

“Cô gái đâu?”

“Ông nghĩ đê`n chuyện mặc cả với tôi sao?”

“Tắ t nhiên. Vậy ông muô`n cái gì nào, mạng sô`ng của tôi hay chiế`c bình?”

Liang và Yat-sen có cuộc trao đổi ngắ n bắ ng tiế`ng Trung. Warren đã lượm lặt đượ`c chút ít tiế`ng Trung trong chuyê`n đi đê`n Quảng Châu, nhưng vô`n liê`ng đó chẳng thể giúp anh hiểu đượ`c cuộc thảo luận chóng vánh của bọn chúng. Đương nhiên, câu hỏi rắ t hiển nhiên của Warren đã đảm bảo chúng sẽ giữ anh lại đủ lâu để có thể đư`a ra đượ`c câu trả lời. Zhang thích khiế`n người ta quắ`n quai hơn cả những gì tên phiên dịch đã nói và hắ n đang nắ m trong tay mộ`i hận thù cực lớn đố`i với Warren.

“Chúng tôi muô`n cả hai, thuyê`n trường”, Li cuô`i cùng cũng trả lời.

Warren bật cười. “Tôi chắ`c chắ`n các người sẽ nói thế`, nhưng đó không phải thỏa thuận.”

“Chiế`c bình đổi cho cô gái, ông chẳng còn gì để trao đổi hê`t.”

“Có cô`gắ`ng đắ`y, nhưng ông biế`t thừa tôi sẽ không chắ`p nhận. Chỉ có một thỏa thuận duy nhắ`t đượ`c thiế`t lập ở đây. Cô gái sẽ đượ`c thả, sau đó tôi sẽ trao cho ông chiế`c bình, đờ`ng nghĩa với

việc tôi rời khỏi đây mà không bị sút mẻ gì hoặc tôi sẽ đập thứ chế tiết đó ra từng mảnh.”

“Ông hẳn sẽ rất vui lòng trông thấy từng phần của cô gái quay trở về với gia đình cô ta chứ?”

Warren không mắ c câu, nhưng James chắ c chắ n có. Anh bước từng bước hung hăng về phía trước. Tay Warren vội chộp anh lại, nhưng đã quá muộn. Những tên hộ vệ của Zhang ngay lập tức phản ứng trước việc vương gia của chúng bị đe dọa nghiêm trọng. Vào giây thứ hai, James lăn ra bất tỉnh trên sàn nhà, đủ lâu để bị trói tay chân và bị lăn tròn ra ngoài. Chẳng câ n dùng đê n vũ khí gì hê t, chỉ dùng một trong những kỹ năng của nghệ thuật chiế n đấ u cổ xưa mà những tên hộ vệ của Zhang sở hữu thôi.

Warren biế t tô t hơn là không nên xen vào, nê u không anh sẽ lâm vào tình trạng tương tự và ít nhấ t anh cũng phải thể hiện mình vẫn đang nắ m những quân bài ở đây. Và bên cạnh đó, anh cũng không muố n sự giúp đỡ của James. Sức mạnh cơ bắ p không hê hiệu quả khi chồ ng lại những gã đượ huấ n luyện dùng đôi bàn tay và đôi chân của chúng để giế t người.

Anh thoáng nhìn về phía ông em rể khi thấ y anh ta dầ n trở nên tỉnh táo, bởi về t thương thực sự không nghiêm trọng. Warren rất muố n biế t những người phương Đông làm thế nào mà có thể hạ gục một người đàn ông mang trong mình khả năng giế t người như James một cách dễ dàng như thế. Đương nhiên, để người đàn ông này không kịp trở tay, phải tâ n công anh ta bất ngờ. Nê u không anh ta có thể giáng thêm vài thiệt hại khác nữa - trước khi gục xuô ng.

“Rấ t hoan nghênh”, Warren nói lạnh lùng, quay mặt về phía Zhang và Li. “Nhưng chúng ta có thể quay lại công việc đang thảo

luận lúc này được chứ?”

“Nhất định rồi, thuyên trưởng.” Li mỉm cười. “Chúng ta đang thảo luận về việc thả cô gái - từng phần một - để đổi lại sự trở về của chiếc bình. Không hơn, không kém.”

“Không thể và trước khi chúng ta để lãng phí thêm thời gian, ông phải biết rằng cô gái chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả, không hơn gì một tạo vật xinh xắn, chiếc bình còn giá trị hơn. Anh trai của tôi đã đánh giá cao chiếc bình đó, nhưng tôi chẳng mấy quan tâm. Như vậy nó đã bị rớt giá với người muốn nó nhiều hơn, không phải sao? Cứ giết tôi đi, rồi ông sẽ không nhận được thứ ông muốn. Gây tổn hại đến cô gái, ông cũng không nhận được thứ ông muốn. Hãy thả cô ấy ra và tôi sẽ dẫn các ông đến chỗ chiếc bình. Chấp nhận hoặc không gì hết.”

Li phải hỏi ý kiến Zhang thêm một lần nữa. Warren không biết chuyện đó, ngoài ra anh trông đợi lời thú tội của Amy sẽ khiến anh thực sự không muốn cô nữa, bởi cô đã đẩy anh đến bờ vực thế này. Zhang, dù sao đi nữa, vẫn muốn trả thù và muốn cả chiếc bình. Nhưng bởi hã'n chưa bao giờ đối xử một cách chính trực với người nước ngoài, hã'n có thể thừa nhận ngay bây giờ và nhận lấy mọi thứ hã'n muốn muộn hơn một chút.

“Ông có thể sống, thuyên trưởng”, cuối cùng Li nói. “Nhưng cô gái sẽ ở lại trong sự giám sát của chúng tôi để bảo đảm ông sẽ tuân theo thỏa thuận cuối cùng của ông.”

“Chiếc bình đang ở Mỹ. Ông không thể giam cô gái trong suốt khoảng thời gian tôi đến đó và quay lại đây. Gia đình của cô ấy sở hữu thứ quyền lực có thể lôi ông ra khỏi vãn chỉ trong vài ngày đây.”

“Hình như ông đang làm tưởng chúng tôi sẽ để ông rời khỏi đây một mình để lấy chiếc bình sao?” Li hỏi, rõ ràng rất buồn cười với ý nghĩ ấy. “Không, thuyên trưởng ạ, tất cả chúng ta sẽ tham gia chuyến đi cùng nhau trên thuyên của chúng tôi, bao gồm cả cô gái. Ông có thể đưa cô ấy quay về với gia đình mình sau khi hoàn thành bản giao kèo.”

“Ông đúng là loạn thần kinh nếu ông nghĩ tôi sẽ bị ghim vào cái thuyên này với... người phụ nữ đó.”

“Phải thôi không thì cô ấy sẽ chết. Và như vậy là thu xếp xong thỏa thuận của chúng ta. Như ông nói, chấp nhận hoặc không gì hết.”

Warren nghiến chặt răng lại. Anh đã chơi quân bài của mình, nhưng Zhang vẫn nắm trong tay phần thắng miễn là hãy giữ Amy.

Chương 30

Georgina bắt đầu cảm thấy lo lắng khi những chiếc xe ngựa đỗ lại bên ngoài khách sạn Albany không lâu sau khi Warren và James vào trong đó. Nhìn bên ngoài thì chẳng có vấn đề gì để mà lo lắng, ngoại trừ người gác cửa đang chào đón họ theo sự điều khiển của một người đàn ông giống như người Trung Quốc. Nhanh chóng có thêm nhiều người Đông phương nữa xuất hiện để chắt những chiếc rương và hành lý vào những chiếc xe ngựa.

Sự gập rút của họ là vấn đề đáng quan tâm hơn, hay tất cả sự hoảng loạn trong tình cảnh của Georgina, khi những viên cảnh kinh hoàng nhất bắt đầu lướt qua đầu cô.

Amy không ở đó và cũng chưa từng ở đó. Warren đã tự vương vào sự báo thù của vị tư lệnh kia mà chẳng vì cái gì, đơn giản chỉ do những kết luận điên rồ của em gái anh ấy. Vị vương gia người Hoa kia không thực sự muốn có chiếc bình. Tất cả những gì ông ta muốn là trả thù Warren, vì Warren không có bất kỳ thứ gì để mà mặc cả. Và người chồng yêu dấu của cô sẽ chẳng giơ tay ra để giúp đỡ anh ấy. Anh trai cô có thể đã bị giết và những kẻ sát nhân đó đang có ý định thoát khỏi đất nước này.

Quý tha ma bắt, Georgina ghét bị bỏ lại trong bóng tối, vậy mà cô đã thực sự bị bỏ lại. Chỉ vì vừa mới sinh xong không có nghĩa rằng cô bắt buộc phải chờ đợi trong chiếc xe ngựa này. Cô đáng ra phải ở trong đó, để mà trực tiếp kiểm tra xem có phải thực sự cô đã gửi anh trai mình tới chỗ chết không.

Sau khi chiếc xe ngựa thứ năm đến, tất cả những người Hoa kia lại vào khách sạn. Georgina không thể đứng nhìn lâu hơn được nữa. Ba mươi phút quý báu đã trôi qua, quá đủ thời gian cho bất kỳ cuộc thương lượng, hay... bất kỳ vụ tàn sát nào.

Cô rời khỏi xe ngựa, nhưng trước đó cô quay lại chỗ Albert, người đánh xe của họ, để nói cho ông ta biết cô định làm gì, những người Hoa đang loạt xuất hiện lần nữa. Phải có ít nhất khoảng hai mươi người, nhưng thế là đủ để dễ dàng chào đón vị tư lệnh trong chiếc áo choàng lụa đầy màu sắc của ông ta. Ông ta nhìn có vẻ thật vô hại, trông không có vẻ là một con người có khả năng cử người thực hiện những vụ tàn sát, như những gì ông ta đã làm ở Quảng Châu. Nhưng trên đất nước ông ta, quyền lực mà ông ta nắm giữ thì gần như là tuyệt đối và loại quyền lực đó chắc chắn có thể để ra sự tàn nhẫn và coi thường những quy tắc xã hội căn bản, ví dụ như sẽ không chấp người khác chỉ vì bạn là một kẻ thua cuộc trong trò chơi may rủi.

Georgina bất động khi những kẻ kia bắt đầu bước vào trong năm chiếc xe ngựa, nhưng điều đó chẳng là gì khi so sánh với sự khiêu p đảm của cô khi có vẻ như chẳng còn ai khác định rời khỏi khách sạn nữa. Nhưng khi Warren xuất hiện với hai người phương Đông và cô gần như đã phá lên cười khi thấy những hình ảnh ngổ c nghệ ch mà cô đã tưởng tượng. Dường như anh ấy sẽ đi theo bọn họ, nhưng ít nhất anh ấy vẫn chưa chết.

Anh liếc nhìn cô trước khi bước vào chiếc xe ngựa cuối cùng và kín đáo lắc đầu, cái hành động đó chẳng nói cho cô biết được bất kỳ điều gì cả. Không cần lo lắng? Không rời khỏi xe ngựa? Không thu hút sự chú ý của người khác? Cái gì? Và rồi sự nhẹ nhõm của cô vì thấy anh ấy không sao, dù chỉ trong chốc lát, lại chuyển sang kinh sợ khi cô nhận ra không phải mọi người đều có mặt. Cô nhìn chằm chằm vào cửa khách sạn, chờ đợi, thậm chí còn nín thở,

nhưng chẳng có dấu hiệu nào của Amy hay ông chủ yêu quý của cô cả, ngay cả khi chiếc xe ngựa đầu tiên bắt đầu lăn bánh và những chiếc còn lại bắt đầu nô i theo.

Cô quyết định, quyết định duy nhất có thể đưa ra, trước khi chiếc xe ngựa cuối cùng đi mất hút. “Albert” cô gọi người đánh xe. “Đi theo những chiếc xe ngựa kia, nhất là chiếc cuối cùng, chiếc có anh trai của tôi ấy, cho đến khi ông bảo đảm nơi đến cuối cùng của họ. Sau đó quay lại đây ngay lập tức. Ta phải tìm hiểu xem chuyện gì xảy ra với James.”

“Nhưng, phu nhân...”

“Đừng cãi lại, Albert và phải hết sức chú ý, nếu không ông sẽ mất dấu họ.”

Cô vội vã, chạy thẳng lên tầng hai của khách sạn. Những tiếng va đập trên tường dẫn cô thẳng đến phòng cũ của Warren.

“Được rồi, cũng đến lúc rồi”, cô nghe thấy khi đẩy cửa ra. Rồi sau đó: “Trời đất, em đang làm cái quỷ gì ở đây, George?”

Georgina dừng lại và cảm thấy nhẹ nhõm. Rồi nhanh chóng chuyển sang thích thú, khi tìm thấy chủ ông đang nằm trên sàn nhà với đôi chân giơ lên dựa vào bức tường mà anh vẫn đang đá.

“Em có thể hỏi anh điếu tương tự thế, James, đó là anh đang làm cái quỷ gì dưới đó thế?”

Anh chỉ đang bực mình mà thôi. “Thử lôi kéo sự chú ý của ai đó. Anh cho rằng em định nói là em có thể nghe thấy anh từ dưới pho sao?”

Cái tông giọng đó làm cô nhớ lại những lời cuối cùng của anh trước đó, “Em sẽ không rời khỏi chiếc xe ngựa này vì bất kỳ lý do

nào”, hay mọi thứ Albert đã cố gắng nhắc nhở cô.

“Ừ thì, không”, cô nói trong khi bắt đầu cười trối cho anh.
“Nhưng em thấy bọn họ đều đã rời đi, với sự phản đối của anh và tình hình thay đổi như vậy, anh sẽ nói gì?”

“Không, anh sẽ chẳng nói gì cả. Đó là điều đúng đắn khi một người vợ chẳng làm theo những gì được bảo.”

“Bỏ qua đi, James.” Cô đột ngột khịt khịt mũi. “Em đã từng làm vậy khi nào nhi?”

“Đừng có đánh trống lảng”, anh cầu nhàu.

“Hay là anh thích em đi theo họ? Ở yên trong chiếc xe ngựa, tất nhiên.”

“Trời đất, không.”

“Thế thì hãy vui vẻ khi em chỉ đơn thuần bảo Albert làm như vậy, hoặc là anh biết nơi họ đi?”

“Đến bên cảng, nhưng anh chẳng biết chính xác là cái nào cả. Họ sẽ nhổ neo đến Mỹ.”

“Tất cả bọn họ?”

“Bao gồm cả Amy.”

“Cái gì?”

“Anh cũng nghĩ thế”, anh nói.

“Tại sao anh không ngăn cản?”

“Giống như là anh không thử à?”

“Ồ, nhưng chắc chắn Warren...”

“Hắn đã thử, George, anh công nhận là thế. Thực tế là, hắn đã cực kỳ hoảng sợ với suy nghĩ bị kẹt trên cùng một con thuyền với con bé. Anh phải thừa nhận rằng anh có lẽ đã đánh giá sai cái gã bất lịch sự đó, trong trường hợp này. Hắn thực sự chẳng muốn làm gì con bé.”

“Anh có chắc không đấy?”

“Lạy Chúa, sao em lại có vẻ thất vọng thế!”

“Em sẽ thất vọng nếu em muốn thế”, cô bướng bỉnh đáp lại. “Nhưng sự lãng mạn của họ hay việc thiếu lãng mạn không phải là vấn đề lúc này. Em cho là họ sẽ nhổ neo đi đến Bridgeport, nơi có chiếc bình. Liệu những người đó có thả họ đi một khi đã có nó không?”

“Thỏa thuận là như thế... nhưng...”

Georgina cau mày. “Dường như em vừa nghe thấy một chữ ‘nhưng’ trong giọng nói của anh?”

“Oái, thính giác của em đã phát triển vượt trội đấy, George, thực tình đúng là có đấy.”

Lời chế nhạo ám chỉ đến lời nói đùa ban nãy của anh về việc cô nghe thấy tiếng đá chân từ dưới phớt. Sự lo lắng của Georgina trở nên rõ nét hơn. “Anh sẽ không thể tránh né trả lời câu hỏi đó đâu, James Malory.”

Anh thở dài trong khi đứng dậy, sợi dây thừng cuối cùng cũng rơi ra. “Thỏa thuận đã được thông nhất.”

“Tức là Warren và Amy sẽ được thả ra khi chiếc bình được trả lại?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng?”

“Anh nghi ngờ cái gã người Hoa đó sẽ giữ đúng thỏa thuận. Hắ n đã rá t cô ắ ng để đạt được việc trao đổi chiếc bình với chỉ một mình Amy. Những gì hắ n muố n là cả chiếc bình và sự báo thù bắ ng máu.”

“Thì sao, hắ n chẳng thể có cả hai.”

James cong mày trước sự khắ ng khắ ng nắ y giờ của cô. “Anh chắ c chắ n rắ ng hắ n sẽ bị tiêu diệt khi biế t em không cho phép điề u đó, em yêu.”

“Cái khiế u hài hước của anh rô i sẽ bị nguyê n rửa. Và em nghiêm túc đầ y.”

Anh vòng một cánh tay quanh cô rô i cả hai rời khỏi phòng. “Anh biế t là em nghiêm túc. Và anh trai của em có lẽ cũng có cùng kế t luận như anh. Anh ta sẽ có thời gian tìm ra cách để bảo vệ anh ta và Amy... nhưng...”

“Tại sao em vẫn nghe thắ y một chữ ‘nhưng’ nhi?”

“Bởi vì anh chẳng tin hắ n sẽ làm được việc gì đó đúng đắ n được. Hắ n có thể phá rô i tá t cả những gì hắ n thích bắ ng sức mình, nhưng không phải khi có liên quan đế n Amy.”

“Warren là một người giỏi hơn những gì anh tưởng đầ y.”

“Không cần phải công kích, George. Anh không đổ lỗi em vì xuất thân từ một gia đình...”

“Đừng nói thế.” Cô đột ngột cảnh cáo anh. “Em không có tâm trạng cho sự miệt thị của anh chôn lại gia đình em đâu. Nói cho em kế hoạch của anh đi.”

“Không cho chúng rời đi, tất nhiên.”

Nói thì dễ hơn làm, Albert quay trở lại và cuối cùng họ cũng đến được bến cảng. Vị trí thả neo mà ông ta chỉ hoàn toàn trống rỗng. James tiếp nhận tiễn triển mới này không được tốt lắm.

Sau khi tất cả những lời chửi thề đã được thốt ra, anh kêu lên, “Đây không phải là lúc chẳng có một con tàu nào để có thể tùy ý sử dụng. Mình đáng ra phải giữ chiếc Maiden Anne cho những tình huống khẩn cấp thế này”.

Georgina không hề trông đợi điều này. “Ý anh là anh sẽ đuổi theo họ?”

“Anh vẫn định thế, nhưng sẽ tốn một đồng vận may để tìm được một thuyền trưởng sẵn sàng nhổ neo ngay lập tức, đây là nếu tìm được một tên. Và trong trường hợp hấn biết vị trí thủy thủ đoàn của mình, dự trữ đủ mọi thứ...” Anh dừng lại cho một lượt chửi thề nữa. “Sẽ thật kỳ diệu nếu anh có thể tìm một con tàu sẵn sàng để nhổ neo vào sáng mai.”

Georgina do dự trong một chốc trước khi đề cập, “Có tàu của Warren, chiếc Nereus. Thủy thủ đoàn sẽ sẵn lòng nhổ neo với anh nếu em kể cho họ chuyện gì đã xảy ra, nhưng em nghi ngờ việc tất cả bọn họ đều có trên tàu”. Và cực kỳ nghi ngờ rằng Warren sẽ cảm kích cô vì đã chuyển giao con tàu của anh ấy cho kẻ thù tồi tệ nhất.

Nhưng James chắc chắn là tươi tỉnh với lời nhắc nhở đó. “Nếu bạn điểu hành một con thuyền chắc chắn, ai đó sẽ biết rõ nơi tìm được thủy thủ đoàn.”

“Thực ra, tất cả những con tàu Skylark giữ một danh sách.”

“Vậy thì chỉ còn vấn đề liên quan đến những thứ cần dự trữ thôi. Thế có Chúa, George, anh nghĩ em vừa tặng cho anh một điểu kỳ diệu. Anh vẫn chưa thể rời cảng trước sáng mai, nhưng một khi đã ở trên biển, anh có thể đuổi theo họ chỉ trong nửa ngày.”

“Anh sẽ không tẩn công tàu của họ chứ, phải không?”

“Với Amy ngoài đó ư?” Anh đáp lại và điểu đó đã đủ để trả lời.

“Vậy thì anh sẽ phải bám sát bọn họ trên cả quãng đường đến Bridgeport.”

“Ý định là như thế, George. Với sự cho phép của thời tiết, cộng thêm một chút khéo léo, anh có thể cập cảng chiếc Nereus ngay phía sau bọn chúng và ngăn chặn chúng rời bến cảng cho đến khi chúng đồng ý với những điểu khoản của anh.”

“Những điểu khoản của anh sẽ bao gồm cả anh trai của em, phải không?” Khi chưa nghe thấy câu trả lời, cô thúc vào xương sườn của anh. “James?”

“Phải làm thế nào?”

Anh có vẻ thật đáng thương, cô vỗ vỗ vào má anh. “Đừng có nghĩ nó như một cuộc giải cứu anh ấy...”

“Chúa cứu thế.”

“... Hãy nghĩ đến nó như thể anh đang làm một hành động đáng kính của một vị thánh và em sẽ ngừng phàn nàn rằng anh đã đối xử với anh ấy khó chịu đến thế nào. Đừng ý chứ?”

Anh cười nhảu nhờ với cô. “Thôi được, nếu em đã nói thế...”

“Chẳng thể nghi ngờ vì sao em lại yêu anh. Anh thật dễ dàng bị thuyết phục.”

“Tự cắn lưỡi mình đi, George. Có phải em định phá hoại danh tiếng của anh không đấy?”

Cô hôn anh để chứng tỏ mình không hề có ý định nào như thế. “Được rồi, có thứ gì đặc biệt anh muốn em đóng gói trong khi anh chuẩn bị chiếc Nereus không?”

“Không, nhưng nếu em thấy Connie, em có thể gửi tên đó cùng với túi của anh. Gã đó sẽ rầy la anh tới chết với những lời phàn nàn nếu anh không mời hắn đi cùng trong vụ săn đuổi này.”

“Anh định hưởng thụ nó, phải không?” Cô tỏ cáo.

“Chưa bao giờ nghĩ thế, nhất là khi anh phải dành tất cả thời gian của mình để mà quên đi nhớ em.”

Cái nhìn đầy nghi ngờ đã tỏ cáo mọi điều cô nghĩ về lời đáp lém lỉnh đó. “Vậy thì anh may mắn đấy vì em sẽ cùng đi.”

Anh định lên tiếng để ngăn cản điều đó, rồi phát hiện rằng như thế sẽ là vô dụng, thay vì thế anh nói. “Thế còn Jack?”

Georgina rên rỉ. “Trong giây lát em quên mất. Em đoán những ngày phiêu lưu của em đã kết thúc, cho đến khi con bé lớn hơn chút nữa. Nhưng anh sẽ luôn cẩn thận, phải không James?”

“Em có thể tin vào anh.”

Chương 31

Ca bin của Warren không lớn hơn của Amy là mấy, không may hơn nữa là nó lại nằm ngay bên cạnh phòng cô. Anh có thể nghe thấy tiếng cô đi đi lại lại trong phòng. Ngay lúc này cô đang giận điên lên vì anh đã không thèm nói với cô một lời nào sau khi nãy nặc đòi nhìn xem cô có ổn không. Anh chỉ đơn thuần là yêu cầu Taishi mở cửa phòng cô, nhìn thấy cô vẫn ổn và bảo anh ta đóng cửa lại. Anh thực sự không muốn họ biết rằng mong muốn lúc ấy của anh là đi vào phòng và ôm lấy cô, hứa với cô rằng anh sẽ đưa cô ra khỏi chỗ này và tiếp đó là thôi thúc muốn phát vào cái móng quái quỷ của cô vì đã đẩy họ vào đống rác rổ này. Anh không thể làm bị thương một ai khác, không, nếu không sẽ làm cho họ biết sự hiện diện của Amy quan trọng với anh thế nào.

Cô đã bắt đầu kêu la ngay khi cánh cửa đóng lại, đòi anh phải quay lại, đòi được nói chuyện với anh. Khi cô chắc rằng anh không nghe được tiếng nào của cô nữa thì cô bắt đầu la hét gọi một người tên là Taishi gì đó thay thế. Bây giờ, cứ mười phút hay hơn, cô lại đập cửa và lặp lại tiếng kêu Taishi.

Warren cảm thấy biết ơn, anh cho là thế, vì cô không biết là anh đang ngay ở ca bin kế bên cô, nếu không thì giờ cô đang cố nói chuyện với anh qua vách ngăn và anh không biết liệu mình có thể chịu đựng được bao lâu nữa. Nhưng cũng đủ tệ khi anh có thể nghe thấy giọng cô, nhất là khi cô la hét. Cô làm bầm hàng đống

thứ và liên tục tự độc thoại, nhưng không nghe rõ mảy, chỉ có vài từ như là “quá đáng”, “chết tiệt” và “hãy đợi đây” đến được tai anh.

Anh thực sự hy vọng rằng cô đang nói về anh chứ không phải là tên Taishi không quen biết nào đó. Một Amy giận dữ dễ tưởng tượng hơn một Amy quyên rũ, đặc biệt là khi anh lướt nhìn thấy cô với mái tóc xõa ra và một cái áo choàng được cắt quá ngắn khiến cho tâm trí anh không biết đồ gì پوشить nào với sự dễ chịu ấy. Anh nên giận dữ khi cô mặc một thứ tương tự thế đến để gặp anh. Anh sẽ không thể nào đứng vững nếu cô đứng đủ gần để anh có thể nhìn vào chỗ vật áo tách ra ấy. Nhưng cô gái bước bình đó biết thế và đó là lý do cô ăn mặc thế, anh chắc chắn.

Warren rên rỉ. Điều này không đúng. Anh biết thế. Cả tháng trời chịu đựng việc Amy ở quá gần mà không thể đụng vào cô khiến anh phát điên giống như việc bị nhốt cùng với cô lúc này. Anh phải cố quên đi, hướng sự chú ý của mình vào con tàu và những thứ tương tự. Chết tiệt, thậm chí anh đã phải lau cả sàn tàu. Sự kiên cường không có chỗ ở đây, chỉ có chỗ cho sự tinh táo mà thôi.

Con tàu rời khỏi cảng đã đẩy Warren tới ngõ cụt. Anh đã không hy vọng con tàu rời đi sớm như thế, Zhang chắc chắn đã sẵn sàng rời cảng ngay khi anh yêu cầu gặp Amy. Nhưng giờ là thời gian phù hợp để trốn khi tất cả tay chân của Zhang đang bận rộn. Liệu có khó không khi không chờ người mở cửa, phá cửa phòng Amy và nhảy khỏi tàu cùng cô? Liệu anh có chịu đựng được việc Amy ở ngay bên cạnh cho đến khi đưa được cô về nhà? Và rồi cơ hội cũng sớm trôi qua khi con tàu ra đến giữa biển.

Cánh cửa mở ra trước khi anh chạm vào cửa, một người đàn ông không to hơn Amy là mảy nhảy lùi lại khi anh ta thấy nắm tay của Warren giơ lên. Nhìn bất thức ăn anh ta mang theo, Warren có cảm giác đây chắc là tên Taishi kia.

Warren hạ tay anh xuống, để cho anh ta bót căng thẳng, ít nhất cho đến khi anh ta đã vào hẳn trong phòng, “Tôi chỉ định gọi cửa, thôi thôi. Mời vào”. Chẳng dễ dàng gì khi nói thế nhưng nó khiến cho mắt người đàn ông Trung Quốc này mở to hết cỡ: “Anh trông quá to lớn, thuyề n trương à. Anh không cố gắng trốn đi đúng không? Taishi không thích rắc rối với anh đâu”.

“Sợ hãi anh chàng bé nhỏ?”

Warren hỏi một cách nghi ngờ, anh biết rõ sự chế t người nhưng lại tạo ra vẻ ngoài vô hại như thế nào của người Trung Quốc. “Hãy thử xem sao nào.”

Warren vươn tay ra và giật mạnh Taishi về phía trước bằng cách túm lấy áo chèn của anh ta và sau đó nhấc bổng anh ta lên chỉ với một tay. Trong phút chốc, ngón tay trở của Warren bị bẻ cong hết cỡ về phía sau, cuộc tấn công khiến anh gập đầu gối xuống và Taishi đứng trở lại.

“Đúng như tôi nghĩ”, Warren nghĩ n rằng. “Khả năng chiến đấu của anh chứng tỏ anh là một người canh gác đã được tuyển chọn. Anh có thể đi được rô i đây.”

Ngón tay của Warren được thả ra, nhưng Taishi di chuyển rất nhanh ra khỏi tầm với của anh, vẫn tiếp tục cảnh giác. Warren nghĩ điề u này giồ ng như một trò đùa nhưng rõ ràng là câ n thiết trong hoàn cảnh của anh ta. Anh chàng nhỏ bé có vẻ được huấ n luyện để đố i phó với bất kỳ ai có đôi chân dài hơn chân anh ta. Taishi được huấ n luyện bởi một người có cùng kích thước với anh, một người với chiề u cao của Warren và một cơ thể to lớn như thế sẽ không giở trò gian lận khi đố i phó với một người gâ y trơ xương, cho dù anh ta biế t con người nhỏ bé đó giỏi như thế nào.

Nhưng Warren chắ c chắ n là không có ý nghĩ đó trong đầ u. Anh biế t rằ ng một đòn đầ u tiên của người đàn ông nhỏ bé kia cũng có thể bắ m vắ m anh, anh ta chắ c chắ n cũng không cầ n dùng đầ n một nửa sự cô ắ gắ ng khi phải đố i phó với James Malory. Nghĩ đầ n James khiế n Warren nảy ra một ý tưởng không thể cưỡng lại đượ c: “Tôi sẽ thương lượng với anh, Taishi”, anh nói khi nâng chân ngò i dậy và lắ c cánh tay vẫn còn đang nhúc nhô i của mình. “Tôi sẽ không gây thêm rắ c rồ i cho anh nữa nhưng đỏi lại anh phải dạy cho tôi kỹ thuật chiế n đầ u của anh.”

“Để anh có thể dùng nó chồ ng lại Taishi ư? Anh vui tính hệt như tiểu thư người Anh kia đầ y, thuyề n trường.”

Việc đầ cập đầ n Amy khiế n Warren gầ n như liề u mạng để có đượ c sự đồ ng ý của người đàn ông kia. Những bài học sẽ khiế n anh đủ bận rộn, đủ thâm tím để đắ y cô gái búng bình đó ra khỏi suy nghĩ của mình và cho anh lợi thề vượt qua James, điề u mà người đàn ông nước Anh đó sẽ không tưởng tượng nổi trong lầ n gặp mặt kề tiế p của họ. Thật thú vị, tâ t nhiên, nhưng là sau khi Warren có thể giải quyề t đượ c một phầ n của cái đồ ng rắ c rồ i này đã.

“Tôi không tự đánh lừa bản thân về việc nghĩ rằ ng anh sẽ dạy tôi hế t những gì anh biế t, vì thề anh còn lo lắ ng về điề u gì nữa?” Warren hỏi. “Nhưng tâ t nhiên khi điề u đó xảy ra, tôi sẽ không tâ n công thầ y giáo của mình và anh có đượ c lời hứa của tôi rồ i đầ y.”

“Thề tại sao anh lại muồ n học?”

“Tôi muồ n sử dụng kỹ năng của anh để chồ ng lại những tai mắ t xung quanh tôi một khi những chuyện ở đây giải quyề t xong. Nghĩ về điề u đó đi, Taishi và hãy nắ m lắ y nó khi nó đang còn ở trong tầ m tay anh. Anh giúp tôi hạnh phúc và ngài Zhang sẽ hài lòng với anh. Nề u không tôi có thể sẽ phá những bức tường này và quắ n cổ

anh bắ`ng cái đuôi sam của anh một lúc nào đó và ngày á`y sẽ tới khi may mắ`n đé`n với tôi.”

Taishi khịt khịt mũi nhưng không tỏ ý xúc phạm. Anh ta sẽ không vào trong ca bin để đặt thức ăn xuố`ng bàn để né`n vô`n được dùng như bàn của Warren nữa. Anh ta sẽ chỉ đặt cái bát trên sàn sát cánh cửa thôi. Warren sẽ không thể làm the` với anh chàng này được.

“Xin phép đi né`u anh thích. Tôi dám chắ`c là ông chủ của anh sẽ rá`t vui lòng khi nghĩ tôi sẽ có một cái mông bị đét bắ`ng roi hắ`ng ngày. Ông ta sẽ muố`n xem lắ`m đầ`y.”

Anh đã chọc đúng ý thích của Taishi.

“Để giải trí cho chủ nhân Yat-sen là một việc tồ`t.”

Warren thích việc thắ`ng con hoang á`y không được xem hơn, nhưng hắ`n ta sẽ có cái mà hắ`n muố`n.

“Ngủ đi và sáng mai cho tôi biế`t quyế`t định của anh. Nhưng trong trường hợp đó, tôi cũng muố`n thương lượng với ông chủ của anh là điề`u đó sẽ không bao gồ`m cả việc bị giam hãm trong suố`t chuyế`n đi này. Anh có thể nhắ`c ông ta điề`u đó. Tôi sẵn sàng làm việc né`u không có gì...”

Tiế`ng động từ ca bin bên cạnh cắ`t ngang lời anh và một tiế`ng hét giận dữ: “Ai ngoài đó? Có phải anh không Taishi? Né`u đó là anh, thì tồ`t nhắ`t là anh nên đem cái thân hình bé nhỏ lùn tịt của anh ra khỏi đây trước khi tôi đố`t cả con tàu này”.

Cả hai người đé`u nhìn chắ`m chắ`m vào vách buồ`ng trước khi Taishi hỏi thắ`m thì một cách khiế`p sợ: “Cô á`y có định làm the` thật không?”.

“Tất nhiên là không rồi.” Warren chế giễu, nhưng anh nói nhỏ hơn bình thường: “Tuy nhiên cô ta thực sự đang gây ồn ào này giờ. Anh chưa đi vào đó xem cô ta muốn gì sao?”

“Lệnh là không được phép thăm, chỉ cho ăn nhưng tôi biết tiểu thư đó muốn gì. Sáng sớm mai cô ấy sẽ lại thử làm nứt đầu tôi một lần nữa cho xem.”

Warren nhảy tới một cách nguy hiểm, “Anh không làm cô ta bị thương khi cố cứu cái đầu của mình đấy chứ?”

Taishi nghĩ lại, đứng bên ngoài cánh cửa: “Tôi không làm bị thương người đàn bà của anh”. Taishi nhanh chóng đảm bảo với anh: “Có thể là bị thâm tím một ít ở đây”, anh ta chỉ chỉ xuống phía dưới: “Nhưng cô ấy không kêu ca gì cả. Kêu ca về mọi thứ trừ vết thâm”.

Warren nhận ra sai lầm của mình quá muộn nhưng vẫn cố chữa lại: “Cô ta không phải người đàn bà của tôi”.

“Nếu anh đã nói thế, thuyên trương.”

“Đừng có khiến tôi phì cười”. Warren bật lại một cách bất lịch sự. “Cô ta thực sự không phải thế. Và vì Chúa, nếu cô ta có hỏi, đừng có nói là tôi đang ở ngay bên cạnh cô ta đấy. Cô ta sẽ khiến tôi phát điên với cái kiểu nói chuyện không ngưng nghỉ đó và tôi sẽ cho anh biết tay nếu anh để cô ta làm thế.”

Warren không biết liệu anh đã thuyết phục được anh chàng kia chưa, nhưng tôi thiếu thì Taishi trông cũng có vẻ bối rối một chút trước khi khóa cửa lại. Warren đang nổi điên lên với chính mình vì đã lỡ lời lúc này và vì không hề nhận thức được mình đang làm gì. Thật ngu ngốc! Điều cuối cùng anh muốn cho tên gác cửa thấy là anh quá quan tâm đến việc bảo vệ cho Amy. Anh chỉ ước gì đó không phải là sự thật.

Chương 32

Amy dịch ra xa chiếc vách ngăn để tìm chiếc nệm rom rồ i cuộn người lại như một quả bóng buồm thắm. Tai cô đau rất vì tỳ vào vách gỗ nhám, nhưng trái tim cô còn nhức nhối hơn nhiều.

Bởi Warren không muốn nói chuyện với cô. Anh sẽ không bao giờ muốn nói chuyện với cô nữa, đành rằng không nên cảm thấy bị tổn thương khi nghe anh tuyên bố thế. Nhưng quả là như vậy đấy.

Cô thực sự muốn khóc. Cô sẽ không làm như vậy, đương nhiên là thế rồ i. Cô đã biết ngay từ đầu rằng sẽ không đơn giản để thắng được Warren, rằng cô đã nhận quá nhiều cay đắng cũng như mất lòng tin là mình có thể vượt qua. Và anh là người đàn ông luôn sống trong khuôn mẫu, những cái khuôn đã giữ phụ nữ không bao giờ chạm được vào người anh. Anh không muốn được hạnh phúc. Anh thích sống khôn khổ. Quá nhiều rào cản để vượt qua...

Buổi sáng hôm sau đã mang niềm tin của Amy quay trở lại, ít nhất đây cũng là nơi có Warren gần bên. Cô vẫn tin tưởng, bằng cả trái tim, rằng làm tình với anh sẽ là câu trả lời, là phép màu thay đổi mọi quan hệ của họ, hoặc hơn thế nữa, trở thành một sự khởi đầu.

Như đêm qua cùng những nghi ngờ của bản thân, đúng là tình cảnh khiến tinh thần cô giảm sút, kèm theo cả sự không chắc chắn nữa. Không có giây phút nào mà cô không tin là Warren không ở lại đây nếu anh có sự lựa chọn. Chú James của cô rõ ràng đã tính

toán để chuyện này xảy ra và bắt ép Warren đến giải thoát cho cô. Tuy vậy đây hiển nhiên không hề giống sự giải thoát, nhưng cô đủ lạc quan để cho rằng Warren biết anh ấy đang làm cái gì.

Hơn nữa, vẫn còn một vài lời đảm bảo, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi. Chỉ mỗi mình Warren là không vui lòng tiếp chuyện cô đủ lâu, kể cả qua bức vách, để động viên lẫn nhau. Cái gã chết tiệt ấy ít nhất cũng nên loại bỏ sự bất hợp tác vào lần này chứ, nhưng không, cậu trời đừng để anh ấy bộc lộ sự thương hại hay lo lắng dù là nhỏ nhất. Tại sao thế, cô cho rằng anh thực sự quan tâm đến cô khi anh làm chuyện này và anh sẽ không muốn như vậy một chút nào hết.

Chuyển động của con tàu cho cô biết họ đã ra khơi. Ánh sáng hắt qua khe cửa cho cô biết quả thực đã bước sang ngày tiếp theo. Sự tĩnh lặng từ buồng bên cạnh chẳng cho cô biết điều gì. Và cô đang cố làm cho bản thân nguôi cơn giận dữ nếu không thì cô sẽ nện vào tấm vách ngăn thêm một lần nữa nếu không cần trọng. Cô không muốn làm thế. Nếu anh ấy muốn sự im lặng, anh ấy sẽ có được sự im lặng anh ấy muốn và cô hy vọng điều đó không khiến anh phát điên.

Nhưng Taishi đã hứng chịu toàn bộ cơn giận dữ của cô khi anh ta xuất hiện để mang thêm một chút cơm và rau cho bữa sáng. Cô đưa mắt nhìn xuống thức ăn rồi nói, “Lại thế à? Tôi tin rằng đây là lúc chặt đứt cánh tay đầu bấp của các người đày. Hẳn ta phải là gã không có óc sáng tạo nhất còn tồn tại trên đời”.

“Đầy sáng tạo, đây này”, Taishi quả quyết với cô. “Hãy lóc thịt từ xương ra, hảo hạng.”

“Đúng là thứ tôi muốn”, cô lạnh nhạt xoay người đi. “Và dừng lại ở đây được rồi”, cô thêm vào khi anh ta bắt đầu đi ra sau cánh cửa.

“Trước khi anh lại biế t n mấ t, hãy nói cho tôi biế t làm sao vương gia Zhang lại bắ t đượ anh á y.”

“Ai cơ?”

“Đừng có giả ngu với tôi. Người đàn ông nào ở cánh cửa bên cạnh? Người mà anh cũng mang thức ăn cho á y? Người đã yêu câ u anh không nói với tôi rằ ng anh á y ở đây á y? Đó là người nào?”

Taishi nhe răng cười với cô. “Cô nói quá nhiê u, hãy nói ít đi. Đó không phải nét điể n hình của người Anh, thưa cô, hoặc đặc điể m chung với thuyê n trườ ng người Mỹ, phải không?”

“Thế việc trả lời cho câu hỏi đầ u tiên của tôi thì sao?”

Anh ta nhún vai. “Không ai nói với Taishi về thuyê n trườ ng. Họ chỉ bảo mang thức ăn và canh gác thôi. Cô phải hỏi anh ta, thưa cô.”

“Đã vậy thì mang anh á y đê n đây.”

Anh ta cười khúc khích, lắ c đầ u nguây nguây với cô. “Cô đúng là một quý cô hài hước. Cô đã nghe thấ y anh ta không muố n nói chuyện với cô. Sự sắ p xê p đó khiê n anh ta hạnh phúc và thấ y rằ ng cô không đượ vui, Taishi nghĩ thế .”

“Vậy hạnh phúc của anh ta đượ đặt lên trên hạnh phúc của tôi hả?” Sự tức giận của cô dứt khoát đầ ng tăng cao. “Tôi đoán bởi vì anh ta là người duy nhấ t biế t chiế c bình đầ ng ở đầ u. Anh đã từng nghe về chiế c bình chưa?”

“Mọi người đê u biế t về chiế c bình, thưa cô. Nó thuộc về Hoằ g đê , không phải vương gia Yat-sen. Vương gia Yat-sen sẽ gặp rắ c rồ i lớn nê u ngài không mang đượ nó về .”

Amy sẽ kinh ngạc nếu Warren biết chuyện đó, nhưng cô không thể hỏi anh được gì khi anh từ chối nói chuyện với cô. “Tôi không cho rằng chuyện này xảy ra mà Warren lại là một người đàn ông cực kỳ bất hợp tác và giờ anh ấy đang hợp tác trong chuyện này vì tôi. Bởi vậy chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi không ở đây? Anh thử nghĩ xem sau đó làm sao anh ấy có thể tiếp tục hợp tác?”

“Thế cô đi đâu, thưa cô?”

“Tôi sẽ nghĩ đến vài thứ”, cô sốt ruột nói, sau đó, nhận ra anh ta chẳng có chút ấn tượng nào với những lời nói của cô, cô thêm vào, “Đừng bận tâm đến nó bây giờ. Khi nhìn thấy tôi, anh nên biết chuyện trông trở nên hết sức ngoạn mục. Chúng tôi có một cuộc cãi vã giữa những người yêu nhau, điều đó là tất cả”. Cô nói đôi mắt trừng trừng, bởi không nghĩ ra được gì khác.

“Tôi dám chắc anh hiểu chuyện đó là như thế nào. Anh ấy không nghĩ rằng tôi sẽ tha thứ cho anh ấy, đó là lý do tại sao anh ấy không muốn nói chuyện hay gặp tôi lúc này, nhưng tôi đã tha thứ cho anh ấy. Tôi chỉ cần một cơ hội để thuyết phục anh ấy thôi, nhưng làm sao tôi có thể nếu các người không để tôi gặp anh ấy?”

Anh ta lắc đầu với cô lần nữa, nói rằng anh ta không tin cô. Hừm, cần một sự nỗ lực cao độ đây và có lẽ nếu cứ bám chặt lấy câu chuyện này, cô cuối cùng cũng thuyết phục được anh ta thôi. Trong lúc ấy, cô quá nản chí bởi chẳng kiếm được lý do nào để tiếp tục trở nên dễ thương với người đàn ông bé nhỏ này nữa.

“Bởi anh cực kỳ tốt bụng, Taishi”, cô nói với vẻ hết sức chế giễu, “Tôi cần thay trang phục và một chiếc lược không bị hỏng. Và vì Chúa, một chút nước để tắm. Nếu anh cho rằng mình có thể trông nom được chúng tôi, anh sẽ phải bắt đầu hoàn thành tốt công việc

của mình. Tôi là con tin, không phải tù nhân và bởi vì thế, thi thoảng tôi yêu cầu một chút không khí trong lành. Anh sẽ xem xét chuyện đó chứ?”

“Chuyện đó sẽ được chấp nhận, thưa cô, cô có thể nhận được những thứ đó.”

Cô nghe thấy một chút lòng tự trọng bị tổn thương ở đây. Nhưng cô không xin lỗi. Cô có cả một đống tổn thương ở đây, có người đã bắt giữ cô, mang cô khỏi nhà tới nơi chỉ có Chúa mới biết là ở đâu. Đại khái là nơi chiến binh được giết, phải không? Mỹ à? Hừm, cô đã nói mình sẽ tới đó nếu cần thiết trong chiến dịch giành lấy trái tim Warren, nhưng cô thực sự không hề lên kế hoạch về chuyện đó.

Với tâm trạng thất vọng càng lúc càng tăng cao khiến sự chán nản quay trở lại vào chiến đấu. Amy chợt nhận ra mình lại đang ép tai vào vách ngăn một lần nữa, nhưng cô chẳng thể nghe được gì, có thể bởi Warren cũng ép tai cùng lúc đó và hơi thở của họ đúng là không xuyên qua được vách ngăn này. Cô cuối cùng cũng chịu từ bỏ bằng việc thốt lên đầy dụi dàng, “Warren”.

Anh nghe thấy. Trán anh vã mồ hôi ngay sau bức vách. Anh cắn chặt răng lại. Anh không thể trả lời. Nếu bắt đầu nói một câu gì đó anh không thể dừng lại được. Cô sẽ ngóng chờ được nói chuyện với anh hằng ngày. Rồi chẳng bao lâu, cô sẽ lại buông những lời nói đầy cảm dỗ hoặc tệ hơn, với một bức tường chắn giữa họ che đi sự thẹn thùng của cô và nó sẽ khiến anh mất tự chủ với bản thân.

Nhưng dấu hiệu buồn bã trong giọng nói của cô đang giết chết anh. “Amy”, anh cuối cùng cũng trả lời. Cô đã đi khỏi bức vách, bởi vậy cô chẳng thể nghe thấy anh.

Chương 33

Quá lâu, đã vài tuấn cái tiết trôi qua đối với Amy, trong suốt thời gian này Warren vẫn không chịu nói chuyện với cô qua cái vách ngăn chia cách cabin buồng của họ, hay do anh không chịu đồng ý gặp cô, thậm chí chỉ trong vài phút. Cô được cấp một ít quần áo để thay đổi luân phiên với chiếc váy của cô, một chiếc áo dài ngang lưng để quấn quanh thân mình màu đen và những chiếc quần giống hệt quần của Taishi cực kỳ vừa vặn với cô, gần như để lộ mọi đường cong trên cơ thể. Nhưng chỉ có mỗi Taishi nhìn thấy cô mặc chúng và anh ta thì không hề có hứng thú với cô theo cách đó, vì vậy nó chẳng là gì cả. Cô cũng có một cái lược, mặc dù cô đã ngừng việc chải tóc mà không có gương, để phần lớn mái tóc xổ xuống và tết phần còn lại.

Tuấn trước cô được cho thêm hai thùng nước để tắm rửa và giặt quần áo. Hôm nay, cô đã hưởng thụ một lần tắm nữa. Và cô được thả lên boong tàu một lần mỗi ngày nhưng không quá một giờ. Khi đó cô mặc chiếc váy dài màu nước biển, với chiếc áo ngắn buộc chặt đến tận cổ. Nhưng không ai chú ý đến cô cả. Một nửa thủy thủ đoàn là người Hoa và cô nhận thấy họ cho rằng cô xấu xí dưới đôi mắt tròn của họ, dù họ thừa nhận mái tóc dày, dài và đen nhánh của cô. Nửa thủy thủ đoàn còn lại là người Bồ Đào Nha, như thuyền trưởng, như con tàu và họ không nói một từ tiếng Anh nào cả.

Cô đã từng nhìn thấy tàu của Warren, chiếc Nereus vào lần cuối cùng anh ở London, cái ngày anh rời đi. Chiếc tàu này không

lớn lắm, nhưng cô tận hưởng những chuyến ra ngoài ngấn ngủ này, ngóng chờ chúng, không phải vì không khí trong lành, mà vì hy vọng rằng một lúc nào đó cô sẽ gặp Warren trên boong tàu. Cô chẳng bao giờ gặp được anh, tất nhiên. Anh có thể đã sắp xếp với ông bạn tốt Taishi của mình để được thông báo chính xác lúc nào cô được phép ra ngoài, để anh có thể chắc chắn mình ở lại trong căn buồng của mình lúc đó.

Thực sự thì, cô có mọi thứ mình đòi hỏi, ngoại trừ thứ duy nhất cô mong muốn nhất và xem ra cô sẽ không nhận được nó, bất kể thế nào đi nữa. Warren hiển nhiên cố ý tránh cô trên cả hành trình đến Mỹ, giao lại chiếc bình đó để đoạt được sự tự do của họ, rồi gấn cô vào chuyến tàu đầu tiên quay lại nước Anh, một mình. Đó là một kế hoạch an toàn cho anh, một kế hoạch sẽ giữ anh và cuộc đời bất hạnh của anh như cũ và Amy vẫn chưa thể nghĩ ra cách gì để thay đổi kế hoạch đó, ngoại trừ một cuộc nói chuyện triệt để nhằm xóa bỏ hoàn toàn sự ngăn cách đó. Nhưng cô không có đủ kinh nghiệm để kéo bật bức vách này và không hề cảm thấy mình giống một con ngóc, đặc biệt là vượt qua được bức vách chết tiệt này.

Và với bức vách đó, đôi tai cô đang thường xuyên dẹt lại, cô lắng nghe qua nó quá nhiều. Warren đang học chiến đấu theo cái cách buồn cười mà Taishi dạy. Anh nhận khá nhiều đòn trong quá trình học, nhưng cô có cảm giác rằng anh thực sự hưởng thụ mỗi khoảnh khắc đó, trong khi cô thì thở hỗn hển và nghiến răng lại mỗi lần anh rên rí.

Hôm nay cô được ra ngoài đi dạo, cũng như được tắm. Cô đáng ra phải cảm thấy dễ chịu, hoặc ít nhất là toại nguyện, nhất là trong hoàn cảnh này. Nhưng cũng giống như đang chứng kiến cơn bão vùn vùn nơi chân trời, cô cũng có một cơn bão bên trong và nó không thể lặng gió.

Dạo này cô trở thành một con tin mẩu mực, không hề cho Taishi một lý do nào để phàn nàn. Nhưng không phải do bản tính tự nhiên của cô mà cô đơn giản là chịu đựng và chẳng làm gì cả. Chỉ vì chẳng có gì để làm, những giải pháp của cô đều cạn cả rồi và cái nhận thức đó, ngày càng làm tình làm tội cô, tia lửa nóng giận của nhà Malory.

Cô tức giận với Taishi vì không hề nghiêm túc chú ý đến cô, với Warren vì cái tính ương ngạnh và sự im lặng liên tục của anh, với Zhang vì đã lôi cô vào cái đồ ngớ ngẩn này trong khi ông ta có thể dễ dàng để cô lại đằng sau khi ông ta đã có Warren. Và cô đã trải qua một cách im lặng, đơn thuần chấp nhận sự im lặng của Warren và sự kiểm soát độc đoán của Zhang đối với cô.

Taishi nhận ra điều đó khi anh ta đưa tới cho cô bữa tối. Ngay khoảnh khắc anh ta mở cửa ra, cô đoạt lấy cái bát thức ăn trong tay anh ta, xúc lên một nắm cơm với hai ngón tay và giữ nó trước miệng.

“Tôi không đói, tên đần độn”, cô nói trước phản ứng trong đôi mắt mở to của anh ta. “Nhưng tôi đã tìm thấy vũ khí của mình.”

“Cô sẽ ném thức ăn vào tôi?”

Cô gằn như định thực hiện cái gợi ý thông minh đó. Taishi có một giác quan vô cùng nhạy bén của tính hài hước mà không phải lúc nào cũng dễ hiểu, luôn luôn là như vậy, nó có thể được giải thích như một sự ngu ngốc rõ ràng. Amy đang bắt đầu nghi ngờ rằng anh ta giả vờ ngu dốt chỉ để vô hiệu hóa sự tức giận của cô, mà thường xuyên xảy ra và hôm nay cũng chẳng khác gì.

“Tôi đang bực mình, chẳng có gì phải nghi ngờ về chuyện đó cả”, cô nói, giữ giọng mình nhỏ xuống. Cô không muốn Warren nghe thấy những gì cô định làm, không phải vì anh đang nghe ngóng bên kia bức vách, nhưng cô không định liêu. “Nhưng khi mà đây có lẽ là bữa ăn cuối cùng của tôi, tôi sẽ bỏ qua nó lần này.”

Điều đó làm anh ta cau mày. “Taishi sẽ không bỏ đói cô, cô gái.”

“Anh sẽ làm thế nếu Zhang ra lệnh như vậy, phải không? Và đừng chớ i. Ông ta có lẽ sẽ ra lệnh như thế ngay khi ông ta nghe được những gì tôi có thể làm với chút ít thức ăn này.”

“Cô chẳng định làm gì cả.”

“Tôi định đây, vì vậy chú ý nghe nhé. Anh sẽ nói với vương gia của mình rằng nếu tôi không được phép gặp thuyền trưởng Anderson ngay lập tức, tôi sẽ mắ c nghẹn và chết. Sau đó ông ta sẽ dùng có gì để bắt Warren trao trả cái bình chết tiệt của ông ta?”

Taishi ôm một cánh tay khăn cà u. “Chờ đã, cô gái! Taishi sẽ tìm hiểu ngay. Sẽ quay lại ngay lập tức.”

Amy nhìn chắ m chắ m vào cánh cửa với sự sừng sồ t. Có phải điều đó thực sự có hiệu quả? Cái gã bé nhỏ đó đã thực sự hiểu cô một cách nghiêm túc dù chỉ một lâ n? Nhưng cô không thể dựa vào nó. Và nếu như Zhang cũng hiểu cô một cách nghiêm túc và cho cô những gì cô muố n... Cô còn chưa chuẩn bị! Cô còn chưa chải lại tóc, cô còn chưa mặc bộ váy quyế n rũ của mình và, chết tiệt, cô đang đói.

Amy ngầ u nghiế n nuố t một nửa chỗ thức ăn và sau đó hăm hờ đế n chỗ cái lược của cô. Thật tốt là cô đã làm nhanh, bởi vì Taishi không hề báo tình trạng tiế n thoái lưỡng nan của mình cho Zhang, người đang nhắ m nháp bữa tô i của ông ta và không bao giờ, tuyệt đố i không được làm phiề n ông ta khi ông ta đang ăn.

Taishi không hề đi đâu xa ngoài chiế c cửa bên cạnh để hỏi Warren, “Liệu có khả năng nghẹn thức ăn bởi tai nạn không?”

Warren đang ngồ i dựa vào vách ngăn, hoàn thành bữa ăn của mình. “Ý anh là cô ý?”

“Đúng thế.”

“Tôi nghĩ là có thể nếu anh cô hít thức ăn của mình vào, nhưng tôi không có ý định thử nó, nếu đó là lý do mang anh quay lại đây.”

Taishi không trả lời, chỉ đóng cánh cửa lại lần nữa. Anh ta được lệnh giữ cả hai tù nhân thoải mái trong suốt hành trình và làm bất kỳ cái gì có thể để bảo đảm điều đó. Chuyển người phụ nữ từ buồng này đến cái bên cạnh là hoàn toàn có thể. Và Taishi cho rằng lúc đầu người Mỹ này có thể phản đối, nhưng sẽ không lâu. Nếu nhàm chán, anh ta chỉ là hành hạ cái gã người Mỹ hung dữ trong tầm tay mình một khoảng thời gian mà thôi.

Anh ta có thể xác nhận ý nghĩ này với Li Liang sau, nhưng còn bây giờ thì...

Khi cánh cửa mở ra lần nữa, Warren liếc nhìn lên, rồi trở nên hoàn toàn bất động khi Amy bị đẩy vào trong căn buồng và cánh cửa đóng sập lại ngay sau cô. Chúa ơi, thế này còn tồi tệ hơn cả tưởng tượng của anh. Cơ thể anh bị khuây động ngay khi hình ảnh cơ thể cô trong chiếc áo chèn và quần đen, đôi chân cô để trần và mái tóc cô chảy xuống như thác trong một sự xáo trộn lộn lây. Anh không nghĩ rằng mình đã từng nhìn thấy cái gì đẹp và đáng ham muốn như thế, vậy mà anh lại không thể có cô. Anh không thể có cô. Và Taishi là kẻ mà Warren sẽ giết vì đã để cảm dỗ này lên con đường của anh.

Cô không nói gì cả, nhưng cũng không có vẻ cảnh giác hay bẽn lẽn, mà cô đã từng tỏ ra như vậy bao giờ chưa? Cô đang ăn sống anh với đôi mắt xanh sâu thẳm đó, thực tế, nó làm anh nhận ra rằng anh đang chẳng mặc gì ngoại trừ một cái quần. Chúng ngấn và bó chặt quanh bắp chân anh đến nỗi anh đã cắt chúng đến tận đầu gối.

Nhưng anh chưa từng cảm thấy trăn trờng khi mặc chúng cho đến lúc này.

Sự im lặng kéo dài khá lâu. Warren khá chắc giọng mình sẽ không phát ra được gì ngoài trừ một tiếng cầu nhàu, nhưng cuối cùng anh cố thử. Không phải một tiếng cầu nhàu. Hơn một tiếng gầm gừ, suy xét câu hỏi đầu tiên đến trong tâm trí anh.

“Cô đã đút lót cái gì cho hắn ta thế? Thôi bỏ đi, cô chỉ có mỗi một thứ để sử dụng và tôi đang mong chờ nó đấy.”

“Những lời nói có vẻ thật thô thiển, phải không?” Cô đáp lại với sự xác xược không bị khuất phục như mọi khi của mình. “Không tồi, nhưng không cần thiết. Anh chắc phải quên mất điều đó làm em tổn thương nhiều đến thế nào, khi mà em biết tại sao anh lại cố làm vậy. Thực ra, lời đe dọa chết nghẹn đã làm được đấy.”

“Làm được cái gì?” Warren rời khỏi cái đệm và giận dữ nhìn vào cô. “Cô đang nói về cái quái gì vậy?”

“Em nói với Taishi rằng em sẽ tự nghẹn chết bằng thức ăn nếu em không được mời vào đây. Anh ta thường không hay bị mắc lừa như vậy. Em tự hỏi tại sao anh ta lại tin điều đó.”

Nguyễn rửa cái tên người Hoa nhỏ tí đó vì đã không giải thích cái vụ nghẹn là vì cái gì! Warren đáng ra nên thêm vào rằng nếu cô tình nghẹn, thì sẽ chẳng được gì ngoài một tràng ho mà thôi.

“Biến ra khỏi đây, Amy.”

“Em không thể”, cô đáp lại và có vẻ vui sướng vì nói như vậy. “Taishi không cầu thả như vậy. Anh không nghe thấy tiếng khóa cửa sao?”

Anh không nghe thấy, nhưng anh cũng chẳng nghi ngờ gì là nó bị khóa cả. Vậy thì anh sẽ bị đẩy xuống địa ngục trong bao lâu trước khi cô bị đem về phòng mình đây? Thêm năm giây nữa cũng là quá dài rồi.

“Anh không định mời em ngủ à sao?” Cô hỏi tiếp.

Trên giường của anh, thứ duy nhất thích hợp à? Cô ta đang thúc đẩy nó, cô ta thực sự đang làm thế và có lẽ cũng chẳng hề lo lắng, có lẽ đang cố tình làm thế.

“Vấn đề của chúng ta ở đây là nói chuyện”, cô nói như vậy trong khi tất cả những gì anh làm là nhìn chằm chằm vào cô. “Anh không nghĩ rằng em đến vì cái gì khác đây chứ?”

Ôi, Chúa ơi, lại bóng gió nữa rồi. Anh không thể chịu đựng được chúng ngay lúc này, không phải khi cô đứng đó trông thật ngọt ngào, với cơ thể anh căng cứng và sẵn sàng nhận lấy bất kỳ cái gì cô ném vào như rất nhiều lần trước đó. Cô ta nghĩ anh được làm bằng cái gì chứ?

Amy có thể nhìn thấy vẻ ngoài của anh một cách khá rõ ràng, những cơ bắp cuộn cuộn và mạnh mẽ với một thân hình không thể khuất phục. Anh thoáng trị cái buồn nhỏ bé này với kích cỡ của mình, lần át nó và cả cô nữa. Cô cực kỳ muốn được chạm vào tất cả vùng da nhìn thấy được đó và nắm nó, được chạy đến bên anh, giữ anh và không bao giờ buông ra cả. Cô không hề di chuyển. Anh hoàn toàn tức giận với sự xâm phạm của cô, cho cô chút ít nghi ngờ rằng anh sẽ đẩy cô đi nếu cô đủ liều lĩnh để làm những gì cô muốn. Chỉ một lần này, cô lại không như thế.

“Anh phải nói chuyện với em, Warren.” Một chút gì đó tuyệt vọng trong giọng nói của cô. “Nếu anh không quá ngang ngạnh, nếu anh

chịu nói gì đó với em, bất kỳ điều gì, lần đó khi em hỏi anh, có lẽ giờ này em sẽ không ở đây.”

“Cô đang nói về cái gì?”

Cô đã bỏ cuộc hò i đầu tuần và cô thứ nói chuyện với anh, thực tế là van xin anh trả lời cô. Cô không hề biết anh không nghe thấy cô, đó là cái ngày Zhang quyết định giải trí bản thân bằng cách hứng thú với những bài tập của Warren. Taishi khá tốt, một chuyên gia về phòng thủ, đó là lý do mà anh ta được chọn để làm người canh giữ và trông nom họ. Tuy vậy, kỹ năng tấn công của anh ta lại khá xoàng.

Nhưng những cận vệ riêng của Zhang lại hoàn toàn khác hẳn, chuyên gia trong cả tấn công và phòng thủ, Zhang đã quyết định đó sẽ là một trò tiêu khiển để ngắm một trong số họ khiến Warren ngã m dưới chân ông ta. Anh vẫn còn những vết thâm tím và đau nhức chứng minh nó khó chịu đến nhường nào.

Đáng ngạc nhiên là, anh chẳng thấy một tí đau nhức nào ngay lúc này.

“Khi em đánh mạnh vào bức vách của anh mấy ngày trước đây...”

“Tôi không hề nghe thấy, Amy.”

“Anh không nghe thấy?” Sau khi làm mình trở nên tuyệt đối ngu ngốc tới đó, cô đã vui sướng để biết rằng chỉ có mỗi mình cô nhận biết được điều đó. “Tốt thôi, nó cũng chẳng phải vấn đề gì trong lúc này. Em vui mừng với điều đó, thực tế, chính bởi vì sự im lặng của anh và em cuối cùng đã mất đi sự bức tức. Điều này tốt hơn nhiều là nói chuyện qua vách.”

“Quý tha ma bắt. Amy, tôi muốn cô quay lại và đóng vào cánh cửa đó rồi bước ra khỏi đây ngay!”

“Nhưng em vừa mới tới đây...”

“Amy.” Anh ngắt lời cô đầy đe dọa.

“Và chúng ta còn chưa nói chuyện...”

“Amy!”

“Không.”

Từ ngữ rơi ra giữa họ như một sự thách thức, thách anh phải làm cho cô tuân lệnh anh, nếu anh có thể. Đó không phải là lúc mà sự liều lĩnh của Amy lên tiếng.

Chương 34

Warren bắt đầu bước về phía Amy chỉ với một mục đích duy nhất là lật cô lại trên đầu gối của anh. Cô đọc được điều đó trong đôi mắt anh, trên vẻ mặt giận dữ của anh, nhưng cô không hề cố gắng bỏ chạy. Dẫu sao căn buồng quá nhỏ để có thể làm bất cứ chuyện gì tương tự - nhưng cô cũng chẳng hề cố gắng bảo anh từ bỏ ý định đó. Cô đứng yên tại chỗ, nắm lấy cơ may, một cơ hội quá lớn, rằng anh sẽ không làm như vậy.

Chuyện xảy ra rất giống một cuộc tấn công, tuy nhiên, dù là thế thì Amy vẫn hoan nghênh chào đón nó. Chỉ một cái chạm vào nhau và Warren đã kéo cô vào vòng tay anh thay vì đánh cho cô một trận, nhưng cuối cùng cô vẫn bị thâm tím, bởi anh đang ôm cô quá chặt. Và miệng anh, ôi Chúa lòng lành, đang trở nên đói khát, vượt ra ngoài sự kiểm soát. Cô nên sợ hãi. Cảm xúc lần này dữ dội hơn những gì cô đã mong đợi, hơn những gì cô có thể nắm bắt. Nhưng cô sẽ không đời nào ngăn anh lại.

Hai lần anh đẩy cô ra xa, vẻ mặt của anh vẫn còn giận dữ, vẫn còn nét do dự, vẻ đau đớn, nhưng nhiều hơn cả vẫn là khao khát. Mỗi lần anh đẩy cô ra, Amy đều chìm trong thất vọng và cả giận dữ nữa, bởi anh vẫn ngoan cố cưỡng lại những gì mà cô cho là không thể tránh khỏi. Nhưng sau đó anh lại rên lên và kéo cô trở lại, miệng anh ngấu nghiến và cô thì vui mừng hoan hỉ. Cuối cùng, sau một khoảng thời gian quá dài và quá nhiều nghi ngại, anh chàng cứng đầu này sắp trở thành của cô.

“Chúng ta sẽ bóc thành khói trước khi anh mang em lên giường mát.”

Có lẽ cô sẽ bật cười trước niềm vui này nếu có cơ hội, nhưng anh hôn cô thêm lần nữa, lưỡi anh trượt vào thật sâu và tất cả những gì cô có thể làm là gượng gạo trôi theo cơn bão. Những lời anh vừa nói là sự đảm bảo rằng anh đã từ bỏ sự kháng cự. Dù anh quyết định một cách tự nguyện hay chỉ vì anh không thể cưỡng lại hơn được nữa, Amy cũng không còn gì phải lo lắng nữa.

Không biết bằng cách nào họ đã nằm trên chiếc đệm ở góc phòng. Nó không lớn lắm, nhưng họ không nằm trên đó để ngủ hay mỗi người một góc. Cô không mặc váy, nên nó không cản trở những cử động của cô. Lúc này chân cô mở ra để có thể đón nhận sức nặng của anh tại nơi mà cô muốn hơn cả và những cảm giác mà cô nhớ được từ lần cuối anh che phủ cả thân hình cô như thế này đang dâng sóng dậy; một lần nữa lại làm cho cô sững sốt và kích động.

Anh không thể ngừng hôn cô, đòi hỏi được thêm cô vẫn còn quá mạnh mẽ. Cô không thể ngừng chạm vào anh, sự bức thiết phải cảm nhận làn da của anh cũng mạnh mẽ như những gì đang tác động đến cô. Nhưng mau chóng dường như vẫn chưa đủ. Như lúc trước, khi anh nằm đè lên người cô trên con đường đó và khiến cô trở nên điên cuồng với những cử động giữa cơ thể họ, cô biết rằng nó hơn hẳn những gì cô từng biết và cô không thể đợi lâu hơn để cảm nhận được tất cả.

Cô nói với anh điều đó bằng cơ thể cô, bởi anh rõ ràng chỉ cho cô cơ hội để thử, không phải để nói. Nhưng cô hoàn toàn không chắc mình muốn truyền đạt với anh điều đó bằng cách nào nữa, ngoài việc níu lấy hông anh và nhấc bổng mình lên để đón nhận chúng.

Cô dám chắc mình chính là nguyên nhân khiến anh đau đớn, bởi tiếng rên của anh càng lúc càng to. Nhưng tay anh bất ngờ len vào giữa hai người. May cho họ chiếc thắt lưng bằng vải bông của cô chỉ thắt hờ thành một chiếc nơ điệu đà thay vì một nút buộc chắc chắn, bởi vậy nó được tháo ra dễ dàng, chiếc dây thắt nhỏ hơn trên quần cô cũng vậy. Vào giây thứ hai, quần áo của cô đã bị cởi bỏ, chiếc quần ống bó của anh đơn thuần chỉ kéo xuống thấp hơn, rồi anh tiến vào người cô trong một cú đâm mạnh.

Không có cơn đau dữ dội đến cùng với sự xâm nhập của anh. Cơ thể của Amy đã quá ham muốn và chuẩn bị sẵn sàng cho chuyện này. Nhưng có thể dễ dàng thấy rằng, nó vẫn khiến cô hơi cứng người lại. Chắc chắn anh cũng nhận ra, bởi anh đã ngẩng lên nhìn thẳng vào cô và rõ ràng vẻ ngạc nhiên hiện lên rõ ràng trên mặt anh.

Cô sợ rằng anh sẽ rời khỏi cô, khi cô đã hoàn toàn thích ứng với sức nóng và sẵn sàng để anh trượt vào sâu trong cô. Cô cảm thấy mình sẽ vỡ vụn và tan nát trong sự đau khổ khôn cùng nếu anh làm như vậy mất.

“Đừng nghĩ, chỉ cảm nhận thôi”, cô thà m thì khi kéo anh xuống và hôn anh bằng tất cả sức lực của mình.

Thêm một khoảnh khắc trước khi anh đầu hàng và quyên lười mình vào vũ điệu đầy kêu gọi của cô. Một bàn tay anh lùa vào mái tóc cô, bàn tay còn lại đưa xuống để hướng dẫn đôi chân cô vòng lấy người anh, nâng người cô lên để anh có thể đẩy sâu hơn vào người cô và thổi bùng lên ngọn lửa đốt cháy cả hai. Anh đẩy nhanh và mạnh. Cô mở ra, đón nhận và dội ngược trở lại.

Đó là một cảm giác run rẩy mà cô chưa từng từng tưởng tượng được, đó là xoáy nước của khoái cảm dữ dội dồn cô vào thẳng cơn bão, sau

đó nổ tung thành sự thỏa mãn không gì sánh nổi. Và anh ôm cô, cùng chia sẻ, để kéo dài giây phút ấy và dịu dàng dẫn cô quay trở lại.

“Ôi Chúa ơi, Chúa ơi, Chúa ơi”, cô nghe văng vẳng tiếng anh rên lên trên cổ cô. Cô không thể nói còn điề`u gì tô`t đẹp hơn được nữa.

“Anh vẫn sẽ không cưới em.”

Amy nâng đầ`u dậy khỏi ngực Warren rồ`i ngược mắ`t nhìn anh. Anh im lặng từ rấ`t lâu rồ`i, nhưng cô biế`t anh đang suy ngắ`m và bô`i rồ`i trước những gì họ đã làm. Tuy vậy anh vẫn chưa đẩy cô ra, vẫn ôm cô thật chặt và thực ra, điề`u đó khiế`n cô hài lòng khi sự im lặng vẫn tiế`p tục được duy trì. Nhưng những suy nghĩ ủ ê ấ`t hắ`n sẽ làm cho anh cảm thấ`y khá hơn, bởi giọng điề`u và lời tuyên bô` của anh rõ ràng đang phát động một cuộc chiế`n tranh. Amy không có tâm trạng nào để ép buộc anh cả.

“Giờ thì tại sao nó lại không khiế`n em ngạc nhiên nhỉ?” Cô chỉ nói vậy.

“Bởi nó lý giải cho việc vì sao em làm thế` , không phải sao?” Anh buộc tội cô. “Để khiế`n anh cưới em?”

“Chúng ta làm tình bởi vì cả hai chúng ta đầ`u muố`n làm vậy.”

“Đó không phải làm tình, chỉ là ham muố`n thôi.”

Cô có thể đầ`m anh vì câu nói đó. Nhưng thay vì thế` cô chỉ nhăn răng cười với anh rồ`i nói, “Được thôi. Anh đã ham muố`n, còn em thì làm tình”. Sau đó, với đôi mắ`t không rời khỏi khuôn mặt anh, cô nghiêng người xuố`ng và đánh nhẹ lưỡi qua ngực anh. Ngay lập tức Warren lắ`n mình về` phía tâ`m đẽ`m. Amy gắ`n như bật cười. Người đàn ông này dứt khoát đang gặp rắ`c rồ`i nghiêm trọng, giờ thì cô có

thể làm những việc như thế này và cô có thể chú. Cô sẽ không cần bận tâm về việc để anh giữ khoảng cách với cô lâu hơn được nữa.

Nhưng anh vẫn cố đầu tranh để giữ mọi thứ như trước đây. “Trời đất, Amy, em vẫn là một trinh nữ.”

Chính là nó, điều anh không thể nuốt trôi được. Cô nở một nụ cười tinh quái. “Đúng như anh nói đó.”

“Em thừa biết anh nghĩ gì.”

“Phải và anh thật là quá tệ, khi cố ý vu oan cho em như thế. Nhưng như những gì anh thấy đây, em chưa bao giờ dùng nó để chôn lại anh, có đúng không?”

“Anh mong em làm thế muốn chết đi được.”

Mắt cô chậm chậm lang thang suốt chiều dài cơ thể anh, rồi quay lên, dừng lại tại phần nam tính đầy kiêu hãnh đẹp tuyệt của anh. Cô héch một bên chân mày đen lên với anh và không thể kìm nén nụ cười nhăn nhó mà anh cho rằng giống y một cậu nhóc tinh nghịch. “Anh có chắc không?”

Anh gặm lên đầy thất vọng bởi từ giờ anh chẳng thể che giấu được gì trước cô nữa rồi. Amy lấy làm tiếc cho anh trong giây lát, bởi những gì cô muốn là khiến anh quay lại giường để cô có thể nghiên cứu tỉ mỉ hơn cơ thể tuyệt vời của anh. “Em thừa nhận mình hy vọng chuyện này sẽ cải thiện mọi quan hệ giữa chúng ta, nhưng nếu tất cả những gì anh muốn là người tình của nhau, thì sẽ là như vậy.”

Đó không phải là kết quả mà cô mong muốn. Ít nhất anh cũng chẳng giải tỏa được tí căng thẳng nào và thay vào đó lại trở về thế

tấn công. “Khôn kiếp”, anh cúi kính. “Đến khi nào em mới cư xử như bình thường được hả?”

“Đến khi anh nhận ra đó chính là con người em, bởi đó mới chính là em.”

Cô như căng cứng dưới cái nhìn của anh, háp dẫn đầy tội lỗi. Ăn vào máu rồi sao? Anh tự hỏi. Làm sao cô có thể có những chuyển động thích hợp như vậy, nói tất cả những điều cần nói, khi cô thực sự không hề có chút kinh nghiệm với những chuyện thế này? Và làm sao anh có thể cưỡng lại được cô khi cô đang nằm đây trên chiếc giường của anh, khóa thân và có ý khiêu khích ham muốn của anh thêm lần nữa? Anh không thể.

Anh quỳ gối xuống bên cạnh cô, đôi tay anh vạch một đường thẳng tới bộ ngực nhô cao mời gọi. Cô uốn cong người về phía lòng bàn tay anh, một âm thanh thỏa mãn bật lên từ trong họng, một chân cô đưa lên cọ sát đầy kích thích lên lưng anh. Warren khép chặt mắt lại để tự mình cảm nhận cô qua những cái vuốt ve và bởi anh chưa bao giờ trải qua điều này trước đây, cô quá xinh đẹp khi buông thả những cảm xúc của mình. Mượt mà, quá đỗi thanh tú, quá đỗi đàn bà. Đây không phải một đứa trẻ. Mắt Warren bật mở để nhìn chằm chằm vào đám lông đen mượt giữa hai chân cô, đường cong đầy đặn trên hông cô, bộ ngực chín mọng căng tròn của cô, vẻ mặt gọi tình đầy mê hoặc khi cô quan sát anh nhìn chằm chằm vào mình...

Anh đã lấy tuổi của cô như một cái cớ để khiến bản thân không chạm tay vào cô. Nhưng đó là tất cả những gì đã qua, một lời bào chữa và lý do đó chắc chắn đã không còn tác dụng nữa. Tuy vậy, không thể phủ nhận rằng sau những chuyện này cô vẫn chỉ là một cô bé ngây thơ, dấu cho quả thực là một cô bé ngây thơ đầy kêu gọi. Và cô chưa bao giờ tỏ ra thực sự cố gắng để thuyết phục anh trước sự thật hiển nhiên đó, phải không?

Những ngón tay của Warren trượt dần vào vùng nóng bỏng giữa hai chân cô khi anh cúi người xuống và thì thầm trên môi cô, “Anh sẽ đánh em vì lừa dối anh”.

“Em không hề...”

“Yên lặng nào, Amy. Anh sẽ yêu em trước, đó là điều mà một ai đó cần làm trước sự ngây thơ của em.”

Cô thở dài trong nụ hôn của anh, ít nhất cũng không lo lắng vì những gì sẽ diễn ra sau đó. Thực ra, cô sẽ yêu anh cho đến ngày cô chết vì phần mềm yếu trong anh mà anh đã cho cô thấy.

Amy không thể ngừng chạm và vuốt ve Warren. Đáng kinh ngạc là anh đang để cho cô làm điều đó, mặc dù giờ đây anh đã hoàn toàn thỏa mãn và chắc chắn đang buồn ngủ. Bản thân cô lại không cảm thấy mệt mỏi chút nào, nhưng trong trường hợp này, làm sao cô có thể như vậy sau tất cả những gì đã trải qua đêm nay?

Cô đã đứng khi chắc chắn với mình rằng làm tình với anh sẽ thay đổi mọi thứ. Từ giờ họ sẽ bắt đầu một mối quan hệ mới, thực ra đã bắt đầu rồi. Nó vẫn chưa dẫn đến hôn nhân, nhưng sau cùng sẽ đến mà thôi. Cô vẫn chắc chắn điều đó. Và trong lúc ấy, Warren sẽ dần trở nên thân thuộc với tình yêu của cô đến nỗi anh sẽ chẳng thể làm được gì nếu không có nó. Cô sẽ sớm trông thấy điều đó.

Trước đó không lâu Taishi đã đến để đưa cô về lại cabin của mình, nhưng Amy không chịu nhúc nhích để đi với anh ta và Warren cũng không chịu nhúc nhích để đẩy Amy ra khỏi tấm đệm. Thực tế anh còn ném cho người đàn ông bé nhỏ ấy một cái nhìn chòng đời khiến anh ta quay lưng ra khỏi phòng mà không nói một lời và lại khóa hai người họ lại. Amy đã cười khúc khích suốt năm phút liền.

Cuối cùng Warren phải làm cô trật tự bằng cách hôn cô thêm lần nữa.

Lúc này cô hỏi lớn, “Anh có muốn nói cho em biết anh làm gì trên chiếc tàu này được không?”

“Anh có thể hỏi em điếu tương tự.”

“Em đã đến để quyết định người đàn ông em say đắm, nhưng không một ai buồn nói với em anh ấy đã chuyển đi.”

“Chuyện đó không khôi hài đâu, Amy.”

“Hiếm khi sự thật có vẻ khôi hài”, cô trả lời khô khốc. “Thế lý do của anh là gì?”

“Chú của cô gái khẳng định anh phải giải thoát cho cô ấy khỏi tình cảnh mà chú cô ấy cho rằng anh phải chịu trách nhiệm.”

Amy thở dài. “Em nên biết chú James sẽ nhúng tay vào chuyện này. Em tin rằng em nợ anh một lời xin lỗi.”

“Không cần đâu”, anh trả lời, cảm thấy tội lỗi vì đã để cô nghĩ rằng đó là lý do duy nhất, mặc cho anh không hề thú nhận lý do thật sự.

“Anh có thực sự buồn khi phải từ bỏ chiếc bình tệ hại đó không?”

“Đầu năm nay anh có thể cảm thấy thế. Còn giờ nó dường như không còn quan trọng lắm.”

“Và mọi chuyện sẽ kết thúc chứ?”

“Anh e là không. Bọn chúng sẽ giết chúng ta ngay sau khi có được chiếc bình.”

Cô ngò ì dâ y nhìn anh với vẻ sừng sô t. “Anh thật sự nghĩ thế sao?”

“Ừ.”

“Hừm, vậy thì má y người đó không quân tử chút nào, có phải không?” Cô nói khá là cáu kỉnh.

Anh kéo cô nằ m xuô ng ngực mình. “Tại sao em không sợ?”

“Em chắ c em sẽ sợ khi chuyện đó xảy ra, nhưng em không thể nghĩ được gì khi sợ hãi, vì thế em nhanh chóng hoãn nó lại.”

Anh ghì chặt lắ y cô, nói với cô theo cách của anh rằ ng anh đánh giá cao việc cô không la hét hay khóc lóc khi không nhận được sự trợ giúp.

Nhưng sau một lát, một ý nghĩ bất chợt nảy ra trong đầ u cô. “Em hy vọng anh sẽ không nói với em rằ ng cuối cùng anh chịu để em vào và để em quyế n rũ anh bởi vì anh không hy vọng là mình có thể số ng lâu hơn đầ y nhé.”

“Em không hề quyế n rũ anh. Là anh đã lao vào em.”

“Nhảm nhí. Đó là sự quyế n rũ được lên kế hoạch chu đáo - à, đại khái là lên kế hoạch một nửa, bởi em không thực sự nghĩ rằ ng em sẽ gạt được thành công ở ngay đây - và trả lời em đi.”

“Anh không định chề t sớm. Câu trả lời thế đã đủ chưa?”

“Anh dự định làm thế nào để tránh xa kế t cục đó?”

“Chiế c bình là lợi thế duy nhấ t của anh”, anh giải thích. “Bởi vậy anh câ n tính cách để lật ngược tình hình và vẫn giữ được thế thượng phong.”

“Anh đã nghĩ ra chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Zhang buộc tội anh đã ăn cắp chiếc bình”, cô nói một cách rất tự nhiên.

“Hắn là kẻ dôi trá”, anh nói gay gắt. “Thằng khốn đó đã đánh cược nó với con tàu của anh trong một trò may rủi. Hắn đã thua, nhưng không nằm ngoài kế hoạch của hắn. Hắn đã cố giết anh để giành lại chiếc bình ngay đêm đó.”

“Hơn cả gian lận, sao anh không nói?”

“Gã đàn ông như Yat-sen không tin vào công bằng. Hắn chỉ tin vào việc có được những gì hắn muốn. Nghe có vẻ hơi giống em, nhỉ?”

Amy đỏ hớt cả mặt, đòn này quá bất ngờ. Cô cho rằng mình không nên đề cập đến một chủ đề đảm bảo sẽ khuấy động sự bức bối của Warren, khi mà sự bức bối đó có thể dễ dàng trở nên phản tác dụng dôi với cô, như vừa rồi. Và anh vẫn chưa kết thúc.

“Em phải bị phát vào mộng vì cái tội để mình sa vào ổ của Zhang. Nếu em ở yên trong nhà như một tiêu thư nên làm, bọn chúng sẽ không thể bắt được cả hai chúng ta.”

“Quả đúng là như thế”, cô nói ngập ngừng và nhân cơ hội, lặn vào lòng anh. “Nhưng anh sẽ không đánh vào mộng em khi anh có thể làm tình với em thay vào đó.”

“Không”, anh đồng ý đúng lúc đặt mình vào vị trí đang đón chào anh của cô, “Anh không cho là anh sẽ làm thế”.

Chương 35

Con bão hoành hành phía tây nam của con thuyền cả ngày hôm qua giờ đã quay lại với cường độ gập đôi và quét sạch mọi thứ trong con bão thù. Warren không thể tiếp tục buổi tập luyện hằng ngày của anh. Sự thực, Taishi trông hết sức phờ phạc trong bộ dạng ướt như chuột lột khi anh ta mang đến đồ đạc của Amy và vài phần thức ăn còn lại trong nhà bếp sáng nay.

Amy chuẩn bị than phiền về bữa ăn sơ sài, nhưng Warren đã chặn cô trước, bởi anh thừa biết bếp lò hẳn sẽ tắt ngúm trong cái thời tiết như thế này. Anh muốn tự mình ra ngoài, làm hết khả năng của mình. Và anh sẽ sẵn sàng giúp đỡ cho bọn họ, không phải vì anh nghĩ là họ sẽ chấp nhận đề nghị của anh, mà vì nỗi sợ hãi của Amy trước cơn bão.

Đó là lần đầu tiên Warren trông thấy cô hoảng sợ, thực sự hoảng sợ. Cô đối đầu với nó bằng những lời huyền thuyên không ngừng về những thứ tức cười nhất, với những bước chân bôn chôn và tất cả những bước chân đó đều kèm theo những lời than vãn, “Em ghét nó. Tại sao anh không làm cho nó ngừng lại?”.

Buồn cười và cực kỳ thích thú, mặc dù anh không một lần nào cười phá lên trước mặt cô. Anh thực sự nhận ra rằng anh không thích cô hoảng sợ, rằng anh ước mình có thể dùng cơn bão đáng nguy hiểm rửa này lại cho cô. Nhưng tất cả những gì anh có thể là làm cho cô vững tâm lại, mặc dù anh biết thừa họ đang phải đương đầu với loại thời tiết có thể phá tan con tàu và bởi họ mới đi chưa quá nửa hải

trình, điê`u này có thể khiê`n họ rơi vào tình trạng chê`t vì thiê`u lương thực - nê`u không bị đắ`m tàu trước.

Anh chắ`c chắ`n sẽ không nói với người đò`ng hành của mình điê`u đó. Và anh có lẽ thích đò`i mặt với con bão hơn, ngoại trừ việc ắ`n nấu cùng với Amy đúng là hoàn cảnh thuận lợi, bởi giờ anh đã bị đẩy vào vòng quyê`n rũ của cô rô`i. Cô cũng khiê`n tâm trí của anh xa rời con bão như một sự câ`n thiê`t để giúp tâm trí cô làm điê`u đó và dường như đó là chuyện duy nhắ`t có thể làm vào lúc này. Nhưng nhờ vậy họ có thể dành nhiê`u thời gian hơn để chia sẻ chiế`c giường, dù cho họ cực hài lòng với khoảng thời gian đó, nhắ`t là khi mọi thứ mỗi lúc trở nên khó khăn hơn nê`u ở trong tình trạng hiện tại mà không nắ`m lên tá`m đệm rom của hai người.

Cả cơ thể tră`ng trẻo của Amy lại đang lăn tròn ra khỏi chiế`c giường lâ`n thứ hai khi Taishi đột ngột quay trở lại, mang theo cơn mưa ừa vào cùng với anh ta. Anh ta thậm chí còn không để ý đê`n sự trắ`n trụ của cô, ánh mắ`t kinh hãi của anh ta hướng thẳng tới chỗ Warren.

“Ông phải đi nhanh nhắ`t có thể”, Taishi hét lên át cả tiế`ng gió trước khi đóng chặt cánh cửa lại đắ`ng sau lưng anh ta. “Không có ai lái tàu cả.”

Warren chỉ đủ thời gian để kéo quầ`n dài cũng như đôi giày ô`ng ngay khi anh hỏi, “Người lái tàu đâu?”.

“Chạy trồ`n về` London rô`i, gã xắ`u xa may mắ`n.”

“Vậy ai đang giữ vị trí lái tàu?”

“Thuyê`n trưởng và thuyê`n phó.”

“Thê` chuyện gì xảy ra với họ?”

“Con sóng đã hất thuyền trưởng đập đầu vào bánh lái. Không ai có thể khiến ông ấy tỉnh lại.”

“Còn thuyền phó?”

“Không tìm thấy. Có lẽ ông ấy cũng bị văng xuống biển rồi.”

“Cũng ư?”

“Ba người khác cũng vậy”, Taishi giải thích. “Một người rơi xuống ngay trước mắt tôi.”

“Chúa ơi”, Warren thốt lên khi anh khóa thắt lưng lại, đang hướng thẳng về phía cửa.

Amy bất ngờ chặn đứng anh lại, giọng dữ dội. “Anh sẽ không ra ngoài đó đâu, Warren.”

Dĩ nhiên là anh sẽ ra. Cả hai người đều biết anh không còn lựa chọn nào khác. Nhưng tâm trí cô vẫn chưa quen với việc chấp nhận điều đó ngay bây giờ. Và nỗi sợ hãi cô dành cho anh thay cho chính bản thân mình lúc này trở nên rõ ràng và rõ ràng hơn hết cả lên. Chưa bao giờ đặt mình vào vị trí của gia đình anh mỗi khi anh phải đối mặt với tình thế nguy hiểm, nên Warren chưa từng lo lắng. Nhưng thực tế, anh không tài nào nhớ nổi lần cuối cùng mà một người nào đó lo cho anh là lúc nào - ngoại trừ Amy, khi hai người họ phải đương đầu với những tên cướp. Điều này thật lạ lẫm mặc dù không hề khiến anh khó chịu khi anh chẳng còn thời gian để xem xét lại nó nữa.

Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, xanh xao của cô trong đôi bàn tay mình rồi nói giọng bình tĩnh nhất có thể, “Anh đã trải qua chuyện này rất nhiều lần, Amy. Chắc chắn là anh có thể làm

được kê cả trong giấc ngủ, bởi vậy chẳng có lý gì em phải lo lắng cho anh đâu”.

Cô vẫn không chấp thuận. “Warren, làm ơn...”

“Im lặng nào, ngay bây giờ”, anh nói dịu dàng. “Một ai đó biết lái tàu phải lái con tàu này và những điều anh biết đủ để buộc anh vào bánh lái và tránh những tai nạn. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, anh hứa với em.” Anh hôn cô thêm lần nữa, nõng nõn. “Giờ em mặc đồ vào đi, nằ m sát giữa tấm nệm và bức tường và cố ngủ một chút. Em chẳng ngủ nhiều từ lúc em đến đây.”

Ngủ ư? Người đàn ông này chắc chắn mất trí rồi. Nhưng anh không nói gì thêm và bước ra ngoài trước khi cô có thể túm anh quay lại. Cô đứng đó ngay giữa ca bin, hai tay siết chặt để giữ cho chúng khỏi run rẩy và lặng lẽ khóc. Không phải chuyện này đang xảy ra. Warren không thể ra ngoài đó để bước vào cơn ác mộng điên cuồng đang khiến con tàu trông thành hệt như thể một thùng hàng nổi lềnh bềnh trên mặt biển.

Nhưng anh đã ra ngoài đó và có thể cô sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa. Anh sẽ bị quăng xuống biển như thuyền phó, rồi chôn thân mình dưới mặt biển đang cuộn sóng.

Khi ý nghĩ đó đóng đinh vào trí óc cô, Amy ngay lập tức ngập tràn trong hoảng loạn. Cô xông về phía cánh cửa và bắt đầu đập rầm rầm lên nó, la hét inh ỏi để Taishi mang cô ra ngoài. Từ trong sâu thẳm cô biết anh ta sẽ không bao giờ nghe thấy cô, không một ai có thể nghe thấy cô qua tiếng sóng âm ầm ầm và màn mưa như trút nước, nhưng dù sao đi nữa cô vẫn tiếp tục nện vào cánh cửa gỗ, cho tới khi đôi tay cô đau rát và tê dại.

Dĩ nhiên, không một ai đến mở cửa. Tất cả bọn họ quá bận rộn để chiến đấu giữ cho con thuyền không bị nước tràn vào và

nguyên vẹn chừng nào có thể. Nhưng Amy có lẽ chẳng mấy quan tâm đến vận mệnh của bọn họ. Cô có một điều chắc chắn đến phi lý rằng nếu chỉ cần trông thấy Warren, anh sẽ không sao. Và miễn là cô có thể nhìn thấy anh và biết rằng anh được an toàn, cô cũng sẽ không sao. Nhưng cô không thể làm được những chuyện đó trừ khi cô có thể ra khỏi đây.

Cô cuối cùng cũng nản chí với thực trạng bơ vơ của bản thân đến mức tận công cánh cửa theo đúng nghĩa đen, đá mồi đá nó và ngay cả giạt âm âm vào nấc đá mồi cửa. Nhưng vào lần sau cùng, cô đá bảng đầu gối thì cơn gió bất thành linh xô cánh cửa bật mở. Không có ai ở ngoài đây. Cái cánh cửa chết tiệt này chưa từng bị khóa. Taishi đã quên bémng hoặc cho rằng cô hẳn phải thân kinh mới muốn chạy ra ngoài boong tàu vào giờ phút thế này.

“Khôn khiếp thật”, cô lầm bầm ngay khi chộtng tay đứng dậy khỏi sàn nhà.

Bất ngờ nhận được thứ mình muốn đã mang cô quay lại với ý thức trong một chốc, đủ để nhận ra cô vẫn còn chưa mặc quần áo. Nhưng không nghi ngờ gì nó cũng chẳng khiến cô thay đổi ý định, Warren sẽ gặp nguy hiểm trừ khi cô có thể ra ngoài đó để trông nom anh. Cô đơn thuần chỉ túm lấy thứ đầu tiên tay cô chạm phải, áo lót của cô, rồi tròng nó vào ngay khi cô đang lao ào ra ngoài cánh cửa.

Con tàu lắc mạnh hơn cô nghĩ. Con gió ném cả cơ thể mong manh của Amy trở lại phía bức tường của ca bin, quá mạnh đến mức cô hầu như không thể di chuyển nổi. Và sau đó cơn sóng xô đến, đổ sập lên người trước khi kéo cô trôi tuột khỏi vách ngăn và cuối cô đến mép tàu.

Chương 36

Warren phải lái con tàu chỉ bằng việc cảm nhận hướng gió, kể từ lúc tầm nhìn của anh rất thấp, khi mà mưa cuối cùng cũng trút xuống, dù nó không kéo dài đến quá trưa. Con mưa nặng hạt quất vào bộ ngực trần của anh như kim châm, mái tóc dài của anh đập mạnh liên hồi vào mắt, những đợt sóng đâm sầm và đẩy anh vào trong sợi dây thừng dày lạnh cồng đang cột chặt anh vào bánh lái.

Hơn một lần anh đã ước rằng mình có thêm vài khoảnh khắc để mặc một cái áo và không phải vì cái giá lạnh này. Lưng anh đang bị đập vụn đến trầy da chảy máu bởi sợi dây thừng đang giữ anh khóa vào bánh lái.

Anh đã bảo Taishi đem cho anh một chiếc áo mưa ngay khi gió yếu đi một chút, nhưng chiếc áo mưa vẫn chưa được đưa đến. Anh cho rằng họ sẽ phải cạy những ngón tay của anh ra khỏi bánh lái nếu con bão cứ tiếp tục hoành hành cho đến tối.

Đó là một trong những cơn bão tồi tệ nhất mà anh từng gặp phải và anh đã từng đối mặt với vài cơn bão tồi tệ như thế. Họ khá may mắn bởi cột buồm chính vẫn đang đứng vững, nhưng sau đó, những sợi dây thừng dần bị rã ra trước khi những đợt gió khủng khiếp nhất bắt đầu. Và chỉ một trong những nòng súng bị tuột khỏi mô-đin của nó và khi lăn sang đâu kia, nó đem theo một phần lớn rào chắn của con thuyền.

Warren tin vào khả năng của chính mình, nhưng anh không biết rõ con tàu này như tàu của anh, vì vậy anh không biết liệu nó có thể chịu được bao nhiêu. Và chẳng có một chút dấu hiệu nào chứng tỏ là cơn bão sẽ yếu dần, dù nó không trở nên tồi tệ hơn. Anh không nghĩ cơn bão có thể trở nên tệ hơn nữa.

Rồi tim anh gần như ngừng đập. Gió đã tách mưa ra trong một vài giây, nhưng đủ lâu để anh có thể nhìn thấy Amy đang bị đẩy đến chỗ rào chắn - phần rào chắn bị vỡ. Và cô cách con đường thẳng về phía biển không quá vài inch.

Amy sẽ chẳng bao giờ biết được làm thế nào cô vô lý được rào chắn và vẫn giữ được nó khi cơn sóng mang cô đến đó qua đi. Nhưng cô nín thở vì thoát chết. Lúc này hay lúc khác sẽ có một cơn sóng tạt qua cô và đó sẽ là những giây phút dài kinh hãi trước khi cô có thể thở lại nữa. Nhưng cô không một lần nghĩ đến việc vật lộn tìm đường trở lại căn buồng của mình.

Khi cơn bão đã quang đãng hơn một chút, cô tự kéo mình đến mạn tàu, bằng cách này hay cách khác, hoặc ít nhất đến gần nó hơn để cô có thể quan sát Warren mà không bị anh phát hiện. Đây là, nếu cô có thể nhìn thấy bất kỳ cái gì.

Cô không hề ngờ rằng cơn mưa nặng hạt đến thế, đến nỗi cô không thể nhìn thấy được những vật ở trước mắt, đó là lý do tại sao cô không nhìn thấy Warren đang đến và kêu thét lên khi cô đột nhiên bị giật mạnh ra khỏi chỗ vịn không chắc chắn của mình. Nhưng một đôi tay mạnh mẽ cứng cáp đã ép chặt cô vào bộ ngực rắn chắc, vô lý giữ lấy cô và làm cô yên tâm hơn cả một tấm gỗ và cái giọng đang quát vào tai cô, “Lần này anh sẽ đập em đến bầm tím” và đó là điếu ngọt ngào nhất mà cô từng được nghe.

Anh vẫn còn sợ ng. Cô chẳng còn gì để mà lo lắng - trong khoảnh khắc này.

Bằng ý chí, sự cẩn nhắc kỹ càng và một vài sự may mắn kỳ diệu đã giữ những đợt sóng tạm thời không vương vào lối đi của anh, Warren trở lại mạn tàu mà không phải dùng đến bất kỳ thứ gì để vịn cả. Anh không hề cân nhắc đến việc trả Amy về căn buồng, không phải khi mà anh chẳng có một cái khóa nào để khóa cô lại trong đó và anh sợ rằng cô đủ điên để thử làm cái việc này lần nữa.

Anh không thể tin được lúc này mình đang giận dữ đến thế nào khi đã có cô trong tay, hoặc anh đã kinh hoàng đến thế nào cho đến khi đặt được tay lên cô. Cô đã nghĩ gì chứ, khi rời khỏi căn buồng và không mặc gì ngoài một chiếc áo đáng ngần rửa?

Và lại chẳng có thời gian để mà trừng phạt cô vì chuyện này. Anh ấn mạnh cô vào bên dưới sợi dây thừng gấn chặt với bánh lái và siết chặt vào với cô, trước khi một đợt sóng khác đánh vào họ, nghiêng phần lưng của anh vào sợi dây thừng lần nữa.

Cũng chẳng có thời gian để xoa dịu cô. Anh đã khóa bánh lái đúng vị trí nhưng con tàu vẫn bị đẩy khỏi hướng đi của nó và anh thu hết sức lực và sự tập trung để điểu khiển con tàu quay lại đúng vị trí.

Cuối cùng khi có một vài khoảnh khắc để dành cho Amy, anh không còn nghĩ đến việc trừng trị cô nữa. Cơ thể bé nhỏ của cô tin cậy ép chặt lấy anh xoa dịu anh khi không gì khác có thể làm được điểu đó. Sự cần thiết phải có được sự ấm áp, sức mạnh của anh, hoàn toàn làm thỏa mãn cái tôi đàn ông của chính mình.

Warren phải hét lên để nói chuyện với cô, “Em đang làm tốt, cô bé. Cứ tiếp tục bám lấy anh, bất kể chuyện gì xảy ra”.

“Em sẽ làm vậy, cảm ơn anh”, anh nghĩ rằng mình nghe thấy cô gọi lại, nhưng không chắc chắn, khi mà cô không có vẻ sợ hãi tí nào.

Hai cánh tay cô khóa lại xung quanh phần dưới của anh, mặt cô ép chặt lấy ngực anh. Ít nhất một nửa mái tóc của cô đã che phủ phần vai anh. Cô không thấy thoải mái trong chiếc áo lót mỏng manh nhưng anh chẳng thể làm gì để cải thiện cho đến khi Taishi xuất hiện với chiếc áo mưa.

Amy cảm thấy dễ chịu hơn cả những gì anh có thể tưởng tượng. Vị trí mới của cô chắc chắn là hơn hẳn việc quan sát anh từ một vài địa điểm thuận lợi vắng vẻ khác, những vị trí cô định đứng. Kể cả những đợt sóng vẫn tiếp tục đánh vào lưng và ép cô chặt với anh hơn cũng không còn đáng sợ nữa. Cô có thể nghe thấy chúng tiến đến và chỉ phải nín thở một lúc cho đến khi nước đánh vào. Sự áp đảo của Warren ở đó để khiến những cơn lạnh tê liệt biến mất và cô sợ hãi bởi sức mạnh trong anh. Khi anh chiến đấu để giữ con tàu chôn lại đại dương dậy sóng, cô có thể cảm nhận mọi cơ bắp của anh căng cứng, từ chân của anh trở lên.

Cô chẳng nghi ngờ gì việc họ sẽ nguyên vẹn vượt qua cơn bão này, miễn là Warren còn ở trên bánh lái. Niềm tin của cô với anh là không lay chuyển, nhất là bây giờ bản năng của cô đã thắng trong việc xác nhận nó. Nhưng đó là một khoảng thời gian dài và đã gần tới trước khi cơn gió cuối cùng cũng đã lặng và cơn mưa ngừng lại chỉ còn là mưa bụi, rồi hoàn toàn ngừng hẳn.

Sự hò reo của đám đông đã nói cho Amy rằng cơn bão không chỉ tạm lắng, mà nó hoàn toàn đã kết thúc. Cô không hề buông Warren ra, dù cho anh đã gợi ý rằng cô có thể buông tay.

Ánh mắt cô nhìn anh thay cho lời nói, “Em sẽ ở đây, nếu tất cả mọi thứ vẫn xảy ra như vậy với anh”.

Anh không hề phản đối. Anh chỉ nhìn chằm chằm, nhiều lần từ lúc cơn mưa sáng đủ rõ để anh có thể nhìn boong tàu, phần rào chắn mà Amy đã bám vào trước đó, giờ đây đã biến mất hoàn toàn. Cô không hề biết rằng mình đã gắn kết với cái chết đến thế nào, cho đến khi anh nói. Nhưng vào lúc này, anh sẽ không để cô rời khỏi tầm mắt mình.

Thêm vài giờ nữa trước khi tìm thấy ai đó có thể giải vây cho anh. Đó lại là người đầu bếp, trong tất cả mọi người, nhưng hóa ra anh ta là thành viên duy nhất của thủy thủ đoàn có vài hiểu biết về việc lái tàu. Những người Hoa kia không biết làm bất cứ điều gì khác ngoài những nhiệm vụ nhỏ nhỏ trên mạn thuyền. Họ không phải là thủy thủ, tất cả đều là người hầu trong nhà của Yat-sen. Ông thuyền trưởng người Bồ Đào Nha mà vương gia đã thuê, cùng với tàu của ông ta, vẫn chưa thể làm việc được, dù cho mạng ông ta chưa đến mức nguy hiểm và hy vọng rằng ông ta có thể quay lại chỉ huy vào ngày mai.

Được thuật lại những chuyện này bởi một Taishi đầy biết ơn, Warren chỉ nhận xét, “Thật là xấu hổ khi mà Zhang chưa xuất hiện ở mạn tàu cùng với phó thuyền”.

Taishi không hề đáp lại, chỉ đơn thuần nói, “Đem thức ăn, nhanh lên và chặn nữa, nhiều chặn vào và cả nước nóng ngay khi lửa được nhóm lại”.

Người đàn ông bé nhỏ chạy nhanh để làm những gì mà anh ta nói. Warren không khởi hành về phía cabin của mình ngay lập tức, khi mà Amy vẫn còn quấn chặt quanh người anh, dù cái ôm của cô đã được nói lỏng ra.

“Em chưa ngủ thiếp đi đâu chứ?” Anh cúi xuống để hỏi.

“Chưa, nhưng cũng gần rồi.”

Anh mỉm cười phía trên đỉnh đầu cô. “Nói cho anh nghe cái gì đã mang em ra ngoài này hôm nay?”

Cô lúng túng trong chốc lát trước khi trả lời, “Chỉ là cảm giác của em, rằng nếu em không để mắt đến anh, điều gì đó khủng khiếp sẽ xảy ra”.

“Anh cho rằng em nghĩ là mình có thể làm gì đó để ngăn chặn cái điều khủng khiếp đó không xảy ra à?”

“Nhưng em đã làm mà”, cô nói với cái giọng ngụ ý như muốn nói với anh rằng anh không thể phủ nhận điều đó, “Sự hiện diện của em đảm bảo rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra cả”.

Anh lắc lắc đầu trước cái lý do phi lý đó. “Em sẽ phải thả anh ra nếu chúng ta định quay lại căn buồng.”

“Nếu em bắt buộc phải làm thế.” Cô thở dài và từ từ lùi lại. Nhìn lướt xuống cơ thể mình và cô thêm vào, “Chắc chắn là cái thắt lưng của anh đã in dấu ngay bụng em”.

Đúng là như thế và bộ ngực của cô, cùng mọi đường nét trên cơ thể cô, đều nhìn thấy được khá rõ. Dù cho tóc cô đã bắt đầu khô trong gió nhẹ, áo lót của cô vẫn dán chặt vào phía trước người.

“Còn gì nữa không?” Anh hỏi, với nỗ lực trêu chọc cô đầu tiên.

“Ừ thì, bây giờ khi anh nhắm đến nó...”

Anh ngẩng đầu ra sau và phá lên cười. Cô là một tiểu quỷ hết thuốc chữa, không thể khuất phục và không thể kiểm soát được. Cô

vừa mới trải qua một biệ́n cộ́ khủng khiệ́p dễ dàng lậy đi mạng sộ́ng cả hai, vậy mà cô đã để nó lại đậ̀ng sau như thể họ chưa hề ượ́t sụ̃ng đứng đó.

Cô đặt cánh tay lên thặ́t lưng anh và bước cùng anh. Đột nhiên anh rên lên, cô ngọ̣ nguậy quanh anh để tìm hiểu xem cô đã làm gì. Hiển nhiên rặ́ng, cô chẳng làm điệ̀u đó. Nó làm bụng cô thặ́t lại, tưởng tượng ra sự đau đốn anh phải chịu đựng trong suộ́t thời gian đó và anh chẳng hệ̀ kêu một lời.

“Thiệt hại thệ́ nào?” Anh hỏi cô, đoán xem những gì cô có thể thặ́y.

Cô chờ đệ́n khi lậy lại sự điệ̀m tĩnh của mình trước khi quay lại để nói một cách không - hệ̀ - xúc - động, “Khoảng năm chỗ trậ̀y và vài vệ́t xước nhỏ. Em có thể nói anh sẽ dễ chịu hơn khi ngủ sặ́p trong vài ngày, nhưng em nghĩ mình có thể xoay xử được.”

Anh hơi thặ́t vọng khi cô không quan trọng hóa những vệ́t thương đó lên. “Em định làm gì với nó? Và ngẫu nhiên là anh không thích nặ́m sặ́p đâu đậ̀y.”

“Em nặ́m dưới anh nhé.”

Có phải anh quên chưa nặ́c đệ́n việc chưa thỏa mãn không nhỉ?

Chương 37

Trời yên biển lặng trong khoảng thời gian còn lại của hành trình, nhưng càng gần đến bờ Đông nước Mỹ, Warren càng trở nên bồn chồn. Đến lúc này anh vẫn không thể nghĩ ra được một kế hoạch nào để trao trả cái bình mà không bị mất mạng ngay khi Zhang nhận được nó.

Có rất nhiều điều kiện thuận lợi nhưng tất cả đều phụ thuộc vào tình hình ở Bridgeport khi họ đến nơi: Liệu có người anh em nào của anh vẫn còn ở đó không? Liệu có con tàu Skylark nào còn ở cảng không? Liệu Ian Mac Donell, hay Mac, vẫn giữ cái bình an toàn không hay Clinton đã thay đổi nơi cất giữ khi anh ấy trở về vài tuần trước. Khả năng cuối cùng khó có thể xảy ra, nhưng nó sẽ trở thành một vấn đề khôn khéo nếu Warren không thể tìm được cái đồ chế t giẫm đó sau tất cả những chuyện này. Zhang không bao giờ chấp nhận một lời bào chữa nào như thế và theo lẽ thường không biết hẳn ta sẽ vớt anh xuống chỗ nào nữa.

Amy lại rất tin rằng Warren sẽ cứu thoát cả hai người. Điều này thực sự phiến toái, cái cách mà cô hoàn toàn tin vào điều đó và bởi vì thế cô chẳng có lấy một tý lo lắng nào. Anh vẫn còn đang lúng túng mỗi khi nghĩ về Amy. Anh không nghĩ được mình sẽ làm gì với cô... nếu họ thành công, vẫn còn sống sót và anh có cơ hội để làm một điều gì đó. Cô thì cư xử như thể chuyện yêu đương của họ sẽ không bao giờ kết thúc ngay cả khi tới đất liền, trong khi thực tế là mọi thứ sẽ kết thúc. Và anh sẽ phải tránh xa cô một lần nữa, xa

hơn bởi vì cho dù anh có chờ đợi được sức quyến rũ của cô thì anh vẫn không thể giữ tay anh không chạm vào cô mỗi khi thử làm điều đó.

Nếu trước đây anh từng nghĩ rằng thực sự khó khăn khi kháng cự lại cô, thì giờ đây khó khăn đó chẳng là gì nếu so với lúc này khi anh đã được biết sự đặc biệt khi làm tình với cô. Và thậm chí anh còn không chắc là tại sao làm tình với Amy lại không giống với bất cứ điều gì mà anh đã từng trải nghiệm trước đây. Tất nhiên bản thân cô là độc nhất vô nhị rồi. Không thể phủ nhận việc anh chưa bao giờ biết bất kỳ ai giống cô.

Một sự thật rõ ràng là: Cô là tất cả những gì mà một người đàn ông cần nếu anh ta muốn một người vợ, nhưng với Warren thì không. Điều này cũng khiến anh phiền lòng, tại sao anh vẫn dành thời gian cho cô. Một ngày nọ, trong một bài học với Taishi, Warren vẫn nằng nặc gọi chúng như thế, cho dù sự thực là Taishi không hề biết những nguyên tắc căn bản để truyền đạt và những bài học cứng nhắc là một ví dụ, đó không phải là cách dễ dàng nhất để học những chuyển động phức tạp như thế. Anh hỏi Taishi là tại sao Zhang lại đồng ý để Amy ở cùng với anh.

“Tôi đã nói với ông chủ rằng anh không thể chịu đựng nỗi tiêu thụ bé nhỏ, rằng anh giận điên lên khi cô ấy bị nhốt ở nơi mà anh có thể nghe thấy cô ấy. Vì thế ông ấy bảo nhốt cô ấy lại cùng với anh.”

Sau đó một cách lạnh lùng Taishi nói: “Đó là sự giúp đỡ, thuyên trương ạ, nếu anh không có vẻ quá hài lòng về sự sắp xếp mới như thế”.

Warren không hy vọng kiểu giúp đỡ như thế từ người đàn ông nhỏ bé này và anh bày tỏ thái độ của mình bằng cách đề nghị với

Taishi.

“Nếu một lúc nào đó anh mệt mỗi khi phải làm việc cho tên bạo ngược đó, hãy đến làm cho tôi.”

“Mặc quần áo vào”, Warren nói, lay Amy dậy. “Zhang đang cập cảng rất nhanh trong đêm nay. Anh đoán hẳn ta nghĩ càng có ít người biết sự có mặt của hẳn ở đây, hẳn càng dễ dàng rời đi một khi có được cái hẳn muôn.”

“Thế là chúng ta đã đến Bridgeport rồi hả?” Amy trả lời bằng giọng ngái ngủ.

“Lát nữa thôi.”

“Nhưng làm sao bọn chúng tìm được thành phố mà không có sự giúp đỡ của anh?” Cô hỏi.

“Chẳng lẽ anh đã quên đề cập đến việc chúng đã ở đây từ nhiều tháng trước à?”

Mắt cô dán chặt vào anh, “Chắc hẳn là anh đã quên rồi”.

Warren nhún vai, “Taishi đã kể điều này với anh. Zhang biết nơi anh chào đời, hẳn ta cũng biết về Skylark. Đó là đầu mối duy nhất để hẳn tìm anh, vì thế nơi đầu tiên hẳn để mắt đến chắc hẳn là đây rồi”.

“Anh có nghĩ còn có thứ gì đó sót lại trong nhà không?”, giọng khô khốc của cô khiến anh toét miệng cười.

“Ý em là sau khi chúng đã lục lọi nó á? Người của hẳn kỹ lưỡng hơn bất cứ ai trong việc này và tất nhiên là cái bình không ở đó đâu. Nhưng hẳn khám phá ra rằng anh đã dong buồm đến nước Anh. Đó là lý do tại sao hẳn xuất hiện ở đây.”

“Thế cái bình ở chỗ nào?”

“Nó đã được giao cho một người bạn cũ của gia đình anh cất giữ an toàn.”

Gần như tất cả những câu hỏi của cô đã được trả lời, Amy bắt đầu mặc quần áo. Nhưng vẫn có một câu hỏi cô hết sức muốn biết.

“Thế kế hoạch của anh là gì?”

“Một vở kịch nhỏ với em là vai mở màn.”

“Nghe thú vị đấy.”

“Anh hy vọng em vẫn nghĩ thế khi em nghe nó. Anh muốn em nấn ná chờ đợi đi cùng anh.”

“Em sẽ làm thế bằng bất cứ giá nào.”

“Nhưng anh sẽ cương quyết bắt em ở lại đây.”

“Warren, dập mộng ngay đấy.”

“Chết tiệt, nghe anh đã nào. Zhang chỉ thích làm khó dễ anh, vì thế bất cứ thứ gì anh không muốn, hắn sẽ rất sẵn lòng trao nó cho anh, do vậy nếu hắn ta nghĩ là anh không muốn em theo thì hắn ta sẽ làm ngược lại. Nhưng cho dù anh có nói gì đi nữa, em cũng phải dùng răng và móng để chiến đấu đòi được theo anh nhé. Bây giờ thì nhanh lên nào, anh chắc chắn là chúng ta không có nhiều thời gian đâu.”

“Anh không nói điếu gì sẽ xảy ra nếu vở kịch của chúng ta không có tác dụng.”

“Nếu theo đúng kế hoạch, anh sẽ phải miễn cưỡng cho phép sự có mặt của em, nhưng anh không nghĩ điều đó sẽ cần thiết. Nếu Zhang đã chắc chắn đó là sự thật, hẳn ta sẽ khẳng khái bắt em đi cùng anh.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó... anh vẫn chưa biết.”

Anh hy vọng cô sẽ buồn khi nghe anh nói thế nhưng cô chỉ mỉm cười và nói: “Đừng lo lắng về điều đó, mọi thứ sẽ xảy ra theo kế hoạch của anh”.

Họ chỉ có vài phút trước khi Taishi, với một vẻ mặt thực sự nghiêm trọng, mở cửa. Li Liang đứng ngay sau anh ta. Và ngay khi họ bước ra khỏi căn phòng, họ nhìn thấy Zhang đã hạ mình rời khỏi cái phòng xa hoa của hắn. Tất nhiên chắc chắn hắn ta không nghi ngờ gì việc đây là lần cuối cùng hắn gặp Warren và hắn muốn thưởng thức sự trả thù mà hắn đã chuẩn bị cho anh.

“Chúng tôi tin rằng việc lấy lại cái bình sẽ không mất nhiều thời gian phải không thầy trưởng?” Li hỏi thay cho Zhang.

“Điều đó còn phụ thuộc vào việc tôi sẽ mất bao lâu để tới chỗ người đàn ông đang giữ cái bình. Liệu tôi đi một mình hay cùng với một người hộ tống?”

“Tất nhiên sẽ có người hộ tống anh.”

Amy xen vào trước khi cả hai bị kích động và sẽ thú nhận hết kế hoạch của mình. Khi mà sự thành thật được cho là tất cả những gì mà Warren phải có ngay lúc này thì thật là tệ khi phải thừa nhận rằng anh không có lấy một tí thành thật nào cả.

“Sao chúng ta không quen với việc này và giữ những lời mật sát ấy cho một dịp khác?”

Warren ngoảnh mặt lại phía cô: “Chúng ta? Cô nghĩ mình sẽ đến chỗ quái quỷ nào kia chứ?”

“Tất nhiên là ở chỗ cùng với anh.”

“Không bao giờ có chuyện đó đâu.” Anh nói và quay lại phía Liang, “Đủ lắm rồi, tôi đã phải chịu đựng quá đủ sự có mặt của cô ta rồi. Nếu em gái tôi không dùng điếu đếu đó để chôn lại tôi thì tôi đã bị gãy cổ cô ta rồi, nhưng giờ chúng ta đã tới nơi, tôi không thể chịu đựng cô ta thêm được nữa, vì thế giữ cô ta tránh xa tôi ra”.

Amy đoán anh đã nói tất cả những điếu này để làm Zhang tưởng bở nhưng cô vẫn thật đau đớn khi nghe thế.

“Tôi sẽ đi cùng anh, thuyền trưởng ạ, hoặc nếu không tiếng hét mà anh nghe thấy sẽ khiến cho nhà chức trách đến ngay đây để kiểm tra. Và tôi biết rằng một thành phố nhỏ như thế này sẽ có bảo vệ ở hải cảng, cũng như trên những con tàu quanh đây vì thế tôi không nghĩ là không có ai nghe thấy tiếng hét của tôi đâu.”

Zhang lau bầu vùi từ và tiếp đó Li nói.

“Cô ta sẽ đi cùng với anh, thuyền trưởng. Anh phải hiểu rằng chúng tôi không muốn bị chú ý đâu.”

Tất nhiên là anh biết, kể từ khi họ có kế hoạch bỏ lại hai thi thể bị giết đằng sau và con tàu này thực sự không được trang bị để chiến đấu hay phòng thủ. Những người Trung Quốc sẽ không được an toàn cho đến khi đã giải quyết xong những người Mỹ. Amy không phải là một phần trong kế hoạch đó, đáng lý ra là có nhiều kế hoạch tốt hơn Warren hơn, nhưng với sự có mặt của cô thì chỉ có sáu

người đàn ông đi theo canh giữ, bao gồm Li Liang và hai người cận vệ riêng của Zhang. Warren không tự đánh lừa bản thân rằng anh có thể đá bay bọn chúng đi, thậm chí kể cả với những bài học của Taishi. Đó là tại sao anh chưa bao giờ thấy hạnh phúc đến thế trong cuộc đời mình khi nhìn thấy một con tàu Skylark ở bên cảng, kế bên tàu của người Trung Quốc và đó không phải là một con tàu Skylark vô danh nào, nó là con tàu Amphitrite, con tàu riêng của Georgina và giờ thì mọi thứ đã theo kế hoạch của anh.

“Chúng ta may mắn rồi”, anh nói với Li khi dừng lại dưới cái u phao con tàu của em gái anh để gọi to.

“Này tàu Amphitrite.”

Liang hướng tới chỗ Warren để hỏi: “Bạn anh ở trên con tàu đó hả?”

“Có thể.” Warren trả lời một cách thoái thác trong khi chờ đợi xem ai sẽ xuất hiện. Những giây phút căng thẳng trôi qua và khi đó có thể Liang sẽ thúc giục bọn họ rời đi. Nhưng hẳn ta đã không làm thế. Vận may của Warren đang đến. Anh thậm chí còn biết cả tên của người đàn ông cuối cùng cũng xuất hiện ở lan can tàu.

“Có phải ngài không, thuyền trưởng Anderson?”

“Đúng vậy, ông Cates.”

“Chúng tôi nghe nói ông đang ở Anh mà.”

“Một thay đổi trong kế hoạch đã mang tôi trở về. Ông có nhận ra con tàu vừa mới cập cảng bên cạnh tàu ông không?”

“Không thể nào quên được nó, thuyền trưởng ạ.”

“Nếu tôi không trở về sau một giờ nữa và không lên tàu với ông, hãy làm nó nổ tung. Vì vậy hãy nhớ kỹ thời điểm, ông Cates. Chính xác là một giờ.” Chỉ có một vài giây ngỡ ngàng trước khi ông Cates trả lời: “Vâng, vâng, thưa thuyền trưởng”.

Nhưng có một tiếng huýt gió nguy hiểm ở sau lưng Warren, anh quay lại và thấy một thuộc hạ của Zhang đang chạy lại phía tàu của họ để cảnh báo ông chủ của anh ta.

“Gọi anh ta lại, Li”, Warren nói: “Không thì tôi sẽ thay đổi và ra lệnh làm thế ngay bây giờ đây”.

Với một tiếng huýt gió nguy hiểm khác, người đàn ông đó chạy lại chỗ họ. Warren mỉm cười nói với Li.

“Anh biết đây, đó là sự bảo hiểm cho tôi. Anh có thể có cái bình chết tiết đây nhưng sẽ không kèm theo tôi và cô gái này.”

“Và có gì đảm bảo cho chúng tôi là anh sẽ không đưa ra mệnh lệnh đó một lần nữa một khi anh đã an toàn ở trên con tàu đó”. Li muốn biết.

“Lời hứa của tôi.”

“Không chấp nhận được.”

“Nhưng đó là tất cả những gì anh có.”

Amy có lẽ nên đá cho Warren một phát. Anh không cho họ bất kỳ sự lựa chọn nào mà lại còn quá quyết liệt. Cô nói với Li: “Tôi thực sự biết là lòng kiêu hãnh của anh ta đã bị hủy hoại bởi tất cả những rắc rối này và anh ta không muốn điểu đó bị bêu riếu ở mọi nơi trên quê hương mình là anh ta bị ép buộc phải trở về trái với ý muốn của mình, điểu mà chắc chắn sẽ lộ ra nếu anh ta bắt buộc phải giải thích tại sao lại vút lên bên cạnh những xác chết và

những mảnh tàu vụn. Anh ta sẽ để anh đi với cái bình đó, ngài Liang ạ, ngài có thể tin điề`u đó. Giờ thì, sao chúng ta không tiế`n lên nhỉ?”

Warren tặng cho cô một cái nhìn chán ghét hứa hẹn sự trả đũa của chính anh nhưng nó cũng chẳng kéo dài được lâu. Tuy nhiên những lời của cô đã tác động đế`n Li và hắ`n ta ra dắ`u rắ`ng họ nên tiế`n lên. Bây giờ mọi thứ câ`n quan tâm là thời gian và tồ`i thiếu cũng phải mắ`t hai mươi phút đế` tới nhà Ian Mac Donell theo đường thẳng nhưng Warren lại đưa họ đi vòng vèo, qua mê cung đường phố` và ngõ hẻm. Điề`u này mắ`t thêm khoảng mười phút và chỉ còn ba mươi phút đế` quay lại bê`n cảng, đó là điề`u sẽ khiế`n họ rắ`t khó khăn đế` tìm lại đường quay về` mà không có anh, đặc biệt là nế`u Li có ý nghĩ` thử một cuộc va chạm điên khùng vì điề`u đó sẽ khiế`n việc dong buồ`m ra khơi quá thời gian quy định.

Nhà Mac không xa nhà Warren. Nế`u không có Amy đi cùng, có lẽ anh sẽ thử vài vụ va chạm điên khùng đế` đánh lừa những người hộ tồ`ng đủ lâu đế` Zhang bị nổ tung. Đó là ý nghĩ` đáng đế` thử, xem xem cái kế` hoạch Zhang dành cho anh là cái gì. Nhưng Warren không bao giờ dám mạo hiểm cuộc số`ng của Amy. Như dự kiế`n, mắ`t năm phút đập cửa nhà Mac rắ`m rắ`m trước khi người đàn ông Scot này bị đánh thức khỏi giắ`c ngủ đế` trả lời.

“Có biế`t giờ là mắ`y giờ không hả?” là những từ cắ`n nhắ`n đắ`u tiên thoát ra từ miệng ông trước khi nhận ra ai là người quắ`y rắ`y giắ`c ngủ của mình.

“Chúng cháu biế`t bây giờ là mắ`y giờ, Mac.”

“Có phải cậu đó không, Warren?”

“Vâng và cháu sẽ giải thích sau. Giờ bọn cháu đang vội vì thế` chú có thể đem cái bình Tang cho cháu được không?”

Mac liếc nhìn Amy đứng cạnh anh, sau đó là những người đàn ông Trung Quốc đã đứng sau anh.

“Khi cậu đưa nó cho tôi, tôi đã gửi nó vào nhà băng. Tôi đã nghĩ là nó sẽ được an toàn ở đó.”

Warren toét miệng cười.

“Khi cháu đưa nó cho chú, cháu sợ là chú đã... Nhưng giờ thì cháu có thể thấy là chú đã không làm thế. Tốt lắm, Mac. Đem nó đến cho cháu đi.”

“Cậu có chắc là cậu muốn tôi làm thế không đấy?”

“Có. Cái thứ chết tiệt ấy đã chứng minh là nó rắc rối nhiều hơn giá trị của nó. Cháu sẽ trả nó lại cho người chủ hợp pháp của nó. Và giờ thì Mac, nhanh lên nào.”

Mac gật đầu và đi xuống hành lang. Họ đợi trong phòng nghỉ. Tất cả các cửa xung quanh đều đã được đóng lại. Mac chỉ để một ngọn nến đang cháy và thế cũng đủ để thấy là Li đang phải chịu đựng sự chờ đợi.

Warren nhận ra mọi thứ vẫn chưa xong. Li đã được nhận hai mệnh lệnh đặc biệt và người đàn ông Trung Quốc này đang cực kỳ thích thú được thực hiện những mệnh lệnh đó. Hắn ta đang điên cuồng cố gắng tìm ra cách để vừa có thể làm theo đúng kế hoạch vừa giữ cho ông chủ khỏi bị giết.

“Điều đó không thể thực hiện được”, Warren lưu ý một cách hững hờ, khiến cho người đàn ông Trung Quốc nhìn chằm chằm đầy nguy hiểm vào anh.

“Anh sẽ không bao giờ mang cái bình về đúng thời gian được đâu. Bộ anh thực sự nghĩ là Zhang muốn chết vì sự trả thù nhỏ nhen

Ấy... khi mà việc quan trọng nhất ở đây là cái bình hả?”

Li không trả lời và đúng lúc đó Mac quay về với cái bình. Li với tới nó nhưng người đàn ông Scot giữ nó ở trên cao, ngoài tầm với của hắn cho đến khi ông có thể trao tận tay cho Warren.

Amy tiến đến gần để nhìn cho rõ cái đồ cổ đã khiến cô phải vượt đại dương, một chuyến đi mà cô không thể hối hận lúc này, cho dù những cảm xúc cô đã thể hiện ở trong phòng khi biết rằng cô và Warren vẫn chưa thoát khỏi tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng nó quả thực là một tác phẩm nghệ thuật cực kỳ tinh xảo, một món đồ sứ rất cổ. Nó gần như trong suốt, được bọc bằng một lớp vàng trắng, óng ánh. Nó phải đáng giá cả một gia tài nhưng giờ thì nó đáng giá bằng cả mạng sống của họ. Warren cũng đang nghĩ thế và đột nhiên anh nhớ lại việc Georgina đã làm với cái bình khi cô trở về từ Anh.

Anh giữ nó trong tay, xoay chậm chậm. Sau đó anh nhìn Liang qua cái bình, nói với một vẻ nguy hiểm chết người: “Thật đáng xấu hổ nếu đột nhiên tôi đánh rơi nó đúng không?”

Người đàn ông Trung Quốc tái nhợt cả người: “Anh sẽ chết ngay đấy”, hắn ta hứa hẹn.

“Dù sao đi nữa thì nó cũng nằm trong kế hoạch còn gì.” Warren trả lời và sau đó không nhìn vào cô, anh nói: “Amy, đi vào cái phòng phía sau lưng Mac và khóa cửa lại. Đi!”

Và anh nói với Liang, kẻ đang bắt đầu ngăn cô lại. “Quên cô ấy đi. Cô ấy không hề liên quan trong chuyện này trừ việc em gái tôi thực sự yêu quý cô ấy... Người sẽ có cái bình nhưng chúng ta sẽ quay lại bên cạnh mà không có cô ấy.”

Đó là điê`u họ đã làm và Amy, cô đã nhô`t mình vào trong căn phòng mà chẳng thềm khóa cửa hay tạo ra bất`cứ chướng ngại gì... Cô chắ`c rằ`ng Warren đã biê`t mọi việc sẽ như thế` này và anh chỉ đang bịp cô để đưa cô ra khỏi chỗ này... Cô quá giận dữ với chính mình vì đã làm theo mệnh lệnh của anh mà không thềm nghĩ. Mac mở cánh cửa phía sau cô: “Cô có thể đi ra đượ`c rồ`i, tiêu thụ”.

“Cháu cũng sẽ chỉ làm thế` thôi”, Amy trả lời, “Và đừng có đứng ở đó nữa, chú ơi. Cầ`m lắ`y súng, sẽ tồ`t hơn nế`u chú mang theo nhiê`u hơn một khẩu. Chúng ta phải quay lại bắ`n cảng để chắ`c rằ`ng họ không thử cái gì đó vào phút cuố`i”.

“Warren sẽ không thích đâu, tôi đang nghĩ...” Mac nói một cách ngờ vực.

“Và cháu thì đang nghĩ cháu không quan tâm anh ta sẽ thích cái gì lúc này đâu. Đừng đi cách xa cháu quá.” Cô cắ`n nhắ`n, “Chú đang chờ cái gì đắ`y? Đi thôi!”.

Chương 38

Khi chuyện đó xảy ra, Amy và Mac tới quá trễ để có thể giúp đỡ, nhưng không giúp đỡ lại trở nên cần thiết. Họ đã tới con tàu Amphitrite vừa kịp lúc để thấy Warren đang rời khỏi đó. Con tàu Bò Đào Nha không lãng phí một giây phút nào để khởi hành, nó đã chìm trong màn đêm xa xa ánh sáng của bên cảng.

Amy không hề thất vọng chút nào khi sự giúp đỡ của cô trở nên không cần thiết. Cô lao thẳng vào vòng tay của Warren để chia sẻ nỗi phiền muộn đã kết thúc của anh. Cô chẳng hề chú ý anh đã không đáp lại cái ôm của cô.

Ở phía trên đỉnh đầu cô, anh hỏi Mac, “Cô ấy đang làm gì ở đây vậy?”.

“Cô ấy ngang bướng y hệt như em gái cậu vậy, tôi không thể nói được gì với cô ấy”, là câu trả lời gắt gỏng của Mac.

Amy quay người lại từ chỗ của Warren để chiêm cái nhìn trừng trừng đầy giận dữ vào ông già tóc đỏ người Scot. “Cháu cực kỳ chắc chắn là mình không như thế và nếu cháu như thế thì sao? Anh ấy có thể cần đến sự trợ giúp của chúng ta và nếu anh ấy cần, làm sao anh ấy có thể nhận được nếu chúng ta không ở đây để làm điều đó cho anh ấy? Hãy trả lời cháu đi, tại sao chú lại không làm thế?”

“Đừng để tâm, Mac.” Warren thở dài. “Chú không muốn thử tìm hiểu đâu, tin cháu đi.” Và quay về phía Amy, anh nói, “Đi theo anh và bọn anh sẽ đưa em lại giường ngủ. Mọi chuyện chấm dứt rồi. Ngày mai bọn anh sẽ tìm cho em một con tàu để em trở về nhà”.

Cô ngó giận chỉ bởi anh đề cập đến “chiếc giường”, và cô còn nghĩ là mình vẫn còn chia sẻ nó cùng với anh. Còn về việc tìm một chiếc tàu vào ngày mai, cô sẽ có một cuộc thảo luận chóng vánh với anh về chuyện đó. Cô muốn được ngắm nhìn quê hương của anh trước khi họ quay trở lại Anh.

Khi cô bước đều đều đi bên cạnh anh, cô hỏi, “Vậy chuyện gì đã xảy ra? Li thực sự đã rơi vào trò lừa gạt của anh về chuyện bán bọn chúng tung lên khỏi mặt nước à?”.

“Đó không phải trò lừa gạt, Amy.”

“Ồ ỉ”, cô thốt lên, một chút bất ngờ.

“Và miễn là anh vẫn cầm chiếc bình”, Warren tiếp tục, “bọn chúng sẽ không liêu lĩnh mà cố gắng đoạt lại nó từ tay anh đâu. Bọn anh đã quay lại đây và anh chỉ đơn thuần hỏi ông Caters những khẩu đại bác đã được lên nòng và sẵn sàng hay chưa thôi. Khi ông ấy nói chúng đã sẵn sàng, anh tung chiếc bình cho Liang.”

“Tung nó á?” Cô hụt hơi. “Anh không làm thế chứ.”

“Chết tiệt là anh đã làm và nét mặt của hắn trước khi hắn chụp được nó khiến toàn bộ chuyện này thật bổ công.”

“Em nghĩ đến một vài chuyện khác có thể khiến nó trở nên đáng giá.”

“Đừng”, là tất cả những gì anh bình luận.

Sau đó anh rảo bước nhanh hơn, bởi vậy cô có một khoảng thời gian khó khăn để tiếp tục duy trì bất kỳ một cuộc thảo luận nào trong khi cô gắng theo kịp anh. Cô đã quen với chuyện này rồi. Dầu vậy, cô vẫn luôn kinh ngạc trước tính khí của anh. Cô đã giảm bớt cái tính khí thất thường của anh và sự thật là anh chẳng hề bực bội trong hoàn cảnh này đồng thời cái kiểu nóng nảy thường trực của anh có lẽ cũng mất đi rồi. Anh đã có được cô, nhưng cô không nghĩ anh quan tâm đến điều đó, nhất là từ lúc cô luôn tỏ ra sẵn sàng trước đòi hỏi của anh.

Tại nhà, anh giới thiệu vài lời ngắn gọn về cô với người quản gia đã bị lôi dậy khỏi giường để chuẩn bị chỗ cho Amy nghỉ ngơi. Cô được dẫn vào phòng cũ của Georgina và được đưa cho vài bộ quần áo ngủ của thím ấy. Có vài chiếc váy cũ mà cô có thể thử vào sáng hôm sau.

Khi được hỏi cô muốn ăn thứ gì trước khi về phòng, Amy trả lời gì cũng được, miễn không phải cơm. Cô cũng không buồn giải thích, nhất là khi một bữa tối nóng ấm đã được sửa soạn và tất cả những gì cô có thể nghĩ là tận hưởng nó.

Nhưng khi chuẩn bị đi ngủ, cô không hề có ý định trèo ngay lên giường, ít nhất là không phải một mình. Cô đang chờ Warren đến với cô và cô đã có một khoảng thời gian chờ đợi dài lê thê chết tiệt, bởi anh không hề có ý định làm thế. Cuối cùng cô cũng nhận ra điều đó, cô kiên nhẫn bản thân bằng cách nêu ra một vài lời bào chữa cho sự vắng mặt của anh, nhưng không một lý do nào đủ sức thuyết phục, bởi vậy cô đã đi tìm anh. Phòng ngủ thứ ba cô kiểm tra không hề có mặt anh.

Hoặc là anh vẫn còn chưa đi ngủ. Anh đang ngồi trên ghế với một chai whisky, nhìn chằm chằm vào lò sưởi đã nguội lạnh. Anh không hề nghe thấy tiếng cô bước vào và cô ngập ngừng muốn kéo sự chú ý quay về hướng mình, bởi trong ngôi nhà của anh, anh

thực sự không có ý định đến với cô đêm nay. Cô không biết nên hiểu thế nào về chuyện đó, nhưng cô chắc chắn không nghĩ đó sẽ là một sự dàn xếp vĩnh viễn. Rằng nó chưa bao giờ len được vào tâm trí cô.

Cô cuối cùng cũng gọi, “Warren?” để tìm ra chuyện gì không ổn ở đây.

Anh chỉ đơn thuần quay đầu lại để xác định vị trí của cô. “Em đang làm gì ở đây?”

“Đi tìm anh.”

“Ồ, giờ em đã tìm thấy anh rồi đấy, quay lại giường của em đi. Mọi chuyện chấm dứt rồi, Amy.”

“Cuộc tranh cãi thì đúng, nhưng chúng ta thì chưa.”

“Phải, giữa hai chúng ta.”

“Anh không hề muốn thế.”

Anh bật dậy khỏi ghế để đối mặt với cô. Anh không hề lắc lư người. Cái chai vẫn còn nhiều rượu. Anh đã chìm trong suy tư hơn là uống nó.

“Khôn kiếp”, giờ thì anh gằn như hét lên. “Khi nào em mới thôi hy vọng về điều gì đó sẽ chẳng bao giờ đến?”

Amy cứng người trước đòn tấn công bất ngờ ấy. “Nếu anh đang ám chỉ đến chuyện kết hôn, em có thể sẵn sàng mà không cần nó nếu anh có thể.”

“Chắc chắn là em có thể”, anh chế nhạo. “Và có thể cả gia đình chế tiết của em cũng thế.”

Anh nói phải, đương nhiên là vậy. Cô sẽ không bao giờ từ bỏ cuộc sống dù là tội lỗi bên cạnh anh. “Vậy thì chúng ta sẽ tiếp tục là tình nhân”, cô đề nghị, mặc dù điều đó khó mà giải quyết ổn thỏa vào lúc này. “Không ai khác biết cả.”

“Chú ý những gì anh nói dù chỉ một lần thôi, Amy”, anh nói chậm rãi, rõ ràng từng từ. “Anh đã nhận đủ từ em rồi, quá đủ rồi. Anh không cần những gì em đang hiến cho anh hơn nữa.”

Anh cố ý trở nên tàn nhẫn, như anh đã từng làm rất nhiều lần trước đây. Chỉ duy nhất lần này khiến cô nổi điên và trả đũa bằng cách nhớ lại những gì Jeremy đã một lần nói với cô. “Thật vậy sao?” Cô nói khi trút bỏ chiếc áo choàng đang mặc và để nó trượt dần xuống sàn nhà. Cô cảm thấy thỏa mãn khi nghe thấy hơi thở của anh trở nên nặng nhọc. “Vậy thì hãy nhìn lần cuối cùng, Warren Anderson, bởi anh sẽ ghi nhớ một cách đầy đủ những gì anh đang từ bỏ.”

Cô đã, đương nhiên, nhanh chóng khóa thân. Và anh hoàn toàn đứng đầu hàng trước tình huống đó. Anh bước vội về phía cô, thực sự đã vấp chân và khuỵu đầu gối ngay trước mặt cô. Hai cánh tay anh choàng qua hông cô, khuôn mặt anh ép chặt vào bụng cô. Tiếng rên rỉ của anh là thật. Amy nhanh chóng quên đi sự trả thù của cô. Warren nhanh chóng quên đi sự quyết tâm của anh. Chỉ còn ngọn lửa bùng cháy mỗi khoảnh khắc chạm vào nhau. Có lẽ ngày mai sự hối tiếc mới được xem xét đến.

Chương 39

“Có vẻ như chúng ta đã đến quá trễ”, Connie nhận xét.

“Đừng có nhìn tôi”, Anthony nói. “Tôi không phải là người ném chúng ta vào cơn bão đã thổi chúng ta đến tận Greenland. Ông anh yêu quý của tôi có cái vinh dự đó đấy chứ.”

“Tốt nhất cậu đừng đẩy mọi việc đến cực điểm, chàng khờ. Ông anh yêu quý của cậu đang định làm cho ai đó tàn tật đấy.”

Điều đó không đúng lắm, nhưng cũng gần như thế. James đứng bên cạnh giường, nhìn xuống đôi trai gái đang say ngủ và ước đến chết được rằng cơn bão chết tiệt đó không chen vào giữa anh và con mèo của anh. Lại mất cả hai tuần lễ để bù lại quãng đường đã bị mất, nhưng anh vẫn đến chậm hơn họ tám tiếng đồng hồ, đó là lý do mà con tàu của anh vẫn chưa cập cảng cho đến tận sáng nay và đó là lý do tại sao không có tý dẫu vết nào của con tàu kia. Quá nhiều cho kế hoạch vây chặt gã khốn xảo trá này.

Anh không hề nghĩ rằng chiếc Nereus đến đích trước. Anh nghĩ rằng chắc chắn là Warren đã xoay sở để đi phó một cách thành công với má y tên người Hoa và có thể bây giờ đã về nhà của hắn. Hai anh em và Connie đã đến thẳng đây, cho đến khi họ chắc chắn Amy đã ổn. Bà quản gia nhà Andersons đã bảo đảm với họ điều đó và rằng thuyền trưởng và khách của anh ta vẫn đang ngủ.

Bà ta đã đi chuẩn bị bữa sáng cho họ. Họ lên thẳng trên gác để tìm cặp đôi bị mất tích. Họ không hề trông đợi sẽ tìm thấy hai người ngủ cùng nhau.

Giờ đây James ngoài việc cảm thấy đang điên tiết, thì cũng nhận ra rằng anh không thể giết thẳng cha này vì đã lấy mất trinh tiết của Amy khi mà chính anh cũng đã làm như thế với Georgina, em gái của Warren và có được cô với đứa bé trong cuộc thương lượng. Điều làm cho anh phần nộ vượt quá cả sức chịu đựng của anh là việc giải quyết vấn đề này. Gã bất lịch sự này sẽ được chào đón vào gia đình và không phải chỉ như là một ông - anh - vợ, người mà anh có thể hoàn toàn chịu đựng được và lờ đi, nếu mọi việc diễn ra theo chiều hướng đó, mà là với tư cách cháu - rể của James. Cháu rể của anh! Quỷ tha ma bắt.

“Chúng ta có thể rộng lượng một chút, em cho là như thế và giả sử rằng họ đã kết hôn”, Anthony nói, nhưng lời gợi ý đó mang đến cho anh hai cái nhìn sắc lạnh, phần nộ. “Thì cũng không đến nỗi phải cẩu như thế.”

Connie lùi lại để tránh đường trước khi nói, “Sao không hỏi hấn đi?”.

“Sẽ không phiền nếu tôi làm thế chứ?”

Nhưng đó không phải là một cái thúc nhẹ nhàng mà anh tặng cho Warren. Vì đứng gần Warren nhất, Anthony cúi xuống và bắt thấn dùng mu bàn tay vả vào mặt Warren để làm Warren tỉnh. Anthony làm điều đó đủ nhanh. Với tác động như thế, Warren bật thẳng dậy.

Anthony đã hoàn toàn bước ra khỏi khoảng cách mà Warren có thể làm làm tổn hại đến anh, nhưng anh là người đầu tiên Warren nhìn thấy. “Anh xuất hiện từ chỗ quái quỷ nào vậy?”

“Tôi lại có một câu hỏi hay hơn cho anh đấ y, ông già”, Anthony đáp lại. “Anh kếm hôn chưa?”

“Câu hỏi quái quỷ gì thế?”

“Một câu hỏi thích hợp vào lúc này. À, tôi thấ y rằng anh đã nhớ ra là bây giờ anh không ngủ một mình. Vậy câu trả lời là gì?”

“Tôi chưa cưới cô ấ y”, Warren kiếm chếm.

Anthony tặc lưỡi. “Đáng ra nên nói đố i, anh chàng Mỹ ạ, hoặc ít nhấ t đặt thêm chữ ‘sấ p’ vào lời phát biểu đó. Anh thật ngu ngố c làm sao khi không nhận ra điề u đó.”

“Ai nói hấ n ta thông minh?”

Warren quay ngoắ t lại, nhìn thấ y Connie ở cuố i giường, rồ i ông - em - rếm, người vừa phát ngôn. “Lạy Chúa”, Warren rên lên khi thả người rơi xuố ng gồ i. “Làm ơn nói rằng con đang mơ”.

Amy là người trả lời, vai cô bị thúc bởi vai của Warren, vừa đủ để đánh thức cô. “Cái gì...”

“Chúng ta có bạn đố ng hành”, Warren ngắ t lời, giọng anh đầ y chán nản.

“Cái quái...” Nhưng cô im bật khi phát hiện ông chú Tony đang đứng cạnh giường và đôi mắ t mở to sáng rực, kếm thúc bằ ng một âm “A” kinh hoàng.

“Thật vui khi thấ y cháu vẫn ổn, mèo con”, Anthony nói, chỉ thêm vào, “Ít nhấ t là hầ u kếm t mọi phầ n đầ u ổn”.

Amy rên rỉ và vui mặt cô vào vai của Warren. Nhưng con ác mộng càng tồ i tệ thêm.

“Không cần phải thế, cô bé yêu quý”, James nói đằng sau lưng cô. “Chúng ta biết ai là người có lỗi ở đây.”

“Chỉ là mơ thôi”, cô bảo đảm với Warren. “Họ sẽ rời khỏi đây ngay khi chúng ta thức giấc.”

Anh chỉ đơn giản thở ra. “Lần duy nhất anh ước gì em không tự lừa dối bản thân, Amy.”

“Ồ, hay đấy”. Cô chống người lên để lờ anh. “Điều đó thật tốt. Và đừng nghĩ rằng em không nhớ rằng anh đã cố đẩy em ra khỏi qua. Kêu thức rồi, phải không? Ai đang lừa ai đây?”

“Con bé nhận trách nhiệm khá tốt, phải không?” Anthony bình luận.

“Kiểu này nhắc tôi nhớ đến Regan và cái thiên hướng sử dụng mách khoe điều khiến người khác trong mọi tình huống của con bé”, Connie nhận xét.

“Và chúng có cùng khẩu vị tôi tệ về đàn ông, bất hạnh thay”, James kết luận.

“Vô cùng hay đấy, các quý ông”, Warren nói. “Nhưng vì lợi ích của quý cô đây, tại sao các ngài không cuốn gói khỏi đây để chúng tôi có thể mặc đồ trước khi chúng ta tiếp tục vấn đề này?”

“Anh không định trườn ra khỏi cửa sổ đấy chứ?” Anthony là người mở miệng đầu tiên.

“Khi đang trên tầng hai thế này?” Warren bắn trả. “Tôi không định làm gãy cổ mình, cảm ơn.”

“Rất hay đấy, gã người Mỹ”. Anthony tặc lưỡi. “Cô của anh là thứ cuối cùng trong những điều anh cần lo vào lúc này đấy.”

“Thế là đủ rồi, Tony”, James nói. Và với Warren, anh tuyên bố rõ ràng, “Như tôi nhớ, phòng làm việc là nơi tốt hơn cho những kiểu thảo luận thế này. Đừng lâu quá đâu”.

Warren bắn ra khỏi giường ngay khoảnh khắc cánh cửa đóng lại và bắt đầu giật mạnh quần áo của mình. Amy ngò i dậy chậm hơn, vẫn giữ tâm chần trước ngực. Màu sắc vẫn chưa rời bỏ hai má cô. Cô không nghĩ nó sẽ rời đi ngay lúc này.

Cô không thể bị mất thể diện hơn được nữa nếu cha mẹ cô là người tìm thấy cô. Nói về việc dụ dỗ một người đàn ông là một chuyện, bị bắt tại trận là một chuyện hoàn toàn khác. Cô chẳng bao giờ muốn đối mặt với các ông chú của mình nữa. Cô chẳng có lựa chọn nào.

“Nếu không biết rõ, anh sẽ nghĩ em đã lên kế hoạch chuyện này đấy.” Warren nói trong khi khoác áo choàng vào.

Amy cứng người lại trước ngữ điệu chua cay mà cô nghe được. Cô không thể xử lý sự công kích của anh lúc này, thực sự không thể.

“Em không buộc anh phải làm tình với em tới i qua”, cô chỉ ra.

“Thật không?”

Lời buộc tội bén nhọn, nhưng hơn thế nữa, nó làm cô nhìn rõ mình theo cách nhìn của anh. Anh hoàn toàn đúng. Cô nhớ những gì Jeremy đã nói với cô và cô đã vận dụng nó chống lại Warren. Vấn đề là, cô đã tự cho mình là trung tâm một cách tuyệt đối từ lúc bắt đầu chiến dịch chinh phục anh, chưa từng một lần đứng trên cảm nhận hiện thời của anh, chỉ tập trung vào những gì cô chắc chắn anh sẽ cảm nhận sau đó. Nhưng sự chắc chắn không phải là một chứng cứ xác thực, bất kể bản năng của cô mạnh mẽ đến đâu trong những vấn đề đó. Cô đã không công bằng với anh.

Cô ngược nhìn lên để nói với anh lời xin lỗi, rằng cô sẽ không dùng mánh khốe để điê`u khiến anh nữa, nhưng anh đã bước ra khỏi phòng rô`i.

“Vậy ra đây là nơi má`y tên đó đánh bại anh?” Anthony nói với ông anh mình khi họ bước vào phòng làm việc rộng rãi dưới tâ`ng. “Hay đấ`y, chỗ này chấ`c chấ`n có đủ không gian cho việc đó.”

“Im đi, Tony.”

Nhưng Anthony là loại người không bao giờ nhận lời khuyên trừ khi nó hợp với anh. Với cùng lô`i nói như thế`, anh nói, “Nhấ`t định anh cũng phải chỉ cho em căn hầ`m nhục nhã trong khi chúng ta còn ở đây để một ngày nào đó em còn có thể kể tâ`t cả những chuyện này cho Jack. Em chấ`c chấ`n con bé sẽ bị mê hoặc khi nghe kể làm thế` nào mà bác nó gầ`n như treo cổ cha nó”.

James bước một bước lên phía trước. Connie lao vào giữa hai người. Cùng lúc đó Warren bước vào, để hỏi, “Không thể chờ cho đế`n khi tôi tới được à?”.

Cả hai anh em vội vàng ngoảnh mặt lại với nhau. Connie vuô`t thẳng lại áo khoác của mình rô`i đô`ng tình nói, “Đúng lúc đấ`y, gã người Mỹ ạ. Họ sắ`p sửa quên má`t rằng chính anh mới là người họ muô`n bóp cổ”.

“Vậy ai là người muô`n cái vinh dự này đây?”, Warren hỏi, nhìn vào họ.

“Không phải tôi, anh chàng già”, Anthony đáp lại. “Tôi đã trải qua những chuyện này rô`i, không biế`t à, dù tôi không có họ hàng thông gia đề` nặng lên cổ mình. Không có ai cả, tình cờ là như thế`. Tôi đã từng phải tự thực hiện cái vinh dự này rô`i.”

Warren quay qua James. “Thế anh có định đóng vai kẻ đạo đức giả không?”

Phải mất một lúc trước khi James đáp lại, “Không. Miễn là anh sắp xếp mọi thứ đúng cách, tôi sẽ giữ tay mình tránh xa khỏi anh. Và trong một vài hoàn cảnh, như hoàn cảnh này, anh không có lựa chọn nào cả, đúng không?”.

Warren đã nhận thức được điều đó và vì vậy mà anh giận điên lên với chính mình. Là một nhẽ khi hưởng thụ sự quyết n rũ của Amy nếu gia đình cô không bao giờ biết về nó, nhưng là một vấn đề hoàn toàn khác khi họ biết về chuyện này.

“Tôi sẽ cưới cô ấy”, anh nghĩ n rằng, “Nhưng tôi sẽ bị nguyê n rửa nếu tôi sống với cô ta và tôi sẽ bị nguyê n rửa nếu tôi nhận thêm sự can thiệp nào nữa từ những tên khố n nhà anh”.

“Tốt thôi, trời đầ t, anh chàng, anh không phải tử tể như thế”, Anthony nói. “Chúng ta sẽ chỉ giải quyết t vấn đề hôn nhân thôi.”

“Anh có muố n lâ y em không?”

Warren quay ngoắ t lại và nhìn thầ y Amy đứng giữa lố i đi. Cô không làm gì hơn là trượt vào trong chiếc váy nhàu nát của mình. Cô đi chân trầ n. Những ngón tay cô chải sơ qua mái tóc màu đen rố i bù. Và rõ ràng cô đã đánh mắ t sự sôi nổi.

Anh đã quá tức giận để nhận ra cái siế t chặt trong lồ ng ngực mình, quá giận giữ để nhận thầ y rằng cô đang căng lên chờ câu trả lời của anh. “Em vô n đã biết câu trả lời. Anh chưa bao giờ hứa hẹn gì khác phải không?”

Có thể Amy đã chuẩn bị cho câu trả lời đó, nhưng thực sự nghe nó, sau tắ t cả những gì họ đã cùng sẻ chia, sau tồ i qua... Sự đau đón

gã như là không thể chịu đựng được, dâng lên trong ngực và họng cô. Nhưng anh đang đứng đó, giận dữ, vẫn ngoan cố như mọi khi và cô sẽ chết ngay trước khi để cho anh biết anh đã làm tổn thương cô đến nhường nào.

“Vậy thì giải quyết vấn đề này như thế đi”, cô bình thản nói.

“Không phải theo cách đó, cô bé thân mến”, James nói. “Việc thích hay không của bạn không phải là vấn đề trong chuyện này.”

“Tất nhiên chúng là vấn đề. Cháu sẽ không cưới anh ấy.”

Ngờ vực, James hỏi, “Cháu có biết cha cháu sẽ nói gì về chuyện này không?”

Nhưng Amy chỉ đơn thuần đáp lại, “Cháu sẽ không lấy anh ấy cho đến khi anh ấy cầu hôn cháu”.

“Có những chuyện không nên quá bướng bỉnh, mèo con”, Anthony nói, kéo sự chú ý của cô về phía mình.

Và James thêm vào, “Bạn sẽ phải cầu hôn cháu, Amy. Ta bảo đảm điếu đó”.

“Kiểu cầu hôn đó không được tính. Anh ấy phải muốn làm thế và cháu phải biết chắc anh ấy thực sự có ý đó. Cháu nói với chú trước đây rồi, chú James, rằng cháu sẽ không lấy anh ấy nếu anh ấy bị buộc phải đến trước điện thờ. Bây giờ, kết thúc cuộc thảo luận này ở đây. Cháu muốn về nhà càng sớm càng tốt, nếu một trong số các quý ngài ở đây sắp xếp việc này.”

Cô không hề nhìn Warren lần nữa. Cô chỉ đơn giản là lặng lẽ bước ra như khi xuất hiện. Nhưng sự đau đớn mà cô để lại phía sau là cực kỳ rõ ràng, ít nhất là đối với hai kẻ chiếm giữ ở trong phòng.

“Khôn thật”, James cầu nhàu.

“Tốt thôi, điê`u đó giữ anh thoát khỏi cú đấ`m móc đấ`y, gã người Mỹ a.” Lời bình luận này phát ra từ phía Anthony với sự giận dữ. “Nhưng nó cũng có nghĩa rằ`ng anh sẽ tránh xa con bé, hoặc tôi sẽ tự mình chùi sàn nhà với anh.”

Warren không hê` để tâm nhiê`u đế`n lời đe dọa, khi mà anh không hê` có ý định ở gâ`n Amy lâ`n nữa. Nhưng anh không hê` chắ`c chắ`n có thật giờ đây anh đang cảm thấ`y nhẹ nhõm hay không và nê`u không, cái quái quỷ gì đang gặ`m nhấ`m lương tâm anh và làm cho anh muô`n đuô`i theo cô? Anh không định chịu thua thứ cảm xúc không tên này.

Để gạt câu hỏi ra khỏi tâm trí mình, anh quay sang James và hỏi, “Làm thê` nào mà các người đế`n đây nhanh như vậy?”.

“Bắ`ng tàu của anh.”

Bình thường, Warren sẽ nổ tung lên khi nghe thấ`y thứ gì như thê`, nhưng lúc này, anh lại vui vì có tàu của mình trong tâ`m với. Anh sẽ đế`n với tàu của mình ngay lập tức.

“Vậy thì xin phép, các quý ngài. Cứ tự nhiên trong nhà tôi. Tôi sẽ đế`n chỗ chiế`c Nereus xem xét nhữ`ng phầ`n còn lại của nó.”

Đó là một lời chỉ trích ám chỉ thẳng đế`n sự thành thạo trên biển của James. James trả miê`ng bắ`ng cách nói: “Không còn nhiê`u đầ`u”.

Warren không hê` mắ`c bắ`y. “Anh phải hiểu rằ`ng, trong hoàn cảnh này, tại sao tôi không có ý định đề` nghị đưa các người quay lại nước Anh.”

“Cứ như chúng tôi sẽ đặt anh và Amy lên cùng một con tàu lặn nữa vậy”, Anthony gâ m gừ.

Warren cũng không hề mắ c chiế c bấy đó. “Vậy có lẽ chúng ta sẽ không phải gặp nhau lặn nữa.”

Họ có thể cùng hy vọng như vậy.

Chương 40

Ngay từ đầu tuần anh em của Warren đã trở lại nước Anh với người quản lý mới. Nếu anh ra khơi ngay bây giờ, anh sẽ có cơ hội gặp họ trên biển và bằng cách ấy sẽ tránh được việc giải thích chuyến trở lại Anh quốc của anh.

Anh đã không ra khơi ngay sau đó. Anh tìm cho mình những con tàu khác - những con tàu sẽ khởi hành đến cùng một nơi trên trái đất đó. Một chiếc đã lên lịch để rời đi trong ba ngày nữa. Anh hy vọng là Amy đang ở trên đó. Và miễn là cô ấy và chú của cô rời đi sớm thì anh không có lý do gì để quay lại London. Họ có thể giải thích mọi chuyện xảy ra cho anh em của anh. Người quản lý mới sẽ điểu hành chi nhánh Skylark. Chẳng có gì để anh làm ở London - trừ việc ở quá gần Amy một lần nữa đối với sự yên ổn trong tâm trí anh.

Lý do cuối cùng đã thuyết phục anh hoàn toàn tránh xa Anh quốc trong vài năm tới, đặc biệt là khi đã có một thời gian khổ sở phải tránh xa ngôi nhà của anh trong khi Amy ở đây. Trong anh có những cảm xúc trái ngược bảo anh không nên để mọi thứ kết thúc theo cách này, rằng anh vẫn không cưới cô, rằng đó không phải là tại cô mà “kết hôn” - là cái mà anh phản đối. Tất nhiên cô có thể hiểu khi biết quá rõ về cuộc đời anh, cả chuyện giữa anh với Marianne nữa, nhưng anh sẽ không làm cho cô tổn thương khi lặp lại lý do anh không hỏi cưới cô.

Và anh không thể đẩy ánh mắt cuối cùng của cô ra khỏi tâm trí, sự pha trộn giữa đau đớn, thất bại và ngoan cố đã khiến cô trông

khác đi, khiến cho cô trông già hơn tuổi mười tám rất nhiều, khiến anh muốn vỗ về cô. Cô đã giải thoát cho anh bằng việc từ chối chấp nhận anh trừ phi anh tự nguyện. Anh biết ơn điều đó hay có lẽ anh nên thế. Nhưng cho dù sự thật như thế nào đi chăng nữa thì cô cũng đã từ chối có anh.

Lạy Chúa, anh không định để bản thân mình phiến muộn vì điều đó nữa chứ?

Warren ném mình vào công việc và gặp gỡ bạn bè cũ. Vào cái ngày Amy ra khơi, anh uống rượu như điên và dành cả ngày hôm sau để ngủ như anh từng ao ước, sau đó trở lại với cuộc sống thường nhật. Anh quay lại nhà nhưng không dọn vào ở trong phòng ngủ, tại đó những ký ức cuối cùng vẫn còn quá mạnh mẽ khiến anh không thể chịu được. Anh đã lên lịch để chạy tới Đông Á - việc này sẽ mất vài tháng, mua hàng hóa và dành buổi chiều cuối cùng của anh ở thành phố với Mac - người đàn ông khôn ngoan biết là không nên đề cập đến bất kỳ người nhà Malory nào.

Vào buổi sáng ngày khởi hành, anh đi bộ ra cảng để thưởng thức thời tiết cuối hè, nhưng với tâm trạng hiện nay của anh thì anh chẳng thấy có gì vui vẻ. Năm ngày đã trôi qua kể từ khi Amy rời khỏi nơi này và mọi thứ đã trở nên dễ dàng hơn khi anh nghĩ đến cô. Đó không phải là sự thật. Anh không thể ngừng nghĩ đến cô. Nhưng điều đó sẽ trở nên dễ dàng hơn, bắt buộc phải thế bởi vì ký ức thực sự đang trở thành nỗi đau đớn.

Trong khi đó, việc đi bộ qua thành phố cũng chẳng suôn sẻ chút nào. Rẽ ở cuối đường để ra cảng, Warren đã nhìn thấy Marianne và tất cả những nỗi đau cũ ào ra khiến anh gập người như nghệt thở. Khoác lên mình bộ váy màu nắng và che ô, từng phân trên người cô ta trông giống vợ của một người đàn ông giàu có, cho đến lúc này anh

vẫn chưa nghe về vụ ly dị của cô ta. Anh không chắc mình đang nghĩ gì về điều đó bởi anh không thừa thời gian để mà nghĩ về nó.

Anh sẽ phải vượt qua cô ta để tới bên cảng. Chết tiệt thật. Anh rẽ ngang sang đường nhưng cô ta đã trông thấy anh. Anh cứng người lại khi nghe cô ta gọi tên anh nhưng anh cũng không bước thêm bước nào. Anh chờ cho đến khi cô ta đến gần anh, buộc cô ta phải tự đến chỗ anh. Một lần nữa anh sẽ làm theo cái mệnh lệnh nhỏ nhẹ của cô ta. Giờ thì anh phải chịu đựng cái nhìn của cô ta, nghĩ đến mái tóc vàng và đôi mắt xanh sáng của cô ta, cô ta vẫn còn xinh đẹp như xưa.

“Anh khỏe không, Warren?”

“Không ở trong tâm trạng tốt để tán gẫu”, anh trả lời cộc lốc, “vì thế nếu cô thứ lỗi tôi...”

“Anh vẫn còn đau khổ sao? Em hy vọng là không.”

“Tại sao?”, anh cười nhạt. “Nghĩ đến việc tiếp tục tại nơi cô đã bỏ ngang hả?”

“Không. Em đã có điều em muốn, hoàn toàn không phải phụ thuộc vào bất kỳ người đàn ông nào. Em sẽ không từ bỏ điều đó vì bất cứ thứ gì đâu.”

“Thế sao chúng ta lại đang nói chuyện tại đây vậy?”

Cô ta tặng cho anh nụ cười mà anh nhớ là nó thể hiện sự kiên nhẫn. Anh đã quên mọi thứ về cô ta, sự kiên nhẫn vô hạn của cô ta, chẳng có gì khiến cho cô ta trở nên giận dữ. Giờ thì anh nghĩ đến điều đó, một phần trong con người cô ta thật thiếu cảm xúc, quá khác biệt so với sự kiên trì của Amy, hay hơn cả sự chịu đựng bởi vì Amy hoàn toàn không kiên nhẫn.

“Em đã suýt đến nhà anh, anh biết đấy”, cô ta nói với anh, “khi em nghe nói là anh đã trở về. Nhưng em thực sự không có đủ dũng khí. Vì thế em đã rất vui khi vô tình gặp anh bởi vì em muốn nói với anh rằng em xin lỗi về vai trò của em trong kế hoạch của Steven. Em không thể nói cho anh biết trước đây nhưng giờ em đã ly dị, em có thể nói với anh.”

“Và tôi đoán là mình sẽ phải tin vào điều đó?”

“Anh không tin thì cũng không sao. Em chỉ cần lương tâm em thanh thản thôi, không phải vì bất cứ điều gì khác đâu. Em chưa bao giờ cảm thấy thoải mái khi làm thế với anh.”

“Làm cái gì hả, Marianne? Cô đang nói về cái chết tiệt gì đấy?”

“Steven đã sắp đặt mọi thứ, anh và cả em. Tất cả là kế hoạch - đã - sắp - xếp trước mà anh ta nghĩ ra thậm chí trước cả khi anh và em gặp nhau. Và anh đã rơi vào cái bẫy đó. Anh trẻ, cả tin và đó là một kế hoạch đơn giản. Làm cho anh yêu em sau đó thì bỏ rơi anh vì đố kỵ thù hận của anh. Nhưng đứa bé là một phần của thỏa thuận. Khi ly dị, đó mới là vấn đề. Như em đã nói đấy, anh ta đã lên sẵn kế hoạch, tất cả những gì anh ta cần là một phụ nữ thực hiện thành công kế hoạch đó và anh ta tìm thấy điều đó ở em, bởi vì đề nghị trao đổi của anh ta quá hấp dẫn đố kỵ với em đến nỗi em không thể từ chối. Giàu có, tự do, không bị bất kỳ người đàn ông nào trừng phạt. Điều đó thật cám dỗ. Đó là lý do tại sao em làm thế.”

Lúc ấy Warren quá hoài nghi để có thể tức giận, “Đứa bé là một phần của thỏa thuận ư?”

“Đúng. Đó là điều Steven sẽ nói nếu anh cố yêu cầu giữ lại đứa bé, gần như là như vậy. Em đã ngủ với anh ta, anh ta năng nặc đòi thế, không phải vì anh ta thích em hay đại loại thế mà là để chắc

chắ n sẽ có đứ a bé. Anh thắ y đắ y, anh ta chẳng quan tâm ai là cha nó miễn là anh nghĩ mình là cha nó.”

“Đứ a bé là con ai?”

Cô ta nhún vai, “Thực ra thì em không biế t. Em sẽ không giữ nó - đó là thỏa thuận - vì thề em cô không gắ n bó với nó”.

“Steven có giế t nó không?” Warren ngạc nhiên.

“Đó là điề u anh đang nghĩ à? Không, điề u buồ n cười là anh ta thực sự yêu đứ a bé. Anh ta thực sự đau khổ khi tai nạn xảy ra.”

“Tôi chắ c vậy.”

Cô ta cau mày. “Anh đã để anh ta thắ ng đúng không? Anh đã để mọi chuyện diễn ra như kế hoạch của anh ta.”

“Tôi không thắ y là mình có nhiề u sự lựa chọn, tôi chỉ cả tin ngu ngồ c thôi.”

“Giờ thì em cũng nghĩ thề . Anh nghĩ em không thắ y anh vẫn đau khổ ra sao ư? Sao anh không để nó lại phía sau và quên đi? Anh không biế t lý do duy nhắ t mà bọn em vẫn số ng với nhau là bởi vì anh ta nghĩ anh vẫn còn yêu em sao? Mọi việc có thể giải quyế t khi em ly dị sau đó vài năm nhưng anh ta không đồ ng ý một khi anh ta nghĩ cuộc hôn nhân của bọn em vẫn khiế n anh bị tổn thương. Lý do duy nhắ t khiế n em có thể ly dị là bởi vì anh không lớn vờn xung quanh và nhìn một cách thềm muồ n nữa.”

“Vì thề cô dính vào anh ta lâu hơn cô đoán hả? Cô nghĩ là do tôi.”

“Có lẽ anh nên biế t là em chưa bao giờ quan tâm tới anh ta và anh ta cũng như thề đồ i với em sau ngầ n á y năm.”

“À thế thì tất cả đều công bằng thôi.”

“Anh cũng nên biết rằng anh ta đã chán cái kế hoạch đó rồi, rằng anh ta đang tìm một kế hoạch khác.”

“Cô thực sự nghĩ là tôi sẽ mắc cùng một sai lầm đến hai lần sao?”

“Không, em chỉ nghĩ anh nên biết cái anh ta quan tâm là anh ta sẽ không để tuột mất đâu. Anh ta thực sự ghét anh, anh thấy đấy. Em đã từng tự hỏi đâu óc anh ta có thực sự bình thường không khi mà nổi cơn thịnh nộ vì cái quá khứ lúc bé và những đôi mắt bầm tím, những thứ nhỏ nhặt như thế chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng anh ta giận dữ về những việc họ bé đã khiến anh ta mất mặt trước cha mình và cái cách cha anh ta nhạo báng và làm bẽ mặt anh ta vì những lần thua anh. Anh ta ghét cha anh ta, nhưng anh ta chưa bao giờ chịu thừa nhận điều đó - nhảm lẫn điều đó với anh nữa, em nghĩ thế, anh dễ dàng bị ghét thôi. Anh ta không hề cảm thấy tội lỗi khi làm thế.”

“Steven có thể xuống địa ngục vì tất cả những thứ tôi quan tâm, nhưng cô, đáng lẽ cô nên nói cho tôi biết là cô sẵn sàng làm điều đó vì tiền, Marianne. Tôi có thể trả cái giá tương đương với cái giá anh ta đưa ra.”

Lời lăng mạ của anh đã đánh trúng đích, làm cho gò má cô ta đỏ ửng.

“Làm sao anh biết được như thế nào là nghèo hèn và chẳng có gì? Anh luôn luôn có được mọi thứ anh muốn. Em không thích lừa dối anh theo cách đó. Em cũng không hy vọng anh sẽ trở nên tốt đẹp và quan tâm đến chuyện yêu đương như anh đã từng thế. Nhưng em đã thỏa hiệp, em phải thực hiện nó.”

“Đúng là vì tiê`n”, anh nói với vẻ ghê tởm.

“Được thôi, còn đây là miễn phí, Warren. Có một cô gái trẻ đã ở cùng nhà với anh phải không? Tất cả mọi người trong thành phố đều biế`t rằng anh đã xâm phạm tiế`t hạnh của cô ấy nhưng cô ấy từ chớ`i cưới anh. Và Steven đã rời khỏi đây, trên con tàu của cô ấy. Như em nói thì anh ta đang tìm kiế`m một cách mới để làm tổn thương anh. Có vẻ anh ta nghĩ anh ta đã tìm ra rô`i đấ`y.”

Chương 41

Georgina không thể đợi cho tới khi được thông báo và Amy đi xuống gặp cô trong phòng khách. Cô đi thẳng lên tầng để n phòng ngủ cô bé và như tâm trạng lo lắng hiện giờ, thậm chí cô không hề gõ cửa. “Amy Malory, thím không thể tin người mà thím trông thấy đi cùng cháu hôm nay. Cháu có suy nghĩ không đâu y - cháu thậm chí có biết kẻ đó không - làm sao cháu có thể ra ngoài với gã đàn ông ấy chứ?”

Amy lặn qua cái giường được thiết kế theo mẫu mới nhất mà mẹ cô vừa mua về. “Thật mừng vì được gặp thím, thím George. Và Jack bé bỏng thế nào rồi ỉ ạ?”

“Cháu có thể chèo kéo cái trò đánh trò ng lảng với các chú của cháu, nhưng đừng thử với thím, tiểu thư ạ. Người đi với cháu chính là Steven Addington đâu y.”

“Vâng, cháu biết t.”

“Nhưng cháu không biết anh ta là ai phải không?”

“Dĩ nhiên là cháu biết t”, Amy nói với vẻ thật sự - hiểu rõ - vẫn đề. “Thím đã kể cho cháu nghe mọi điề u về anh ta, nếu thím còn nhớ. Anh là ta người đã kết hôn với Marianne. À tiện đây thì họ đã ly hôn rồi ỉ.”

Miệng Georgina há hớ c. “Cháu biết t và vẫn để cho anh ta tán tỉnh cháu sao?”

“Trong chốc lát thôi.”

“Nhưng tại sao?” Georgina gặng hỏi. “Và đừng nói với thím là cháu thích gã đó đấy.”

“Anh ta khá đẹp trai mà, thím không nghĩ thế à?”

“Amy!”

“Ôi, được rồi”, Amy cắn nhẩn. “Chuyện này rất đơn giản. Steven đang tìm cách lôi cuốn sự chú ý của cháu, đang quyên rũ cháu, là thế đó, từ khi chúng cháu lên tàu ở Bridgeport. Cháu đã tự hỏi vào lần đầu tiên, đặc biệt là khi hấn ta thừa nhận biết về lời từ chối kết hôn với Warren của cháu. Làm thế nào hấn ta biết điếu đó mà không biết phần còn lại nhỉ?”

“Hấn ta biết phần còn lại đấy.”

“Chính xác. Vậy thì tại sao mà hấn lại ve vãn cháu khi hấn ta thừa biết cháu không còn là trinh nữ?”

“Hấn nghĩ cháu sẽ là một người tình dễ chinh phục chẳng?”
Georgina nhăn mặt gợi ý.

“Cháu từng nghĩ như thế, nhưng đã loại bỏ ý nghĩ này rồi. Không, hấn ta muốn kết hôn với cháu.”

“Cái gì?”

Amy gật đầu. “Hoàn toàn đúng.”

“Hấn ta cầu hôn cháu rồi à?”

“Không, nhưng hấn nói bóng gió là sẽ làm thế. Cháu nghĩ hấn đang đợi Warren đến trước khi thực hiện việc đó.”

“Warren thì có liên quan gì ở đây?”

“Tất cả mọi thứ. Cứ chú ý đến những gì thím kể cháu nghe về gã đó, chuyện gã đó và Warren trở thành kẻ thù của nhau từ thời thơ ấu như thế nào, hai người bọn họ muốn và chiến đấu với nhau để giành cùng một thứ như thế nào. Warren muốn Marianne và Steven đã cướp cô ta khỏi tay anh ấy. Steven nghĩ Warren muốn cháu, bởi thế giờ hẳn cũng muốn cháu vậy.”

“Thím cho rằng điểu đó có vẻ rất hợp lý, đúng không?”
Georgina thừa nhận.

“Nhưng tên gián điệp bé nhỏ của hẳn...”

“Tên gián điệp bé nhỏ nào cơ?”

“Một trong những người hầu phòng trong nhà của anh thím. Cháu đã bắt gặp cô ta nghe trộm hai lần trong mấy ngày cháu ở đây. Nhưng cháu cho rằng cô ta đã thất bại khi cố nghe mọi thứ vào ngày các chú của cháu đến - cô ta chỉ nắm được phần tệ hại nhất. Ít nhất cháu có thể khẳng định cô ta không nghe được rằng Warren không muốn kết hôn với cháu.”

“Tại sao thế?”

“Bởi vì Steven đã bộc lộ sự cảm thông với Warren - tên nói dối chết bầm - khi tưởng cháu không tìm thấy sự hứng thú với Warren. Thế nên rõ ràng đó chính là kết luận mà hẳn ta đưa ra.”

“Cháu không lộ mặt nạ giả tạo của hẳn chứ?”

“Vào lúc đó cháu không biết là hẳn ta sẽ tiến xa hơn, bởi vậy cháu để mặc hẳn nghĩ những gì khiến hẳn thỏa mãn.”

“Nhưng sao cháu phải tiếp tục làm chuyện này?”

“Vì Warren.”

“Cái gì?”

Amy nhe răng cười trước nét mặt bô i rô i của Georgina rô i giải thích. “Cách của cháu không hiệu quả, thím George, bản tính bộc trực cũng như lương thiện của cháu không được đánh giá cao một tý nào. Thế nên cháu sẽ thử một vài cách theo kiểu cũ đơn giản như thái độ ghen tuông để mang Warren trở lại đây.”

“Ôi, Chúa ơi, sẽ chẳng có chuyện gì đơn giản hết nếu cái tay Steven đó dính vào.”

“Đấy chỉ là khoản thưởng thêm vào thôi. Cháu sẽ cho Warren lý do để thách thức với gã đàn ông đó, để hắ n ta cuô i cùng cũng có thể nếm trải nỗi cay đắng trước đây từ phương pháp của hắ n.”

Georgina thở dài, bắt buộc phải chỉ ra một điểm hết sức rõ ràng. “Amy, chuyện này chỉ áp dụng được khi Warren muô n cháu thôi. Làm thế nào mà cháu vẫn còn hy vọng sau những gì đã xảy ra ở Bridgeport thế?”

“Thím tuyệt đô i đúng. Anh ấy có lẽ sẽ không tặng món quà có giá trị nào nếu cháu cưới Steven. Tất cả những gì cháu phải tiếp tục là làm theo bản năng.”

“Nhưng anh ấy có thể không quay lại London. Anh ấy chẳng có lý do nào để làm thế.”

“Anh ấy sẽ đến”, là tất cả những gì Amy nói.

“Làm sao cháu có thể chắc chắn được? Mà thôi đừng bận tâm, thím biết rô i.” Georgina lắc đầu. “Bản năng của cháu.”

Georgina quay về nhà trong tâm trạng ủ ê tội tệ, chặc chặc n bây giờ Amy đang đâm đầu vào ngõ cụt. Nếu cô hiểu được anh trai mình và cô hiểu, giờ anh ấy sẽ ở cách xa cô bé chừng nào có thể, điều này có nghĩa là ở một nơi nào khác trên thế giới này. Bởi thế cô còn ngạc nhiên hơn cả khi nhận ra cái giọng cất cao từ phòng làm việc của James, rất giống giọng Warren và điều đó đã được chứng minh khi cô mở toang cánh cửa.

“Vậy tại sao anh không làm chuyện gì đó đi?” Warren đang yêu cầu. “Cô ấy đang tự biến mình thành một con nhỏ ngốc nghếch đáng nguy hiểm rửa đây.”

“Rắc ròi của tôi là con bé đang làm theo cảm tính của nó”, James trả lời một cách hết sức tự nhiên. “Anh mới chính là kẻ khiếm con bé tự biến mình thành một đứa ngốc hơn cả.”

“Ngay cả khi anh không hề biết thằng cha đó là ai ư? Hắ n ta đã cưới một phụ nữ, ép buộc cô ta có con, chỉ để trả thù tôi. Hắ n ta chặc chặc bám theo Amy vì lý do tương tự, bởi vì hắ n nghĩ sẽ làm tôi đau đớn nếu hắ n giành được cô ấy.”

“Sẽ đau đớn chứ?”

“Đó không phải một trong những việc chết tiệt của anh, Malory”, Warren gặm gù, sau đó cào tay vào mái tóc của anh trong tâm trạng thất vọng trước khi thêm vào, “Cứ đợi đây mà xem, nếu tôi đối mặt với Addington, tôi sẽ giết hắ n. Hắ n quấy ròi cuộc đời tôi trầm trọng tới mức không còn nhận ra được nữa”.

“Tôi không biết anh mong đợi tôi làm gì, tên Mỹ kia. Mọi chuyện đã chứng minh Amy sẽ không nghe theo lời khuyên hữu ích nào bất cứ nơi đâu trái tim con bé dính líu đến.”

“Vậy thì hãy cảnh cáo cho thắ`ng đó rút lui. Là chú của Amy, anh nên làm chuyện này rồ`i mới phải. Tại sao anh chưa làm?”

James chỉ đơn thuầ`n nhướn một bên chân mày trước sự công kích trên. “Tôi nhận ra thắ`ng đó là kẻ thù của cá nhân anh. Do vậy, tôi khó mà coi đó là vắ`n đề`. Chuyế`n du lịch đế`n đây của anh ta còn đáng trách hơn.”

“Tôi vừa nói với anh hắ`n ta có gan làm những gì rồ`i đầ`y.”

“Theo sự đánh giá của anh, nhưng bắ`ng chứng của anh đâu?”

“Vợ cũ của hắ`n đã thú nhận toàn bộ sự việc trước khi tôi rời Bridgeport, chuyế`n hắ`n đã trả cho cô ta bao nhiêu để quyế`n rũ tôi cho tới khi tôi câ`u hôn, rồ`i sau đó quay ra bỏ rơi tôi. Rồ`i lập kế` hoạch có con ra sao và khiế`n tôi nghĩ rắ`ng đứa bé đó là con tôi cũng là một phầ`n của âm mưu, cũng như kế`t hôn với hắ`n với lời hứa sẽ ly dị khi hợp đồ`ng kế`t thúc.”

James khịt mũi. “Và anh mong đợi tôi sẽ tin lời anh, hoặc, theo cách đó, lời của một phụ nữ đã ly hôn, kẻ có lẽ hế`t sức căm hận gã đàn ông tuyệt vời đủ để vu khô`ng anh ta hả?”

“Vậy thì cút xuô`ng địa ngục đi!” Warren hét lên ngay khi xông ra khỏi căn phòng, chỉ thêm một câu cộc lố`c “Georgie!” khi anh nhận ra em gái anh đứng gắ`n cánh cửa.

Giờ cô đã bước sang chiế`c bàn chồ`ng mình để gặ`ng hỏi, “Có cái quái gì không ổn với anh thề`, James? Anh hẳn sẽ nẩy tung người lên để bám theo Addington nế`u một người nào khác nói với anh những gì Warren vừa nói. Anh không hề` tin tưởng anh á`y sao?”

“Trái lại, em yêu. Anh không hề` nghi ngờ Addington là kẻ có trái tim đen tồ`i như ông anh em vừa tô` vẽ.”

“Thế sao anh không thế` anh sẽ đi giết thằ`ng khô`n đó đi?”

“Và từ chỗ`i trao cho anh trai em niê`m vui sướng đầ`y à? Anh không nghĩ vậy đâu, kể từ lúc tâm trạng của anh ta trở nên thú vị một cách chề`t tiệt như thế`.”

Chương 42

Đó là một bữa tiệc trong vườn thuộc loại chán ngắt, khoảng một trăm vị khách cố gắng giải trí với những trò chơi trên cỏ và trò đồ chữ, bà chủ tiệc thì đang cầu nguyện cho trời đừng mưa. Đáng lý James sẽ không tham dự, dù Georgina định tham gia, nếu như anh không nghe được rằng Amy sẽ ở đó, cũng như Steven Addington. Anh không nghĩ mọi thứ sẽ trở nên thú vị, trừ khi Warren xuất hiện. Nhưng James có cảm giác rằng gã đó sẽ đến.

Đó là một cảm giác mà anh đã dần từ bỏ khi thời gian cứ trôi qua đến lúc sắp tối và những chiếc bàn được dọn ra trên cỏ để mọi người ăn uống. Bữa tối thật chán với những lời đồn đại gần đây nhất lan truyền giữa những vị khách và chuyển từ bàn này đến bàn khác, chẳng có gì chưa từng được thảo luận trong câu lạc bộ của James. Anh đang định lôi vợ mình về thì Warren bước ra khỏi ngôi nhà từ trên hiên nhà.

Ngay lập tức James nhìn sang Amy. Đủ chắc rằng, con quý nhỏ đang ngồi cùng bàn với Addington. Con bé không hề tỏ vẻ thích thú, mà chỉ đơn thuần ngồi nghe gã người Mỹ kia trình bày bất cứ thứ gì hắn nói. James quay qua liếc nhìn nữa để xem phải mất bao lâu Warren mới định vị được họ. Cũng không lâu lắm.

“Con lừa nóng tính”, James lầm bầm. “Hắn không biết những chuyện như thế này nên giải quyết một cách bí mật sao?”

Georgina rướn người lên để dịu dàng hỏi anh, “Anh đang làm bảm cái gì thế?”.

“Ông anh trai của em à?”

“Ông nào?”

“Cái kẻ sắp sửa giải trí cho chúng ta.”

Georgina quay ngoắt ra nhìn xung quanh và thầy Warren đang hiện ngang vượt qua bãi cỏ, tiến thẳng đến bàn của Amy. Cô bắt đầu đứng dậy. James kéo cô ngồi xuống.

“Em định đi đâu đấy?” Anh hỏi người vợ mạnh mẽ của mình.

“Tất nhiên là ngăn anh đấy lại.”

“Đừng nói gì nữa, George. Đây là điều mà anh đến đây để xem, dù anh đã nghĩ tên đó sẽ chỉ chấp nhận thách thức. Nhưng đáng ra anh nên biết ông anh trai của em sẽ không làm điều này theo một cách lịch sự nhất có thể.”

Georgina phản công thay cho Warren. “Anh đấy vẫn chưa làm gì cả và quý thật, làm sao anh biết anh đấy sẽ đến đây?”

“Có lẽ bởi vì hắn nhận được một tin nhắn nặc danh rằng Amy và gã đang tán tỉnh con bé sẽ xuất hiện.”

“Anh không làm thế đấy chứ!”

Anh nhún cong mày, không một chút ấn tượng với biểu hiện buồn phiền của cô và thậm chí còn không thêm thừa nhận rằng anh đã chấp nhận thực tế thảm hại rằng, Warren phải cưới Amy sau khi hoàn toàn làm tổn thương con bé. Và từ khi phát hiện ra cái chương ngại vật duy nhất là sự chậm chạp trong việc “câu hôn” của

Warren, James đã quyết định phải có được chút vui vẻ bằng cách thúc đẩy hấn theo hướng đó, bằng cách của riêng anh.

Nhưng tất cả những gì anh nói với vợ anh là, “Tại sao không?”.

“James Malory!”

“Im nào, vợ yêu”, anh cảnh cáo. “Hấn đến chỗ mục tiêu của mình rồi.”

Thật sự đúng là như thế. Và Warren còn chẳng thèm nói “chào”, “em thế nào”, hoặc thậm chí là “cút sang một bên”. Sự căm ghét tích tụ quá nhiều năm đã khiến anh hành động luôn. Anh nhấc Amy ra khỏi ghế, đơn thuần đẩy cô sang một bên, rồi đá Steven ra khỏi cái ghế của hấn. Steven ngay lập tức nhảy lên tránh chân anh và hạ xuống một cách nhẹ nhàng.

Tiếng la hét vọng ra từ những quý bà sừng sốt ngồ ngi gấn đó, trong khi những quý ông nhanh chóng tiến đến để quan sát và xếp hạng trận đánh. James di chuyển ra ngoài lề, dừng lại ngay cạnh Amy. Anh đã định ngăn cô bé đừng can thiệp nếu nghĩ đến chuyện đó, nhưng cô bé không hề có ý định can thiệp vào trận đánh.

“Cảm thấy thế nào khi có hai người đàn ông đánh nhau vì cháu, cô bé thân mến?”, anh tò mò hỏi khi Steven bị đá vào mông lần thứ hai.

“Cháu cũng không chắc lắm”, cô đáp lại. “Nhưng cháu sẽ cho chú biết khi cháu biết ai thắng.”

“Điều đó khá là rõ ràng, cháu thấy thế nào?”

Amy không trả lời, nhưng James nhận ra một nụ cười tươi rói kín đáo trên môi cô. Anh tự thở dài với bản thân, nụ cười này đã xác nhận rằng con quý nhỏ này quá chung thủy tới mức khó có thể từ bỏ anh

chàng này. Tại sao con bé rắ c rồ i này lại không thể thay đổi, giồ ng như hầ u hế t phụ nữ và mắ t đi sự hứng thú với Warren trước khi những tác hại không thể sửa chữa được hình thành?

Cuộc đầ u đã làm mọi thứ loạn cả lên và khiế n bà chủ nhà run câ m cập, nhưng nó cũng đang dầ n đi đế n hầ i kế t.

Warren tặng cho Steven hai cú đầ m mạnh theo cách Anthony đã dạy anh, nhưng hiển nhiên ngay từ đầ u anh chẳng câ n đế n bắ t kỳ động tác nào để đánh bại Steven. Người đàn ông đó đã kiệt sức, thờ không ra hơi.

Warren vẫn chưa tính xong chuyện với hắ n ta. Anh câ m một chiế c ly từ một trong những chiế c bàn còn đứng vững và hắ t những thứ bên trong, bắ t kể đó là thứ gì vào mặt Steven.

Người đàn ông đó ho và thổi phì phì một lúc trước khi mở mắ t, nhận thấ y mình đang bị nhắ c lên và một giọng nói bình thản nhưng đầ y vẻ chề t chóc vang lên, “Mày sẽ phải tránh xa cô á y ra, Addington, nế u mày biế t điề u gì là tồ t cho mày. Mày cũng nên bắ t kịp con tàu tiế p theo để mà cuồ n xéo khỏi thành phố này càng nhanh càng tồ t. Và tao chỉ cho mày lời khuyên một lâ n duy nhắ t này thôi. Can thiệp vào cuộc số ng của tao lâ n nữa và mày sẽ chề t đầ y.”

Warren nhắ n mạnh lời cảnh cáo đó bằ ng cách đá Steve lâ n nữa. Anh không bị vướng phải một cú đầ m nào cả. Nhưng chắ c chắ n anh cũng không hề ở lại để ăn mừng chiế n thắ ng. Không một lời nào với Amy hay bắ t kỳ ai khác, anh hiên ngang bước qua bãi cỏ và bỏ đi.

“Hiểu được cảm xúc của mình chưa, mè o con?” James hỏi trong khi Amy nhìn chắ m chắ m đầ y sừng số t theo hình bóng khuấ t dầ n của Warren.

Cô thở ra. “Chú phải chuyển câu hỏi đó cho người đàn ông kia kìa. Anh ta đem lại một ý nghĩa mới cho từ ‘ương bóng’ đấy ạ.”

James cười. “Phải không?”

Suốt đêm đó Amy ngẫm nghĩ về những gì đã xảy ra. Mọi thứ đã diễn ra đúng như những gì cô hy vọng xảy đến với Addington, đến một mức độ nào đó. Đúng ra Warren không bỏ đi khi kết thúc như thế. Đúng ra anh phải quỳ xuống và cầu xin cô lấy anh. Thôi thì, có lẽ không kịch như thế, nhưng ít nhất thì anh cũng phải tuyên bố cái gì đó chứ. Nhưng không, thậm chí anh còn không chào cô lấy một tiếng.

Bất kể cô có nghĩ gì đi nữa, cô cũng biết rằng mình đã chơi đến lá bài cuối cùng. Ý tưởng của cô đã cạn kiệt và gần như mất đi mọi hy vọng. Những bản năng đáng nguyền rủa của cô rõ ràng đã biến đi đâu hết rồi.

Phần tồi tệ nhất là, cô sợ rằng mình sẽ không bao giờ được gặp lại anh. Anh đã ra khơi, quay lại Mỹ, thậm chí còn không ghé qua nói lời tạm biệt với cô. Và lần này cô sẽ để anh đi. Cô sẽ không cố gắng ngăn cản, hay tìm kiếm anh. Và không bao giờ thực hiện những hành động quyết định không được mong chờ nữa, bất kể chúng diễn ra thú vị đến thế nào.

Cô phải đối mặt với nó, cô không thể mãi tiếp tục sự ve vãn này nữa. Warren đã tỏ thái độ hết sức rõ ràng, vậy thì cô trông mong mình sẽ nhận được bao nhiêu lời từ chối trước khi cô khôn ra đây?

Nhưng thật đau đớn khi trở nên thông minh hơn, thực sự là vậy.

Chương 43

James dừng lại ngay trước ngôi nhà lớn ở quảng trường Grosveror trên đường tới câu lạc bộ, anh trai anh đang đi xem xét việc kinh doanh ở một nơi khác, chị Charlotte thì đã ra ngoài để tham dự một buổi họp mặt buổi sáng và Amy thì hơi mệt để tiếp khách. Anh tặc lưỡi khi quay xe ngựa lại. Từng lời chính xác của ông quản gia là “hơi mệt để tiếp khách” và anh chắc chắn là con bé đã bảo ông ta thế. Anh vừa mới bước vào xe ngựa của mình thì một cái khác đã đổ xích ngay phía sau. Thậm chí anh còn không chú ý nếu Warren không nhảy ào ra ngoài ngay tức khắc và tiến về ngôi nhà như thế. James quay trở lại và chặn Warren. “Anh không may mắn rồi”. James nói với Warren, “Con bé sẽ không gặp ai hôm nay hết”.

“Cô ấy sẽ gặp tôi”. Warren chỉ trả lời đơn giản vậy và bước qua người em rể.

“Khoan đã, anh chàng người Mỹ. Anh không ở đây để hỏi cưới con bé đúng không?”

“Không.”

“Rất vui khi nghe anh nói thế.”

James không thể không trở nên kích động “Tôi sợ là anh có thể sẽ phải làm thế đấy, nhất là sau cuộc thử nghiệm tôi qua thì tôi dám chắc là anh đã yêu con bé.”

Warren cứng người lại. “Addington đã làm điều đó hả?”

“Đúng, anh ta đã làm thế, anh chàng thân mê n ả. Và anh chỉ trở lại đây để xem anh ta có làm thế không hả?”

“Có lẽ anh đang tự đề` cao mình quá đấ y.”

“Cảm thấ y may mắ n sau chiế n thắ ng của anh hả? Nào, nhanh lên. Quá lắ m rô` i đấ y.”

Họ mấ t vài giây để cởi áo khoác và đứng đố i diện nhau giữa đường. James như thường lệ, tung cú đấ m trước. Warren lão đảo ra sau vài bước.

“Anh bạn nên siêng năng học hành hơn mới được”, James chế nhạo.

Warren vẫn bình tĩnh. Anh nói: “Thực vậy à, sao anh không thử lại lâ` n nữa xem nào?”.

Lúc này anh đã được chuẩn bị và James cuố i cùng cũng phi qua vai anh.

“Anh đang nói gì hả?”, Warren nhạo lại.

Sau đó thì không còn chuyện trò gì nữa và trận đấ u này chẳng hề` dễ dàng như hôm qua. Warren đã không học được nhiề u lắ m từ Taishi và chắ c chắ n chẳng học được thế` tá n công nào. Nhưng anh có thể phòng thủ và khiế n James hơn một lâ` n mấ t thăng bằ ng, anh còn tặng cho James vài cú đấ m trước khi anh ta kịp lắ y lại thăng bằ ng và anh còn tránh khỏi tầ m đấ m của James khi anh cầ n lắ y lại thế` tá n công. Đây vẫn là một trận đấ u tàn bạo suố t mười phút. Và gầ n như cùng một lúc, họ rút ra một kế t luận giố ng nhau: Sẽ không có người chiế n thắ ng.

“Một sự bắ t phân thắ ng bại chề t giảm”, James nói trong phẫ n nộ. “Tôi không tin điề u đó.”

Warren nhặt lại áo khoác, “Tôi không biết anh muốn gì, Malory ạ, nhưng tôi sẽ có được cái tôi muốn và sự bất phân thắng bại này mới là tạm thời thôi”.

“Tạm thời”, James làm bầm và nhìn chằm chằm vào Warren, “Tony không dạy anh những chuyên động đó”.

“Anh chàng phục vụ tàu mới của tôi đã dạy.”

“Anh chàng phục vụ tàu? Thật buồn cười, anh chàng người Mỹ ạ.”

Warren cũng nghĩ thế, nhưng sự vui vẻ của anh cũng không kéo dài lâu hơn sau khi James rời khỏi, tâm trạng cáu kỉnh khiến anh tới đây đã quay trở lại khi người quản gia kiên quyết từ chối không cho anh vào - ít nhất là cho đến khi Warren dọa đập vỡ cửa. Giờ thì anh đang đi đi lại lại trong phòng khách, tự hỏi không biết ông ta có đi nói với Amy về sự có mặt của anh không hay đi yêu cầu thêm viện trợ để ném anh ra ngoài. Má anh giật giật hời hợt, khớp tay anh nóng như lửa, dạ dày anh như thể có búa tạ nện trong đó vậy.

Amy nín thở khi tới phòng khách và sau đó thì chạy như bay xuống cầu thang. Cô sẽ không tin là ai đó không chơi cô một ván cho đến khi chính mắt cô nhìn thấy anh. Và anh thì... Ôi Chúa ơi, cô có thể thề là hôm qua Steven đã không thể đặt tay lên người anh. Không một lời chào hỏi, anh bước thẳng về phía cô, khiến trái tim cô bất ổn đầu lờ nhịp. Và sau khi với tới cô, anh đóng sầm cửa lại, túm chặt tay cô và kéo cô trở lại ghế sofa. Điều này với cô thì cũng tốt thôi cho đến khi anh ngó xuống và kéo giật cô qua đùi anh, sắp mặt cô xuống.

“Đợi đã.” Cô thét lên. “Anh đang làm cái gì đấy? Không, anh không định cho em một bài học chứ... Warren!”

Cái đét đầu tiên vào mông cô nghe vút một cái.

“Cái này là vì đã cô ý làm cho anh ghen lên”, anh nói với cô.

“Giả sử nó không phải là cô ý thì sao?”, cô rên rỉ.

“Vậy thì là vì đó không phải là cô ý”, một cái đét khác.

“Đáng lẽ anh nên làm điê`u này...”, một cái đét nữa... “trên con tàu”... cái đét nữa... “khi em dùng cái mọ`o đó để bắ`t Taishi cho em vào buồ`ng của anh”.

Nói như thế` thật sai lâ`m, nó gọi lại cái đê`m họ cùng nhau chia sẻ niê`m hạnh phúc tốt cùng á`y. Tay anh không hạ xuố`ng nữa, thay vào đó anh lại rên rỉ và kéo cô lại, “Dừng ngay cái vụ ô`n ào này lại thôi”, anh nói cộc lố`c, “Cả hai chúng ta đê`u biê`t là anh không làm đau em mà”.

Cái âm thanh rên rỉ Amy đang tạo ra nãy giờ nhanh chóng chấ`m dứt. Cô nhìn anh giận dữ: “Anh chắ`c chắ`n đã làm thế`”.

“Không, anh không làm.”

Cửa bật mở. Cả hai người họ đê`u quay đầ`u lại phía ông quản gia và cùng nói một lúc. “Ra ngoài.”

“Nhưng, tiểu thư Amy...”

“Đó là một con chuột chề`t tiết”, cô cắ`t ngang với một bộ mặt nghiêm nghị hoàn hảo, “Nó vừa mới biê`n mắ`t thôi, nhưng ông có thể nhìn thắ`y đầ`y, tôi chẳng có sự lựa chọn nào cả”.

Cô ngọ`ngụ chân trên sofa để chứng minh sự đê` phòng của mình: “Và nhớ đóng cửa lại khi ông đi ra ngoài”.

Tròn mắ`t ngạc nhiên, người quản gia làm theo mệnh lệnh. Amy quay lại và nhận ra Warren đang cau mày nhìn cô. “Em luôn nói đố`i

với vẻ ngây thơ trong sáng thế hả?”

“Đó không phải là điều anh phải bận tâm khi em đã hứa luôn thành thực với anh. Nhưng mà em cũng không hy vọng anh tin điều đó, anh lúc nào cũng đa nghi. Nhưng anh đến đây chỉ để làm bồng mông em thôi hả?”

“Không, anh đến để nói với em là anh sẽ ra khơi vào ngày mai.”

Mũi tên xuyên qua tim, một sự thực tàn nhẫn. Cô rời khỏi đùi anh. Cô ước gì anh sẽ ngăn cô lại nhưng anh không làm thế.

“Em đoán là điều đó sẽ sớm đến mà”, cô nói.

“Em không thử thay đổi ý định của anh hả?”

Amy nghe câu đó giống câu hỏi hơn là một lời đề nghị, “Anh có thích em làm thế không?”

“Điều đó sẽ chẳng hay ho gì”, anh khẳng định.

“Em ý thức được điều đó chứ. Em đã tự lừa dối bản thân mình. Và em không công bằng với anh chút nào, không lần nào để ý đến cảm xúc của anh. Lúc nào em cũng chỉ nghĩ đến bản thân mình thôi đúng không?”

Đó không phải là điều anh hy vọng được nghe và những từ ngữ đó thật lạ lẫm, tác động mạnh vào tâm trí anh. “Em đang nói cái gì vậy, Amy? Có nghĩa là em đang từ bỏ hả?”

Cô ngoảnh mặt đi trước khi bật khóc. Điều này thực sự quá đau đớn. “Liệu em có còn lựa chọn nào khác?”

Anh đột ngột đứng sau lưng cô, lắc người cô, tay anh bóp chặt vai cô. “Chết tiệt thật, em không thể từ bỏ anh được!”

“Cái gì cơ?”

Anh không định nói thế. Thực sự thì anh cũng không thể tưởng tượng nổi những từ đó ở đâu mà ra nữa.

“Anh không có ý định...”

“Ôi, không. Anh không được làm thế”, cô nhanh chóng cắt ngang và vòng tay quanh cổ anh, “anh không được phép quay lại, Warren Anderson. Anh đã thay đổi và bây giờ em muốn nghe anh nói điều đó.”

Anh nhìn có vẻ chán nản. Sự tức giận đã đưa anh tới đây, nhưng đó là cái cơ thôi, đã đến lúc anh phải thừa nhận điều đó rồi. Cô đang mỉm cười với anh, đang chờ đợi, tất cả những gì cô đã hứa hiện lên trong mắt, những nụ cười, hạnh phúc và cả tình yêu - thứ mà anh không thể từ chối là anh muốn, giống như anh muốn cô. Những từ anh chưa bao giờ nói bây giờ không còn khó khăn để nói ra nữa.

“Chúng ta sẽ kết hôn.”

Cô làm anh ngạc nhiên khi lắ c đầ u. “Chúng ta sẽ không kết hôn trừ khi anh câ u hôn em.”

“Amy!”

“May cho anh là em sẽ không bắt anh phải quỳ gối.” Cô nói một cách nghiêm túc. “Thế nào?”

“Em sẽ lắ y anh chứ?”

Cô hít một hơi thật sâu khi cuô i cùng cũng được nghe những lời này nhưng vẫn chưa tha cho anh. “Còn gì nữa?”

“Anh không biết em đã làm cách nào nhưng em đã chiếm mất trái tim anh, trí óc anh và anh sợ là cả linh hồn anh nữa.” Và chắc chắn đó là sự thực. Cô nhìn thấy điều đó trong mắt anh và trong nụ cười tuyệt đẹp mà anh trao cho cô trước khi nhẹ nhàng thêm vào một cách đầy tôn kính. “Anh yêu em, Amy. Anh thực sự không nghĩ là mình có thể chịu đựng được thêm một ngày nào nữa mà không có em.”

Giọng nói của cô cũng mềm đi như cơ thể cô khi lại gần anh và vòng tay anh vẫn còn kéo cô lại gần hơn nữa. “Điều đó có quá khó không?”

“Lạy Chúa, có”, anh thở dài, nhưng không hề khó, thực sự không.

“Nó sẽ trở nên dễ dàng hơn, em hứa với anh đấy.”

Bây giờ thì anh chẳng còn nghi ngờ gì điều đó nữa, nhưng sau tất cả những điều mà anh đã bắt cô trải qua, không ngạc nhiên gì khi anh nín thở sau khi hỏi. “Câu trả lời của em là gì?”

Amy quá hạnh phúc để có thể gheo anh thêm nữa.

“Anh đã có câu trả lời nhiều tháng trước đây rồi, anh chàng bướng bỉnh của em. Chỉ là anh chưa sẵn sàng nghe nó thôi.”

Sự nhẹ nhõm của Warren tạo thành một tiếng cười đầy vui vẻ, một cái ôm siết chặt và sau đó là một nụ hôn làm bỏng môi cô.

Chương 44

Charlotte đã tổ chức một bữa tiệc cho gia đình và bạn bè để chính thức tuyên bố về lễ đính hôn, nhưng cả gia đình đã được báo trước tin vui này rồi. Chính điều này đã giải thích tại sao cả Anthony và James đều bị những người vợ của họ hăm dọa bắt buộc phải có mặt.

Nhưng một khi đã đến, họ đều trưng ra khuôn mặt vui vẻ của người ngoài cuộc. Anthony thậm chí còn bắt tay Warren để chúc mừng, mặc dù những gì anh nói khiến Warren không kiên nhẫn nổi mà phá ra cười trong sự hoài nghi của tất cả mọi người.

Jeremy thì ba lần gắng hỏi Amy trong suốt buổi tối chỉ để biết rằng cô có chắc chắn, quả quyết, hoàn toàn tin tưởng rằng cô không mang bầu không. Cô nói rằng cô không hề nghiêm túc về lần đánh cược giữa hai người bọn họ. Rồi sau đó lại nói cô hoàn toàn nghiêm túc về chuyện cá cược. Một tháng kiêng khem chẳng làm tổn thương nổi tên đểu cáng trẻ tuổi đó đâu, có lẽ còn giúp cậu ta dành hết thời gian cho việc học - nếu cậu ta có thể xoay sở để không bị đá bay ra khỏi trường vào học kỳ tới.

Drew chọc ghẹo cô ác liệt vì không chọn anh ta và anh ta chủ tâm làm thế, chỉ để khiêu khích Warren. Nhưng tính tình của Warren rõ ràng đã thay đổi và Drew cuối cùng cũng chịu từ bỏ khi nhận ra anh ta sẽ chẳng bao giờ nhận được phản ứng cáu tiết từ anh trai nữa.

Khi Amy cuối cùng cũng tìm được một lúc đứng riêng với Warren, cô hỏi, “Làm sao anh có thể sống sót sau màn chào đón gia

nhập vào gia tộc Malory đây?”.

“Thật là hay khi anh là một người đàn ông kiên nhẫn.”

Cô cười sung sướng trước bản mặt méo xệch của anh. “Chú Tony đã nói gì với anh lúc nãy thế?”

“Sau khi ngưỡng mộ một bên mắt thâm tím của anh trai, anh ta muốn nhận bài học từ anh ngay bây giờ.”

Cô chú ý đến bên mắt thâm tím đó. “Anh sẽ không đánh nhau với chú James thêm nữa chứ, phải không anh?”

“Anh sẽ không nghĩ đến chuyện đó đâu. Giờ anh ta cũng sẽ trở thành chú của anh, anh quyết định sẽ bày tỏ với chú ấy không gì khác ngoài trừ lòng kính trọng.”

“Lạy Chúa, chú ấy sẽ giết anh cho coi.”

Warren bật cười rồi kéo lưng cô sát lại với anh. Cô thở dài và choàng tay ôm lấy anh. Cô tự hỏi không biết người nào có thể đón nhận nhiều hạnh phúc hơn cô lúc này không nữa.

Quay ra nhìn căn phòng chật cứng những thành viên trong gia đình, cô nói, “Chuyện này nhắc em nhớ tới lần đầu nhìn thấy anh rồi phải lòng anh. Anh đã không hề để ý đến em đêm đó”.

“Anh có để ý, nhưng em quá trẻ để...”

“Chúng ra sẽ không bắt đầu lại, được không?”

Anh cười khùng khục. “Dĩ nhiên là không rồi.”

Cô nghiêng người dựa vào anh rồi thì thầm, “Em không thể chờ thêm nữa, anh có biết không”.

“Chờ cái gì cơ?”

“Để lại khao khát anh. Anh biết thừa em không thể ở gần anh mà không muốn anh mà.”

Anh cứng đờ ngay bên cạnh cô, toàn bộ cơ thể anh phản ứng với tất cả những từ đó. Thật dịu dàng, anh sửa lại những lời nói của cô. “Đó là làm tình.”

“A, vậy là anh cuối cùng cũng phải thừa nhận”, cô gheo anh.

“Hãy để cửa sổ phòng em mở to i nay nhé.”

“Anh sẽ trèo vào à?”

“Tất nhiên rồi i.”

“Lãng mạn làm sao - nhưng sẽ không như thế. Em sẽ không mạo hiểm để anh ngã gãy cổ đâu. Em sẽ gặp anh trong vườn.”

“Để làm tình trên chiếc giường hoa hồng à? Em sẽ không thích nó tí nào đâu.”

Amy nhớ tới cuộc chuyện trò táo bạo với em gái anh về những bông hoa và nhe răng cười. “Thế còn dưới một tán liễu, trên một chiếc áo choàng lông thú, với những trái dâu và...”

“Dừng ở đó được rồi i và anh đang kéo em ra khỏi đây ngay bây giờ đây này”, Warren gầm gừ vào tai cô.

Amy cười rúc rích. “Anh không muốn làm thế đâu. Các chú của em có thể đoán ra và đến để giải nguy. Chuyện này thực sự sẽ đổ một gáo nước lạnh lên một số thứ, anh có nghĩ thế không?”

Chán nản, anh hỏi cực kỳ nghiêm túc, “Vậy bắt cóc em thì thế nào?”.

“Quả thật... nghe rất ngọt ngào. Nhưng là anh bắt cóc em, hay em bắt cóc anh đây?”

Anh phá lên cười ngặt nghẽo.

James, đang quan sát họ từ phía bên kia căn phòng, quay sang nói với vợ mình, “Lạy Chúa ơi, con bé đã làm gì với gã tội nghiệp đó thế này?”.

Georgina mỉm cười trước sự thay đổi hoàn toàn của anh trai. “Anh ấy hạnh phúc. Con bé đã nói con bé sẽ làm được.”

“Thật đáng hổ thẹn, George.”

Cô vỗ nhẹ lên má chồng. “Như thế là hết mức rồi đấy, James ạ.”

--- Hết ---